

Đả Đảo, Bạch Liên Hoa!!!

Contents

Đả Đảo, Bạch Liên Hoa!!!	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	31
10. Chương 10	34
11. Chương 11	38
12. Chương 12	42
13. Chương 13	46
14. Chương 14	50
15. Chương 15	53
16. Chương 16	57
17. Chương 17	61
18. Chương 18	65
19. Chương 19	68
20. Chương 20	72
21. Chương 21	76
22. Chương 22	79
23. Chương 23	83
24. Chương 24	87
25. Chương 25	91
26. Chương 26	95
27. Chương 27	97
28. Chương 28	101
29. Chương 29	105
30. Chương 30	109
31. Chương 31	113
32. Chương 32	117
33. Chương 33: “ma Nữ” Tử Thiện	121
34. Chương 34	125
35. Chương 35	129
36. Chương 36	134
37. Chương 37: Gặp Chuyện Không May	138
38. Chương 38	142
39. Chương 39	146
40. Chương 40	152
41. Chương 41	156

42. Chương 42	159
43. Chương 43	165
44. Chương 44	169
45. Chương 45	175
46. Chương 46	180
47. Chương 47	183
48. Chương 48	186
49. Chương 49	192
50. Chương 50	196

Đả Đảo, Bạch Liên Hoa!!!

Giới thiệu

Thể loại: 1×1 Sóng lại, Hiện đại, Showbiz, Sạch, Sủng, HE. Converter: Ngocquynh520Editor: Ha Ph

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-dao-bach-lien-hoa>

1. Chương 1

Xung quanh là một vùng tăm tối, trước mắt là một khoảng không gian đen kịt như không có điểm dừng, lúc này đây, bóng tối dường như đã hòa thành một thể, mà cô làm cách nào cũng không thể mở mắt ra được, cái duy nhất còn dư lại chỉ là giác quan có chút hỗn loạn.

Hỗn loạn? Có lẽ lần này cô chết thật rồi đúng không? Thu Tử Thiện nghĩ như vậy, lúc trước ngay cả khi cô sống không có ý nghĩa nhất cũng ráng tìm cách vượt qua đoạn thời gian đó, nhưng đó có lẽ cũng chỉ xuất phát từ bản năng sinh tồn của con người mà thôi. Khi cô rút cuộc chuẩn bị chết ở bên ngoài sông bạc Las Vegas thì cô chỉ còn lại một ý nghĩ, cuối cùng tất cả cũng kết thúc rồi.

Hết thấy thực sự kết thúc rồi.

Đầu Thu Tử Thiện đau như muốn nứt ra, cô vừa nâng mí mắt lên rồi lại lập tức nhắm mắt lại, sau đó mở mắt liền thấy có ánh sáng mãnh liệt khiến cô hơi khó chịu.

Nhưng khi ý thức của cô cũng dần dần hồi phục thì cũng cảm nhận được tiếng la hét, tiếng nhạc âm ỉ truyền vào trong tai, trong đó còn kèm theo tiếng rập rình.

Thu Tử Thiện cảm thấy rất khó hiểu, cho dù là địa ngục thì cũng không nên náo nhiệt như thế chứ?

“Thiện Thiện, mau ngồi dậy, đừng giả chết nữa,” đang lúc Thu Tử Thiện còn nhắm mắt lại để cảm thụ cái “Địa ngục” này thì cảm thấy có một thân thể mềm mại ấm áp đang sát tới gần cô, áp vào mặt cô . .

“Cậu có thể dời bộ ngực của cậu ra khỏi mặt mình không? Đè mình sắp ngạt thở rồi,” Thu Tử Thiện vừa mở mắt liền nhìn thấy một ‘khoảng cách’ như vậy thì muốn ngắt xiu, tuy rằng vô số đàn ông đều nguyện ý

để khoảng cách này ép cho thở không nổi, nhưng không có nghĩa là cô cũng nguyện ý chịu đựng điểm phúc như vậy.

Lúc này Thu Tử Thiện chân chính mở mắt ra quan sát gian phòng hoa lệ, đập vào trong mắt là cách bài trí xa hoa, trên đầu là một đèn chùm thủy tinh chỉ mở một ngọn đèn bên trong, khắp trong phòng bày biện thảm hoa văn đỏ sậm, nếu nhìn kỹ một chút sẽ phát hiện hoa văn trên mặt thảm chính là hình ảnh một đôi nam nữ.

Đây là. . .

Thu Tử Thiện nhất thời làm không rõ ràng lắm lúc này mình đang ở nơi nào, nhưng theo trí nhớ của cô thì hẳn là cô phải phôi thai trên đường phố Las Vegas, từ lâu ba mươi sáu cao như vậy té xuống thì chắc chắn không có khả năng sống sót.

Huống chi cô không cũng không có siêu năng lực, có thể một giây trước rơi xuống từ lâu ba mươi sáu, một giây sau liền di chuyển tức thời đến phòng bao vàng son chói ngợp này.

“Mình đang ở đâu?” Một lúc sau Thu Tử Thiện vẫn quyết định đưa ra câu hỏi.

Đúng lúc này thì có một ca khúc vừa kết thúc, Hứa Kiều Na ở bên cạnh nghe được câu hỏi của cô thì buồn cười hỏi: “Cũng chỉ mới uống có hai ly rượu tây thôi mà, chẳng lẽ khiến cậu say đến ngu luôn rồi? Mình thấy tử lực của cậu cũng không đến nỗi tệ như vậy.”

Đang nói thì trên màn hình TV phát lên một ca khúc, là một bài hát mang tên cuộc đời này yêu nhất. Bài hát này là ca khúc chủ đề của một xuất phẩm điện ảnh năm 2011.

Lúc đó bộ phim này không chỉ có đoạt được bốn lần quán quân doanh thu phòng vé, mà còn trực tiếp đoạt lấy giải phim Hoa ngữ xuất sắc nhất, bài hát chủ đề Cuộc đời này yêu nhất liên tục chiếm cứ hạng thứ nhất các bảng xếp âm nhạc lớn trong năm đó, cũng là ca khúc luôn được chọn nhiều nhất trong KTV.

Nhưng mà nếu so sánh với năm 2018 thì có vẻ như bài hát này bị lỗi thời rồi thì phải. Cô nghe xong một hồi chợt trên mặt thoáng qua một tia hoảng sợ, sau đó ngay cả giọng nói cũng có chút run rẩy hỏi: “Hôm nay là ngày bao nhiêu?”

Hứa Kiều Na ở bên cạnh buồn cười ôm bả vai cô, cười to nói: “Đại tiểu thư của tôi ơi, chúng ta mới vừa thi đại học xong, mới không bao lâu mà đã quên luôn ngày rồi à.”

Sau khi Thu Tử Thiện vừa nghe được hai chữ thi đại học này thì vẻ bình tĩnh trên mặt cũng dần dần biến mất, nhiều năm trôi qua như vậy cô luôn cố gắng sống sót, muốn đoạt lại tất cả thuộc về cô, nhưng bất kể cô có làm gì cũng chỉ là tốn công vô ích thôi.

Cô của mười tám tuổi luôn ngang ngược bá đạo, giống như phải có được toàn bộ thế giới. Cô cũng từng cho là cô thực sự có được toàn bộ thế giới, cô có gia thế tốt, dung mạo chói mắt và sở hữu một người bạn trai khiến cho mọi cô gái đều phải ghen tị.

Bọn họ là thanh mai trúc mã, từ lúc Thu Tử Thiện còn bé cũng đã biết, người đàn ông này là nhất định sẽ thuộc về cô. Nhưng lúc cô còn nhỏ cũng quá ngây thơ, cũng không biết rằng chẳng có thứ gì trời sinh ra đã thuộc về một người.

Bởi vì muốn có được đầy đủ mọi thứ chỉ có thể dựa vào tranh đoạt. Cứ tưởng rằng giống như cô đã nắm trong lòng bàn tay nhưng thật ra mọi thứ đều giống như hạt cát, bất tri bất giác liền chảy ra theo kẽ hở trên tay cô ra ngoài.

Hứa Kiều Na nhìn Thu Tử Thiện dùng bàn tay che đi gương mặt, liền quan tâm hỏi “Thiện Thiện, cậu không có sao chứ?”

Cô làm sao? Đương nhiên cô không có chuyện gì cả.

Thu Tử Thiện, ông nội cô lấy tên này cho cô những mong cuộc đời cô cũng giống như tên, nhưng cô từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng kết duyên phận với chữ này. Thuở nhỏ nếu Thu Tử Thiện vẫn còn có thể giữ vững mấy phần cô gái nhỏ thiên chân đáng yêu, thì khi vào thời kì dậy thì phản nghịch Thu Tử Thiện lại gây thù chuốc oán làm chuyện xấu với tất cả các nữ sinh khác.

Cô cúp cua, cô bắt nạt nữ sinh cùng trường, chặn đường một vài nữ sinh đưa vào toilet đánh, chỉ là bởi vì họ len lén thích Dung Trạch, cô đi bar uống rượu, thậm chí cô còn xăm người.

Khi đó dường như Dung Trạch sở hữu tất cả các nét giống như nhân vật được phác họa trong truyện tranh, thiếu niên anh tuấn dịu dàng như ánh mặt trời, trời sanh đều mang theo hào quang. Nhưng mọi người không nhìn thấy được phía sau lưng, đó là cái gì chứ?

Thu Tử Thiện đột nhiên nhớ tới lần gặp cuối cùng của cô và Dung Trạch, khi đó bọn họ đều đã trưởng thành, lúc đó tranh đoạt vì gia tộc của mình, Thu Tử Thiện hi vọng có thể duy trì tập đoàn Trung Vực của nhà họ Thu, mà Dung Trạch thì lại cố gắng hết sức muốn thôn tóm Trung Vực.

Người đàn ông đó vẫn như trước kia mang theo ôn hòa nói với cô: “Thiện Thiện, cô là người phụ nữ ngu ngốc nhất mà tôi từng thấy, làm sao cô có thể cho rằng tôi thích cô kia chứ?”

“Trừ bỏ khuôn mặt này ra thì cô còn có cái gì đáng giá để tôi thích?”

Sau khi những bí mật nhà họ Thu bị lộ ra, rất nhanh quyền khống chế cổ phần Trung Vực đã bị Dung Thị nắm giữ. Nhưng mà hiện tại xem ra, chân chính bị nhà họ Dung làm cho cùng đường chỉ sợ cũng chỉ có mẹ con cô và ông nội mà thôi.

Hà Minh Châu, đứa con gái nuôi của nhà họ Thu, tận đến trước khi chết mà mẹ của Thu Tử Thiện cũng không biết, đứa con gái nuôi mà mình luôn luôn yêu thích lại chính là đứa con gái riêng của chồng mình và người phụ nữ khác. Thời điểm cô và em trai Thu Tử Hàn vừa chạy trốn ra nước ngoài, lúc đó Thu Tử Thiện thậm chí nghĩ có chút may mắn, may mắn mẹ đã sớm qua đời, bằng không trông thấy kết cục của cô cùng Thu Tử Hàn, chỉ sợ cũng sẽ đau lòng mà chết đi.

Nhưng mãi đến sau đó, Thu Tử Thiện mới biết được nguyên nhân khiến mẹ chết chính là vì biết được Thu Vĩ Toàn có tình nhân và một đứa con ngoài giá thú, nên mới có thể xảy ra tai nạn xe cộ mà qua đời.

Minh Châu, Minh Châu, lúc Hà Minh Châu mới đến nhà họ Thu, Thu Tử Thiện thậm chí còn cười nhạo tên của ả, nghe quá mức quê mùa, nhưng tận sau này cô mới hiểu ra được, Minh Châu mang ý nghĩa là hòn ngọc quý trên tay. Hà Minh Châu là hòn ngọc quý trên tay Thu Vĩ Toàn, như vậy cô và Thu Tử Hàn thì tính là cái gì?

Đúng vậy, khẳng định bọn họ cái gì cũng không phải, bằng không sau khi mất đi quyền khống chế cổ phần công ty, bố ruột của bọn họ là Thu Vĩ Toàn lại có thể liên hợp với người ngoài đuổi tận giết tuyệt chị em họ, bất kể Thu Tử Thiện có làm như thế nào cũng không thể quên, người đàn ông kia còn giả mù sa mưa nói với bọn họ: “Hai đứa các con chỉ cần xuất ngoại, bố nhất định sẽ đảm bảo cho các con một đời không phải lo nghĩ.”

Rốt cuộc ông ta có bao nhiêu hận bọn họ, cho dù năm đó là ông nội bức bách ông ta cưới mẹ bọn họ, nhưng nhiều năm như vậy trôi qua, cái gọi là tình yêu thật sự có lực sát thương lớn như vậy ư, làm cho ông ta có thể máu lạnh vô tình như thế, có thể bình thản nhìn con trai con gái ruột của mình phải tha hương nơi đất khách quê người?

Đã từng có lúc Thu Tử Thiện ngụy biện cho ông ta, có lẽ bố cũng không biết hết thấy mọi việc, đây đều là vì tiện nhân Hà Minh Châu kia đang làm trò quỷ, nhưng cuối cùng xem ra người chân chính gây thơ nhất thật sự chỉ có một mình cô mà thôi.

Trước khi bọn họ xuất ngoại cô từng an ủi Thu Tử Hàn rằng sẽ có ngày bọn họ trở về. Nhưng người em trai đã từng là một người quân là áo lượt, bá đạo ngang ngược, lúc đó trên mặt lại lộ sự bình tĩnh mà cô chưa bao giờ nhìn thấy, cậu thản nhiên nói: “Chị, chị nghĩ rằng hai chúng ta còn mạng để trở về sao?”

Sau đó, bọn họ đi đến nước Mỹ, đợi đến nơi thì Thu Tử Thiện mới phát hiện nơi này cũng không phải là New York, mà là Philadelphia. Nhưng chưa đợi cho cô lấy lại tinh thần thì Thu Tử Hàn đã đưa cho cô một tấm vé máy bay, là chuyến bay thẳng đến Las Vegas.

“Chị, chúng ta không thể ngây ngốc cùng một chỗ, chị hãy bảo trọng thật tốt.”

Cho tới bây giờ, Thu Tử Thiện cũng không nghĩ tới, đây chính là lần cuối cùng bọn họ gặp mặt, tuy rằng bọn họ vẫn luôn có liên hệ, nhưng cô chưa bao giờ biết Thu Tử Hàn đang nơi nào.

Mãi cho đến nửa tiếng trước khi cô rơi xuống lầu, cô nhận được một cuộc điện thoại, là từ cục cảnh sát Jersey gọi đến, thông báo rằng em trai cô chết ở Jersey, thi thể của cậu được người ta phát hiện ra ở trong một cái ngõ nhỏ dơ bẩn rách nát, nghe nói là do tiêm thuốc phiện quá liều lượng.

Ba năm không gặp để rồi cuối cùng lại đợi được một cái tin báo tử. Thu Tử Thiện không có cách nào tin được, lúc bắt đầu đi đến đây cô đã nghĩ cách làm thế nào để trở về, cô muốn lấy lại tất cả những thứ thuộc về mình, nhưng chưa làm được gì thì người thân duy nhất của cô cũng đã rời bỏ cô đi mất.

Cô không tin Thu Tử Hàn hít thuốc phiện, ở bên cạnh trải qua nhiều như vậy, cô tin tưởng Thu Tử Hàn cũng có suy nghĩ giống như cô, bọn họ đều phải lấy lại những thứ thuộc về mình, làm sao cậu có thể nguyện ý đi tìm cái chết, làm sao có thể nguyện ý đi hít thuốc phiện?

Nhưng tất cả đều đã xong rồi.

“Thiện Thiện, cậu làm sao vậy,” Hứa Kiều Na ở bên cạnh thấy Thu Tử Thiện hồi lâu không nói gì nên lo lắng hỏi, điều này thật đúng là quá hiếm, từ trước đến giờ những lúc bọn họ tụ hội thì Thiện Thiện luôn là người hoạt bát nhất.

Thu Tử Thiện chậm rãi nâng mặt lên, ánh mắt trống rỗng mà mê mang, có quá nhiều chuyện vẫn tràn ngập trong lòng cô.

Hứa Kiều Na thấy cô như vậy lại càng lo lắng, vừa rồi lúc mấy người kia chúc rượu Thiện Thiện thì cô nên ngăn cản mới đúng, xem ra là bị chúc rượu say đến choáng váng rồi.

Cô nàng bắt đầu túm cánh tay Thu Tử Thiện nói: “Chúng ta đi ra ngoài hít thở không khí đi.”

Thu Tử Thiện tùy ý Hứa Kiều Na lôi kéo cánh tay của mình, bước theo cô nàng ra khỏi phòng bao, ngay tại lúc các cô muốn đi tới cửa thì chợt thấy có một người đứng chắn ngang cửa, mang theo vài phần men say nói: “Thiện Thiện, bây giờ mới lúc bắt đầu mà, các em không định rút lui lúc này đấy chứ.”

Hứa Kiều Na thấy đây chính là một tên bạn xấu trong trường liền lớn tiếng quát: “Phương Chuẩn, cút qua một bên đi, Thiện Thiện cảm thấy không thoải mái, tôi đưa cô ấy ra ngoài hít thở không khí.”

Phương Chuẩn nghe vậy cũng không sợ, lại ý vào vài phần men say, cầm ly rượu trong tay đưa tới trước mặt Thu Tử Thiện, xấu xa nói: “Muốn đi ra ngoài thông khí cũng được, nhưng trước tiên phải uống hết ly rượu này đã.”

Lúc này Thu Tử Thiện chỉ cảm thấy đầu đau mãnh liệt, thậm chí muốn rời khỏi cái nơi hỗn tạp này càng nhanh càng tốt, bây giờ thấy có người chặn ngay cửa không cho đi thì thấy rất không kiên nhẫn, làm gì còn có tâm tư chơi đùa với hắn.

“Cút ngay, ” Thu Tử Thiện mang theo vài phần say rượu khàn khàn, nhưng như vậy lại tăng thêm vài phần khí thế, hơn nữa cô mang giày cao gót mười cm, đứng ở trên cao nhìn thẳng Phương Chuẩn như vậy lại khiến hắn bị hù dọa nhảy dựng.

Thu Tử Thiện vòng qua Phương Chuẩn rồi mở cửa đi ra ngoài, nhưng khi cô mới bước được một bước ra ngoài thì Phương Chuẩn vẫn chưa từ bỏ ý định đuổi theo phía sau.

Phương Chuẩn khoát cánh tay lên bả vai Thu Tử Thiện, vừa định ép xuống liền trông thấy ánh mắt Thu Tử Thiện quét qua, hắn xưa nay vẫn cùng con nhóc này chơi đùa nhưng vẫn chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt sắc bén của cô như bây giờ.

“Buông ra,” Giọng nói của Thu Tử Thiện hơi lạnh, một bên Hứa Kiều Na cũng muốn khuyên Phương Chuẩn buông tay.

Nhưng ai biết Phương Chuẩn hôm nay vốn có men rượu trong người nên trong lúc nhất thời đã đem khí chất lưu manh phát huy trọn vẹn: “Cậu phải uống chén uống rượu này trước, chúng ta lại. . .”

Câu tiếp theo còn chưa nói hết ra thì chợt nghe Phương Chuẩn kêu thét giống như heo bị học tiết, Thu Tử Thiện lật ngược cánh tay hắn đang khoát lên bả vai mình, khủy tay phải gấp lại, cổ tay xoay lại, cánh tay Phương Chuẩn cứ như vậy mà rơi xuống trong bàn tay Thu Tử Thiện, như thế này giống như muốn kéo lia cánh tay của hắn ra.

“Lần sau còn dám động tay động chân với tôi, tôi liền gỡ móng heo của cậu ra.”

Nói xong, Thu Tử Thiện liền hung hăng buông ra, Phương Chuẩn lảo đảo vài bước thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Xem ra ở Las Vegas tìm được một võ quán Trung Quốc học Cầm Nã Thủ (Nhu thuật) cũng không hẳn là vô dụng.

Hứa Kiều Na trợn mắt há hốc mồm mà nhìn động tác vô cùng đẹp trai của Thu Tử Thiện, vừa định làm điệu đi vài câu thì thấy Thu Tử Thiện không thèm quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài, cô nàng liền nhanh chân đuổi theo.

Mà cách đó không xa, một người đàn ông vừa bước ra khỏi phòng bao chứng kiến toàn bộ quá trình thì cười tủm tỉm nói: “Hiện tại mấy cô bé đều lợi hại như vậy sao?”

Thu Tử Thiện đi ngang chợt nghe thấy lời trêu chọc này thì ánh mắt cô đảo qua, liền trông thấy một người có vẻ quen mắt. Nhưng cũng chẳng qua chỉ là một mối quan hệ sơ giao, cho nên cô cũng không dừng lại mà lập tức đi vào thang máy.

Thu Tử Thiện đứng ở bên ngoài hội sở, khi hít thở không khí khô nóng ngày hè thì bỗng nhiên nước mắt liền muốn tuôn ra.

Ba năm, cô mất đi hết thảy, bị buộc phải rời đi, đã ba năm rồi, cô rốt cuộc cũng đã trở lại.

Huống chi, mục tiêu của cô vẫn như vậy, đời này tất cả những thứ thuộc về cô thì cô nhất quyết sẽ không buông tay.

Nếu cô thật sự chết ở Las Vegas, thì đó chính là may mắn cho những kẻ khốn nạn kia.

Nhưng mà cô còn sống trở về, như vậy sẽ là bi kịch của bọn họ

2. Chương 2

Edit & Beta: Ha Phuong

Thu Tử Thiện đứng trước cửa biệt thự nhà mình, lúc này cô thể nhưng lại có một loại cảm giác được quay lại quê hương.

Cô biết chỉ cần cô mở cánh cửa này ra thì cô có thể trông thấy ông nội của mình, còn có mẹ, còn về phần tên Thu Tử Hàn kia chỉ sợ cũng giống cô đang ở bên ngoài ăn chơi trác táng.

Thu Tử Thiện đầu tiên là hít sâu một hơi, sau mới chậm rãi ấn vang chuông cửa. Thu Tử Thiện còn nhớ vào cái ngày cuối cùng bản thân sắp xuất ngoại đã từng trở về qua đây, có điều khi đó nơi này đã trở thành nhà của Thu Vĩ Toàn và Trương Tuyết Vân.

Cô đứng ở cách đó không xa, nhìn thấy Dung Trạch lái xe theo đường mòn chậm rãi đi đến rồi ngừng ở cửa sau, sau đó bước xuống vòng qua bên kia mở cửa xe. Cô trông thấy Hà Minh Châu nắm tay của Dung Trạch, thân thể của hai người kề sát nhau, rồi cúi đầu nói chuyện, biểu tình trên mặt đại khái có thể dùng hai chữ hạnh phúc để hình dung.

Hình ảnh cuối cùng dừng lại ở lúc Trương Tuyết Vân mở cửa cho bọn họ đi vào, cô lẳng lặng đứng đó nhìn cánh cửa lớn dần dần đóng lại, ngăn cách những điều tốt đẹp kiều ngạo nhất mà cô đã từng sở hữu.

Nơi đó từng là nơi thuộc về mẹ của cô, giờ đây lại ngênh đón một nữ chủ nhân khác. Mà sau khi bọn họ mất đi hết thảy thì cha của bọn họ chỉ nói một câu, hai đứa xuất ngoại đi.

“Thiện Thiện, em sao lại về rồi,” Sau khi Thu Tử Thiện vào nhà chợt nghe thấy một giọng nói cực kì mềm mại vang lên.

Thu Tử Thiện vừa nhấc mắt lên liền trông thấy Hà Minh Châu và Thang Kiều đang ngồi ở trên sofa, trên tay hai người hình như còn cầm tập tranh ảnh gì đó.

“Sao tôi không thể trở về, nơi này nhà của tôi, chẳng lẽ tôi muốn về còn phải đánh tiếng trước à?” Sau khi nhìn thấy Hà Minh Châu, sự chua xót và lòng thù hận nhất thời tràn đầy trong lòng Thu Tử Thiện, cô chỉ muốn dùng lời nói để thỏa mãn cơn tức.

Hà Minh Châu không nghĩ tới chỉ một câu nói đơn giản của mình mà khiến cho Thu Tử Thiện tuôn ra một tràng chất vấn, ả ngẩng đầu lên, trên mặt toát ra vẻ tủi thân đúng mức, mềm mại nói: “Chị không có ý tứ này, chỉ là không phải hôm nay bọn em có buổi họp mặt hay sao, sao lại về sớm như vậy?”

Thang Kiều thấy trên mặt Thu Tử Thiện trang điểm diêm dúa lòe loẹt như vậy lại thấy một trận đau đầu, mỗi lần bà trông thấy mấy cô bé nhà người ta trang điểm trắng nõn nà xinh đẹp thì tâm lại thấy ngứa ngáy, nhìn lại con nhà mình, rõ ràng vẫn chỉ là một cô bé, mà cứ muốn biến mình thành người thành thực.

“Bảo bối, con làm sao vậy, có phải là tiền tiêu vặt không đủ hay không?” Điều Thang Kiều có thể nghĩ đến đến chính là Thu Tử Thiện không đủ tiền tiêu xài mới không thể không mò về nhà.

Con hư tại mẹ, lời dạy của tổ tiên đúc kết từ kinh nghiệm trăm ngàn năm qua cấm có sai bao giờ.

Muốn nói Thu Tử Thiện và Thu Tử Hàn bị dưỡng thành tên phá cửa, ăn chơi trác táng, cũng không thoát được công lao nuôi dưỡng của bà mẹ này. Nhưng Thu Tử Thiện lại chưa từng trách Thang Kiều.

Kỳ thực cô và Thu Tử Hàn cũng không phải là bào thai song sinh, năm đó Thang Kiều sinh là tam bào thai, chẳng qua năm đó có một đứa bị ốm yếu quá nuôi lớn không được. Mà ngay cả thân thể của Thu Tử Hàn cũng không tốt, cho nên khó tránh khỏi việc Thang Kiều cưng chiều vô đối với hai đứa con này, mà đối với Thu Tử Hàn thì đã tới mức đòi gì được nấy.

Ở trong nhà, con gái nuôi Hà Minh Châu kia đã có bố ruột là Thu Vĩ Toàn thương yêu, mà Thu Tử Hàn có người mẹ là Thang Kiều chiều chuộng, vì vậy Thu Tử Thiện khó tránh khỏi trở thành người ở giữa gánh chịu việc cha không thương mẹ không yêu, cho nên thời kì phản nghịch cô y hệt một đứa con trai quậy phá, khi đó cô chỉ cảm thấy toàn thế giới đều thiếu nợ mình.

Vốn là Thu Tử Thiện muốn lên lầu nhưng cô thấy Hà Minh Châu ngồi ở bên cạnh Thang Kiều, ra vẻ con gái ngoan ngoãn liền cảm thấy vô cùng chối mắt, tuy rằng cô còn chưa nghĩ ra phải làm như thế nào để thay đổi vận mệnh bản thân. Nhưng bước đầu tiên, cô phải thay đổi mối quan hệ với người thân trong nhà, không có ai vĩnh viễn có thể chỉ sủng ái một người. Theo lúc trước Thu Vĩ Toàn lựa chọn Hà Minh Châu mà vứt bỏ bọn họ, Thu Tử Thiện liền hiểu được, cho dù là thân tình cũng cần phải kinh doanh.

“Mẹ, mẹ đang xem cái gì vậy?” Thu Tử Thiện đi qua, cố ý chen vào giữa hai người, chiếm vị trí bên cạnh Thang Kiều, đẩy Hà Minh Châu qua một bên.

Thang Kiều rất hiếm khi thấy con gái thân thiết với mình như vậy, vô cùng cao hứng liền nói: “Mẹ đang lựa chọn trang sức, tuy rằng cũng còn khá xa mới tới lễ kỷ niệm ba mươi năm thành lập công ty, có điều mẹ cảm thấy vẫn nên sớm chuẩn bị một chút, đến lúc đó mẹ cũng không sợ người ta xét nét.”

Lúc nói mấy lời này Thang Kiều còn mang theo một chút không phục, Thu Tử Thiện có chút bất đắc dĩ nhìn người phụ nữ đã hơn bốn mươi tuổi còn mang theo vẻ ngây thơ, thật không biết như thế nào nói tiếp được.

Kỳ thực có đôi khi ngẫm lại, mẹ của cô đời này trừ bỏ những ngày cuối cùng sốt ruột ra, cho tới bây giờ đều là vô ưu vô lo mà sống. Gia thế hoàn mỹ, lại gả vào một gia đình môn đăng hộ đối, mà chồng bà tối thiểu cũng luôn đối với bà ôn nhu săn sóc. Đương nhiên nếu Thu Vĩ Toàn không lộ ra bộ mặt thật của mình thì lúc đầu ông ta có thể được xem là một người chồng tốt.

Thu Tử Thiện cẩn thận nhìn danh mục trang sức, bất kể là theo khía cạnh nào cũng đều là rất hoa lệ, nhưng mà xem tới xem lui vẫn chỉ có mấy kiểu lặp đi lặp lại.

Trung Vực của nhà họ Thu coi như là công ty đứng đầu cả nước, ông nội Thu Tử Thiện tuy rằng sinh ra trong dòng dõi thư hương, nhưng lại lựa chọn con đường buôn bán. Có điều là do bản thân ông cụ tự lập nghiệp nên cũng coi như là một nho thương.

Mà dưới thời bác của Thu Tử Thiện làm chủ, nhà họ Thu dần dần chuyển hướng về phía lĩnh vực giải trí cùng truyền thông, dưới trướng của nhà họ Thu có hai nhà xuất bản, bốn tòa soạn báo, lại có một tiết mục

nổi tiếng nhất nước được chế tác bởi công ty, còn có rất nhiều tiết mục giải trí nổi danh khác đếm không xuể.

Chỉ trong vòng mười năm, không chỉ bồi dưỡng một số lớn ngôi sao trong lĩnh vực mà còn lung lạc không ít đạo diễn cùng biên kịch nổi danh, có thể nói là công ty dẫn đầu trong giới showbiz.

Chẳng qua là bác của Thu Tử Thiện xảy ra tai nạn xe cộ qua đời từ bảy năm trước, ngay cả một đứa con cũng không lưu lại, bởi vì sự kiện này nên năm đó ông nội Thu Tử Thiện có thể nói là cực kỳ thương tâm. Cũng may ông cụ cũng là người từng trải qua bao sóng to gió lớn, do vậy bản thân cũng chậm rãi phục hồi lại tinh thần.

Chính là cha của Thu Tử Thiện là Thu Vĩ Toàn hiển nhiên cũng không phải là người có đủ tư cách lãnh đạo tập đoàn, tuy rằng Trung Vực lúc bấy giờ có giá trị và vị thế của một tập đoàn lớn không dễ dàng gì rơi xuống, nhưng mà lúc đó đánh giá được sức hấp dẫn của lĩnh vực giải trí, nên có rất nhiều công ty lớn nhỏ tranh nhau thành lập như măng mọc sau mưa, mà Trung Vực vẫn như vậy, giẫm chân tại chỗ thậm chí còn phải sống bằng tiền dành dụm, thì việc này đã nói lên Thu Vĩ Toàn người này cũng không có tư chất làm lãnh đạo.

“Con thấy mấy mẫu này đều không thích hợp, mẹ chuẩn bị xong lễ phục chưa?” Thu Tử Thiện chìm trong suy nghĩ hồi lâu mới lên tiếng hỏi.

Thang Kiều thấy con gái thân thiết như vậy thì rất cao hứng, chỉ ước gì có thể lập tức cùng cô thảo luận mọi chuyện, vội hỏi: “Mẹ chọn được hai bộ, đều là Minh Châu theo giúp mẹ chọn, nếu không con gái nhìn giúp mẹ nhé?”

“Được, vậy mình đi xem đi mẹ.” Thu Tử Thiện liếc liếc mắt nhìn Hà Minh Châu đang cố gắng nói chen vào, trên mặt hiện lên ý cười.

“Dì ơi, dì xem Thiện Thiện mới vừa trở về, ngay cả tắm đều chưa kịp tắm, hay là ngày mai chúng ta lại bàn tiếp chuyện này được không?” Hà Minh Châu thấy trong mắt Thang Kiều đã hoàn toàn không có ả, tuy rằng âm thầm hận đến cắn răng nhưng vẫn cố làm ra vẻ quan tâm nói.

Thang Kiều ngẩng đầu thấy trên mặt con gái mình còn trang điểm phấn son lờ lợet liền có chút do dự, nhưng Thu Tử Thiện lại đứng lên khê kéo tay bà, nói: “Con về phòng thay đồ và tẩy trang, mẹ cứ lấy lễ phục ra trước đi, con tẩy trang xong sẽ đến phòng mẹ coi thử được không?”

“Vậy thì tốt quá, con đi nhanh một chút ” nói xong, hai người nắm tay nhau đi lên lầu. Lưu lại một mình Hà Minh Châu đứng tại chỗ, trên mặt tràn đầy phần hận, đại khái là cảm thấy lúc này không có ai trong nhà thấy biểu tình trên mặt ả. Chỉ có điều ngay tại lúc Thu Tử Thiện lên lầu, cô hơi hơi nghiêng đầu đi, liền thu hết biểu tình của Hà Minh Châu vào trong mắt.

Cái mà Hà Minh Châu am hiểu nhất chính là giả trang nhu thuận trước mặt người khác, làm ra vẻ một bộ cao cao tại thượng không thể xâm phạm, lại nói tiếp, sợ ngay cả mặt ông cũng không ngọt ngào được giống như khi ả làm nũng, nhìn như nhu thuận vô hại nhưng đã tâm đều lớn hơn so với bất kỳ ai.

Nếu đem đời trước của Thu Tử Thiện ra so sánh với ả thì trình độ của Thu Tử Thiện chỉ có thể được gọi là ngu ngốc, cô nhiều lắm cũng chỉ có thể xem như là một con cọp giấy, nhìn như giương nanh múa vuốt, nhưng những chuyện xấu mà cô làm nhiều lắm cũng chỉ được tính là trẻ con đang quậy phá mà thôi.

Ngay sau khi Thu Tử Thiện và Thang Kiều lên lầu, Hà Minh Châu liền nhanh chóng thu lại biểu tình trên mặt, xoay người đi đến phòng bếp kêu dì Trang làm một món ăn khuya cho ả.

Tuy rằng mặt ngoài Thang Kiều đối với ả có vẻ thân thiết, nhưng nếu so sánh với Thu Tử Thiện thì ả chẳng tính là cái đinh gì cả.

Cho đến lúc ả đứng trước cửa thư phòng thì trên mặt chỉ còn lộ ra vẻ dịu dàng và tươi cười, hai tròng mắt sáng ngời tựa hồ lúc nào cũng có thể niêm lên một tầng hơi nước.

“Châu Châu, trẻ thế này sao còn chưa ngủ,” Thu Vĩ Toàn đang xem văn kiện công ty, khi thấy con gái cứng của mình tiến vào liền nhanh chóng buông văn kiện trong tay xuống.

Hà Minh Châu đặt cái chén trong tay xuống trước mặt Thu Vĩ Toàn, cười khê nói: “Con mới ngồi cùng với dì ở dưới lầu chọn trang sức, đi lên lầu thấy đèn trong thư phòng còn sáng liền biết chú nhất định là lại làm thêm giờ rồi.”

Thu Vĩ Toàn cười ha ha, có chút bất đắc dĩ nói: “Không có biện pháp, chuyện công ty không thể chậm trễ được.”

“Chú ơi, chú nếm thử xem, hương vị rất thơm đó, ” Hà Minh Châu đưa chén đến trước mũi Thu Vĩ Toàn đạo qua một vòng rồi cười duyên nói.

Thu Vĩ Toàn cảm thấy bữa ăn khuya đêm nay dường như đặc biệt thơm ngon, lúc này rõ ràng là còn không thấy đói thế mà lúc này đúng là có vài phần rung động, có điều sau khi ông ta nghe thấy lời nói Hà Minh Châu thì khê thở dài nói: “Minh Châu, hiện tại chỉ có hai người chúng ta, con cần gì phải kêu ta là chú, chẳng lẽ là ngay cả kêu một tiếng bố cũng khiến trong lòng con cảm thấy khó chịu.”

Hà Minh Châu nghe nói như thế thì đôi mắt lập tức dâng lên một tầng sương mù, nếu Thu Tử Thiện đang ở trong này nhất định hội vỗ tay quát to một tiếng, diễn tốt lắm.

Chỉ có điều lúc này dáng vẻ của Hà Minh Châu có vẻ vô cùng khiến người khác muốn thương yêu, đôi gò má vốn trắng nõn hiện giờ trở nên trắng đến nhợt nhạt, ả vội vàng nói: “Bố, bố đừng như vậy, con biết chuyện này khiến bố rất khó xử. Con có thể ở bên cạnh bố đã thực hạnh phúc lắm rồi, làm sao còn dám hy vọng xa vời có thể giống như Thiện Thiện được?”

Thu Vĩ Toàn vốn là thích Hà Minh Châu hơn Thu Tử Thiện thích gây thị phi ở khắp mọi nơi kia nhiều, nên khi nghe như vậy thì cánh mũi lập tức phát ra âm thanh hừ nhẹ, khinh thường nói: “Con cũng là con gái của bố, vì sao không thể giống như Thiện Thiện được.”

“Bố ơi, bố mới tiếp nhận công ty không lâu, đừng bởi vì chuyện của con mà khiến người khác cười chê, ” Hà Minh Châu dường như có chút không dám tin, nhưng sự chờ đợi hàm chứa trong mắt lại làm cho ý niệm trong đầu Thu Vĩ Toàn càng thêm trở nên kiên định.

Từ lúc ông ta tiếp nhận chức vụ chủ tịch công ty, theo quyền lợi trong tay dần dần bành trướng thì dã tâm của ông ta theo đó cũng tăng lên, ông ta không chỉ hi vọng mình ở công ty là nhất ngôn cửu đỉnh, mà còn muốn khi ở nhà cũng phải là người có quyền quyết định lớn nhất, “Con yên tâm, chờ sau khi con tốt nghiệp đại học, bố nhất định sẽ cho con một cái danh phận, để con có thể quang minh chính đại tiến vào nhà họ Thu, đến lúc đó những thứ mà Thiện Thiện có thì con cũng sẽ không thiếu bất cứ thứ gì.”

“Con chỉ sợ Thiện Thiện sẽ không vui, hồi này lúc em ấy trở về cũng không mấy vui vẻ lắm, giống như em ấy luôn không thích con. . .” Hà Minh Châu cắn môi không nói tiếp, nhìn như là chữa cho Thu Tử Thiện thể diện, nhưng thật ra mục đích cáo trạng của ả đã đạt được rồi.

Thu Vĩ Toàn vừa nghe Thu Tử Thiện vừa mới trở về, lại dám trưng ra sắc mặt cho Hà Minh Châu xem thì gương mặt lập tức trầm xuống, mang theo vài phần chán ghét nói: “Cái đứa tiểu súc sinh này, mỗi ngày chỉ biết gây rắc rối, chẳng có chút bộ dáng mà một cô gái nên có, nếu nó có một nửa ngoan ngoãn như con thì bố đã thỏa mãn rồi.”

Hà Minh Châu thấy Thu Vĩ Toàn tức giận liền lập tức tiến lên đảm vai cho ông ta, phát ra bộ dáng ngoan ngoãn hiếu thuận càng khiến cho Thu Vĩ Toàn vô cùng hài lòng.

3. Chương 3

Thu Tử Thiện đã thay đổi, đây là toàn bộ những người trong nhà họ Thu, từ Thu Vĩ Toàn đến người làm vườn đều phát hiện ra sự thật này.

Bình thường cho dù là việc học cấp ba bận rộn, Thu Tử Thiện cũng đều đi chơi bởi đến không thấy bóng người, nhưng mấy ngày nay cô trừ bỏ đúng hạn xuống lầu ăn cơm thì chính là nhốt mình trong phòng trên

lầu ba.

Nhưng mỗi lần Thang Kiều gõ cửa bước vào thì cũng chỉ trông thấy cô đang nằm ở ngủ trên giường, có đôi khi là chơi đùa trên máy tính.

Có kinh nghiệm từ đời trước nên đương nhiên đời này Thu Tử Thiện sẽ không giẫm lên vết xe đổ nữa. Kiếp trước cô chưa bao giờ chân chính để Hà Minh Châu vào trong mắt, ai có thể có thể nghĩ đóa hoa sen trắng mà cô luôn xem thường này lại chính là người đã đưa cô vào con đường chết.

Đầu tiên là mẹ con hai người liên hợp lung lạc Thu Tử Toàn, tiếp theo Hà Minh Châu lại thông đồng với Dung Trạch. Lúc mới đầu Thu Tử Thiện còn không rõ vì sao Dung Trạch lại lựa chọn Hà Minh Châu, cho dù là vì quyền thế thì một Đại tiểu thư chân chính của nhà họ Thu như cô phải hơn Hà Minh Châu gấp nhiều lần mới đúng.

Sau đó, cô ở Las Vegas lăn lộn kiếm sống, thấy qua nhiều tranh đấu cùng những điều đen tối như bản, tự nhiên cũng hiểu ra được vấn đề, tuy rằng mặt ngoài Hà Minh Châu chính là một tiểu bạch, nhưng tính cách thực sự của ả chính là bụng dạ nham hiểm.

Vật hợp theo loài, cô đời trước nhiều lắm cũng chỉ là một cô gái nhà giàu ngu ngốc, đừng nói đến năng lực mà ngay cả thủ đoạn trả đũa cũng không biết được mấy cái, một người vô dụng như cô làm sao có thể được một người thủ đoạn tàn nhẫn như Dung Trạch để ở trong lòng.

Lúc này Thu Tử Thiện đang xem tin tức giải trí, tin tức gần đây trong giới không có mấy cái đáng chú ý, không phải là một ca sĩ nào đó tuyên bố phát hành ca khúc mới thì chính là một vị Thiên vương nào đó đi đóng phim.

Đời trước giới giải trí trong mắt cô cũng lắm chỉ là nơi để cô thể hiện sự giàu có xa xỉ của bản thân, nhưng đời này cô tuyệt đối sẽ không để cho sự nghiệp mà ông nội cô vất vả sáng lập bị rơi vào trong tay của kẻ khác, cô cũng tuyệt đối sẽ không để bản thân và Thu Tử Hàn rơi vào kết cục bi thảm của kiếp trước.

Em trai của cô chết ở một ngã tư đường phố âm u ở Jersey (một thành phố ở Hoa Kỳ), từ nhỏ đã được sống trong vinh hoa phú quý, nhưng sau khi đó lại phải chết phơi thây nơi đầu đường.

Nghĩ đến cậu em trai này thì Thu Tử Thiện liền đau đầu không thôi, cô thì tốt hơn, dù sao cũng là người đã sống lại nên cả đời này đương nhiên sẽ không tái phạm sai lầm của lúc trước, nhưng Thu Tử Hàn thì.....

Cô phải làm thế nào để biến em trai mình từ một tên quần áo là lượt ăn chơi trác táng trở thành một thanh niên có chí tiến thủ đây hứa hẹn đây?

Nhiệm vụ này thật đúng là một gánh nặng đường xa.

“Alo, ” một giọng nói khàn khàn còn ngái ngủ truyền ra từ bên trong điện thoại, Thu Tử Thiện không khỏi nhìn về phía đồng hồ báo thức trên đầu giường, nếu cô không nhìn lầm thì hiện tại thời gian là bốn giờ chiều chứ không phải rạng sáng bốn giờ.

Thu Tử Thiện không khách khí hỏi: “Thu Tử Hàn, không phải em còn đang ngủ đấy chứ?”

“Liên quan cái rắm gì đến chị, có chuyện gì nhanh nói,” Thu Tử Hàn xưa nay luôn luôn bất hòa với người chị gái song sinh của mình, hai người mà ở chung một chỗ thì chỉ đôi ba câu nói liền cãi nhau ầm ĩ.

Đây cũng là chuyện mà đến tận lúc cuối cùng Thu Tử Thiện vẫn vô cùng hối hận, đem so với Hà Minh Châu thì người làm chị như cô quả thật vô cùng kém cỏi, ngoại trừ cùng em trai tranh giành tình nhân ở ngoài, cho tới bây giờ đều không hề quan tâm đến Thu Tử Hàn. Sự quan tâm của Hà Minh Châu cho dù là giả nhân giả nghĩa thì biểu hiện của ả càng giống một người chị hơn cô.

Nghĩ đến đây cô liền nhanh chóng hạ hỏa trong giọng nói, tận lực ôn hòa hỏi: “Giờ em đang ở đâu vậy? Sao mấy ngày nay chưa về nhà?”

“Chị quản tôi sao, bố mẹ còn chưa hỏi đến, chị nhiều chuyện quá,” Thu Tử Hàn cùng một đám bạn xấu đi chơi vài ngày, đi từ tối hôm qua đến đến rạng sáng sáu giờ mới trở về khách sạn, giờ đang mơ mơ màng màng ngủ thì bị đánh thức, nếu không phải đối phương là chị của mình thì cậu đã sớm cúp điện thoại.

Thu Tử Thiện nghe khẩu khí của cậu không tốt, nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nhịn xuống hỏi tiếp: “Em ở bên ngoài chơi nhiều ngày như vậy cũng đủ rồi đấy, giờ nên về nhà đi.”

Nói xong cô còn ngọt ngào nói thêm: “Em trở về nhanh nhanh đi, chị nhớ em.”

Lúc này cả người Thu Tử Hàn tiên sinh gần như giang thành hình chữ đại nằm sấp trên giường, ở bên cạnh còn có một mỹ nữ dáng người nóng bỏng đang nằm ghé sát vào bả vai cậu như chim nhỏ. Mặc dù nghe không được trong điện thoại trong nói cái gì nhưng cũng nghe được mơ hồ hình như đối phương đang làm nũng.

Vì thế mỹ nữ lập tức bắt đầu hừ một tiếng: “Thu thiếu, anh còn đang ở trên giường với người ta, sao lại...”

Nhưng cô ta còn chưa nói xong thì thấy Thu Tử Hàn giống như bị sấm sét bất thành linh đánh trúng, run run giọng nói: “Thu.. Thu Tử Thiện, bộ chị muốn làm hỏng cái ấy của ông đây hay sao?”

Thu Tử Thiện nghe được người bên kia đang rống giận, hơi nghi hoặc lại có phần tức giận nói: “Sao tôi lại làm hỏng đồ của cậu được, cậu đừng có tùy tiện vu hãm tôi.”

“Nếu chị không có ý làm hỏng đồ của ông đây thì có sao lại nói chuyện ôn tồn với tôi như vậy.”

Sau khi Thu Tử Hàn rống xong thì hai bên đầu điện thoại đều yên tĩnh đến kì lạ.

Thu Tử Thiện cầm chặt di động, ánh mắt xuyên qua cửa sổ nhìn về phía bên ngoài, trong lòng có chút mê mang rồi lại dường như có chút bị thương, cô cho tới bây giờ cũng không biết thì ra mối quan hệ giữa bọn họ lại tệ như thế, ngay cả ngẫu nhiên nói một câu buồn nôn cũng bị coi thành lòng dạ khó lường.

Thu Tử Hàn nói mấy lời kia ra miệng xong cũng có vài phần hối hận, khó có được lúc cô nàng Thu Tử Thiện này biến thành hiền lành, hình như là cậu hơi qua lời rồi thì phải.

Nhưng bây giờ cậu lại mong Thu Tử Thiện nói chuyện ác độc với cậu như lúc bình thường, lúc này lời nói cũng cứng rắn hơn nhưng thêm vài phần phân trần: “Đã không phá hư thì thôi, quên đi, hôm nay liền trở về.”

“Ừm, ” Thu Tử Thiện chỉ ngơ ngác đáp lại một tiếng, có điều vừa lúc muốn cúp điện thoại thì giọng nói bên kia lại đột nhiên vang lên. “Không có việc gì nữa thì tôi cúp đây,” Thu Tử Hàn bình tĩnh nói, nhưng cuối cùng vẫn bồi thêm một câu: “Sau này nếu không có việc gì thì đừng dùng giọng nói lúc này nói chuyện với tôi, tôi không quen.”

Không đợi Thu Tử Thiện đáp lời thì âm thanh gác máy đã truyền tới.

Qua hồi lâu, Thu Tử Thiện mới tỉnh ngộ lại, đứa nhỏ này hình như hơi kiêu ngạo quá thì phải?

Đợi đến bữa cơm chiều ngày hôm sau, Thu Tử Thiện cũng không thấy bóng dáng cái tên đã nói với cô sẽ về nhà, liền hỏi Thang Kiều: “Mẹ ơi, sao Thu Tử Hàn còn chưa về nhà hả mẹ?”

“Nó vừa mới thi đại học xong, tối hôm qua nó gọi điện thoại cho mẹ nói nó còn muốn chơi thêm mấy bữa nữa,” lúc Thang Kiều nói mấy lời này xong thì Thu Tử Toàn vừa vặn đi đến bàn ăn ngồi xuống.

Vừa nghe lời này, ông ta lập tức trừng mắt trách cứ nói: “Đúng là con hư tại mẹ mà, mới thi xong có mấy ngày đã không thấy bóng dáng của nó đâu hết, cái thằng tiểu súc sinh đó mà ở bên ngoài gây họa thì bà cũng đừng hy vọng tôi giúp nó chùi dít.”

Thu Tử Toàn nhắc đến đứa con trai này thì lại nổi trận lôi đình, chỉ mới học trung học thôi mà đã phải đối trường những ba lần, tuy rằng mặt ngoài giống như là chuyển trường nhưng tự bản thân Thu Tử Toàn cũng thông suốt được việc này, chính là bị học viện khai trừ.

Sau đó ông ta nhìn thoáng qua Thu Tử Thiện có bốn phần tương tự Thu Tử Hàn thì lại một trận không kiên nhẫn, hai đứa con này từ nhỏ toàn để ông ta phải gánh nợ giải quyết rắc rối thay, làm sao được một phần hiểu biết bằng Minh Châu.

Cho nên lúc mang Hà Minh Châu tới đây, Thu Tử Toàn đối với ả hòa ái thân thiết vô cùng khác biệt.

Thu Tử Thiện nghe xong lời nói của Thu Vĩ Toàn thì tức giận vô cùng, là do chính ông ta không biết dạy con, bây giờ lại nói nó không biết nghe lời, nhưng lúc đó Thang Kiều lại giữ chặt cánh tay của cô nên cuối cùng Thu Tử Thiện vẫn nhịn xuống.

Sau khi cơm nước xong liền trở về phòng, Thu Tử Thiện bắt đầu gọi điện thoại cho Thu Tử Hàn, nhưng bất kể gọi như thế nào thì đối phương đều không bắt máy.

Lúc cô gọi đến cuộc thứ mười bốn thì cô mới biết được tên tiểu tử kia thế mà dám cho cô vào danh sách đen.

Thu Tử Thiện một bên cầm di động, một bên suy nghĩ xem không biết tên hỗn đản này đang ở nơi nào.

Cuối cùng cô phải gọi điện thoại cho Hứa Kiều Na mới biết được, thì ra em trai của Kiều Na và Thu Tử Hàn đang vui chơi chung một chỗ. Người ta thường nói vật hợp theo loài, kỳ thực giống như bọn họ đều là những tên nhóc nhà giàu, cho nên kết bạn cũng làm bạn với mấy đứa tương tự như vậy.

Tuy rằng mấy ngày nay Thu Tử Thiện đều ở nhà nhưng mỗi ngày đều nhắn tin liên hệ với Hứa Kiều Na, đời trước cô bạn tốt này của cô cũng có một kết cục không như ý, nhưng cô biết ý định ban đầu của Hứa Kiều Na cũng không xấu, chẳng qua cô ấy muốn xem bản thân cô thành bạn tốt, mới có thể khắp nơi giúp đỡ cô.

Giang Nam là hội sở cao cấp nhất Vân Đô, gần như là có thể gặp bất cứ gương mặt nổi tiếng của giới thượng lưu khắp Vân Đô. Cô vừa vừa nghe đến Thu Tử Hàn lại dám đến hội sở này vui chơi thì không nhịn được thấp giọng mắng tên phá của.

Thu Vĩ Toàn tuy rằng cũng là hội viên của hội sở này, nhưng với thân phận và độ tuổi của ông ta thì đến những nơi này cũng là việc đương nhiên, nhưng mà Thu Tử Hàn cũng lắm mới có mười tám tuổi, lông còn chưa mọc đủ mà đã dám coi tiền như rác.

“Tiểu thư à, thật ngại quá, cô không phải hội viên nên không thể vào đây được, ” lúc Thu Tử Thiện có ý đồ tiến vào Giang Nam thì bị bảo vệ ngăn lại.

Có điều cũng may mấy bảo vệ ở trong này đều là hoả nhân kim tinh, đã sớm nhìn ra cô gái này cũng không phải người bình thường nên mặc dù không cho cô đi vào, nhưng cũng chỉ dùng lời lẽ lịch sự khuyên bảo chứ không mạnh mẽ đuổi cô ra ngoài.

“Anh à, anh để tôi vào trong đi, em trai tôi thật sự ở bên trong, ” Thu Tử Thiện bây giờ đã sớm không phải là vị đại tiểu thư điệu ngoa của kiếp trước nữa rồi, ở Las Vegas ba năm cô cũng đã sớm lĩnh hội được phải làm như thế nào để lấy lòng người khác hòng đạt tới mục đích của bản thân, mặc dù có thời điểm cô cảm thấy rất nóng lòng.

Anh chàng bảo vệ thấy một cô nhóc nhà giàu xinh đẹp như vậy xuống nước năn nỉ thì nhất thời thấy không đành lòng, nhưng hội sở này luôn có những điều luật quản lý nghiêm ngặt, người không có tư cách hội viên thì trừ phi là được VIP tự mình đưa vào, bằng không là tuyệt đối không thể dàn xếp.

Ngay lúc hai người đang giằng co thì có ba bốn người đang đi đến chỗ này, có một giọng nam cao giọng nói: “Vince, chai rượu đỏ đó mà cậu cũng thu tiền, anh em vinh dự về nước mà chẳng lẽ cậu không bày tỏ thành ý chút nào sao?”

Khi nói chuyện thì mấy người cũng đã đi tới cửa, lúc trông thấy Thu Tử Thiện thì cũng không dừng lại câu chuyện. Sau vẫn là người đàn ông lúc đầu lớn tiếng nói quay đầu nhìn thoáng qua chỗ cô, sau đó cười nói với mấy người bên cạnh: “Khách hàng của hội sở các người từ khi nào lại có thêm học sinh trung học vậy?”

Thu Tử Thiện không khỏi cúi đầu nhìn thoáng qua trang phục của mình, thật ra trong tủ quần áo của cô toàn các loại quần áo không phải rất gọi cảm thì chính là rất cá tính, cô tìm rất lâu mới thấy được chiếc quần bò này.

Lúc này cô buộc tóc đuôi ngựa đơn giản, một chiếc áo sơ mi ngắn tay có nơ con bướm, quần bò đơn giản lại tôn lên đôi chân thon dài, dưới chân còn đeo một đôi giày vải.

Cũng không phải là trang phục của học sinh trung học, trời biết cô phải lục tung tủ quần áo ra mới kiếm được một bộ như thế này.

Lạc Ngạn nhìn thoáng qua Thu Tử Thiện, tuy rằng hôm nay cô khác xa với người trang điểm đậm đậm hôm đó nhưng anh vẫn nhận ra cô.

“Có việc sao?” Lạc Ngạn mở miệng, có điều đối tượng được hỏi là anh bảo vệ mà này giờ Thu Tử Thiện vẫn đang giằng co.

Đại khái chưa từng nghĩ tới sẽ có lúc mấy vị này nói chuyện với mình nên nhất thời anh chàng bảo vệ kia cứ đứng trố mắt ra, cuối cùng mới lắp bắp nói: “Vị tiểu thư này nói em trai mình đang ở trong hội sở nên kiên trì muốn vào trong, nhưng mà cô ấy lại không phải hội viên.”

Vừa nói xong thì người đàn ông nói chuyện lúc này đã bật cười hỏi Thu Tử Thiện: “Em trai em? Chẳng lẽ hiện tại học sinh tiểu học cũng bắt đầu đến mấy chỗ này chơi đùa sao?”

Thu Tử Thiện ở trong lòng âm thầm nguyên rửa tên Thu Tử Hàn kia ngàn lần, nếu để cô tìm được Thu Tử Hàn...

Cuối cùng cô mỉm cười với Lạc Ngạn rồi nói: “Tiên sinh, tôi nghi ngờ nơi này của các ngài tiếp đón khách vị thành niên.”

4. Chương 4

Đường Tán giống như nghe thấy chuyện nực cười nhất thế giới, anh ta vừa mới quay đầu nhìn về phía Lạc Ngạn chợt nghe thấy Lạc Ngạn nặng nề mở miệng: “Cô tính báo cảnh sát sao?”

“Chú à, tôi chỉ muốn đi vào tìm em trai của mình mà thôi” Thu Tử Thiện một chút cũng không để ý sự trào phúng ẩn chứa trong mắt người đàn ông này, tự bản thân cô cũng chính là một câu chuyện cười rồi, cô chỉ muốn vào trong mang người ra chứ cũng không muốn đắc tội với người này.

Lạc Ngạn, cháu trai duy nhất của chủ tịch Lạc Kiến Hoa tập đoàn Hoàn Á, cũng là chủ nhân tương lai của Hoàn Á. Con trai của Lạc Kiến Hoa bình thường tùy tiện không có chí tiến thủ, ở Hoàn Á chỉ là một nhân vật qua đường. Nhưng thật ra con gái của Lạc Kiến Hoa là Lạc Gia Đồng năng lực xuất chúng, quyết đoán thậm chí không thua đàn ông, là nữ cường nhân nổi tiếng ở Vân Đô.

Lúc Lạc Ngạn còn chưa đảm nhiệm chức vụ ở Hoàn Á, bên ngoài đều đồn rằng Lạc Kiến Hoa sẽ giao Hoàn Á cho con gái của mình. Dù sao con trai cũng vô dụng, cháu trai còn chưa nhìn ra được tư chất, so sánh với khả năng cường thế của đứa con gái thì đó là ứng cử viên tốt nhất.

Nhưng sáu năm trước, sau khi Lạc Ngạn học thành tài về nước rồi tiến vào Hoàn Á, khởi đầu ở bộ phận thị trường, một đường lên như điều gặp gió, tuy rằng thân phận cháu trai Lạc Kiến Hoa cũng giúp đỡ không ít, nhưng không có ai phủ nhận được năng lực của anh ta. Một tuần san tạt chí kinh tế và tài chính tổ chức một cuộc bình chọn đời thứ ba của xí nghiệp gia tộc, Lạc Ngạn đã năm năm liên tục chiếm cứ vị trí đầu bảng.

Tuy rằng Thu Tử Thiện và anh ta cùng chung trong cái giới này, nhưng hiển nhiên bọn họ không có khả năng xuất hiện cùng nhau. Ở đời trước mọi tinh lực của Thu Tử Thiện đều dùng để vây quanh Dung Trạch, cùng với việc đánh đuổi mấy đóa hoa đào bên cạnh hắn, vì vậy tự nhiên sẽ không cảm thấy hứng thú với những người đàn ông khác.

Có điều cô vẫn nhớ rõ vị Lạc thiếu gia mà ở Vân Đô không có người nào không biết này, trước năm anh ba mươi hai tuổi cũng thường xuyên nghe được tin tức tình ái xuất hiện, nhưng tại năm ba mươi hai tuổi anh ta đột nhiên tuyên bố kết hôn, mà người anh ta cưới lại là một người bình thường không ai biết đến.

Người đó tuy rằng diện mạo thanh tú, nhưng nếu so sánh với những người bạn gái từ trước đến lúc đó của Lạc thiếu gia thì thấy rất kém. Huống chi, cô dâu cũng chỉ xuất thân từ một gia đình giáo viên bình thường, không có bối cảnh thân phận hào môn, không có dung mạo loá mắt, thậm chí ngay cả tính cách nghe nói đều có phần vô vị nhạt nhẽo.

Nhưng một người như vậy lại làm cho Lạc Ngạn một thân vương vẩn các bụi hoa, vì cô ấy mà cam nguyện buông tha cho cả khắp vườn hoa.

Còn nhớ rõ khi tin tức mới được công bố, ngay cả trong lòng Thu Tử Thiện cũng thâm hăm mộ vô cùng, không có cô gái nào không ao ước được trở thành cô công chúa, được vương tử nâng niu trong lòng bàn tay.

Sau đó nữa thì Thu Tử Thiện liền xuất ngoại, vì vậy đương nhiên không thể chứng kiến cái gọi là hôn lễ thể kỷ ấy.

Giờ khi Thu Tử Thiện nhìn thấy người đàn ông này, tuy rằng trên mặt không biểu hiện ra nhưng trong lòng khó tránh khỏi mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu.

Đó là một người đàn ông rất anh tuấn, dịu dàng nhưng lại mang theo vài phần lạnh nhạt, giờ nghĩ lại mới thấy bây giờ đúng là thời điểm vô cùng phong lưu của anh ta.

Sau khi Đường Tấn nghe thấy chữ ‘Chú’ xong liền miễn cưỡng nghẹn khí ho hai tiếng, nói: “Nếu em trai của cô bé này thật sự ở bên trong, chỉ cần em nói ra được tên thì tôi sẽ để cho em vào trong tim.”

Tuy rằng anh ta không phải là ông chủ của Giang Nam, nhưng đối mặt với một yêu cầu nhỏ nhỏ này của một cô bé đáng yêu thì lại không thể bỏ mặc.

“Cám ơn anh trai,” Thu Tử Thiện nhanh chóng ngắt đầu nói với Đường Tấn. Ở thời điểm cần phải ngoan ngoãn, Thu Tử Thiện liền sẽ biểu hiện sự nhu nhược, ngay từ đầu cô đã biết Đường Tấn là người dễ nói chuyện, cho nên cũng chỉ là cố ý nói ra mấy lời kia để dẫn ra được mục đích của bản thân mà thôi.

Mà lúc này sắc mặt của ‘Chú’ Lạc Ngạn rõ ràng rất khó coi.

“Thu Tử Hàn, hình như có cô gái nào tới tìm cậu nữa hay sao kìa?” Sau khi phục vụ vội vàng tiến vào, Hòa Khai đang ở bên cạnh ôm một cô gái nhỏ cười hì hì hỏi.

Hòa Khai là cháu đích tôn của nhà họ Hòa, mẹ cậu ta ba mươi sáu tuổi mới sinh ra cậu ta, cho nên yêu chiều đến không có biên giới.

Tính ra thì Thu Tử Hàn cũng không biết đến nhân vật Hòa Khai này, dù sao nhà họ Hòa cũng đi theo con đường chính trị, đáng lý ra cũng không trộn lẫn với người nhà họ Thu bọn họ mới đúng. Nhưng lần này đi ra bãi biển chơi đùa, hai nhóm người trong quán bar đã xảy ra một chút ma sát, nhưng ai biết đánh nhau xong mới thành bạn bè, ngày hôm qua cùng nhau trở về Vân Đô, hôm nay lại hẹn nhau đến hội sở Giang Nam.

Mà hôm nay chính là do Hòa Khai mời, bằng không lấy tiền tiêu vặt của Thu Tử Hàn thật đúng là trả không nổi để ăn chơi ở nơi như thế này.

“Thu Tử Hàn, đi ra đây.” Tuy rằng phục vụ để cô ở bên ngoài chờ một lát, nhưng một lát cũng quá lâu rồi.

Cho nên sau khi đứng đợi chừng mười phút, Thu Tử Thiện vẫn đá cửa bước vào phòng.

Đợi đến khi cô trông thấy tình huống trong phòng bao liền tức giận đến gợn chân. Trên ghế lô sương khói lượn lờ, cô gái ngồi bên cạnh hai người còn đang châm lên một điếu xì gà.

Trên bàn còn bày biện mấy bình rượu đã mở ra, một đám người ngồi ngả nghiêng trên sofa, Thu Tử Thiện hí hóp tìm một vòng mới thấy Thu Tử Hàn đang thản nhiên nói chuyện cùng với người bên cạnh. Mà người phục vụ lúc này hỗ trợ đi vào gọi người đang mang về mặt xấu hổ đứng một bên.

Hòa Khai đang cùng Thu Tử Hàn nói chuyện liền trông thấy một cô gái dám đá cửa bước vào, tóc đuôi ngựa thật dài ngay khi tiến vào vì động tác của cô mà hơi hơi dừng đưa, cậu ta hí hóp nhìn khuôn mặt tinh xảo đó, mặc dù không hề có một chút phấn son nhưng vẫn xinh đẹp hơn bất kì một cô gái nào trong phòng bao này.

“Cậu biết con nhóc này à?” Hòa Khai mắt thì nhìn chằm chằm Thu Tử Thiện, nhưng giọng nói cũng không lớn không nhỏ hỏi Thu Tử Hàn ngồi bên cạnh.

Đều là những tay ăn chơi lão luyện, Thu Tử Hàn làm sao không biết ý tứ trong mắt Hòa Khai, lúc này cậu mới cười nói: “Đây là chị của tôi, thật không biết sao chị ta lại tìm đến đây, để tôi đuổi cổ chị ta ra ngoài.”

Nói xong liền muốn đứng dậy, nhưng lại bị Hòa Khai ấn đùi ngồi xuống. Hòa Khai cúi đầu cười thâm, đôi con mắt vốn đang mê hoặc lúc này nổi lên ham muốn, khoe miệng kéo nhẹ lên: “Sao cậu không giới thiệu một chút?”

Thu Tử Hàn tuy rằng đón mặt, nhưng tối thiểu cũng phân biệt được tốt xấu. Thu Tử Thiện tuy lúc nào cũng ra vẻ đại tiểu thư chứ không hề mang dáng vẻ của một người chị, nhưng cậu cũng không thể đẩy chị ta vào hố lửa.

Tên Hòa Khai này mặc dù trước đây cậu chưa từng tiếp xúc nhưng cậu cũng lớn lên trong cái vòng lẩn quẩn này, biết luôn sẽ có lời đồn đại truyền tới. Huống chi Hòa Khai này ở trong cái vòng lẩn quẩn này thanh danh cũng không có gì tốt đẹp.

Thu Tử Hàn cười cười có phần cứng ngắc, nhưng vẫn kiên định nói: “Lần sau đi, tính tình chị ta không tốt, tôi sợ chị ta phá hỏng hứng trí của các cậu.”

“Tốt lắm, đúng là một cậu em trai tốt.” Hòa Khai chỉ đơn giản nói một câu nói rồi buông lỏng tay ra.

Thu Tử Hàn cái gì cũng không nói, chính là một đường lối kéo người ra bên ngoài hành lang. Hội sở Giang Nam mô phỏng theo kiến trúc lưu thủy nổi tiếng của Giang Nam, ngay cả hành lang đều xây dựng kiểu giả cổ hành lang gấp khúc. Có đình viện ở bên trong, trên núi giả còn có những dòng nước chảy từ trên cao xuống.

“Sao chị lại tới đây,” Sắc mặt Thu Tử Hàn có phần không tốt, giọng điệu khi nói chuyện cũng không mấy ôn hòa.

Vốn tính tình của Thu Tử Thiện cũng không tốt, nhưng tốt xấu gì cô cũng là người đã sống qua một đời, cho nên năng lực điều khiển cảm xúc đương nhiên cũng tốt hơn nhiều. Cô cố hạ giọng điệu xuống, nói: “Em đã gần một tuần không về nhà cho nên bố cũng có phần tức giận rồi. Giờ chị đến đón em về nhà.”

Một phen nói cho hết lời, Thu Tử Thiện mới phát hiện người đối diện đang dùng ánh mắt nhìn quái vật mà nhìn cô.

Cuối cùng, Thu Tử Hàn cũng tìm về giọng nói của chính mình: “Thu Tử Thiện, chị xác định chị không có nói sai chứ, tôi chỉ mới không ở nhà có một tuần mà chị đã đổi tính rồi? Nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì, chị cũng đừng có ở đây giả bộ ngoan hiền với tôi, hai người chúng ta còn không biết rõ về đối phương hay sao chứ.”

Thu Tử Thiện đương nhiên biết bản thân lúc trước có bao nhiêu hoang đường, thấy thế nào cũng không đủ tư cách của một người làm chị, nay lại thay đổi thành như vậy, đừng nói là Thu Tử Hàn không quen mà ngay cả Thang Kiều cũng ám chỉ hỏi cô có phải cãi nhau cùng Dung Trạch hay không.

“Cho dù em có tin hay không thì hôm nay em cũng phải về nhà với chị, ngày mai ông nội từ Bắc Kinh về rồi, em không quên mất đấy chứ.” Kỳ thực Thu Tử Thiện phải nhanh chóng tìm Thu Tử Hàn về cũng là bởi vì nguyên nhân này. Trong cái nhà này, vĩnh viễn không thể xem nhẹ tiếng nói của ông cụ.

Tuy rằng ông cụ không hề đảm nhận bất kì một chức vụ gì trong công ty, nhưng cổ phần nắm trong tay ông cụ lại nhiều nhất.

Thu Tử Thiện nhớ tới kiếp trước, sau khi chuyện Hà Minh Châu là con gái riêng của bố bị phanh phui ra, ông nội tuy có vài lần phản đối nhưng rồi sau đó vẫn tiếp nhận Hà Minh Châu.

Lúc ấy bất luận như thế nào thì Thu Tử Thiện cũng không thể tiếp thu được, nhưng cho dù cô làm ầm ĩ, thậm chí bỏ nhà ra đi thì cũng không thể ngăn cản được quyết định của ông cụ.

Hiện tại nghĩ đến, khi đó tuy hai chị em cô đã sắp tốt nghiệp đại học nhưng một điểm cũng không biểu hiện ra ý muốn tiến vào công ty làm việc, Thu Tử Hàn trừ bỏ tán gái chính là gây chuyện, mà bản thân cô thì cả ngày lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào Dung Trạch.

Mà khi đó Hà Minh Châu đã thể hiện bản lĩnh của mình tại Trung Vực, lúc đó ông nội thấy rằng Hà Minh Châu cũng là một phần tử của nhà họ Thu, có một người trong nhà dù sao cũng đáng tin cậy hơn so với một người ngoài.

Nhưng ai cũng đều không ngờ được dã tâm của Hà Minh Châu lại lớn như vậy. Ắ không chỉ quyền rũ Dung Trạch, mà hai người còn liên thủ đối phó Trung Vực, thậm chí còn tại thời khắc cuối cùng còn thuyết phục được Thu Vĩ Toàn, khiến cho ông ta giúp đỡ ả.

“Tôi biết rồi, chị đi về trước đi, tôi về sau.”

Thu Tử Hàn xua xua tay muốn đuổi Thu Tử Thiện đi, nhưng ai biết Thu Tử Thiện lại nghiêm trang nói: “Thu Tử Hàn, em cứ muốn tiếp tục ăn chơi như vậy sao?”

“Em cũng đã sắp mười tám tuổi, chờ đến tháng Mười năm nay thì em đã chính thức trở thành người trưởng thành về mặt pháp luật rồi, em còn thật sự muốn tiếp tục sống mơ mơ màng màng như thế này đến bao giờ? Sau này làm sao em có thể thừa kế tập đoàn.”

Thu Tử Hàn bất ngờ vì sự nghiêm túc của cô nên có chút mê mang, có điều cậu không kiên nhẫn nói: “Không phải còn có bố sao, lại nói, tôi còn chưa có học đại học đâu, bàn tới việc thừa kế công ty cũng quá xa vời đi.”

Thu Tử Thiện cười lạnh trong lòng, nhưng lại tâm bình khí hòa nói: “Em xác định bố sẽ để em là người thừa kế công ty sao, tuy rằng em chỉ có một người bố này, nhưng cũng khó bảo toàn bố không có lựa chọn khác.”

Thu Tử Hàn không nghĩ tới cô lại có thể có thể bình thản chửi bới bố ruột của mình như vậy, nhưng sau đó lại cau mày hỏi: “Có phải chị biết được cái gì hay không?”

Thu Tử Hàn khác với Thu Tử Thiện, cậu chơi đùa còn điên cuồng hơn so với cô, mười sáu tuổi đã phá thân. Nên đối với mấy điều đen tối trong xã hội thượng lưu tự nhiên biết càng rõ ràng hơn, tuy rằng khi ở nhà Thu Vĩ Toàn đều thể hiện bộ dáng người chồng tốt, nhưng vẫn khó bảo toàn vì ông ta là một người đàn ông, lại là một người đàn ông cực kì giàu có.

“Không, không có, chị chỉ đưa ra một cái ví dụ mà thôi, ” Thu Tử Thiện nhanh chóng phủ nhận.

Cô cũng không quên thủ đoạn của Hà Minh Châu ở đời trước, thời điểm thân phận của ả vừa bị phanh phui ra ánh sáng, Thu Tử Hàn cũng vô cùng phần nộ giống như cô, nhưng Hà Minh Châu lại khóc lóc nức nở như mưa, nói bản thân từ nhỏ đã được nhà họ Thu nhận nuôi nhưng ả không hề biết được việc này. Thậm chí ả còn cam đoan với Thu Tử Hàn rằng ả sẽ hoàn toàn không tiếp nhận Trương Tuyết Vân là mẹ mình, mẹ của ả chỉ có một người chính là Thang Kiều.

Thu Tử Hàn vốn có quan hệ tốt với ả, cho nên không bao lâu sau liền bị ả lừa gạt.

Giờ trước khi cô có thể làm cho Thu Tử Hàn nhận rõ bộ mặt thật của Hà Minh Châu, cô sẽ cố gắng che giấu bí mật này.

Thu Tử Hàn trông thấy cô lại như đang lâm vào cõi thần tiên liền không kiên nhẫn nói: “Chị ở đây chờ một lát, tôi nói với bọn họ một tiếng rồi theo chị trở về.”

Trong thời gian chờ đợi, Thu Tử Thiện theo hành lang sỏi bước đi xuống, đi thẳng tới núi giả ở bên cạnh. Núi giả này nằm giữa một cái ao nhỏ nhỏ, bởi vì lúc này đang là mùa hè nên trong ao nhỏ này còn có mấy đóa hoa sen.

Thu Tử Thiện đột nhiên nhớ trong phim hay có cảnh ước nguyện bên hồ, vì vậy cô liền lấy từ trong ví cầm tay của mình ra một đồng tiền xu, ngọn đèn chiếu xuống khiến đồng tiền sáng lên lấp lánh, phản xạ ánh sáng rực rỡ, giống như có thể soi sáng nội tâm của con người.

Cô quăng đồng tiền xu trong tay xuống ao, tiền xu tiếp xúc với nước tạo nên bọt nước nho nhỏ, cô nhắm mắt lại thành kính ước nguyện nguyện vọng trong lòng.

Thật ra ở Las Vegas có rất nhiều hồ hứa nguyện như vậy, nước hồ trong suốt có thể làm cho người ta thấy rõ những đồng tiền xu nằm dưới đáy, hoặc là có thể nói đó chính là một đồng những tâm nguyện tầm thường.

Tâm nguyện của cô cũng không xa xỉ, cô chỉ muốn có thể bảo vệ được bản thân và đoạt lại những gì của mình mà thôi.

Lúc Thu Tử Thiện quay người lại liền trông thấy Lạc Ngạn tay cầm di động đứng ở sau lưng mình.

Gương mặt cô lập tức hơi đỏ, tuy rằng lúc này cô chỉ có mười tám tuổi nhưng tốt xấu gì bên trong cũng đến hai mươi lăm. Vậy mà giờ lại đứng ở đây làm một việc mà một cô bé mới lớn làm, thế này hình như cũng hơi lố rồi.

“Tôi muốn nhìn thử bên trong có cá chép không thôi, ” Cô mở miệng giải thích.

Nhưng hiển nhiên đây cũng không phải là một lý do tốt.

Lạc Ngạn nhẹ nhàng cười, khóe miệng mang theo nếp nhăn thật nhỏ, thái độ của anh ôn hòa đến bất ngờ. Thu Tử Thiện chưa bao giờ tiếp xúc với anh, nhưng mà xem ở trên tạp chí hay trên báo đều thấy anh lạnh như băng.

Nhưng lúc này anh đang đứng đối diện với cô, miệng khẽ cười, mang theo một loại hơi thở ôn hòa.

“Nơi này không có cá chép, nhưng mà có cá vàng,” Lạc Ngạn trả lời.

“Không phải chúng đều một dạng sao?” Thu Tử Thiện lại truy vấn một câu.

Lúc này Thu Tử Hàn quay lại, cậu ở xa xa liền trông thấy Thu Tử Thiện và Lạc Ngạn đứng chung một chỗ nói chuyện, cậu cau mày la lớn: “Thu Tử Thiện, đi thôi.”

“Gặp lại sau, tôi đi đây,” Thu Tử Thiện có chút ngượng ngùng mỉm cười, sau đó xoay người rời đi.

Nhưng cô vừa vượt qua hành lang đi đến bên cạnh Thu Tử Hàn, chợt nghe thấy cậu hạ giọng nói: “Chị không có chuyện gì thì ít cùng người như thế nói chuyện thôi, bọn họ cũng không phải dạng tốt lành gì.”

“Em chính là người tốt.”

Thu Tử Hàn phản bác nói: “Điều này không giống, ít nhất tôi sẽ không nổi lên tâm tư xấu với chị.”

Thu Tử Hàn nói xong liền liếc người bên cạnh một cái, trong lòng không khỏi thầm oán hận, mẹ nó con gái con đứa, không có việc gì sao lại xinh đẹp đến thế này.

5. Chương 5

Bọn họ đều không có xe nên chỉ có thể bắt xe về. Nhưng xe taxi không thể chạy đến trước cửa nhà nên hai người chỉ dừng trước cổng lớn rồi đi bộ vào nhà.

Chỗ lưng chừng núi là nơi có giá cả đắt đỏ nhất ở Vân Đô, nơi này không chỉ tượng trưng cho tài lực mà còn tượng trưng cho thân phận của người ở. Nếu không phải năm đó ông cụ quen biết một người di dân ra nước ngoài, thì nơi này thật đúng là không tới phiên nhà họ Thu đến ở.

Lúc hai người vừa ấn chuông cửa, Tiểu Hà ra mở cửa rồi nháy nháy mắt, hơn nữa hạ giọng nói: “Tiên sinh đang rất nổi giận.”

Sau khi hai người vào cửa liền trông thấy Thang Kiều ngồi ở trên sofa, mà Thu Vĩ Toàn chỉ mặc một cái áo sơmi, còn caravat thì bị tháo xuống vứt trên sofa.

Ông ta thở hổn hển, cổ vẻ thật sự tức giận đến không nhẹ.

Đợi sau khi nhìn thấy hai chị em cô trở về, lập tức chỉ vào bọn họ mắng: “Tụi bay còn biết trở về, còn biết cái đến cái nhà này sao?”

Từ sau khi Thu Tử Thiện sống lại, thái độ đối đãi với Thu Vĩ Toàn đều rất lạnh nhạt. Đối với cô mà nói, Hà Minh Châu hãm hại cô cũng không có gì đáng trách, bởi vì dù cho hai người có là chị em khác mẹ đi chăng nữa, thì cũng không thể nghi ngờ các cô chính là địch nhân.

Nhưng điều mà Thu Tử Thiện không thể chấp nhận là, người cha đã nuôi cô từ tấm bé lại có thể đối xử với hai chị em cô như thế.

“Tôi đã sớm nói với cô rồi, đừng có nuông chiều nó như vậy, cô xem nó hiện giờ đã biến thành cái dạng gì hả? Loại địa phương như hội sở Giang Nam mà nó cũng dám đến, chẳng được cái tích sự gì cả, đi học thì một thân đầy tật xấu xa hoa dâm dật. Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ để cho tôi nở mày nở mặt lấy một lần,” Thu Vĩ Toàn càng nói càng lớn tiếng, giống như hét thảy sai lầm đều do Thang Kiều mà ra.

Cho dù là tình trạng của Thu Tử Thiện hay là Thu Tử Hàn hiện nay, dường như đều là do Thang Kiều quản giáo không nghiêm gây ra.

Thang Kiều chỉ ngồi yên ở sofa, cúi đầu cũng không nói lời nào, cũng không phản bác lại lời chỉ trích của chồng.

Thu Tử Hàn rốt cục cũng nhịn không được mà hét lên: “Ngài đừng có nói với mẹ tôi như vậy, tôi biến thành cái dạng gì, là giết người hay là phóng hỏa, không phải chỉ tiêu pha tí tiền thôi sao. Đáng giá cho ngài hếch mũi lên mặt như vậy sao?”

Thu Vĩ Toàn thấy thái độ chẳng hề để ý của con trai thì lại điên lên, lập tức quát: “Mày xài tiền của tao, chẳng lẽ tao còn không thể quản giáo mày hay sao. Mày cho rằng mày làm bài thi đại học tốt lắm à, cuối cùng cũng không phải do tao tiêu tiền đưa mày đi học?”

“Tao ở bên ngoài đau khổ cay đắng giao tranh, chẳng lẽ chính là để cho cái tên phá của như mày làm bại hoại nhà họ Thu hay sao?”

Thu Vĩ Toàn vừa thốt ra lời này xong thì nháy mắt trên mặt Thu Tử Hàn đỏ lên. Dù sao cậu cùng chỉ là một thiếu niên mười tám tuổi, tuy rằng thích chơi đùa phung phí tiền nhưng thẹn với lương tâm thì vẫn phải có.

Lúc này Hà Minh Châu vốn vẫn ngồi ở một bên không nói gì liền chạy nhanh qua ôm lấy cánh tay Thu Vĩ Toàn, ôn nhu an ủi: “Chú ơi, xin ngài bớt giận, cháu nghĩ Hàn Hàn khẳng định không phải cố ý chống đối ngài. Hơn nữa cũng chỉ là một cậu thiếu niên thôi, nên khó tránh khỏi có lúc ham chơi.”

Thu Vĩ Toàn thấy là con gái yêu của mình cầu tình thì trên mặt hơi dịu đi một chút, nhưng giọng nói vẫn rất lạnh lùng: “Minh Châu, cháu đừng thay đám tiểu súc sinh này cầu tình, chú thấy bọn chúng là bị mẹ mình làm hư rồi.”

Thu Tử Thiện ở một bên nghe Thu Vĩ Toàn trái một câu tiểu súc sinh, phải một câu tiểu súc sinh nhục mạ hai chị em cô, một mặt thì chỉ trích mẹ mình thì tức giận trong lòng đã muốn thẳng đến cực điểm, nhưng cuối cùng dưới đáy lòng đều hóa thành một đoàn trào phúng, cô châm chọc hỏi: “Bố à, bọn con là tiểu súc sinh, vậy xin hỏi ngài là cái gì? Chẳng lẽ con và Thu Tử Hàn không phải con ruột của ngài?”

Lúc này Thang Kiều vụt ngẩng đầu lên, lắc nhẹ đầu ý bảo cô đừng có nói nữa, sự cầu xin và đau đớn trong mắt bà lại làm cho lòng Thu Tử Thiện vô cùng đau.

Thu Vĩ Toàn nghe vậy thì mắng to: “Mày nói mấy lời vô liêm sỉ gì đó, tao là bố chúng mày, giáo huấn chúng mày hai câu chẳng lẽ cũng không được sao?”

“Chúng con đều đã lớn như vậy, đến tận cùng là ngài đã dạy cho chúng con những gì, mỗi lần phạm sai lầm trừ bỏ quả trách chính là quả trách. Nhưng lại đối với đồ con hoang lại lịch bất minh này thì ngài lại rất thích nhĩ, cho tới bây giờ chị ta làm cái gì đều đúng, mà chúng con làm cái gì thì tất cả đều là sai.”

Thu Tử Thiện nhìn chằm chằm ánh mắt của Hà Minh Châu, cắn răng nghiêng lợi nói ra hai chữ con hoang, toàn bộ đại sảnh nháy mắt trở nên vô cùng im lặng, ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe thấy.

Đôi mắt của Thu Vĩ Toàn đều đã muốn sung huyết, ông ta không nghĩ tới Thu Tử Thiện lại nói như vậy về Hà Minh Châu, lúc này ông ta vội bước nhanh đi tới, khí thế hùng hục muốn đánh Thu Tử Thiện một bạt tai.

Nhưng Hà Minh Châu luôn luôn thích nhất là ở trước mặt Thu Vĩ Toàn tạo ra hình tượng trân trọng em trai em gái, ả thấy như vậy liền chạy nhanh xông lên làm bộ muốn cản tay của Thu Vĩ Toàn lại, nhưng Thu Tử Thiện đâu còn là Thu Tử Thiện trước đây.

Hà Minh Châu đứng cách cô tương đối gần, cho nên cô để ý đến phương hướng lúc ả muốn tiến lên ngăn Thu Vĩ Toàn lại. Khi cô trông thấy Hà Minh Châu vừa động, liền đứng tại chỗ chậm rãi thò một chân ra, móc ngay giữa mắt cá chân của Hà Minh Châu, thuận thế đẩy một phát ra ngoài, hơn nữa Hà Minh Châu còn đang nghiêng người nên vì thế cả người ả khoa trương bay lên một phát.

Ngay sau đó toàn bộ đại sảnh lại chìm vào sự yên tĩnh chết lặng.

Thu Tử Thiện cố nhịn cười nhìn ả lấy tư thế của một con chó mà nặng nề ngã xuống mặt đất, cô nhịn cười nói: “Chị Minh Châu, hiện tại lại còn chưa tới tết âm lịch, ông nội cũng không có ở nhà, chị lại làm cái lễ lớn như vậy, tôi, chịu, không, nổi.”

Thu Vĩ Toàn vốn còn nổi giận đùng đùng muốn đánh Thu Tử Thiện, nhưng lại thấy con gái bảo bối của mình tự nhiên bị ăn đau khổ, nhất thời vừa muốn đi đánh Thu Tử Thiện vừa muốn đi nâng Hà Minh Châu dậy.

Thu Tử Thiện một chút cũng không hề đồng tình với cái cô ả này, tuy rằng trước kia Thu Vĩ Toàn cũng tức giận với cô nhưng vẫn còn chưa có ra tay đánh cô, xem ra trước khi bọn họ trở về thì ả này cũng cho Thu Vĩ Toàn không ít lời ngon tiếng ngọt.

“Tiểu Hà, chạy nhanh lấy đi hòm thuốc lại đây,” Thu Vĩ Toàn thấy đầu gối của con gái bảo bối sưng đỏ một mảng thì vô cùng đau lòng, ngay lập tức sai Tiểu Hà chạy nhanh đi lấy hòm thuốc lại, Thu Tử Thiện liền tiếp nhận cái hòm thuốc trong tay Tiểu Hà, cô mở hòm thuốc ra xong mới xách hòm thuốc đi lại đó.

Thu Tử Hàn suy nghĩ một chút cũng đi theo sau cô qua bên đó.

Giọng nói của cô mang theo sự cầu xin: “Chị Minh Châu, chị đừng tự giận mình, tôi sợ hãi bố đánh tôi nên đã nghĩ chạy ra ngoài trốn, ai biết chị lại xông lên như thế.”

Thu Tử Thiện nói xong cũng muốn cứng rắn nặn ra vài giọt nước mắt trong hốc mắt, nhưng ai ngờ cô lại thuộc loại cá sấu, nên đâu thể có hành động tốt như vậy được. Cuối cùng cô chỉ có thể cẩn thận đưa cái hòm thuốc đang cầm qua.

Thu Vĩ Toàn hiện chỉ ước gì có thể đánh thẳng vào mặt cô, vừa thấy cô lại đây thì lại muốn đưa tay, cô thấy thế tự nhiên muốn né tránh ra phía sau, cho nên cái hòm thuốc tự nhiên cũng cầm không vững.

Cái hòm thuốc của nhà họ Thu đương nhiên không có khả năng giống với các hòm thuốc thông thường khác, điều này còn phải cảm tạ thưởng thức kỳ quái của Thang Kiều. Bà thế mà lại lấy về từ hội từ thiện một cái hộp trang điểm để làm cái hòm thuốc, nó được làm hoàn toàn bằng gỗ, ngay tại lúc Thu Tử Thiện ‘Không cẩn thận’ đã vượt xuống khỏi tay cô.

“Á, ” Hà Minh Châu còn chưa thấy rõ thì đã thấy từ đỉnh đầu rơi xuống chai chai lọ lọ, ngay sau đó một cái hòm cứng rắn nện xuống cái trán của ả.

Sau khi choáng váng đau nhức một hồi, ả mới bắt đầu ôm cái trán hô to: “Bố ơi, có phải con sẽ bị hủy dung không, bố ơi.”

Thu Vĩ Toàn nhanh tay lấy hết mấy thứ đồ trên người Hà Minh Châu xuống, chỉ thấy trán ả đã bị hòm thuốc đập trúng thành một vết thương khá sâu, nháy mắt máu chảy ra dính đầy hàng lông mi của ả.

Thu Tử Thiện thấy thế lại bị dọa kêu to, cô hô lên: “Chị Minh Châu, chị không sao chứ, mặt của chị không bị đập trúng chứ?”

Hà Minh Châu đương nhiên không thể nhìn thấy miệng vết thương, hiện tại ả chỉ cảm thấy toàn bộ đầu đều đau nhức không chịu nổi, bây giờ Thu Tử Thiện còn kêu lên thất thanh như vậy khiến ả càng cảm thấy mình bị đập trúng vào mặt.

Trong lúc nhất thời ả hoàn toàn quên mất hình tượng tao nhã bình thường, gào khóc hu hu kêu lên: “Thu Tử Thiện, cô cố ý đập vào mặt tôi, cô cố ý, cô đoạt của tôi...”

Thu Tử Hàn lần đầu tiên thấy ả điên cuồng mắng chửi người như vậy, nhưng người bị mắng lại là Thu Tử Thiện, đối với cậu mà nói, bản thân cậu có thể ăm ỉ với Thu Tử Thiện, có thể cãi nhau với cô, nhưng người khác muốn động vào một cọng tóc của cô thì cũng là đang đối nghịch với cậu.

“Cái đồ súc sinh này, sao mày dám làm như vậy với chị của mày, mày có còn là người không hả? Làm sao tao lại có thể có người đưa con gái tâm địa ác độc như vậy. Mày đây là muốn hủy hoại dung nhan của chị mày hay sao?”

Thu Tử Thiện cũng không buồn bực, ngược lại còn quan tâm nói: “Bố à, ngài vẫn nên nhanh nhanh đưa chị Minh Châu đến bệnh viện đi, tuy rằng là ngài làm rơi hòm thuốc nhưng con tin tưởng đáy lòng chị Minh Châu nhất định cũng sẽ không trách ngài đâu.”

Cuối cùng Hà Minh Châu cũng không quan tâm đến việc tiếp tục mắng Thu Tử Thiện, chạy nhanh cầu xin Thu Tử Toàn đưa mình đi bệnh viện.

Thu Tử Thiện ôm cánh tay đứng ở nơi đó cười lạnh, nhìn hai người cha và con gái tương thân tương ái kia rời đi.

Chờ cho bọn họ đi khỏi, Thu Tử Thiện mới bước đi đến trước mặt Thang Kiều, nói: “Mẹ ơi, mẹ mệt rồi phải không, con đi với mẹ lên lầu nghỉ ngơi.”

Nhìn thoáng qua Thang Kiều thấy bà hoàn toàn không đáng vẻ vui tươi ngày thường. Bà giống như một con rối gỗ ngây ngốc nhìn xem một màn trò khôi hài ban nãy, nhìn vào ánh mắt trống rỗng của bà, Thu Tử Thiện thậm chí còn cảm thấy, kỳ thực Thang Kiều đều biết rõ mọi chuyện.

Đối với một cô con gái nuôi mà chồng mình ở khắp mọi nơi đều yêu thích, thì người làm vợ như bà cho dù trì độn cũng phải có chút cảm giác được.

Nhưng Thang Kiều vẫn không truy hỏi đến, Thu Tử Thiện không biết cái loại lựa chọn này đối với mẹ cô mà nói là rất tốt. Bởi vì bất luận truy cứu hay không truy cứu thì cái người tên Hà Minh Châu này cũng đã tồn tại, thậm chí người đàn bà sau lưng Hà Minh Châu cũng đã sớm tồn tại.

Lần này Thu Tử Hàn cũng in lặng đi theo bọn họ cùng tiến lên lầu, Thu Tử Thiện dìu Thang Kiều lên trên giường, kéo chăn đắp lên cho bà xong mới nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng.

“Chị...” Hiếm khi thấy Thu Tử Hàn mang bộ dáng muốn nói lại thôi. Nhưng vừa rồi cậu luôn luôn ở cạnh nhìn, lúc bố muốn xuống tay đánh cô, cậu cũng muốn xông lên ngăn cản, nhưng cậu lại trông thấy cô làm tiểu xảo vờ chân gạt chân Hà Minh Châu.

Còn cái vụ hòm thuốc kia nữa, tay của bố còn chưa đụng tới cô thì cô đã quăng hòm thuốc xuống đất, mà Thu Tử Hàn đứng ở góc đó có thể vừa vặn nhìn ra được, đó là vị trí chính diện với đầu của Hà Minh Châu.

Lúc này Thu Tử Thiện đã hoàn toàn bình tĩnh, trên gương mặt tinh xảo có phần lãnh khốc, cô quay đầu nhìn Thu Tử Hàn hỏi: “Có phải em cảm thấy chị rất tàn nhẫn không, vậy mà lại muốn hủy hoại dung nhan của chị ta? Chị cũng sẵn lòng nói cho em biết, kì thực chị rất hi vọng cái hòm thuốc đó đập bể đầu của chị ta luôn đi, có phải em cảm thấy chị rất ác độc hay không?”

Tuy rằng Thu Tử Hàn cực lực muốn che giấu, nhưng trên mặt vẫn lộ ra một chút biểu tình khiếp sợ.

“Nhưng mà em trai thân yêu của chị, em có nghĩ tới vì sao đêm nay chuyện em tới hội sở Giang Nam lại bị bố biết không, nếu không phải có ai ở trước mặt ông ta nói gì đó, vì sao ông ta lại tức giận như vậy?”

Thu Tử Thiện cũng không nói kỹ càng, có đôi khi để nhìn nhận một sự việc nào đó thì cái cần chính là dùng lòng người để thấu hiểu.

Cô hi vọng Thu Tử Hàn có thể nhìn thấu được dụng tâm của cô.

6. Chương 6

Không khí trong nhà họ Thu lúc này thực xấu hổ, trong bữa cơm chiều ông cụ Thu chỉ luôn im lặng không lên tiếng nhìn mọi người, trong đôi mắt đục ngầu nhìn không ra cảm xúc.

Ông cụ chỉ đơn giản hỏi thăm tình hình thi cử của Thu Tử Hàn, dĩ nhiên chỉ hỏi thăm tình huống cuộc thi của cậu mà thôi?

Nhưng lại làm như không thấy vết thương chình ịch trên trán Hà Minh Châu, cũng hoàn toàn thờ ơ với sự tức giận rõ ràng trên mặt Thu Vĩ Toàn.

Còn Thu Tử Thiện lại cảm thấy bữa ăn này vô cùng ngon, đặc biệt khi cô bắt gặp ánh mắt ai oán của Hà Minh Châu khi ả nhìn bố mình, cô lại càng cảm thấy khẩu vị của mình tốt hơn.

Đợi sau khi cơm nước xong, ông cụ muốn đi dạo cho tiêu cơm. Thu Tử Thiện liền nhanh chóng đứng lên, đỡ lấy cánh tay ông cụ cười nói: “Ông nội, cháu phát hiện gần đây bản thân hình như béo lên không ít, không bằng ông cho cháu theo tản bộ chung với.”

Hà Minh Châu đứng ở đối diện đang định bước qua thấy vậy thì sắc mặt hơi đổi, từ trước đến nay chỉ có ả chủ động thỉnh cầu bồi ông cụ tản bộ, đương nhiên trong mười lần thì ông cụ cũng sẽ đồng ý một hai lần. Tuy rằng ông cụ luôn nói mấy cô gái còn trẻ không cần phải bồi mấy người già như ông cụ, nhưng Hà Minh Châu hiểu được, là do tận tụy lòng ông cụ không chịu thừa nhận mình.

Mà bây giờ ả bị Thu Tử Thiện đánh thành như vậy nhưng ông cụ một câu cũng không nói. Sau khi bố đưa ả đi viện trở về liền bị ông cụ kêu vào thư phòng, sau khi đi ra thì liền hứa sẽ bắt Thu Tử Thiện nói lời xin lỗi ả, nhưng giờ lại chẳng ai thèm đề cập đến.

Ả nắm chặt chiếc đũa trong tay, trong lòng phần hận xoắn xít lại giống như dây leo bị dính chất độc, đang cảm thấy nẩy mầm. Dựa vào cái gì mà cùng là cháu gái nhà họ Thu, ả lại không có được những đãi ngộ như Thu Tử Thiện, thậm chí ngay cả khi bị người ta đánh cho bị thương cũng phải nén giận. ả không cam lòng, rất không cam lòng.

Ông cụ Thu thấy khó có lúc được cháu gái điều ngoa sẵn sốc như vậy, lập tức vỗ tay cô hỏi: “Không phải lại không nhẽ đòi gì đó từ ông nội đấy chứ?”

Thu Tử Thiện trong lòng ách hẫng, lập tức lắc lắc cánh tay ông cụ làm nũng nói: “Ông nội, ông cảm thấy cháu là cái loại người này sao?”

“Đúng,” có điều người nói những lời này là Thu Tử Hàn, cậu dùng một loại ánh mắt ‘Khẳng định không có chuyện tốt’ nhìn về phía Thu Tử Thiện.

Đợi sau khi ông cụ và Thu Tử Thiện đi dạo tới vòng thứ bảy, ông cụ mới chậm rãi nói: “Thiện Thiện, như thế nào, còn không nói?”

Thu Tử Thiện biết ông cụ đã sớm chờ mình mở miệng, vì thế cũng không từ chối, đầu tiên là lấy lòng nói: “Ông nội, ông quả thật là liệu sự như thần.”

Ông cụ Thu chỉ cười cười không có tiếp lời, Thu Tử Thiện liền lập tức lắc lắc cánh tay ông cụ làm nũng. Có điều đối với cấp bậc lão hồ ly như ông cụ đây, cứ lòng vòng thì chỉ tổ tốn thời gian, chẳng bằng cứ ăn ngay nói thật.

“Ông nội, người cảm thấy cháu và Thu Tử Hàn thế nào?” Thu Tử Thiện quyết định nói thẳng.

Ông cụ hí hóp mắt nhìn thoáng qua cháu gái của mình, phát hiện con nhóc này đang rất nghiêm túc.

Vì thế qua sau một lúc lâu ông cụ mới chậm rãi mở miệng, nhưng câu trả lời lại không hề chậm rãi: “Cháu điều ngoa tùy hứng, làm việc xúc động, Tử Hàn thì kiên cường bình tĩnh làm việc không để ý hậu quả.”

Thu Tử Thiện nuốt nuốt nước miếng, chỉ cảm thấy mặt đỏ tai hồng, thì ra từ kiếp trước đến kiếp này ở trong lòng ông cụ hình tượng của cô và Thu Tử Hàn tử lại tệt như vậy.

Nhưng cô đột nhiên nghĩ đến, cho dù ở kiếp trước dù Hà Minh Châu biểu hiện ưu tú như vậy, nhưng ông cụ vẫn gần như đem phần lớn di sản để lại cho chị em bọn họ. Thật ra ông cụ rất thương yêu bọn họ, là bản thân bọn họ rất vô dụng thôi.

Nghĩ đến đây Thu Tử Thiện chỉ cảm thấy hốc mắt mình ướt ướt, nhưng cô nhanh chóng ném sự đa sầu đa cảm trong lòng đi, mấy ngày nay thật đúng là giống như các bậc làm cha làm mẹ, rất dễ dàng bị kích động.

Thu Tử Thiện có phần không thể tin được lại tiếp tục hỏi: “Ngay cả một ưu điểm cũng không có à?”

Lúc này ông cụ mới lại mở miệng: “Bản tính vẫn còn chưa hư hỏng, đều là những đứa bé ngoan.”

Đứa bé ngoan? Đứa bé ngoan!!!!

Thì ra bản thân chỉ có mỗi cái ưu điểm này.

“Vậy ông ơi, ông cảm thấy bọn cháu còn có thể thay đổi không?” Thu Tử Thiện mím môi thật cẩn thận lại kiên định hỏi.

Một câu này, cô đã suy nghĩ lâu lắm, ngày cô sống lại đã muốn nói cho mọi người biết, cô muốn thay đổi khác hoàn toàn cuộc sống trước khi sống lại. Cô không muốn làm cái người gọi là Thu Tử Thiện ngu xuẩn trước kia, cô muốn bước vào Trung Vực, cô muốn bảo vệ gia tộc của mình.

Nhưng chỉ có ở trước mặt ông cụ, cô mới dám nói ra những lời này, bởi vì chỉ có ở trước mặt một người lão luyện và cơ trí như ông cụ, cô tin tưởng ông cụ sẽ bao dung chính mình hơn bất kì kẻ nào.

Ông cụ Thu đánh giá cháu gái mình một hồi, cô còn chưa đầy mười tám tuổi, chỉ vừa thi đại học xong. Lúc trước trong ba năm trung học, cô không hề an phận lấy một ngày. Cô nhận hết sủng ái, tuy rằng ông cụ cũng từng bất mãn với hành vi của cháu gái, nhưng chung quy vẫn suy nghĩ bởi vì cô bé được nuông chiều mà lớn lên, cho nên đối với hành vi cử chỉ và lời nói của cô vẫn không hạn chế.

Nhưng hiện tại đứa nhỏ này lại hỏi ông, ông có tin tưởng cô sẽ thay đổi không?

“Ông nội, cháu biết những gì cháu đã làm trong quá khứ đều khiến cho ông và mẹ rất thất vọng. Nhưng cháu muốn nói cho ông biết rằng mỗi người đều sẽ lớn lên. Cháu cũng muốn lớn lên, không muốn làm một đại tiểu thư điều ngoa tùy hứng nữa, cháu muốn trở thành người mà ông nội có thể kiêu ngạo vì cháu.”

Lần này ông cụ Thu quả thật bị kinh sợ, cùng lắm ông chỉ đi Bắc Kinh có một tháng, vậy mà đứa nhỏ này liền chuyển biến đến như thế. Ông cụ nhìn vào ánh mắt kiên định của cô, ông cụ đã từng trải nhiều lắm, cũng quan sát rất nhiều nên ánh mắt đương nhiên có thể phân rõ ai đang nói thật ai đang nói dối.

Cuối cùng biểu tình nghiêm túc của ông cụ trở nên nhu hòa, bởi vì ông thấy được sự kiên định và chân thành trong đôi mắt cô.

“Vậy cháu và Tử Hàn muốn làm thế nào để thay đổi?”

“Thu Tử Thiện, chị thật quá đáng, chị cho rằng chị là ai hả? Chị có bệnh thì chị tự đi mà uống thuốc, sao chị có thể kêu ông nội khóa hết thể tín dụng của tôi hả, chị có biết hôm nay tôi có bao nhiêu mất mặt không?”

Buổi tối lúc chín giờ, cho tới bây giờ là lần đầu tiên Thu Tử Hàn đi chơi về sớm như vậy, và điều đầu tiên làm là chui vào phòng Thu Tử Thiện.

Ngay cả cửa phòng cũng chưa khóa đã bắt đầu hướng về phía Thu Tử Thiện rống to.

Thu Tử Thiện đang ngồi trước bàn đọc sách, nghe vậy chỉ hờ hững xoay người lại, khẽ cười nói: “Chị đã sớm nói với em rồi, trăm ngàn lần đừng đi chơi, bằng không em sẽ hối hận.”

Thói quen mạnh mẽ vang dội của ông cụ Thu quả nhiên vẫn không thay đổi, tối hôm qua Thu Tử Thiện vừa bàn bạc với ông cụ chính sách thay đổi em trai quân là áo lượt, hôm nay ông cụ liền đem khóa tất cả thể tín dụng mà cậu đang sở hữu.

Thu Tử Thiện đương nhiên biết những người như bọn cô xưa nay không thích mang theo nhiều tiền mặt trên người, đi chơi đều là quẹt thẻ tính tiền. Mà Thu Tử Hàn chính là một sinh vật đơn bào, làm sao có thể nghĩ đến chuyện tàng trữ thêm một quỹ tiền mặt kia chứ.

Cho nên lúc buổi trưa cô còn cố ý nhắc nhở cậu, thiện ý ‘Nhắc nhở’ cậu trăm ngàn lần đừng có đi chơi nữa. Nhưng không nghe, không chịu nghe lời của chị, cho chịu thiệt ngay trước mắt thì ráng mà chịu.

Thu Tử Thiện mặc bộ quần áo ở nhà, cô đi đến trước mặt Thu Tử Hàn, đưa tay vén một ít tóc rũ xuống trán cậu, khiến cậu chán ghét lui ra phía sau một bước.

“Nói chuyện đằng hoàng, đừng có động tay động chân với tôi.”

Thu Tử Thiện cũng không buồn bực, chỉ ôn nhu hỏi: “Này tiểu gia, xin hỏi trước lúc ngài ra cửa đã xịt lên người bao nhiêu nước hoa vậy, không phải đổ hết cả chai lên chứ? Thật đúng là hương bay xa mười dặm đấy.”

Khuôn mặt Thu Tử Hàn liền ửng hồng, tuy rằng bọn họ đều có xịt chút nước hoa lên người, nhưng dù sao cũng chỉ là một cậu nhóc, chung quy vẫn cảm thấy việc này không quá đàn ông. Bình thường không có người vạch trần còn tốt, giờ bị Thu Tử Thiện nói như vậy khiến cậu rất ngượng ngùng.

Nhưng ngay lúc cậu vừa dâng lên chút ngượng ngùng thì vội dề xuống, gân cổ quát lên: “Thu Tử Thiện, chị đừng có đánh trống lảng với ông đây, chị nói mau rốt cuộc là chị và ông nội đã thương thảo những gì. Dựa vào cái gì mà khóa hết thẻ tín dụng của tôi, hôm nay vốn tôi phải mời khách.”

Vừa nhớ đến mấy cái thẻ cậu đem theo không có cái nào cà được, thấy sự nghi hoặc trong mắt của tên quản lý, còn có biểu tình cười như không cười của các khách khác là Thu Tử Hàn liền ước gì có thể đưa tay ra đánh người.

“A, ” một giọng nam thật dài vang vọng bên tai, ở trong phòng thật lâu không có tiêu tán.

Thu Tử Thiện ban đầu còn cười ôn hòa, nhưng sau đó lập tức thay đổi sắc mặt, hai tay đột nhiên ấn bờ vai của cậu, dùng sức ép xuống, đầu gối lại đồng thời hướng lên trên. Cô thật sự thực không nghĩ tới, gần đây cô bỗng trở nên bạo lực vô cùng.

Sau đó, Thu Tử Hàn liền ôm bụng mình lăn lộn tại chỗ, cậu có cảm giác lực phủ ngũ tạng của mình đều bị hồng rồi, đứa con gái này từ khi nào thì biến thành lợi hại như vậy, chết tiệt.

Cuối cùng cậu vẫn không tự giác mắng ra tiếng, Thu Tử Thiện lạnh lùng nói: “Nhắc nhở cậu một chút, ông nội của chúng ta ở ngay tại cách vách, nếu sau này cậu còn dám nói chuyện với tôi kiểu không lớn không nhỏ như vậy, tôi sẽ cho cậu biết thế nào mới gọi là chị.”

“Còn có, hiện tại tôi chính thức báo cho cậu biết, từ hôm nay trở đi, tất cả các thẻ tín dụng cậu mà đang cầm đều bị khóa lại, còn mấy chiếc xe thể thao của cậu chắc hiện giờ đã bị đem ra thị trường bán rồi. Trong nhà sẽ không có ai cho cậu một xu, đương nhiên nếu cậu muốn dùng tiền cũng có thể, tự mình đi mà kiếm.”

Thu Tử Hàn giống như bị sét đánh cho ngu người tại chỗ, ba năm trung học cũng có lúc bố tức giận đến mức khóa thẻ tín dụng của cậu, nhưng mỗi lần như vậy thì mẹ chỉ cần lên tiếng cầu tình là mọi chuyện lại ổn.

Nhưng bây giờ cậu nhìn bộ dáng Thu Tử Thiện như vậy, trong lòng cậu cũng hiểu rõ cô nàng này không nói đùa.

“Dựa vào cái gì? Chị dựa vào cái gì mà làm như vậy, tôi muốn đi tìm ông nội. Chị đừng tưởng rằng chị ở trước mặt ông nội giả trang ngoan hiền là hay lắm, tôi nói cho chị biết, chị cũng không tốt hơn tôi là bao đâu.” Thu Tử Hàn tức giận đến mức bắt đầu công kích Thu Tử Thiện.

Nhưng Thu Tử Thiện không hề có chút dấu hiệu tức giận, ngược lại biểu tình lạnh lẽo trên mặt biến mất, lơ đãng nói: “Em cũng đừng có oán giận như vậy nữa, bởi vì chị cũng giống như em, tất cả thẻ tín dụng trong tay đều bị khóa hết rồi. Trong nhà cũng sẽ không có ai cho chị một xu nào cả.”

Thu Tử Hàn rõ ràng sửng sốt một chút, sau đó giận dữ hỏi: “Chị có đi tìm chết thì tự chết một mình đi, vì sao nhất định phải lôi kéo tôi, chị bảo về sau tôi phải sống làm sao?”

Thu Tử Thiện hảo tâm an ủi cậu: “Chúng ta đương nhiên sẽ không chết đói, trong nhà một ngày ba bữa đều đã cung cấp cho chúng ta, đương nhiên mấy yêu cầu vô lí gì đó đừng có đề cập đến, như vậy tất sẽ ổn.”

“Thuận tiện nhắc nhở em một câu, lần này ông nội hạ quyết tâm cải tạo em thật tốt, cho nên em đừng trông cậy vào việc vay tiền đám bạn xấu của em. Em cứ tưởng tượng thử xem bản thân em ba tháng thậm chí nửa năm cũng không có tiền trả cho bọn họ, như vậy lúc đó bọn họ nhìn em bằng ánh mắt gì.”

Ở cái tuổi của mấy đứa mới lớn như này, sẽ sống chết vì sĩ diện, bình thường bên ngoài thì không gan đua so sánh, nhưng ai có cái gì mới, ai mua xe thể thao mới, tất cả đều ngầm ngầm so sánh với nhau.

Hơn nữa bị người trong nhà khóa thẻ tín dụng, chắc hẳn Thu Tử Hàn không phải là người đầu tiên, Thu Tử Hàn còn nhớ lúc trước cậu cũng có chơi chung với một thằng bạn, bởi vì người đó bị người trong nhà khóa thẻ tín dụng cho nên hỏi mượn bạn mình mười vạn, hứa rằng một tháng sau trả. Nhưng hai tháng sau vẫn không thấy hoàn trả lại, tuy rằng mặt ngoài thì bạn bè không nói gì, nhưng rốt cuộc cũng không chịu cho người đó đi chơi chung nữa, mà lúc nhóm bạn tụ tập thì người đó chính là bị đem ra làm câu chuyện cười rôm rả.

Nghĩ đến đây, Thu Tử Hàn run lên một cái, có chết cậu cũng tuyệt đối không đi mượn tiền bạn.

“Đúng rồi, chị muốn xem công việc làm thêm trong ba tháng hè, em có muốn xem thử hay không?” Thu Tử Thiện cười cười hỏi cậu em trai vẫn còn đang đứng ngơ ngác.

Nghe lời này xong Thu Tử Hàn biểu cảm như đang nhìn thấy quái vật mà nhìn cô, sau đó cậu cắn răng nói: “Đúng là người bị bệnh thần kinh.”

7. Chương 7

Thu Tử Hàn cố gắng ngây ngốc ở nhà thêm hai ngày nữa nhưng rốt cục vẫn nhịn không được mà mò ra ngoài chơi. Sau khi Thu Tử Thiện biết chuyện cũng không thêm để ý, ngược lại là bắt đầu chuẩn bị chuyện phải làm của bản thân.

Tuy rằng ở kiếp trước có một dạo thời gian cô từng ở trong công ty, nhưng mà cô lại bắt đầu đi vào từ tầng lớp lãnh đạo, vừa vào làm đã ngồi vào vị trí Tổng giám đốc thị trường. Hơn nữa bình thường cũng không cố gắng cho nên đừng nói tới các nhân viên cấp dưới, mà ngay cả các ngôi sao dưới trướng của công ty cô cũng không nắm bắt hết được.

Cho nên lúc này đây mới chân ướt chân ráo vào công ty, cô tính toán có thể vào làm ở cấp bậc công việc đơn giản trước, kỳ thực mỗi một công ty hoạt động đều phải có nền móng. Bắt đầu từ nền móng mới có thể chân chính hiểu biết tường tận về công ty.

Lúc cô nói những suy nghĩ của mình cho ông cụ nghe, cuối cùng ông nội mới chịu tin tưởng rằng cháu gái của mình đã thật sự thay đổi.

Nhưng có suy nghĩ như vậy không chỉ có một mình cô. Năm học này Hà Minh Châu đã vào năm thứ tư, nghe nói ả đã vào công ty thực tập từ lâu, tuy rằng chỉ làm vài công việc đơn giản nhưng hiệu quả rất tốt.

Hà Minh Châu xưa nay luôn thân thiết với Thu Vĩ Toàn, ả thường xuyên đi theo Thu Vĩ Toàn ra ra vào vào, trong giới không ai là không biết ả là người của nhà họ Thu. Có điều mấy người không quen chỉ coi ả là thân thích của nhà họ Thu, một vài người biết thân phận con gái nuôi của ả, nhưng cũng không lấy gì làm lạ lắm, dù sao xã hội thượng lưu này có biết bao nhiêu đứa con riêng đều được mượn danh nghĩa con nuôi để đưa về nhà.

Cho nên qua vài ngày sau, trên phim trường bộ phim Đại Đường phi ca xuất hiện nhiều thêm một tiểu trường vụ (là nhân viên phục vụ trong tổ làm phim, tức là người phụ trách những việc hàng ngày như ẩm thực, quần áo...) tên là Thang Thiện.

Đại Đường phi ca là phim truyền hình trọng điểm được tập trung của công ty, thủ vai nam chính là Lí Hiểu Vĩ mới nổi vài năm gần đây, được mệnh danh là một trong tứ tiểu sinh trên truyền hình, anh ta được coi là một trong những đối tượng được công ty tập trung lăng xê nhiều nhất. Năm ngoái quay hai bộ phim truyền hình, còn có một vai phụ trong một bộ phim điện ảnh nổi tiếng.

Mà người thủ vai nữ chính là Tần San San. Tuy rằng gần đây có không ít tin tức trên báo về cô ta, nhưng đại đa số đều là những chuyện tai tiếng, ký giả trong sáng ngoài tối đều nói rằng cô ta nằm trong danh sách những người giàu có, nhưng không có ai biết được số tài sản thật sự của cô ta.

Ở trong làng giải trí này, ngay cả chuyên viên trang điểm cũng đùa rằng bọn họ không phải đang trang điểm mà là làm mặt nạ. Có điều Thu Tử Thiện đã gặp qua vị Tần tiểu thư này, ăn vận đồ trang sức đều rất trang nhã, trên mặt chỉ thoa một lớp phấn mỏng, quả thật là một mỹ nhân. Tuy rằng cô ta nói rất ít nhưng nói chung vẫn rất lịch sự.

Sau khi nhiều lần bị Lí Hiểu Vĩ xưa nay có tiếng là thân sĩ phong độ gằm thét, Thu Tử Thiện cảm thấy có ấn tượng tương đối tốt với vị Tần tiểu thư này hơn.

Cái gọi là tiểu trường vụ, chính là làm tất cả các công việc vặt vãnh của tổ làm phim trong studio.

Lúc Thu Tử Thiện mới nhận công việc này liền không muốn lấy tên tuổi thật của mình xuất hiện ở đây, bởi vì cho dù cô không xuất hiện ở công ty, nhưng tên tuổi của con gái chủ tịch chắc chắn có vài người biết đến.

Cho nên cô làm công việc hậu cần này, kiếm được một trăm đồng, lấy tên xứng với tên thật là người nghèo nên cô cũng thật sự rất đau lòng.

“Tiểu Thang, sao cơm của chúng tôi còn chưa có vậy?” Đói đến sắp ngất xỉu rồi nên Phó đạo diễn hét lên với Thu Tử Thiện.

Thu Tử Thiện rất muốn nước mắt lưng tròng, đều nói đồ ăn lớn hơn trời, nhưng mà lúc này có một chiếc xe lớn đỗ ngay trước cửa như thế này thì làm sao xe chở cơm vào trong được bây giờ.

Chưa đợi Thu Tử Thiện đi tìm những người khác phụ chuyển hộp cơm vào thì mấy người đang rảnh rỗi kia tự nhiên bận rộn hẳn lên. Cuối cùng chỉ có một mình Thu Tử Thiện đi đến sáu chuyển mới chuyển hết được hộp cơm vào trong.

Đến khi cô làm xong thì thở hồng hộc y như cú vậy, ngay cả chiếc đũa cũng không buồn nhấc lên, Vương ca phụ trách ánh sáng ngồi bên cạnh thấy tội quá liền chuyển giùm cô một cốc nước.

“Cám ơn anh,” Thu Tử Thiện tiếp nhận cốc nước duy nhất, bê lên miệng nhỏ nhấp nhấp một hộp.

Wương ca chủ động đáp lời: “Tiểu Thang, thực nhìn không ra cô lại là người có thể chịu được khổ. Lúc cô vừa mới tới, chúng tôi còn tưởng rằng cô là diễn viên đấy.”

Thu Tử Thiện cười cười: “Tôi nào có được bản lĩnh đó.”

“Nhìn dáng vẻ tiểu thư này của cô mà khi làm việc lại thật sự rất nghiêm túc.”

Lúc nghe Vương ca nói mấy lời này xong Thu Tử Thiện mới sững sốt một hồi, lúc vừa đi Las Vegas, cái gì cô cũng không biết, không tự mình làm được, nhưng cuối cùng cô cũng tiêu xài hết số tiền mà mình có được, lúc đó cô thậm chí còn vào một nhà hàng Trung Quốc, nhận một công việc rửa chén bát.

“Bố tôi bị ung thư, thân thể của mẹ lại không tốt lắm, cả nhà đều chờ tôi mang tiền lương về để trang trải, tôi nào dám không ra sức,” Thu Tử Thiện trắng trợn nói dối một cách trơn tru.

Mà lúc này tại văn phòng Chủ tịch công ty, ngài Thu Vĩ Toàn bị bệnh ‘Ung thư’ đột nhiên hắt xì một cái.

“Trong nhà cô còn có những ai?”

“Còn một đứa em trai, có điều cũng không có đi làm.”

Wương ca gật gật đầu, sau đó vỗ tay một cái nói: “Bên bọn tôi vừa vặn còn thiếu một chân chuyển hộp đèn, vốn đang tính tuyển dụng bên ngoài một người, vậy không bằng cô bảo em trai đến làm thử xem.”

Thu Tử Thiện vừa nghe thế lập tức vui vẻ ra mặt, nói: “Cám ơn Vương ca, chỉ là...”

Cô hơi khó xử, rất giống như khó có thể mở miệng, cuối cùng mới bất đắc dĩ nói: “Tuy rằng em trai tôi bộ dạng cao lớn, nhưng đầu óc có chút vấn đề.”

Vương ca không để ý cười nói: “Chuyển hộp đèn cần gì đầu óc, có sức lực là đủ rồi.”

Mà lúc này bạn nhỏ Thu Tử Hàn nằm cũng trúng đạn đang mang một khuôn mặt âm u nhìn nhìn xung quanh.

“Đây là chỗ chị nói sao, nơi vừa có tiền còn có người đẹp?”

Thu Tử Hàn nhìn quanh studio tràn ngập mùi mồ hôi và mùi nước hoa, cái cổ cứng ngắc giống như người máy, một hồi lâu mới quay đầu qua hỏi cô.

Thu Tử Thiện vỗ vỗ bờ vai của cậu, cười hì hì nói: “Chị làm sao có thể lừa em. Người đẹp ấy à, nhìn sang bên kia kia.”

Cô tiện tay chỉ chỉ dàn diễn viên đang trốn nắng dưới bóng cây cách đó không xa nói: “Hoàn phỉ yến gầy, các loại hình người đẹp đầy nhóc, cần loại nào có loại đó.”

Nói xong, cô còn đặc biệt chỉ vào vài người trong số đó, người kia eo nhỏ, đương nhiên em có thể bỏ qua cái mặt như bánh vùng kia đi, còn có cô ngực khủng kia kia, có điều em phải tỉnh lược cái miệng giống như lạp xưởng của cô ta ra. Còn người kia khuôn mặt cũng rất được, được rồi, tuy rằng cô ta đã ngủ với rất nhiều nhân viên hậu cần và chuyên gia ánh sáng ở đây, nghe nói hai ngày nay đang chuẩn bị bắt lấy Phó đạo diễn.

Cuối cùng Thu Tử Hàn cũng mệt mỏi cầu xin: “Đừng nói nữa, xin chị đấy, chị thắng rồi.”

Thu Tử Thiện lần này rất có ý tốt mà ngừng lại công việc giới thiệu.

Trong lòng Thu Tử Hàn ngoại trừ hối hận vẫn chỉ có hối hận, cậu nên nghĩ đến, cô gái này làm sao có thể có chuyện tốt cho cậu.

—— Chúng ta trở lại buổi tối hôm trước chút đi ——

Từ lúc Thu Tử Thiện bắt đầu làm việc tại tổ kịch, mỗi ngày cô không thể không bắt ba chuyến xe để xuyên qua nửa thành phố, còn phải tiếp tục đi bộ hai mươi phút mới có thể về được đến nhà.

Cho nên trên cơ bản, mỗi ngày về nhà ăn xong bữa tối thì cô bắt đầu rửa mặt rồi lên giường ngủ.

Quy luật sống khỏe mạnh như vậy lại khiến Thang Kiều rơi nước mắt, bà từng tìm Thu Tử Thiện khóc lóc nỉ non để khuyên cô không cần phải đi làm nữa.

Thu Tử Thiện nhìn Thang Kiều, chỉ cảm thấy mẹ mình ngay cả khóc cũng đáng yêu như vậy. Lúc mẹ cô còn sống trên đời, cô không hiểu được tình yêu của bà, mỗi lần đối với sự quan tâm dong dài của bà đều làm ra vẻ không kiên nhẫn. Nhưng sau khi mẹ cô qua đời thì cô mới hiểu được, trên đời này sẽ chẳng còn có ai quan tâm yêu thương cô như vậy nữa.

Mấy ngày nay Thu Tử Hàn đương nhiên cũng trông thấy Thu Tử Thiện đi đi về về, tuy rằng cậu bắt đầu khôi phục lại chuyện ăn chơi của mình nhưng mấy ngày nay đều do bạn bè hỗ trợ trả tiền. Không cần người khác nói, thể diện của cậu đã không cho phép cậu làm như thế nữa.

Không phải cậu chưa từng nghĩ đến chuyện đi cầu tình với ông nội, nhưng cứ hễ cậu vừa bước vào thư phòng ông nội thì lại bị ông nội kéo đi viết thư pháp đến cả tiếng đồng hồ. Đợi khi cậu gượng gạo đề xuất yêu cầu của mình, ông cụ cũng chỉ đơn giản nói một câu, chỉ cần chị của cháu còn kiên trì thêm một ngày thì việc này vẫn không thể thay đổi.

Thu Tử Hàn không thể hiểu nổi, cậu không biết rốt cuộc ông cụ đã bị cô gái kia bỏ bùa mê thuốc lú gì, lại có thể xem cháu trai đích tôn như cậu không ra gì thế này.

“Này, Thu Tử Thiện,” Sau khi Thu Tử Hàn gõ cửa ba lần không thấy động tĩnh, rốt cục nhìn không được đứng trước cửa phòng cô gào lên.

Thu Tử Thiện mơ màng tỉnh dậy, sau đó trèo xuống giường, trời biết mỗi ngày cô phải chuyển mấy chục cân đồ đạc đi tới đi lui ở phim trường, sau đó mỗi lần về nhà lúc ăn cơm ngay cả sức lực cầm đũa cũng không có.

“Chuyện gì?” Thu Tử Thiện không kiên nhẫn đứng trước cửa nhìn người trước phòng mình.

Mấy ngày nay tuy rằng cô không để ý đến Thu Tử Hàn, nhưng từ trong miệng Hứa Kiều Na cũng biết được, mấy ngày nay cậu vẫn cùng với mấy đứa bạn xấu ăn chơi trác táng ở cùng một chỗ.

Cô rất hiểu biết đám người này, tuy rằng nhìn như có nhiều tiền lại hào phóng, nhưng một khi có ai đi ra ngoài chơi mà không mang theo tiền đều bị khinh thường, tuy là mọi người không nói rõ ra, nhưng ánh mắt thôi cũng đã đủ để giết chết kẻ đó. Mấy ngày hôm trước còn tốt, chỉ sợ này hai ngày Thu Tử Hàn đã càng ngày càng không dễ chịu được rồi.

Mất đi hậu thuẫn tiền tài trong nhà giống như cá mập mắc trên cạn, chỉ còn vỏ bề ngoài mà thôi. Thu Tử Thiện đương nhiên biết cậu không chống đỡ được vài ngày, cô đang chờ đợi cho con cá này mắc câu.

“Rốt cuộc chị muốn thế nào mới có thể buông tha cho tôi?”

Thu Tử Thiện cố gắng đuổi đi ý nghĩ buồn ngủ trong đầu, làm cho bản thân tỉnh táo chút, im lặng cười cười, sau đó mới từ tốn nói: “Tử Hàn, em cảm thấy em có năng lực lãnh đạo một tập đoàn lớn sao?”

Thu Tử Hàn nhú nhú mày, tuy rằng đại bộ phận đàn ông đều có một loại tự tin kiêu ngạo, nhưng tuổi của cậu bây giờ vẫn chưa có đủ tự tin để trở thành người lãnh đạo của cả một tập đoàn.

“Không thể chứ gì,” Thu Tử Thiện thản nhiên nở nụ cười, có điều khi cô bắt gặp nét khó chịu trên mặt Thu Tử Hàn thì có lòng tốt an ủi: “Đương nhiên chị cũng không thể. Cho nên chúng ta chỉ có thể làm những việc trong khả năng của mình.”

“Việc gì?” Thu Tử Hàn mang theo cảnh giác nhìn về phía cô.

Thu Tử Thiện nhìn em trai đáng yêu của mình bằng ánh mắt của bà ngoại soi nhìn cô bé quàng khăn đỏ, nói: “Trong vòng hai tháng em phải kiếm được hai ngàn đồng.”

Đuôi lông mày của Thu Tử Hàn hơi nhú lên khiến đôi mắt vốn hoa đào lại thêm vài phần phong lưu, ngay cả Thu Tử Thiện đều không thể không thừa nhận thẳng thớm chết tiệt này đúng là có vốn liếng để kiêu ngạo.

“Nếu em có thể làm được như vậy, chị sẽ đem tất cả mọi thứ của em trả về cho em, bao gồm thẻ tín dụng, biệt thự, đương nhiên còn có mấy chiếc xe thể thao bánh chọi của em nữa.”

Thu Tử Thiện chuyển đề tài, có chút nghiêm khắc nói: “Có điều em phải tự mình kiếm được hai ngàn đồng, không được cầu xin sự giúp đỡ từ bất kỳ ai, em đi chuyển gạch cũng được, đi làm việc vặt cũng tốt, tóm lại là em phải tự mình làm kiếm tiền, hơn nữa ăn cơm ở nhà cũng phải đóng tiền sinh hoạt phí.”

“Chị phải nhấn mạnh thêm một việc nữa, trong quá trình đi làm không được để lộ ra tin tức mình là người của nhà họ Thu, không được dựa vào thân phận của bản thân để kiếm tiền, bằng không đánh cuộc này lập tức hủy bỏ.”

Thu Tử Hàn ngay cả suy nghĩ cũng không suy nghĩ một chút đã nói: “Được, thành giao.”

Thu Tử Thiện có thiện ý nhắc nhở cậu: “Em không sợ bản thân sẽ thua sao?”

Ai ngờ người đối diện lại kiêu ngạo nói: “Còn lâu tôi mới thua.”

Thu Tử Thiện bĩu môi, không nói gì nữa, đã có người tự mình đưa một tấm chi phiếu trống cho cô điền, như vậy cô đương nhiên sẽ không khách khí.

Đợi lúc Thu Tử Hàn muốn xoay người rời đi, Thu Tử Thiện đột nhiên gọi cậu lại nói: “À, đúng rồi, ở chỗ chị vừa hay có một công việc, không biết em có hứng thú không?”

Vì thế từ lúc đó Thu Tử Hàn bắt đầu cuộc sống ở phim trường.

8. Chương 8

Trong lúc Thu Tử Thiện nhìn Thu Tử Hàn cách đó không xa đang một đút hơi chuyển đồ này nọ thì Hà Minh Châu lại lái xe vào hướng nội thành.

Chiếc xe mới này của ả là chiếc Mini cooper, thuộc loại cao cấp nhất, là quà tặng Thu Vĩ Toàn mua cho ả dùng để đi làm. Lúc ả vừa nhận được món quà này, Thu Tử Thiện còn tức giận đến nỗi quạu tưng ở nhà một trận.

Vốn Thang Kiều cũng đã đáp ứng đợi sau khi cô thi đại học xong, sẽ mang cô đi chọn một chiếc Maserati (một hãng xe thể thao nổi tiếng của Ý). Nhưng mà ai ngờ, sau khi thi đại học xong, Thu Tử Thiện giống như thay đổi hoàn toàn. Không chỉ không đề cập qua chuyện mua xe, mà ngay cả thói quen thường ngày cũng đều thay đổi.

Trước kia, hai chị em nhà họ Thu chỉ biết vung tiền như rác, chỉ biết chọc cho bố mình tức giận. Mỗi lần bố tức giận như vậy thì cô ả sẽ chủ động đi an ủi bố, thậm chí còn có thể giúp bố tìm lí do để đi hẹn hò với mẹ ả.

Nhưng bây giờ Thu Tử Thiện càng ngày càng thông minh, không chỉ đi tìm ông nội làm nui dựa, mà thậm chí cả bố cũng không làm gì được nó. Lúc ả ngẩng đầu nhìn thấy cái trán bị băng gạc của mình, trong lòng liền thấy căm hận không nói nên lời.

Tuy rằng sau chuyện này bố đặc biệt đưa cho ả một cái thẻ, để cho ả tự do mua những món đồ mình yêu thích.

Nhưng trong lòng Hà Minh Châu lại cảm thấy càng thêm không cam lòng, Thu Tử Thiện cái gì cũng không làm, lại có thể hàng tháng quẹt thẻ trải qua cuộc sống xa xỉ. Tuy rằng Hà Minh Châu chỉ thấy qua tủ quần áo của Thu Tử Thiện một lần, nhưng quần áo hàng hiệu bên trong đã chiếm cứ hơn nửa tủ đồ rất lớn, mà tủ quần áo của ả căn bản không thể gọi là tủ quần áo, gọi là một nơi để thử đồ thì đúng hơn vì nó gần như trống rỗng.

Lại nghĩ bản thân bị đánh một trận nhục nhã như vậy mới có thể lấy được một cái thẻ. Đương nhiên Hà Minh Châu nhanh chóng đi kiểm tra số tiền trong tài khoản, mười vạn, ha ha, thật đúng là một khoản tiền lớn.

Tuy rằng Thu Vĩ Toàn đối xử tốt với mẹ con Trương Tuyết Vân, nhưng cũng không cho bọn họ nhiều tiền lắm, thứ nhất vì ông ta sợ mất hết một khoản tiền lớn sẽ bị ông cụ phát hiện. Thứ hai, là vì năm đó Trương Tuyết Vân và Thu Vĩ Toàn được xưng là một đôi thật lòng yêu nhau, cho nên lúc hai người ở chung, bà ta đâu chịu nhận tiền của Thu Vĩ Toàn.

Mà đã là tình yêu chân thật thì đương nhiên tiền tài đều như rác rưởi, nếu anh cho tôi tiền thì đó chính là lòng nhục tình yêu của tôi đối với anh, kết quả là sau đó Thu Vĩ Toàn liền thật sự cho Trương Tuyết Vân rất ít tiền, nhưng đương nhiên trang sức châu báu thì ông ta đưa cho Trương Tuyết Vân không ít.

Có điều bây giờ ngẫm lại ả cảm thấy khinh bỉ cái gọi là chân ái của nữ sĩ Trương Tuyết Vân, ả hối hận vì năm đó mẹ mình là tỏ ra là một đóa hoa sen trắng như vậy.

Cho đến khi Hà Minh Châu chạy xe vào trong tiểu khu, mấy suy nghĩ linh tinh trong đầu mới chậm rãi tiêu tán.

“Mẹ ơi, con về rồi,” sau khi ả dùng chìa khóa mở cửa, liền nhìn quanh phòng kêu to một tiếng.

Đây là một căn hộ hơn 150m², chiếc đèn chùm trên trần phòng khách có thể soi rõ ảnh ngược bóng người, toàn bộ gian phòng trang hoàng vô cùng mới.

Nhưng Hà Minh Châu cứ đứng ở cửa một hồi, mới chậm rãi thở dài một hơi.

Nhiều đây không đủ, rất không đủ. Mỗi lần về lại đây, ả đều đã nghĩ đến căn biệt thự độc lập của nhà họ Thu, chỉ riêng diện tích ở hậu hoa viên thôi đã lớn hơn căn nhà này, càng không cần nói ngay lối cửa chính còn có một dòng suối phun nho nhỏ.

Biệt thự nhà họ Thu được thiết kế thuần phòng cách Baroque Châu Âu (1), khắp nơi có thể thấy được các hoa văn chạm trổ, đủ các kiểu trang trí, ả thích nhất là cách trang trí mặt tường bằng thủy tinh của một căn phòng ở lầu hai, mùa xuân khi ánh mặt chiếu vào mà được ngồi ở bên trong đọc sách hoặc là làm việc gì đó quả thực là giấc mộng của ả.

Nhưng mà con tiện nhân Thu Tử Thiện kia, sau khi nhận thấy ả có ý thích gian phòng đó thì nó liền khóc nháo không cho bất luận kẻ nào tiến vào căn phòng đó, còn tuyên bố đó là căn phòng của riêng mình. Người trong nhà chỉ coi nó là con nít, nên đương nhiên đồng ý thỏa mãn yêu cầu nhỏ này của nó.

Nhưng việc này đối với ả mà nói thì không phải là việc nhỏ.

Ả đã bị bắt buộc tha cho thân phận đại tiểu thư nhà họ Thu, vì sao ngay cả một căn phòng ả cũng không có thể có được. Dựa vào cái gì? Đến tốt cùng dựa vào cái gì, nói cho cùng thì ả mới là Đại tiểu thư chân chính của nhà họ Thu.

“Minh Châu, con ngăn người ở cửa làm gì,” Trương Tuyết Vân từ trong phòng đi ra liền trông thấy con gái đang đứng ngăn ngở ở cửa.

Lúc này Hà Minh Châu mới lấy lại tinh thần.

Trương Tuyết Vân có hơi bất mãn hỏi: “Con bé này cũng đã bị thương thành như vậy rồi, còn không chịu ở nhà họ Thu dưỡng thương cho tốt, hoặc là mỗi ngày lượn qua lượn lại trước mặt ông cụ một cái, xem trong lòng ông cụ còn không áy náy hay sao.”

Hà Minh Châu vừa nghe mẹ mình nói như vậy thì uất ức trong lòng lập tức tuôn trào, nhưng một giọt nước mắt cũng không hề chảy ra giống như bình thường, có thể thấy được nước mắt của tiểu thư hoa sen trắng cũng rất quý giá, chỉ để chảy ở nơi cần chảy thôi.

“Sao con phải ở lại nơi đó để tự tìm mất mặt chứ, đừng nói ông nội, mà giờ ngay cả bố cũng không nhắc lại chuyện này.”

Trương Tuyết Vân thấy con mình như vậy cũng không tiện nói nhiều, chỉ kéo ả lại hỏi: “Chuyện mẹ kêu con nói với bố con, rốt cuộc là con đã nói hay chưa?”

Đương nhiên Hà Minh Châu biết chuyện Trương Tuyết Vân đang nói là chuyện gì, nhưng nếu để bố thừa nhận thân phận thực sự của mình hình như cũng dễ dàng, đến lúc đó ả cũng không phải gánh lấy danh nghĩa con gái nuôi của nhà họ Thu mà sống nữa.

“Thật ra hai ngày trước khi con bị thương, bố có đề cập đến chuyện này, nhưng sau này bố cũng không nhắc đến nữa. Con sợ là bố có nói với ông nội nhưng ông nội không đồng ý.”

Trương Tuyết Vân vốn còn đang bảo trì khí chất phu nhân nhưng khi nghe con gái nói như vậy thì đột nhiên đứng bật dậy từ sofa, bà ta cả giận nói: “Không được, như vậy tuyệt đối không được. Bố con cũng đã đồng ý với mẹ, nhất định sẽ lấy lại thân phận cho con. Con mới chân chính là Đại tiểu thư của nhà họ Thu, dựa vào cái gì mà hai đứa tiện chủng do con tiện nhân kia sinh ra lại có thể mang danh phận Tiểu thư Thiếu gia của nhà họ Thu kia chứ. Ông già chết tiệt kia cũng thật không công bằng, đều là tiểu thư nhà họ Thu, gia sản nhà họ Thu chắc chắn phải cho con một phần mới đúng.”

Mấy lời này mà để cho người bên ngoài nghe được chắc người ta cười đến rụng răng luôn mất, một đứa con gái do một kẻ thứ ba sinh ra há thể đánh đồng cùng với con của vợ chính thức sao?

Nhưng Hà Minh Châu tự nhiên là vạn phần đồng ý với lời nói của mẹ mình, có điều ả còn nói thêm: “Cũng may bố đối với con còn có áy náy, mà giờ con đang làm việc ở công ty, ngay cả những người có cấp bậc cũng không thể bày ra sắc mặt với con.”

Lần này Trương Tuyết Vân rất vừa lòng gật gật đầu, bà ta kéo tay Hà Minh Châu nói: “Con làm vậy rất đúng, con phải biểu hiện thật tốt ở công ty, chỉ cần con đứng vững vàng gót chân thì không cần phải sợ hai

chị em đó. Mẹ thấy Thang Kiều kia sinh ra hai đứa tiện chủng, chính là hai đứa trời sinh phá cửa. Đến lúc đó đem ra so sánh, đừng nói bố con coi trọng con, mà ngay cả ông nội cũng phải tự mình mời con vào cửa.”

Trương Tuyết Vân trái một câu tiện chủng phải một câu tiện chủng phun ra, khí chất của người đàn bà chợ búa đều bại lộ hoàn toàn, điều này làm cho Hà Minh Châu cả ngày tiếp xúc với quý phu nhân chân chính có chút không quen.

Huống chi, hai chữ tiện chủng này thật ra lại càng thích hợp với Hà Minh Châu hơn.

“Mẹ à, con phát hiện gần đây hai chị em nhà họ Thu kia đều thay đổi, con sợ bọn họ thay đổi tốt lên, lúc đó bố sẽ...” Hà Minh Châu cắn môi nói ra lo lắng của bản thân.

Trương Tuyết Vân thần nhiên cười, an ủi nói: “Đức hạnh của người sao có thể thay đổi bất thường, trước hết con cứ quan sát bọn nó, chắc chắn sẽ có lúc bọn nó chán nản. Còn việc cấp bách trước mắt là làm cho nhà họ Thu thừa nhận thân phận của con. Dù sao con cũng sắp tốt nghiệp đại học rồi, còn phải tìm nhà chồng thật tốt mà gả.”

Hà Minh Châu nghe thế cũng có phần sốt ruột, tuy rằng những năm gần đây bên cạnh ả quả không hề thiếu nam sinh theo đuổi. Nhưng ả đều cảm thấy rất chướng mắt mấy người đó, chỉ là những người gia thế bình thường nên đương nhiên ả sẽ không quan tâm.

Nhưng vấn đề ở chỗ, con em thế gia làm sao có thể coi trọng một người mang thân phận con gái nuôi như mình, ả cũng đã ở lâu trong xã hội thượng lưu, tự nhiên biết ánh mắt các quý bà khi chọn dâu có bao nhiêu soi mói.

Trương Tuyết Vân tự tin nói: “Mấy ngày nay mẹ sẽ kêu bố con qua đây một chuyến, thổi gió bên gối một phen. Vừa hay hai chị em bọn nó sắp vào đại học, đến lúc đó khẳng định sẽ làm tiệc chúc mừng, chúng ta liền thừa dịp tiệc mừng này khiến nhà họ Thu thừa nhận thân phận thật sự của con.”

Cuối cùng Trương Tuyết Vân lại an ủi Hà Minh Châu, bảo ả đừng sợ, hết thảy đều đã có bà ta.

Tuy rằng Thu Tử Thiện luôn luôn bận bịu trong phim trường, nhưng chuyện liên quan đến hai mẹ con Hà Minh Châu thì không hề buông tha dù chỉ một chút.

Đương nhiên nghề nghiệp nào cũng sẽ có chuyện môn của nó, liên quan đến nghề nào thì phải mời chuyên gia của nghề đó. Muốn nói đến kinh nghiệm đối phó với loại sinh vật kẻ thứ ba này đương nhiên phải hỏi Đại tiểu thư Hứa Kiều Na.

“Cậu muốn tìm thám tử tư sao?” Sau khi nghe Thu Tử Thiện nói xong, Hứa Kiều Na hơi nghi hoặc hỏi.

Thu Tử Thiện cũng không muốn lôi ra chuyện xấu trong nhà, nhưng vừa nhớ đến kiếp trước Hứa Kiều Na vì giúp đỡ cô mà cuối cùng cũng không có được kết cục tốt, liền nhịn không được cảm thấy thân thiết hơn với cô nàng. Đây là đứa bạn chân chính của mình, cho nên cuối cùng cô vẫn cắn răng nói ra sự tình.

“Ông trời ơi, ả Hà Minh Châu kia lại là con gái riêng của bố cậu, bố cậu giấu người cũng kín thật,” Hứa Kiều Na nghe đến người bố của Thu Tử Thiện được xưng là người chồng hoàn mỹ thể mà lại có con riêng, liền nhất thời cảm thấy chuyện nhà mình cũng không phải là lớn lắm.

“Cho nên nói, bố cậu là tiểu nhân, bố mình là ngụy quân tử,” nói chuyện ở trong điện thoại, Thu Tử Thiện một chút cũng không nể mặt bố của mình, trực tiếp chỉ ra bản chất thật của ông ta.

Nếu nói bản thân Thu Tử Toàn có ưu điểm gì, thì chính là sĩ diện, đương nhiên ông ta không muốn bị người khác phá hỏng cái danh hào người chồng hoàn mỹ này. Đây có lẽ cũng là nguyên nhân ông ta không muốn nhận thức thân phận thật sự của Hà Minh Châu

Theo cách nói bây giờ chính là, tiện nhân còn già mồm cãi láo.

“Loại chuyện này quả thật còn ti tiện hơn cả chuyện bố mình làm, ít nhất ông ta cũng không đưa con riêng của mình về nhà nuôi nhiều năm như vậy.” Hứa Kiều Na khi nhắc tới chuyện bố mình phong lưu cũng chẳng còn cảm giác tức giận gì nữa, vì dù sao ông ta cũng chỉ dám chơi đùa với đàn bà ở bên ngoài mà thôi, chắc chắn không có khả năng dám đưa đến trước mặt mẹ cô.

Nghĩ đến đây, Hứa Kiều Na tự nhiên có thể lí giải được sự tức giận bạn tốt, cô lập tức cam đoan: “Yên tâm, mình là khách hàng thân quen của văn phòng thám tử, kĩ thuật của bọn họ rất tốt, phục vụ chu đáo, thu phí phải chăng, tuyệt đối yên tâm lựa chọn.”

Thu Tử Thiện nghe người bên kia luôn miệng quảng cáo, không khỏi hỏi: “Rốt cuộc là cậu đã giúp bọn họ quảng cáo bao nhiêu lần rồi hả? Vốn liếng ngữ văn của cậu hình như cũng không được lưu loát như vậy đâu.”

Có điều cuối cùng Thu Tử Thiện vẫn dằn dò Hứa Kiều Na, hiện tại chuyện này mẹ cô còn chưa biết, dặn cô nằng trảm ngàn lần đừng có lỡ miệng mà nói ra.

Đợi sau khi Thu Tử Thiện lấy được số điện thoại, cô bèn lấy ra một cái sim điện thoại khác thay vào. Sim điện thoại này là cô mua cách đây hai ngày ở chỗ bán đồ vật bên ngoài phim trường, cô vốn đã sớm nghĩ tới chuyện này.

Kiếp này, cô nhất định phải bóp chết cái mầm móng nguy hiểm Hà Minh Châu kia từ trong trứng nước.

Cho dù sau này có phải xuống địa ngục, cô nhất định phải lôi hai mẹ con này xuống cùng.

(1): Baroque (Ba Rốc) là một phong cách nghệ thuật bắt nguồn từ Phục Hưng Ý, sau đó lan ra khắp châu Âu và cả những thuộc địa ở Tân thế giới cho tới cuối thế kỷ 18. Nghệ thuật Baroque được đánh dấu bằng cuộc cách mạng ở thế kỷ 17 và mở đầu cho thời kỳ Khai Sáng. Baroque này nở rộ và phát triển nhờ các nhân tố là nhà thờ, hoàng gia và tầng lớp thị dân.[1]

Nghệ thuật Baroque phát triển ở nhiều nơi thuộc châu Âu. Một trong những trung tâm lớn nhất là xứ Flandre, vùng đất ngày nay bao gồm Bỉ, Hà Lan và một phần nước Pháp. Rất nhiều họa sĩ Baroque nổi tiếng sinh sống ở xứ Flandre: Peter Paul Rubens, Rembrandt... Đây cũng là một thời kỳ hoàng kim của vùng đất này.[1]

Nghệ thuật Baroque cũng không chỉ gói gọn trong hội họa. Nó phát triển cả trong điêu khắc, âm nhạc, kiến trúc, văn học..

9. Chương 9

Trên bàn cơm tất cả mọi người đều yên lặng cầm đũa, đương nhiên vẫn thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn người đối diện đang vui đùa ăn cơm.

Sau khi Thu Tử Hàn ăn xong chén cơm thứ hai, lập tức đem bát đĩa cho người làm đứng sau lưng, nói: “Phiền bới giúp tôi một chén cơm.”

Thang Kiều lập tức đau lòng không thôi, vội đứng lên tự tay bưng một chén trước mặt đĩa qua, đau lòng nói: “Con trai, ăn từ từ thôi con, cẩn thận nghen.”

Bữa trưa nay ở phim trường lúc nhìn thấy cơm hộp mà cậu ghét bỏ, cậu liền phát giận không chịu ăn, nhưng đến buổi chiều cậu bắt đầu hối hận. Dù sao công việc của cậu là công việc thuần lao động chân tay, giống như một đĩa ngọc đem đạo cụ dờ qua dờ lại, hoàn toàn không có một chút hàm lượng kỹ thuật.

Thu Tử Hàn nhìn người đối diện từ đầu tới cuối vẫn im lặng, không khỏi oán giận nói với Thang Kiều: “Mẹ, mẹ không biết cơm ở cái nơi rách nát kia có bao nhiêu khó ăn đâu, đó quả thực là cơm dành cho heo ăn.”

Nói xong, cậu còn khiêu khích nhìn thoáng qua Thu Tử Thiện, dù sao giữa trưa hôm nay cô một chút cũng không hề lãng phí ăn hết toàn bộ hộp cơm kinh khủng đó.

Thu Tử Thiện buông đũa xuống, cầm lấy cái thìa sứ bắt đầu chậm rãi ăn canh. Bộ dáng khi ăn canh của cô thực tao nhã, nhưng là tốc độ cũng không hề chậm, chỉ một lúc mà non nửa bát canh đã không thấy tăm hơi bóng dáng.

Lúc này, cô mới buông cái thìa, nhìn qua Thu Tử Hàn đối diện nói: “Ăn không lời ngủ không nói, chú ý lễ nghi trên bàn ăn của em.”

“Còn có, đừng có phàn nàn dài dòng như con gái nữa.”

Đợi sau khi Thu Tử Thiện rời khỏi bàn ăn, Thu Tử Hàn mới bắt đầu gào ầm lên: “Ông nội, ông xem thái độ của chị ta kìa, ông xem chị ta chính là dùng cách này đối xử với cháu.”

Ông cụ Thu vẫn luôn ngồi ở vị trí chủ vị không lên tiếng, nhìn cháu trai lúc này đang tức giận, chỉ trầm giọng hỏi một câu: “Trưa nay Thiện Thiện và cháu ăn một dạng cơm giống nhau sao?”

Lần này Thu Tử Hàn không nói gì nữa, nếu ngay cả ý tứ này của ông cụ mà cậu còn không rõ thì cậu thật sự rất ngu xuẩn. Ông cụ tuy rằng không nói rõ, nhưng ý chính là đang nói cho bản thân cậu biết, nếu Thu Tử Thiện cũng ăn cơm giống hệt như của cậu, thì cậu không có lí do gì để oán trách cả.

Vừa nghĩ đến ở trong lòng ông nội, chính mình ngay cả đứa con gái như Thu Tử Thiện cậu cũng không bì nổi, Thu Tử Hàn liền nhịn không được hóa bị phần thành muốn ăn, nhưng trong lòng lại càng thêm không phục. Lần này bất kể như thế nào cũng không thể bị thua Thu Tử Thiện nữa.

Hà Minh Châu đem này một màn thu vào đáy mắt, sự lo sợ trong lòng càng thêm lớn hơn. Vốn là hai chị em Thu Tử Thiện thường không ở nhà, bữa tối luôn luôn chỉ có ở cùng ông nội và bố mẹ, nhưng mà hiện tại hai người này đều đột nhiên chuyển biến...

À phải làm sao bây giờ? Nháy mắt trong đầu Hà Minh Châu hiện lên vô số ý niệm, ả nhất định không thể để cho Thu Tử Thiện cướp đi sự yêu thích của bố, ả mới là đứa con gái mà bố yêu nhất.

Đợi sau khi bữa ăn kết thúc, Hà Minh Châu chủ động vào phòng của Thu Tử Hàn, quan tâm hỏi: “Hàn Hàn, công việc của em rất vất vả sao?”

Thu Tử Hàn vốn cũng có quan hệ tốt với Hà Minh Châu, nhưng sau lần cãi nhau giữa ả với Thu Tử Thiện ở nhà, hai người cũng không còn thường xuyên nói chuyện nữa.

Cho nên Hà Minh Châu tự nhiên không muốn để cho cậu em trai này hoàn toàn hướng về Thu Tử Thiện, dựa vào kinh nghiệm tự tin bách chiến bách thắng của bản thân khi đối phó với đàn ông, ả tin tưởng bản thân có thể thi triển mưu kế khiến cho cái tên ngu ngốc này lại hướng về ả.

Nhưng Thu Tử Hàn chỉ thản nhiên nói câu, tốt, cũng không mệt mỏi gì.

“Vậy đến tốt cùng là hai người đang làm việc ở đâu a, còn làm cho thần bí như vậy, ngay cả chú dì cũng không nói cho biết nha?” Hà Minh Châu nói chuyện thích dùng các loại trợ từ mang giọng điệu như: ‘A’, ‘Nha’, ‘Đi’ trên cơ bản trong mỗi câu đều có dùng.

Trước kia cậu thật không có cảm giác gì, dù sao Thu Tử Hàn ra ngoài ăn chơi thì bên người đều có các cô gái thích làm nũng như vậy, nhưng mấy ngày nay trong phim trường tiếp xúc với nhiều cô gái rõ ràng thẳng thắn, nên cậu bắt đầu cảm thấy cái giọng điệu nói chuyện như vậy quá mức quái dị.

Vì thế cậu lạnh nhạt nói: “Cũng chẳng phải chỗ gì thần bí, không nói cho bố mẹ là vì không có gì hay để nói mà thôi.”

Thấy Thu Tử Hàn lạnh nhạt như thế, Hà Minh Châu cắn môi, lộ ra bộ dáng chực khóc, cuối cùng vẫn còn do dự nói: “Hàn Hàn, có phải em đang giận chị hay không?”

Thu Tử Hàn sững sốt, cậu tức giận với chị ta khi nào?

Hà Minh Châu trông thấy thần sắc sững sốt Thu Tử Hàn, mà vốn khí chất của ả là nhu nhược, lúc này sắc mặt hơi hơi tái nhợt, đôi mắt vô tội trợn to, nói lại nói ả vẫn dùng hàm răng cắn môi dưới, điều này làm cho người ta cảm thấy hơi chút lớn tiếng với ả cũng sẽ dọa sợ ả: “Ngày đó nếu không phải chị chọc Thiện Thiện tức giận, khiến em ấy và bố ả một trận lớn thì cũng sẽ không khiến bọn họ chiến tranh lạnh tới bây giờ. Đều là do chị không tốt, đều tại chị, lần sau nhất định chị sẽ bình tĩnh nói chuyện, không bao giờ chọc Thiện Thiện tức giận nữa, Hàn Hàn, em cũng đừng tức giận với chị nữa có được không?”

Thu Tử Hàn ngẩng đầu, nhưng lại lấy một loại biểu tình cùng ánh mắt kỳ quái nhìn Hà Minh Châu.

Hà Minh Châu thấy thế, càng thêm nhu nhược hỏi: “Hàn Hàn, làm sao vậy, có phải chị lại nói sai cái gì rồi không?”

Trong lòng Thu Tử Hàn quá mức kinh sợ rồi, thậm chí có một giây cậu cảm thấy cậu thật sự không hiểu biết gì về phụ nữ. Ngày đó khi cậu đứng nhìn cuộc tranh cãi, Hà Minh Châu cũng lắm chính là nói một câu nói, vốn trong suy nghĩ của cậu lúc đó, ả hoàn toàn bị hai người Thu Tử Thiện và bố khắc khẩu nên bị tai bay vạ gió lên người.

Đương nhiên sau đó cậu nghe xong lời của Thu Tử Thiện, cẩn thận nghĩ tới cũng cảm thấy Hà Minh Châu đang cáo trạng, vì thế sự đồng tình đối với ả liền giảm bớt. Vì vậy, mấy ngày nay cậu gần như đều không quan tâm gì đến ả.

Nhưng hiện tại ả lại tự đến đây giải thích với cậu, đây đều là lỗi của ả, thế này cũng quá....

Thu Tử Hàn thật sự tìm không ra từ thích hợp dùng để hình dung cô gái trước mặt, cuối cùng cậu đột nhiên nghĩ tới một một từ, hiện tại xem ra rất xứng với ả, Thánh mẫu.

“Chị Minh Châu, tôi muốn tắm rửa, hay là trước chị cứ ở ngoài này nghịch mấy tính đi?”

Thu Tử Hàn cảm thấy nếu cậu vẫn còn nói chuyện với Hà Minh Châu thêm phút giây nào nữa thì thế giới quan của cậu sẽ hoàn toàn bị sụp đổ mất.

Người phụ nữ này rất CMN Thánh mẫu quá đi, dứt khoát là Thánh mẫu chuyển thế rồi.

Hà Minh Châu thi triển công phu trên người Thu Tử Hàn nhưng lại không có được kết quả như mình hi vọng. Cho nên đương nhiên ả lại phải suy nghĩ tìm biện pháp khác.

“Cái gì, anh nói mấy ngày nay Thiện Thiện đang ở trong đoàn làm phim Đại Đường phi ca hả?”

Ả để cho lái xe trong nhà là Tiểu Phương vụng trộm theo dõi Thu Tử Thiện, Tiểu Phương trước kia vẫn lái xe đưa Thu Tử Thiện đến trường, nhưng cô xưa nay luôn giữ tính tình đại tiểu thư, rất khó hầu hạ, cho nên Tiểu Phương có nhiều bất mãn với cô.

Mà thân phận của Hà Minh Châu khá phức tạp, người làm của nhà họ Thu đều dùng một loại thái độ khách khí không xa không gần đến đối đãi với ả. người làm, lái xe trong nhà đối với Thu Tử Thiện thì hoàn toàn tôn kính, nhưng đối với ả cũng chỉ dùng một loại khách khí xa lạ.

Cho nên Thu Tử Thiện có thể không nhìn những người này, nhưng Hà Minh Châu lại cẩn thận đối xử với bọn họ. Tuy rằng bọn họ đều cầm tiền lương từ nhà họ Thu, nhưng nếu bọn họ muốn cho ai đó qua không tốt, thì người đó liền thật sự gặp được các loại vấn đề. Bởi vậy lúc Thu Tử Thiện đang học lớp 11, trong nhà Tiểu Phương có xảy ra chút chuyện, Hà Minh Châu liền trăm phương ngàn kế thu mua lái xe Tiểu Phương này.

Rất nhiều chuyện của Thu Tử Thiện đều là từ Tiểu Phương nói cho ả, sau đó ả lại lơ đãng ở trước mặt bố nhắc tới, thế này mới làm cho ấn tượng của bố đối với Thu Tử Thiện càng ngày càng kém.

Cho nên lần này, ả lại để cho Tiểu Phương vụng trộm đi theo chị em Thu Tử Thiện, xem bọn họ đến tốt cùng ở nơi nào, đang làm gì?

Nhưng hiện tại khi nghe được tin tức này, ả lập tức bị chấn động.

Ả vẫn nghĩ đến hiện tại bố không có ý định đưa hai chị em bọn họ vào công ty, nhưng mà giờ bọn họ lại đang ở trong đoàn làm phim Đại Đường phi ca, chẳng lẽ đây là do bố an bài?

Ả nắm chặt di động trong tay, đứng tại cửa cầu thang nhưng trong lòng một trận sợ hãi, ả vẫn nghĩ đến bản thân một ngày nào đó tiến vào công ty, rồi biểu hiện xuất sắc để cho bố quang minh chính đại thừa nhận thân phận của mình.

Nhưng nếu Thu Tử Thiện cũng đến công ty làm việc và được trọng dụng, như vậy cho dù có biểu hiện tốt đến thế nào nữa thì cũng có ích gì?

Không được, ả không thể để cho đứa con gái đó lại một lần nữa hủy đi chính mình, ả đã muốn đoạt lại vị trí Đại tiểu thư nhà họ Thu, ả không thể lại làm cho đứa con gái đó ngồi lên đầu mình được.

Ả muốn cho tất cả mọi người đều biết ai mới chân chính là Đại tiểu thư nhà họ Thu.

Sau khi ả bùng cafe vào văn phòng Thu Vĩ Toàn, đầu tiên là làm nũng một phen, theo sau lại hơi lo lắng nói: “Ba, Thiện Thiện bọn họ ở bên ngoài cũng không biết chịu khổ như thế nào đâu, con vừa nghĩ đến thì liền đau lòng.”

Thu Vĩ Toàn nghe ả quan tâm đến hai chị em Thu Tử Thiện như vậy, không khỏi cao hứng nói: “Con làm chị nhưng cũng không thể cưng chiều hai đứa nó như vậy được, còn trẻ chịu chút đau khổ thì đã làm sao, con xem năm con học đại học còn không phải cũng làm công việc phát truyền đơn trên phố hay sao.”

Nói xong, trong mắt ông ta liền lộ ra đau lòng, lại tiếp tục nói: “Bố biết, mấy năm nay để con và mẹ con phải chịu ảm ức, con yên tâm, bố nhất định sẽ để con chân chính làm người nhà họ Thu.”

Sau khi ra khỏi văn phòng chủ tịch, trong lòng Hà Minh Châu liền minh bạch, chỉ sợ đây là do Thu Tử Thiện gạt bỏ vụng trộm đi đến phim trường.

Thu Tử Thiện muốn làm việc trong đoàn làm phim để lấy lòng bố sao, ả cố tình muốn cho tính toán của Thu Tử Thiện thất bại.

Hà Minh Châu lại đột nhiên nghĩ đến Thu Vĩ Toàn nhắc tới chuyện phát truyền đơn, hừ, nếu không biết trước xe của ông sẽ đi qua con phố đó, ả làm sao có thể ở trên phố phát truyền đơn.

Có điều làm như vậy lại gọi lên sự áy náy của bố đối với mình, mình cũng vì lần phát truyền đơn đó mới có thể tiến vào trong Trung Vực.

Ả làm trong bộ phận PR của công ty, chuyên môn phụ trách các đợt tuyên truyền phỏng vấn các nghệ sĩ dưới cờ của công ty. Đương nhiên sau khi một bộ phim bấm máy, cũng sẽ an bài bộ phận truyền thông thăm ban. (dò xét, để ý đến)

Vốn lần này tham ban cũng không có ả, nhưng ả lại cực lực xin đi, hơn nữa do thời tiết nóng bức có người không muốn đi, cho nên cuối cùng ả cũng được toại nguyện.

Mà lúc ả đang chuẩn bị đồ, chỉ thấy đồng sự đi cùng nói: “Minh Châu, chút nữa cô lên lầu 15, lấy trang phục của đoàn làm phim. Nghe nói bộ trang phục này được dùng loại chỉ đặc biệt, càng miễn bàn là chế tác rất tinh xảo. Nếu thực là làm hỏng thì ngay cả bố cứu cũng không bố cứu(*) được.”

Hà Minh Châu thờ ơ trả lời một tiếng.

Đồng nghiệp kia lại nói tiếp: “Lúc cô đi lấy cũng phải cẩn thận từng lí từng lí một, trăm ngàn lần đừng chạm vào. Nghe nói bộ trang phục này được dùng loại chỉ đặc biệt, càng miễn bàn là chế tác rất tinh xảo. Nếu thực là làm hỏng thì ngay cả bố cứu cũng không bố cứu(*) được.”

(*)Bố cứu: dùng các biện pháp để uốn nắn, sửa chữa, xoay chuyển tình hình bất lợi; nghĩ cách để khuyết điểm không gây ra ảnh hưởng

Bố cứu cũng không bố cứu được, những lời này của đồng nghiệp lập tức đánh vào trái tim Hà Minh Châu.

Không bố cứu được? Điều này thật sự là quá tốt.

10. Chương 10

Đợi lúc xe các cô cùng ký giả đến phim trường, Hà Minh Châu liền mang theo ký giả nhanh chóng đi vào trước. Lại nói, bọn họ đã sớm liên hệ trước với đạo diễn nên đương nhiên biết xế chiều nay sẽ có một cảnh diễn rất quan trọng, là cảnh đại hôn lần đầu tiên của nữ chính.

Vì cảnh diễn hôm nay mà Tổ diễn kịch đã chuẩn bị rất lâu, cố gắng đạt được hiệu quả tái hiện lại hình ảnh thời hoàng kim phồn vinh của Đại Đường cùng khí phách bốn phương tám hướng đến chúc mừng.

Hà Minh Châu an bài phóng viên tại hiện trường chụp ảnh cho nữ diễn viên chính, sau đó ả bắt đầu quan sát các nhân viên trong tổ diễn kịch. Đại Đường phi ca là bộ phim trọng tâm của công ty, cho nên sự đầu tư tất nhiên không nhỏ, huống chi cảnh quay hôm nay lại là một cảnh cực kì quan trọng cho nên nhân viên hiện trường đặc biệt nhiều, nhưng ả nhìn quanh một vòng đều không phát hiện bóng dáng Thu Tử Thiện cùng Thu Tử Hàn.

Vì thế Hà Minh Châu liền đề xuất muốn đi thăm hiện trường, ả là người tâm phúc trước mặt Chủ tịch, mà nhân viên ở đây đa phần đều biết rõ sự tình. Nên dù ả không đề cập tới yêu cầu này thì cũng có người muốn leo lên mà nịnh bợ ả.

Nhưng sau khi tìm khắp các góc ngách cũng không thấy hai gương mặt mà mình tìm kiếm, ả liền kêu “Aiz” một tiếng, trên mặt xuất hiện sự nóng nảy, lập tức muốn quay trở về.

“Hà tiểu thư, cô làm sao vậy?” Thẩm Hạ là nhân viên bên tổ chế tác, bình thường tuy rằng chỉ là một chân chạy vặt nhưng nắm bắt tin tức cũng rất giỏi, nên đương nhiên cũng biết vị Hà tiểu thư này rất được Chủ tịch yêu thích. Cho nên lúc này khi Hà Minh Châu muốn đi xem xét hiện trường phim, cô ta liền lập tức đề xuất muốn cùng.

Hà Minh Châu vừa tức vừa vội nói: “Có mấy bộ trang phục còn đang ở trong xe của tôi, hôm nay công ty để tôi mang lại đây, vậy mà tôi lại quên mất chuyện quan trọng này.”

Thẩm Hạ thấy việc này cũng không có gì khó, vội vàng lấy lòng nói: “Tôi còn tưởng là chuyện gì, không có việc gì, để tôi tìm người giúp cô lấy là được ạ.”

“Không tốt lắm đâu, tôi vẫn nên tự mình đi thì hơn, rất phiền toái tới các cô, ” Hà Minh Châu ồm ồm nói.

Thẩm Hạ tất nhiên sẽ bỏ qua bất kì một cơ hội nịnh bợ nào, vội vàng hỏi thăm chiếc xe của Hà Minh Châu, sau đó nhanh chóng cầm lấy chìa khóa đi qua.

Hà Minh Châu đi theo sau giống như vô ý thức nhìn về phía bên kia, thuận miệng nói: “Nếu không cô bảo cô gái mặc áo trắng kia đi lấy cũng được.”

Thẩm Hạ nhìn thoáng qua Thu Tử Thiện cách đó không xa, khẽ cười nói: “Cô biết cô ấy sao?”

Trên mặt Hà Minh Châu mang theo ý cười khéo léo, nói: “Xem như vậy, có điều không quen.”

Một câu không quen bên trong bao hàm nhiều thứ lắm, nhiều đó cũng đủ để cho Thẩm Hạ suy nghĩ sâu xa. Rõ ràng cô gái nhỏ làm việc vặt này gặp xui xẻo rồi.

Cuối cùng Hà Minh Châu đứng ở một góc nhìn Thẩm Hạ nhanh chóng đi tới chỗ Thu Tử Thiện.

“Này, này, đúng, chính là cô, cái cô mặc áo sơ mi trắng đó, cô mau lại đây lấy giúp tôi cái này.”

Thu Tử Thiện nhìn thoáng qua người phụ nữ có phần kiêu ngạo trước mắt, nhân viên trong tổ kịch chính là những người làm việc vặt, mà cô ở trong tổ kịch lại chỉ là một người làm công việc thời vụ, tự nhiên địa vị càng thấp. Nhưng như vậy không có nghĩa là cô thích người khác dùng loại thái độ này nói chuyện với cô.

Cô khẽ cau mày nói: “Tôi đang phải đem mấy tấm vải đỏ này lên để cho người ta bố trí hiện trường rồi.”

Thẩm Hạ vốn đang vội vã nịnh hót, thấy cô nói như vậy liền trợn trừng mắt, tức giận nói: “Kêu cô đi thì cô phải đi, nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì?”

“Nhưng mấy tấm vải đỏ này bên kia đang cần gấp, nếu không chị giúp tôi chuyển qua đi, tôi sẽ đi lấy đồ cho chị.”

Tuy Thẩm Hạ ở bên tổ chế tác không phải là nhân vật to tát gì, nhưng cô ta vẫn đinh ninh là với một nhân viên hậu cần thì mình vẫn có thể dễ dàng sai khiến được, ai ngờ lại bị đốp chát lại như vậy. Vì thế sắc mặt cô ta liền thay đổi, nổi giận nói: “Cô sao lại thế này? Nhân viên hậu cần các người không phải là chân chạy vặt hay sao, kêu cô đi làm việc cô còn kén cá chọn canh, như thế nào, có phải không muốn làm nữa hay

không hả. Nếu không nghĩ vậy thì nhanh chóng đi làm đi, tôi không tin tổ kịch thiếu mất một người sai vật thì không hoạt động nổi nữa.”

Thu Tử Thiện cố hết sức chịu đựng, nhưng trên mặt vẫn hiện ra một chút sắc đỏ, sau đó từ từ lan ra giống như nhiễm lên một tầng máu.

Nhưng Thẩm Hạ cho tới bây giờ đều là loại người bỏ đá xuống giếng, cô ta trào phúng nhìn cô gái xấu hổ đỏ mặt trước mặt, ôm cánh tay cao thấp đánh giá rồi khinh thường nói: “Nơi này cũng không phải là nơi cho cô kén cá chọn canh, nếu thực sự làm không nổi thì mau mau rút đi.”

Thu Tử Thiện lại muốn phản bác, ai ngờ Tiểu Kha cùng làm với cô trước nay liền chạy nhanh tới nói: “Thiện Thiện, chị Thẩm kêu cô đi thì cô cứ đi một chuyến đi.”

Thu Tử Thiện nhìn Tiểu Kha vẫn không ngừng nháy mắt với mình liền hiểu được, tại cái nơi tốt xấu lẫn lộn này vẫn là đừng nên đắc tội tiểu nhân.

Cuối cùng cô hít một hơi thật sâu, tiếp nhận cái chìa khóa trong tay Thẩm Hạ.

Lúc cô ôm cái rương trở về thì cũng gần như không nhìn thấy đường đi rồi. Xe của tổ kịch đều dừng ở cách hiện phim trường phim rất xa, đi đường lại đây mất gần mười phút.

Cái rương mà cô ôm to gần như che mất tầm mắt của cô, cho nên cô chỉ có thể cúi đầu nhìn đường đi dưới chân.

Gặp trước mặt có một người cô liền nói: “Phiền toái nhường một chút.”

Nhưng người phía trước giống như không nghe thấy lời cô nói, ngược lại còn đưa tay đẩy cái rương một cái khiến cả người cô đều lui ra phía sau vài bước.

Thu Tử Thiện vốn đang một bụng lửa giận, lúc này lập tức ném thẳng cái rương xuống mặt đất, hỏi: “Có thể phiền toái nhường cho một chút không, con đường này không phải của nhà anh.”

Đợi đến lúc cô xem kỹ mới phát hiện thì ra có mấy chiếc xe từ bên ngoài lái vào đây, mà ngăn trở Thu Tử Thiện là một người mặc tây trang trắng thơm. Hắn chỉ quay đầu nhìn thoáng qua Thu Tử Thiện, sau đó hết sức chuyên chú đứng chắn tại chỗ. Mà theo trong mấy chiếc xe có một chiếc xe được mở cửa ra, một người đàn ông anh tuấn đang bước xuống xe.

Dưới ánh mặt trời, Thu Tử Thiện ngẩng đầu nhìn Lạc Ngạn, mái tóc của anh dưới ánh nắng mang theo màu nâu sẫm, sợi tóc trơn bóng tựa hồ có thể khúc xạ ánh mặt trời. Tuy rằng biết người đàn ông này được ông trời ưu ái quá mức, nhưng lúc này nhìn thấy đều không thể không thừa nhận, anh ta thật đúng là một người đàn ông quá mức đẹp trai.

Lúc Thu Tử Thiện ở nước ngoài, lần duy nhất cô trả tiền mua tạp chí thì quyển đó lại có ảnh bìa của anh ta. Dáng người anh ta thon dài cao ngất, mặc tây trang màu sẫm cắt may tinh tế, trên mặt mang ý cười ôn hòa, sắc mặt trầm ổn, giống như một công tử phong lưu cận kề.

Rõ ràng, trong cuộc sống thực tế, anh ta cũng đúng là một người cận kề, còn là cận kề trong cận kề.

Thu Tử Thiện đứng ở nơi đó lẳng lặng nhìn, trợ lý của anh ta đi theo phía sau, mà vệ sĩ của anh ta như lâm vào đại địch trái phải hai bên vây quanh anh ta.

Cô khinh thường thấp giọng mắng một tiếng: “Dựa vào.”

Đợi lúc cô cong hạ thắt lưng muốn chuyển rương đi tiếp thì trông thấy một đôi giày da tinh tế khéo léo hoàn mỹ đứng ở trước mặt cô, cô ngẩng đầu lên nhìn thì chỉ thấy ánh mặt trời vô cùng chói chang.

“Công chúa điện hạ, cải trang đi tuần sao?” Giọng nam trong trẻo vang lên, tuy rằng không có nghe được thanh âm trào phúng, nhưng nghe như thế nào cũng đều cảm thấy không thích hợp.

Thu Tử Thiện cúi đầu nhìn thoáng qua quần áo trên người mình, áo sơ mi trắng được cô mua với giá bốn mươi đồng ở chợ đêm, mà quần bò đang mặc là cô lục được ở trong tủ quần áo, một chiếc quần không bắt mắt nhất. Còn đôi giày màu xanh lá cây này rất sạch sẽ. Tuy rằng cũng đủ trẻ trung, nhưng lại hoàn toàn không có dáng vẻ tinh xảo khéo léo.

Mà cái này lại càng không hợp với dáng vẻ công chúa gì cả, mà nói chính xác thì, cô thế này ngay cả cái trang thành nha hoàn của công chúa cũng không xứng.

“Ông anh, giúp một tay với,” Thu Tử Thiện ngồi trên mặt đất, nói xong lời này, chính cô cũng quần bách.

Đương nhiên, chung quanh yên lặng giống như chết.

Mà ánh mắt trợ lý phía sau Lạc Ngạn nhìn Thu Tử Thiện vô cùng kì quái, hiển nhiên vị ‘Công chúa’ này thật là kinh thế hãi tục, hơn nữa cô còn dùng tư thế ngồi y hệt mấy người nhà quê.

“Thu tiểu thư, mỗi lần gặp mặt cô đều làm cho người ta khắc sâu ấn tượng.” Trên mặt Lạc Ngạn tuy rằng mang theo chút ý cười, nhưng là thấy thế nào cũng không là cái tươi cười khiến người ta sung sướng.

Nói thật, Thu Tử Thiện có điểm sợ hãi người đàn ông này. Tuy rằng thái độ của anh ta luôn thái độ ôn hòa, nhưng mà cũng quá bí hiểm, anh ta chỉ cần đứng ở nơi đó sẽ làm cho người ta cảm thấy anh ta đã nhìn thấu bản thân mình.

Thu Tử Thiện cũng không muốn suy nghĩ sâu xa ý tứ của người đàn ông này, bởi vì đối với nguy hiểm gì đó, cô luôn luôn không muốn đụng vào, cho nên lựa chọn duy nhất của cô là cách xa anh ta một chút.

Vì thế Thu Tử Thiện từ trên mặt đất đứng lên, tận lực dùng thái độ bình thường nói: “Lạc tiên sinh, có thể phiền toái người của anh giúp tôi một chút được không?”

Lạc Ngạn nhìn Thu Tử Thiện đột nhiên trở nên phá lệ đứng đắn, giống như mang theo ánh sáng thần thánh không thể xâm phạm, khoe môi anh cong lên, lộ ra cảm thú kinh điển, à không, là tao nhã tươi cười mới đúng.

“Đương nhiên, vì thực nữ phục vụ là vinh hạnh của bọn họ.”

Thu Tử Thiện không muốn suy nghĩ vì sao Lạc Ngạn lại xuất hiện ở phim trường nơi ngoại thành này, hiển nhiên đây là trong lĩnh vực giải trí, hơn nữa theo cô biết thì ngành này cũng không có bất kì liên quan gì đến lĩnh vực đầu tư của Hoàn Á.

Ở đời trước, cô cũng nghe không ít về công tích vĩ đại của vị này, đương nhiên trong đó có sự kiện anh ta thầu tóm xí nghiệp gia tộc của vị hôn thê mình. Lúc ấy tuy rằng mỗi người đều tò mò, nhưng cũng không có ai đủ can đảm đến hỏi lý do. Tuy rằng đối với tất cả mọi người bên ngoài đều lấy cái lý do đằng hoàng, cái gì vì sự phát triển tốt của xí nghiệp, cái gì vì sửa sang thật tốt tài sản, nhưng mà ai cũng biết mấy cái lý do đó chỉ là kiếm cớ mà thôi.

Qua một thời gian, mới lộ ra chút tin tức.

Thì ra nguyên nhân vị này thu mua xí nghiệp gia tộc của vị hôn thê chỉ là vì anh ta không thích bị người khác bức bách.

Nếu muốn để Thu Tử Thiện lựa chọn, cô nguyện ý lựa chọn mười tên Dung Trạch và Hà Minh Châu làm đối thủ của mình, cũng không nguyện lựa chọn một người Lạc Ngạn đứng đối diện với mình lúc này.

Càng hiểu biết người đàn ông này lại càng thấy đáng sợ, bởi vì lần gặp mặt tại hội sở Giang Nam khi đó, kỳ thực cũng không phải lần đầu tiên Thu Tử Thiện thấy anh ta.

Lần đầu tiên gặp mặt của bọn họ, đủ để cho Thu Tử Thiện lưu lại rất nhiều rung động, hay nói chính xác hơn là sự sợ hãi.

Hỉ đường trong phim trường đã được bố trí rất tốt, có thể lập tức quay cảnh đại hôn của nữ chính.

Hôm nay Thu Tử Hàn đã chuyển bảy lần hộp đèn, hết chạy bên này lại chạy qua bên kia, mỗi lần đạo diễn không hài lòng bọn họ lại phải chuyển lại. Cậu ai oán nhìn thoáng qua Thu Tử Thiện bên cạnh, nếu không phải vì đứa con gái này, thì lúc này có khả năng cậu đang ở bể bơi cùng với người đẹp ăn mặc mát mẻ mở party, chứ không phải ở cái nơi chết tiệt này làm chân sai vặt.

“Này, Thu Tử Thiện,” Cậu kêu lên một câu.

Chợt thấy có người ở bên kia vội vã chạy tới đây, Tiểu Kha gần như chạy một mạch tới, cô ta vừa nhìn thấy Thu Tử Thiện đã cầm lấy tay cô, vừa thở phò phò vừa sốt ruột nói: “Thiện Thiện, cô mau mau đi xem đi, chuyện lớn rồi.”

“Làm sao vậy?” Trong lòng Thu Tử Thiện lập bộp một chút.

“Cô vừa rồi hỗ trợ chuyển quần áo đó, trong có một bộ giả y, hôm nay quay phim muốn dùng nhưng giờ lại hỏng rồi.”

Hai chữ hỏng rồi tuy Tiểu Kha nói không nặng, nhưng cuối cùng lại giống như hai thanh thiết chùy nặng nề mà nện ở lòng của cô.

Phản ứng đầu tiên của cô chính là, làm sao có thể?

11. Chương 11

Edit & beta: Hà Phương

Cô vội vàng chạy qua bên tổ phục trang. Trang phục của đoàn phim đều thống nhất để một chỗ, cô nhớ rõ rằng lúc đem rương đồ qua, cô không hề mở ra.

Chờ lúc chạy xuống lầu, Thu Tử Thiện mới nhớ tới bản thân đã phạm một sai lầm trí mạng, tại sao cô lại không mở cái rương kia ra kiểm tra?

Nếu nhận đi giao loại đồ này nên kiểm lại ngay mặt mới đúng, lúc ấy không có ai nhắc nhở cô, mà chính cô cũng hoàn toàn không nghĩ tới điểm này.

“Thế nào, vấn đề nghiêm trọng không?” sau khi Thu Tử Thiện vào phòng mới phát hiện trong phòng không chỉ có đạo diễn, ngay cả nữ chính cùng vai nam chính cũng có mặt ở trong phòng.

Cô vừa đến nơi thì ánh mắt của mọi người liền tập trung trên người cô. Mà Thẩm Hạ giống như tìm được một lối thoát, lập tức nhảy dựng lên chia vào cô nói: “Đạo diễn, chính là cô ta, là cô ta đi lấy. Tôi cũng chỉ nhờ cô ta đi mang dùm rương quần áo, không ngờ cô gái này lại có thể ghi thù vật như vậy, lại có thể xé rách bộ y phục này.”

Thu Tử Thiện vốn là không rảnh để ý tới người phụ nữ này, cô chỉ nhìn tới cái bàn đạo diễn đang ngồi, trên mặt bàn đang bày một cái áo cưới sáng ngời, hoa văn phức tạp tinh xảo, mặc dù không nhìn gần cũng có thể thấy rõ ràng phía trên có một đường rách thật dài, cho dù là ai cũng đều cảm thấy bộ y phục bị như vậy thực là thật là đáng tiếc.

Nhưng làm cho người ta tuyệt vọng chính là vết rách này lại nằm ngay mặt trước của áo cưới, điều đó có nghĩa là dù đạo diễn muốn dùng kỹ xảo để che đi cũng không được.

“Đạo diễn, người gây họa cũng tới rồi, anh nói xem chuyện này đến tột cùng nên làm sao bây giờ?” Tần San San ngồi một bên tức giận hỏi. Nữ diễn viên đối với phục trang đều rất coi trọng, ai cũng đều muốn ăn mặc thật xinh đẹp, mà nghe nói lần này có một bộ phục trang dùng cho phân cảnh quan trọng, được đặc biệt làm theo định chế Nam Kinh, nên cô quả thực là mở cờ trong bụng.

Đến khi cô tận mắt nhìn thấy bộ áo cưới hoàn mỹ thì cô quả thật rất muốn nhảy lên.

Nhưng cô chưa kịp bình tĩnh từ trong vui mừng thì chuyên gia phục trang ở bên cạnh liền hét âm lên.

“Không phải tôi làm, ” Thu Tử Thiện vẫn nhìn chăm chăm vào bộ y phục, cái mà cô đang suy nghĩ trong đầu lúc này không phải là tìm cách minh oan cho mình, mà là nghĩ tới thế nào sửa chữa bộ y phục này.

Đám người này đều dùng loại ánh mắt khinh thường mà nhìn mình chăm chăm, chỉ là muốn tìm một hình nhân thế mạng thôi, nhưng cô lại suy nghĩ làm thế nào đền bù đắp sự sai lầm này.

Thẩm Hạ vẫn sống chết nắm lấy Thu Tử Thiện, chị ta nói với người phụ trách nhân sự của đoàn làm phim: “Tổ trưởng Điền, lúc các anh nhận nhân viên trường vụ vào sao không đánh giá cẩn thận một chút, chứ loại người nào cũng vào trong này làm được hay sao?”

Hà Minh Châu vẫn đứng bên ngoài, ả nhìn Thu Tử Thiện bộ dáng tay chân luống cuống bị vây bên trong, đáy lòng vô cùng vui vẻ.

Ả vội vàng đi vào, làm bộ như kinh ngạc nhìn Thu Tử Thiện, che miệng hỏi “Thiện Thiện, sao em lại ở đây?”

Thu Tử Thiện quay đầu liền nhìn thấy Hà Minh châu vận một bộ quần áo bằng vải chiffon, màu vải chiffon xanh giống như tầng tầng đám sương, làm nổi bật lên da thịt trơn bóng trong suốt, thật đúng là giống như một đóa hoa sen trắng gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Thật đúng một đóa hoa sen tốt đẹp.

Vốn là cô còn nghĩ là ai cố ý chính mình, không ngờ ngược lại có người chủ động nhảy ra.

Hà Minh Châu nhanh chóng đi tới ngăn cản trước mặt Thu Tử Thiện, mặc dù nhìn bên ngoài mềm mại tuy nhiên lại có bộ dáng cực kỳ kiên cường, bi tráng giống như Đồng Tồn Thụy xả thân đeo mìn phá hủy boong-ke địch. (*)

(*): (1) Đồng Tồn Thụy (1929 – 25/5/1948) là một vị anh hùng TQ hy sinh dùng thân mình gài mìn phá hủy boong-ke địch

Ả nói: “Thiện Thiện sẽ không làm như vậy, tôi tin tưởng cô ấy tuyệt đối sẽ không làm như vậy, nhất định là có nguyên nhân gì đó.”

Những lời này của Hà Minh châu ngược lại rất có tính nghệ thuật, đầu tiên ả nói là tin tưởng Thu Tử Thiện sẽ không làm như vậy, nhưng câu sau đó lại hắt nước bẩn lên người Thu Tử Thiện. Ý tứ của ả đương nhiên là cho dù Thu Tử Thiện làm, thì đó cũng là có nguyên nhân.

Lần này thì hay rồi, ngay cả biện giải cho mình Thu Tử Thiện cũng không làm được nữa, trực tiếp bị định tội.

Tần San San vừa liếc mắt nhìn Thu Tử Thiện vừa liếc nhìn Hà Minh châu, có chút buồn cười nói: “Ồ, trợ lý Hà, cô biết vị này sao?”

Mặc dù bên người cô không ít người đều thích Hà Minh châu. Nhưng Tần San San không thích Hà Minh châu, nguyên nhân quá đơn giản, người từng trải như cô liếc mắt một cái liền hiểu Hà Minh châu là loại phụ nữ nào, loại người như ả lúc nào cũng làm ra vẻ nhu nhu nhược nhược chờ đàn ông đến bảo vệ, nhưng khi ra tay thì lòng dạ đều độc ác hơn so với bất kì ai.

Hà Minh Châu kiên định nói: “Tôi mặc kệ hôm nay chuyện này là ai sai, tôi sẽ toàn quyền phụ trách, tự tôi sẽ báo cáo với Chủ tịch chuyện này. Có sai lầm gì thì sẽ do một mình tôi gánh chịu.”

Tần San San cười ha ha, chậm rãi nói: “Trợ lý Hà thật đúng là thâm minh đại nghĩa, chỉ là một việc nhỏ thế này cũng đáng giá báo cáo lên Chủ tịch sao?”

Lần này, không đợi Hà Minh châu nói chuyện, Thu Tử Thiện liền đẩy ả ra. Nãy giờ cô vẫn luôn nghĩ làm cách nào để sửa chữa phục trang, lúc này cô đi thẳng qua lấy phục trang qua xem xét.

Loại vết rách này là do bị kéo rách, là do người này cố ý muốn phá hủy bộ y phục, góc độ của vết rách quá lộ liễu.

Nhà Sản xuất nãy giờ vẫn không lên tiếng, trông thấy bộ dáng cô như vậy liền lập tức quát lớn: “Tôi nói cho cô biết, nếu hôm nay không quay được cảnh này, cô cứ chờ bồi thường tất cả tổn thất đến táng gia bại sản đi.”

“Sản xuất Trưởng, tôi đã nói rồi...” Hà Minh Châu giống như chỉ sợ người khác không biết hình tượng vĩ đại của ả hay sao đó, vội vàng lại muốn kéo trách nhiệm về phía mình.

Thu Tử Thiện lúc này quay đầu nhìn ả, trên mặt đều là ý lạnh: “Tôi cho là toàn thế giới đều không ngu xuẩn giống như chị? Chị yên tâm, chuyện này là ai làm, trong lòng tôi rõ ràng vô cùng. Chị đừng nói thêm một chữ nữa nào nữa, cũng đừng có tiếp tục tát nước bẩn lên người tôi, tôi sợ đến lúc đó chị làm cách nào cũng không tắm trắng mình được đâu.”

“Thiện Thiện, sao em có thể nói chuyện với chị như vậy, chị cũng vì em mà, ” Hà Minh Châu giống như bị uất ức vô cùng lớn lao, nước mắt trong nháy mắt tràn ngập trong hốc mắt.

Đương nhiên tất cả mọi người có liên quan trong đoàn làm phim đều có mặt trong phòng, cho nên cuộc đối thoại của hai người hiển nhiên đã đưa tới sự bất mãn thật lớn của họ.

Đầu tiên là Thẩm Hạ: “Cô cho rằng cô là ai à? Làm sai chuyện mà vẫn phách lối như thế, không có mệnh công chúa mà thật đúng là coi mình thành công chúa. Loại người như cô nhất định chính là một con sói mặt trắng.”

Nói xong, cô ta liền lên trước lôi kéo tay Hà Minh châu an ủi: “Minh Châu, cô đừng chấp nhặt cùng loại này, cô ta chính là một con sói mặt trắng, không đáng giá để cô đối tốt với cô ta. Chuyện này là do cô ta gây họa, cô cần gì giúp cô ta, cứ để cho cô ta bồi thường đi.”

Chuyên gia phục trang bên cạnh cũng không cam chịu, nhàn rỗi nói: “Bộ áo cưới này được làm từ gấm Vân Nam, chỉ chất liệu thôi cũng đã hơn vạn rồi, chưa kể công chế tác nữa. Chỉ sợ cả Bắc Kinh này cũng chưa hẳn tìm được người tới sửa chữa bộ y phục này. Loại hàng này có thể tu bổ khó hơn nhiều so với những xa xỉ phẩm kia.”

Mặc dù tính khí của Đạo diễn cũng không tốt và đang bức bối, nhưng cũng không nghe được những người phụ nữ này líu ríu, lập tức không vui nói: “Tất cả các cô đều bớt tranh cãi một chút cho tôi.”

“Đạo diễn, tôi mặc kệ, dù sao trang phục không được hoàn mỹ như đã nói nên tôi cự tuyệt quay cảnh này,” Tần San San cúi đầu nhìn bàn tay mình, không nhanh không chậm nói.

Đạo diễn nghe xong lời này thì tức muốn xù lông, ông nói: “Làm sao cô có thể nói không quay là không quay, cô có biết vì cảnh này mà người trong đoàn phim đã chuẩn bị bao lâu không, hiện tại cô nói với tôi cô không quay, cô đang đùa tôi đấy à.”

“Đạo diễn, không phải là tôi không nể mặt anh, nhưng thực sự là bộ y phục này bị hư hao như vậy thì làm sao tôi quay được? Anh cũng không thể tùy tiện tìm bộ y phục để cho tôi mặc vào đúng không, điều này không phù hợp với những gì ban đầu viết trong hợp đồng đâu.” Nói qua cô muốn đứng lên, mà trợ lí phía sau cô gấp gáp muốn cản cô lại, nhưng lại không dám.

Vì cảnh này mà tổ diễn đã phải chuẩn bị mấy ngày, giờ chỉ quay là xong rồi, dời một ngày thì phải tổn thất vài chục vạn. Nhưng Tần San San dĩ nhiên không lo, dù sao cũng không phải là tổn thất tiền của cô.

Nhưng Thu Tử Thiện phải thì phải tiếc rồi, bởi vì này mẹ nó đây đều là tiền của nhà cô đấy.

Thu Tử Thiện nhìn Tần San San đang muốn rời khỏi liền lập tức tiến lên, không nhanh không chậm nói: “Cô Tần, bộ phục trang này cũng không phải là tôi làm hư. Nhưng cũng mong cô kiên nhẫn một chút, tôi muốn giải quyết chuyện phục trang này trước, để cô phải mặc tùy tiện cũng không phù hợp với đạo đức nghề nghiệp của một diễn viên.”

Tần San San cũng không phải là người có tính tình dễ chịu, cô ta khinh thường nhìn Thu Tử Thiện nói: “Tôi thấy tổ diễn này đúng là loạn lắm rồi, ngay cả một nhân viên trưởng vụ nho nhỏ cũng dám quơ tay múa chân với tôi. Thật sự cho rằng bố của cô họ Lý đấy à. Y phục này nếu không đến nơi đến chốn, hôm nay tôi còn lâu với diễn.”

Nhưng tiếp đó, mặc dù giọng nói Thu Tử Thiện không nặng, nhưng trong lòng mỗi người đều có chút chấn động: “Thật xin lỗi, bố của tôi không mang họ Lý, bố tôi họ Thu. Nếu như cô kiên trì không chịu quay, như vậy tôi cũng chỉ có thể nói cho cô biết, hôm nay một khi cô đi ra cái cửa này, chỉ sợ cô cũng không còn cơ hội trở lại nữa.”

Nói xong, Thu Tử Thiện không thêm để ý đến ai nữa, cô móc điện thoại di động ra bắt đầu gọi điện thoại.

Chờ sau khi điện thoại đầu kia thông, giọng nói của cô lập tức thay đổi thành ôn hòa lễ độ: “Là cô Tùng Diệp phải không ạ? À, tôi là Chris. Là như thế này, ở bên này tôi có một bộ y phục được làm từ gấm Vân Nam mà bị rách rồi, có thể nhờ cô tới xem một chút được không?”

.....

“Đúng, đúng là phục trang, ừm, đặc biệt mời người Nam Kinh định chế, tôi nghĩ chỉ sợ toàn bộ Vân Đô cũng chỉ có cô mới có tài nghệ này thôi.”

“Thật sao? Nửa giờ sau cô đến được à, được, chúng tôi chờ cô.”

Sau khi Thu Tử Thiện gọi điện thoại xong thì thở một hơi, nghe ý tứ của Tùng Diệp thì dường như bộ y phục này còn có thể cứu chữa.

Lúc cô quay đầu nhìn về phía mọi người thì con người càng phát ra thâm trầm, trong đôi mắt còn thâm thúy hơn cả đêm tối.

“Tốt lắm, hiện chúng ta nên nói đến chuyện một chút, chuyện này, ” Thu Tử Thiện cầm bộ áo cưới trong tay giơ lên, giọng nói du dương nhưng ai cũng nghe ra được âm trầm trong đó.

Lần này trong lòng đạo diễn lộ bộ một chút, mặc dù anh ta giao thiệp trong giới thương nhân không tính là nhiều, nhưng là đạo diễn có tài năng. Rất may mắn là chỉ số thông minh của anh ta không hề thua kém kỹ thuật của mình.

“Thu tiểu thư?” Anh ta mang theo một chút nghi ngờ nhìn về phía Thu Tử Thiện, sau khi nhìn thấy cô gạt đầu khẳng định liền kiên định cầm tay cô nói: “Cô khỏe chứ.”

Một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi lại mang theo thái độ cung kính, đối đãi với một cô gái xem ra chỉ có mười bảy mười tám tuổi, thế nhưng không có một người nào cảm thấy kỳ quái.

Đó là bởi vì tầm quan trọng của gia tộc, bạn chỉ cần bước ra từ một gia tộc lớn thì sẽ có người chủ động khúm núm với bạn, mặc dù bạn còn lâu mới đạt được trình độ như vậy. Mặc dù trong công ty Thu Tử Thiện không đảm nhiệm bất kỳ chức vụ nào, nhưng những người khác cũng không dám vượt quá phận ở trước mặt cô, bởi vì cô họ Thu, cô chính là đại tiểu thư chân chính của Nhà họ Thu.

Sau khi nhìn thấy thái độ cung kính của đạo diễn như vậy, mí mắt buông xuống của Hà Minh Châu như muốn chảy ra chất độc. Đây chính là uy lực của danh tiếng Đại tiểu thư nhà họ Thu, mặc kệ cô có năng lực hay không, đều sẽ có người cung kính đối với cô như vậy.

“Từ đầu tới đuôi, tôi đều không có mở cái rương này ra, cho nên lúc tôi giao cái rương này cho tổ kịch, tôi nghĩ cái rương kia vẫn còn trong trạng thái đóng kín. Tôi nghĩ vị tiểu thư mặc đầm màu hồng kia có thể giúp tôi làm chứng,” Thu Tử Thiện chỉ chỉ người đứng cạnh cửa.

Cô gái áo hồng nhật vừa thấy tất cả mọi người nhìn mình, liền run run môi, hình như muốn khóc lên nói: “Không phải tôi, thật không phải tôi...tôi vừa mở cái rương ra thì bộ quần áo đó đã là cái dạng kia rồi.”

“Đừng sợ, tôi đương nhiên tin tưởng không phải là cô.”

Sau đó ánh mắt cô vờn quanh gian phòng một vòng, giọng nói hòa hoãn nói: “Chuyện này là ngoài ý muốn hay là do người làm, thật ra thì cũng không khó khăn để điều tra, dù sao ở nơi này của tổ diễn kịch đều có Camera. Hôm nay có ký giả truyền thông ở đây nên tôi không muốn làm ầm ĩ chuyện này, chẳng qua tôi sẽ trực tiếp đề nghị bố tôi làm rõ chuyện này.”

“Dĩ nhiên, tôi cũng muốn cùng cô Tần nói xin lỗi ở đây, vừa rồi tôi nói chuyện có chút quá đáng.”

Tần San San thấy Thu đại tiểu thư cũng chủ động cho mình một bậc thang rồi, vội vàng nói: “Không có việc gì, không có việc gì, mới vừa là do tôi quá vội vàng rồi.”

Hào phóng, thỏa đáng còn thâm minh đại nghĩa, đây chính là ấn tượng mà Thu Tử Thiện lưu lại trong lòng tất cả mọi người, đặc biệt sau nửa giờ, sau khi Tùng Diệp đến, nhanh chóng đưa ra đối sách để sửa chữa bộ áo cưới thì đạo diễn chỉ ước gì có thể quỳ tạ vị tiểu thư này.

Đạo diễn cho tất cả mọi người giải tán trước, còn anh ta nhanh chóng chuẩn bị cảnh diễn khác, còn cảnh diễn của nữ chính thì lùi lại mấy giờ sau.

Hà Minh Châu tự nhiên không dám nán lâu ở trường quay, dù sao ả cũng không dám khẳng định Thu Tử Thiện có thể tố cáo với ông nội hay không. Nhưng bây giờ ả phải về công ty trước, thọc mạch chuyện này với bố trước cái đã.

“Thế nào, như vậy đã muốn đi sao,” ngay sau khi Hà Minh Châu cùng người khác chào hỏi rồi vội rời đi, vừa tới khúc quanh đã nhìn thấy Thu Tử Thiện đang chờ ở nơi đó.

Hà Minh châu nhỏ giọng nói: “Thiện Thiện.”

Thu Tử Thiện cầm trong tay một ly cà phê đá lấy từ một người trong tổ kịch, nhìn Hà Minh Châu từ trên xuống dưới, có chút tiếc nuối nói: “Chị cứ như vậy trở về, sợ rằng không đạt tới hiệu quả mà mình mong muốn đâu.”

“A, cô làm gì đấy?” Tiếng hét chói tai của Hà Minh Châu truyền ra, đáng tiếc góc quanh này có chút hẻo lánh, tất cả mọi người của tổ diễn kịch đều đang chuẩn bị quay phim nên chẳng có ai đi qua đây cả.

Thu Tử Thiện giơ ly cà phê lên cao, động tác chậm chạp ưu nhã, chất lỏng màu nâu xám từ từ trượt từ đỉnh đầu Hà Minh Châu xuống, rất nhanh liền dính vào lông mi của ả.

“Có phải cảm thấy vừa rồi không hăm hại được tôi liền thấy thực quá không không thú vị, cho nên hiện tại vội vàng đến trước mặt bố tố cáo, chị đã muốn đi tố cáo, thì đương nhiên tôi sẽ thành toàn cho chị. Như vậy trông chị mới có vẻ chị đáng thương chứ sao.” Trên mặt Thu Tử Thiện không hiện lên bất cứ biểu hiện gì.

Trên đầu Hà Minh Châu đầy nước cà phê đọng lại, thậm chí có một phần nhỏ đang từ sợi tóc chảy xuống, trông có vẻ cực kỳ buồn cười. Thu Tử Thiện từ từ đến gần ả nhưng lại cố ý giữ vững cự ly cho phép rồi nói: “Có phải vừa rồi rất hồi hộp hay không, cho là tôi thật thay đổi? Ngu ngốc, vậy cũng là giả bộ cho người khác nhìn. Hào phóng là giả bộ cho người khác nhìn, tha thứ dĩ nhiên cũng chỉ là cho người khác nhìn. Cái thế giới này không phải chỉ có chị biết diễn trò đâu, Hà Minh Châu ạ.”

“Chị đã ưa thích giả bộ đáng thương ở trước mặt bố như vậy, vậy thì tôi thành toàn cho chị cho khỏe, chẳng qua tôi thật muốn xem, giả bộ đáng thương có thể giúp chị lấy được thứ mà chị muốn hay không.”

Lần này thì Hà Minh châu không có vẻ mặt ai oán như quá khứ nữa, ả kinh ngạc mở to mắt nhìn người đứng trước mặt mình.

Ả thực không ngờ, tại sao Thu Tử Thiện lại làm như vậy, nó lại thật sự không sợ ả đến tố cáo trước mặt bố sao? Nó thật sự không thèm để ý ấn tượng của bố với nó sao?

“Tốt lắm, chị có thể rút rồi, chớ đứng ở đây chướng mắt tôi.”

“Kịch hay không? Anh Lạc?” Sau khi Thu Tử Thiện nhìn Hà Minh châu đầu đầy cà phê biến mất trong tầm mắt mình, liền chậm chậm quay đầu nói với người phía sau.

Lạc Ngạn chọt một tay vào túi quần, giọng nói cực kì nhạt: “Cô Thu, như tôi từng nói, mỗi lần gặp mặt cô đều có thể khiến người ta khắc sâu ấn tượng.”

12. Chương 12

Edit&beta: Hà Phương

Thu Tử Thiện ung dung nhìn Lạc Ngạn trước mặt, không hề quan tâm hành động “làm ác” bị người ta nhìn thấy. Cô chỉ cười cười: “Chuyện nhà mà thôi, cũng không nhọc đến anh Lạc phí tâm.”

Đại khái thì Lạc Ngạn đối với Thu Tử Thiện mà nói, nhiều lắm chính là một người xa lạ gặp mặt vài lần, cho nên cô không bận tâm trưng ra cho anh ta thấy một mặt ‘ác độc’ của mình.

Hai người cứ đứng nhìn nhau chẳng nói gì, bỗng điện thoại di động trong túi Lạc Ngạn đột nhiên vang lên, hơn nữa tiếng chuông lại là Fur Elise.

(*): “Für Elise” là một trong những bản nhạc dành cho piano nổi tiếng nhất của Ludwig van Beethoven

Đây cũng quá..., Thu Tử Thiện xấu hổ phản ứng lại.

“Đường Tuyền, không nên dùng loại giọng điệu này nói chuyện với tôi, kinh doanh là kinh doanh, nếu như cậu thật lòng muốn tôi đầu tư vào bộ phim này, như vậy cậu hãy nghĩ tất cả biện pháp để thuyết phục tôi đi.” Lạc Ngạn không chút khách khí trả lời với đầu dây điện thoại bên kia.

Rất dễ nhận thấy lời nói của anh rất có lực ảnh hưởng bởi vì đầu kia thật lâu cũng không thấy lên tiếng nữa.

Nhưng lòng Thu Tử Thiện như bị ai đó va thật mạnh một cú, hoặc là nói hiện cả người cô đều có một loại hưng phấn khó tả, Đường Tuyền?

Nếu như cái tên Đường Tuyền này chính là Đường Tuyền trong trí nhớ của cô thì, xem nào, Thu Tử Thiện cố gắng hồi tưởng trong đầu, chuyện xảy ra vào mùa hè năm 2011. Cô phải nghĩ hồi lâu cuối cùng mới nhớ ra, bộ phim Hoa ngữ Cùng nhau điên công chiếu vào đầu năm đã đánh vỡ kỷ lục doanh thu phòng vé thời điểm đó.

Nghĩ đến đây Thu Tử Thiện gần như muốn ngừng thở, mười lăm triệu phòng bán vé, mười lăm triệu phòng bán vé đấy, vấn đề mấu chốt là thời điểm ban đầu bộ phim này không tìm được nhà đầu tư. Nghe nói vẫn là do Đường Tuyền dựa vào quan hệ, cứng rắn lôi kéo được bốn trăm ngàn.

Thu Tử Thiện không để ý đến chuyện nửa đường cắt đứt người khác đang nói điện thoại, cô cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Người đang gọi điện cho anh có phải là Đường Tuyền, Angs Tang?”

Thu Tử Thiện khắc sâu ấn tượng đối với anh ta không chỉ bởi vì bộ phim điện ảnh của anh ta phá vỡ kỷ lục phòng bán vé, mà bởi vì ngay lúc tất cả mọi người đều cho rằng anh ta sẽ hoàn toàn đi lên con đường thương nghiệp điện ảnh, ấy vậy mà Đường Tuyền lại bỏ ra 2 năm thời gian dốc lòng quay một bộ phim đề tài về kháng chiến chống Nhật có tên Phía sau thủ vệ giả, nhưng cố tình là ở triển lãm điện ảnh quốc tế lại nhiều lần thu hoạch giải thưởng.

Có người nói anh ta là thiên tài, lại có người nói anh ta quỷ tài, dĩ nhiên cũng có người châm chọc anh ta quá mức toan tính thiệt hơn khi quay phim, không phải là vì tiền thì chính là vì giải thưởng. Có điều bình luận này sau đó liền trở thành bình luận khiến nhiều người cười nhạo nhất, chẳng lẽ người ta đi quay phim chỉ thuần túy là vì nghệ thuật à?

Lạc Ngạn có chút ngoài ý muốn nhìn thoáng qua Thu Tử Thiện, nhưng vẫn gật đầu một cái.

Sau đó anh lại cùng bên kia nói mấy câu, sau đó cúp luôn điện thoại.

Thu Tử Thiện mang theo vẻ mặt vui mừng rạng rỡ không cách nào che giấu, xin tha thứ cho cô, nếu đột nhiên phát hiện có một mỏ vàng từ trên trời rớt xuống nên ngay trước mặt mình, thử hỏi cô có thể không vui mừng sao?

“Anh muốn đi gặp anh ta sao?” Thu Tử Thiện chỉ ước gì có thể lập tức lôi kéo ống tay áo Lạc Ngạn, để anh cũng mang theo theo cô đi gặp Đường Tuyền.

Lạc Ngạn có chút kỳ quái nhìn Thu Tử Thiện đang kích động: “Cô thích phim của cậu ta?”

Mặc dù Thu Tử Thiện biết mình đây là bị mười lăm triệu làm cho hưng phấn, nhưng xem ra Lạc Ngạn đã hiểu lầm cô là người hâm mộ rồi.

Thu Tử Thiện gấp gáp đi lên trước, cặp mắt vô tội nhìn chằm chằm vào Lạc Ngạn, giọng nói mang theo vài phần cầu khẩn hỏi “Hiện giờ không phải anh muốn đi gặp Đường Tuyền hay sao, tôi thật sự thật thích anh ấy, vô cùng thích anh ấy, anh có thể dẫn tôi đi gặp anh ấy hay không.”

Đây là lần đầu tiên Thu Tử Thiện dùng giọng nói thiếu nữ này để nói chuyện, tuy cô không phải là người hâm mộ mình tình một cách điên cuồng, nhưng cũng hiểu rõ lúc nào thì nên tỏ vẻ phần khích điên cuồng. Tuy rằng giọng nói này khiến cô vô cùng buồn nôn, nhưng vì mười lăm triệu, cô nguyện ý liều mạng.

Trên mặt Lạc không biểu hiện ra cái gì, chỉ nghe anh nói: “Tôi còn tưởng rằng cô sẽ không cảm thấy hứng thú đối với người đàn ông khác đây.”

“Hả?” Thu Tử Thiện hiển nhiên không hiểu rõ mấy lời ngầm này của Lạc Ngạn, cô cảm thấy hứng thú với người đàn ông nào?

Nhưng cô chưa kịp hỏi ra lời thì người ta đã gọn gàng xoay người rời đi.

“Vậy rốt cuộc anh dẫn hay không dẫn theo tôi đi gặp Đường Tuyên?” Thu Tử Thiện vội vàng đi theo, cô đã quyết định chủ ý, coi như Lạc Ngạn không dẫn cô theo thì sống chết cô cũng theo cho bằng được.

“Không phải cô đang đi theo tôi đấy sao?”

Khi Thu Tử Thiện nhìn thấy người mặc quần cộc hoa trước mặt thì đáy lòng lặng lẽ tự an ủi, đạo diễn cũng miễn cưỡng được xem là một Nghệ Thuật Gia.

Nhưng kiếp trước mỗi lần nhìn thấy Đường Tuyên trên tạp chí đều là một bộ dáng tây trang chỉnh chu, vậy mà đời này mới gặp gỡ hần lần đầu lại bị đả kích nặng nề như vậy.

Nhưng rốt cuộc là râu ria trên mặt hần đã bao nhiêu ngày không cạo rồi, còn mái tóc thì bao lâu rồi không được chải chuốt qua hả?

Nơi gặp mặt là bên trong phòng bao của một nhà hàng, trợ lý của Lạc Ngạn đã sớm chờ nơi này, còn có hộ vệ đứng hai bên cửa giống như thể đang canh giữ kim cương,

“Angs, cậu đang làm tiêu hao sự kiên nhẫn của tôi với cậu sao?” Ngữ khí của Lạc Ngạn không quá bình tĩnh, nhưng Thu Tử Thiện lại có thể hiểu được anh. Dù sao không phải là ai cũng có thể mặc áo sơ mi đi bộ dưới tình huống nhiệt độ ngoài trời 38 độ.

Đường Tuyên ngay cả một ánh mắt cũng không để lại cho Thu Tử Thiện, chỉ ném ra túi tài liệu trong tay tới trước mặt Lạc Ngạn: “Tuy hiện giờ tôi chưa thể đưa cho cậu một kịch bản hoàn chỉnh, nhưng đây chính là bản phác thảo.”

Thu Tử Thiện nhìn chằm chặp túi giấy màu vàng, cô cảm giác ngón tay mình để trên đầu gối cũng run rẩy, đây chính là kịch bản mang lại doanh thu mười lăm triệu phòng bán vé đó.

Cô chỉ ước gì có thể ngay lập tức đoạt lấy ôm nó vào trong lòng, dĩ nhiên cô cũng biết, một bộ phim muốn thành công thì yếu tố thiên thời địa lợi nhân hòa đều không thể thiếu hụt.

Lúc cô nhìn Lạc Ngạn về mặt thờ ơ lạnh nhạt mở túi giấy đó ra, lại thấy anh lấy một loại tư thái khó ưa nhanh chóng quét xem kịch bản, cô ước gì ngay lúc này mình có thể nhảy dựng lên nói cho anh biết, ngu ngốc, đây chính là mười lăm triệu doanh thu phòng bán vé, mười lăm triệu đó, chỉ cần đổi thành 100 đồng tiền giấy cũng có thể biến thành một ngọn núi chôn anh trong đó đó.

Lạc Ngạn chỉ là tùy ý liếc nhìn kịch bản rồi để lại trên bàn, anh nói: “Angs, cậu cũng biết tuy rằng Hoàn Á là một tập đoàn lớn có chi nhánh khắp cả nước, nhưng tạm thời tập đoàn chưa tính toán giao thiệp với ngành điện ảnh.”

Đường Tuyên cúi đầu lục lợi hồi lâu trong túi, sau đó mới móc ra một bao thuốc lá, hần từ bên trong lấy ra một điếu thuốc, ai ngờ liền nghe Lạc Ngạn mở miệng nói nói: “Có trẻ con ở đây, đừng hút thuốc.”

Thu Tử Thiện không ngờ anh lại có thể nói như vậy, lúc này liền đỏ mặt.

Đường Tuyên nở nụ cười nhẹ, tiếp theo đó là nhìn lên nhìn xuống đánh giá Thu Tử Thiện, sau đó hứng thú hỏi: “Tôi nghĩ tiêu chuẩn của cậu là 34, 24, 36 không phải sao, lúc nào thì thay đổi khẩu vị, bắt đầu thích học sinh trung học rồi?”

34, 24, 36, Thu Tử Thiện cúi đầu liếc mắt nhìn mình, được rồi, cô thừa nhận cách ăn mặc của mình quá phù hợp với tuổi, hoàn toàn che giấu tài nghệ thật sự, thật ra thì cô cũng có B đấy.

Thu Tử Thiện ho nhẹ một tiếng: “Angs, tôi thật sự rất ưa thích phim anh đóng, mỗi một bộ tôi đều xem qua năm lần trở lên. Đây là kịch bản bộ phim tiếp theo sao?”

Nghệ Thuật Gia đại khái đều có một loại phong cách lạnh lùng thờ ơ, đặc biệt là tự nhận trời sanh ta mới là người trên cao, khẳng định Đường Tuyên chính là một trong số những vị này.

Hắn mặc dù không đốt điều thuốc trong tay, tuy nhiên hắn không ngừng chuyển động nó giữa ngón tay, hình như hắn hoàn toàn không nghe thấy câu hỏi của Thu Tử Thiện, ngay cả một ánh mắt dư thừa cũng không cho Thu Tử Thiện.

Nếu là trước kia Thu Tử Thiện chỉ sợ đã bắt đầu vỗ bàn mắng chửi người, nhưng hiện giờ cô tuyệt đối sẽ không làm như vậy. Ngày trước cô luôn cho mọi thứ đều có được đều là lẽ tự nhiên, tất cả mọi người nên thuận theo cô, coi cô như công chúa. Nhưng nếu không có cái tên Thu Tử Thiện này, vậy cô được cho là gì?

“Nếu tôi thấy thân phận là fan hỏi anh thì anh không cần trả lời cũng được. Nhưng nếu tôi lấy thân phận người đầu tư hỏi thăm thì sao?” Thu Tử Thiện ngồi thẳng người, để cho mình ra dáng tự tin mà không luống cuống.

Lạc Ngạn Bên cạnh nghe vậy quay đầu nhìn cô một cái, có lẽ là không nghĩ tới cô lại có thể nói ra những lời này.

Mà rốt cuộc lần này Đường Tuyên cũng ngẩng đầu lại nhìn cô, chỉ là trong ánh mắt chứa đầy giễu cợt mà thôi.

“Tôi biết nhất định là anh đang nghĩ tôi ăn nói bừa bãi, chẳng qua tôi xin anh tin tưởng tôi...tôi thật lòng thưởng thức tài hoa của anh. Tôi cũng là một người yêu điện ảnh, chúng ta đều hy vọng giới điện ảnh không ngừng xuất hiện những tác phẩm hay.” Thu Tử Thiện nói xong cực kỳ chân thành, chân thành đến ngay cả chính cô đều tin tưởng cô không phải là vì mười lăm triệu kia mà chính là vì tài hoa của Đường Tuyên, thế nên mới chịu bỏ vốn đầu tư bộ phim này.

“Quay phim không chỉ cần tiền là có thể giải quyết được sự việc sao, có lẽ hôm nay anh không thể lấy được nguồn đầu tư từ chỗ Lạc tiên sinh, nhưng mà tôi có thể bảo đảm với anh, tôi sẽ cho anh thứ anh muốn.”

Lúc này dáng vẻ Đường Tuyên đã có chút hăng hái, chẳng qua hắn vẫn hỏi về châm biếm: “Em gái nhỏ, em trưởng thành chưa?”

Thu Tử Thiện tự nhiên nhìn ra sự thay đổi trong thái độ của hắn, vì vậy lập tức lại mở miệng: “Quên không giới thiệu cùng anh, Thu Tử Thiện là tên tôi, dĩ nhiên anh chỉ cần nhớ tôi họ Thu là được.”

Lần này trên mặt Đường Tuyên thật sự xuất hiện vẻ ngoài ý muốn.

Trong vòng giải trí nghe được họ Thu, tất cả mọi người đều sẽ liên tưởng đến Trung Vực. Đường Tuyên nhìn kỹ lại cô bé con trước mặt, cô xem ra chỉ có 17 hoặc là mười tám tuổi.

Đúng là Chủ tịch Trung Vực có một hai đứa con một nam một nữ, có điều rất hiếm khi trình diện, cho nên Đường Tuyên cũng không mấy hiểu rõ. Nhưng hắn lại tin tưởng lời nói của Thu Tử Thiện, bởi vì cô là người do Lạc Ngạn mang tới.

“Nhập ảnh gia Trình Nhiên, người hai lần chụp ảnh cho giải Kim Tượng. Vương Hào cất nổi biên tập, có kinh nghiệm hai mươi năm cất nổi biên tập cũng được người trong giới công nhận là bậc thầy, kỹ sư âm thanh Phùng Tiểu Đông, đã từng có người nguyện ý ra giá trăm vạn tiền lương một năm mời anh ta qua làm, dĩ nhiên còn có rất nhiều những người khác, tôi không thể đề cử hết ở đây được. Tôi muốn nói là, đây không phải là chỉ cần tiền là có thể mời tới những người xuất sắc nhất, nhưng tôi có thể cung cấp cho anh.” Thu Tử Thiện mang trên mặt nụ cười tự tin, đã từng có người nói cho cô biết, nếu muốn lừa gạt người khác, thì trước hết phải lừa gạt chính bản thân mình.

Mà hôm nay cô muốn thuyết phục người khác, như vậy cô phải thuyết phục mình trước.

Thu Tử Thiện dùng tất cả lực chú ý của mình để quan sát nét mặt Đường Tuyên, thậm chí cô bắt chước Lạc Ngạn bên cạnh thấy thế nào về mình, có cơ hội sống sờ sờ bày trước mặt mình, cô không cho phép mình thất bại, bởi vì cô không thua nổi, cũng không muốn thua nữa.

Cô đã từng làm người có quá nhiều thất bại, lần này cô muốn làm người thành công một lần.

“Thu tiểu thư, cô biết không, Vine cũng không phải là người đầu tiên tôi đề nghị đầu tư,” Trên mặt Đường Tuyên rất cuộc cũng hiện lên sự nghiêm túc: “Bố cô mới là người đầu tiên tôi tìm đến, nhưng ông ta hoàn toàn cự tuyệt tôi.”

“Vậy tôi chỉ có thể nói, ánh mắt của ông ta thật đúng là quá kém, “ Thu Tử Thiện nghiêm túc nói ra những lời này.

Sau khi Đường Tuyên nghe xong những lời này liền lộ ra nụ cười đầu tiên từ nay tới giờ, nụ cười có chút ngây thơ lại có chút phục thù, hần cười nói: “Tôi cũng cảm thấy ánh mắt ông ta quá kém.”

13. Chương 13

Edit&beta: Hà Phương

Tận đến khi Đường Tuyên đi rồi, Thu Tử Thiện vẫn còn cảm thấy đầu óc trống rỗng. Cô vừa mới đàm phán thành công một hiệp ước đầu tiên trong cả hai đời sao?

Tuy rằng đời trước Thu Tử Thiện cũng từng tiến vào Trung Vực, nhưng chỉ là vai trò kẻ qua đường, về các vấn đề quyết sách cô đều không được đưa ra ý kiến riêng. Đây cũng là nguyên nhân cô bị Dung Trạch và Hà Minh Châu ra đòn mà không hề có năng lực trả lại.

Cô cảm cốc trà đã muốn nguội lạnh ở trên bàn một hơi uống hết toàn bộ.

“Mình thành công rồi,” tuy rằng câu cô dùng là câu trần thuật nhưng trong giọng nói vẫn tràn ngập sự nghi ngờ.

“Chúc mừng cô thành công đoạt từ trong tay tôi một mối làm ăn.”

Lúc giọng nói của Lạc Ngạn vang lên Thu Tử Thiện mới giật mình, cô lại có thể ở trước mặt đương sự đoạt đi của người ta một mối làm ăn. Tuy rằng thoát nhìn anh ta cũng không tình nguyện lắm với mối làm ăn này.

“Nhưng anh không cảm thấy kịch bản này rất thú vị sao?” Thu Tử Thiện ý đồ phát huy lợi thế biết trước tiên cơ, mở to một đôi mắt sáng ngời lại vô tội, lông mi thật dài chớp chớp giống như hai cánh quạt nhỏ, nhưng mà cô chớp mắt một lúc lâu cũng không làm cho Lạc Ngạn mấy may động tâm.

“Được rồi, dù sao anh cũng không tình nguyện đầu tư cho anh ta, vậy sao không thuận tay làm cái nhân tình, việc này đối với mọi người chúng ta đều là chuyện tốt,” giả bộ đáng thương không được, cô đành dùng chiêu khác, đùa giỡn không biết xấu hổ.

Lạc Ngạn nhẹ nhàng lắc đầu: “Điều này trên thương trường là điều tối kỵ, có cái cô có thể đoạt, nhưng có cái ngay cả chạm cô cũng đừng chạm vào.”

Thu Tử Thiện mím môi không nói lời nào.

“Có điều những gì cô nói không chỉ dă động được Đường Tuyên, mà còn cả tôi nữa.”

“Cô thật sự có bản lĩnh.”

Mãi cho đến thật lâu sau, Thu Tử Thiện đều còn nhớ rõ vẻ mặt lúc đó của Lạc Ngạn, đó là vẻ mặt mà cô chưa từng nhìn thấy trên bất kì gương mặt của ai, cô không thể miêu tả tỉ mỉ vẻ mặt đó, cũng giống như cô không thể rõ ràng cảm giác của bản thân mình ngay lúc đó.

Có một đôi mắt như thế nhìn chằm chằm bạn, gương mặt tinh xảo như vậy đối diện với bạn, sau đó người ấy nở nụ cười.

Nụ cười mỉm kia chỉ có thể tính một nụ cười nhạt, nhưng lại có thể sưởi ấm trái tim của Thu Tử Thiện, bởi vì dường như thông qua nụ cười ấy cô có thể nhìn thấy được mấy chữ, xinh đẹp cực kì.

Dù Thu Tử Thiện không biết nhưng cũng hiểu được loại hành vi này trong buôn bán chính là tối kị, nhưng cô cũng không hề lo lắng, bởi vì có một loại người tuy rằng đối với bạn không có nhiệt tình, nhưng trong tiềm thức bạn lại nhận thấy được họ đối với bạn khoan dung, do đó cũng không kiêng nể gì.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ cũng dần gay gắt hơn, kiến trúc cổ kính của quán trà tựa hồ cũng lộ ra mùi gỗ thơm ngát, Thu Tử Thiện đột nhiên nhớ tới đến dường như đã rất lâu rồi không ai dùng ánh mắt mang theo thưởng thức cùng cổ vũ như vậy nhìn mình.

Kiếp trước trong mắt Thu Tử Thiện chỉ có một Dung Trạch, cô vẫn nghĩ rằng mình và Dung Trạch yêu đương nhau, nhưng cuối cùng cô mới hiểu ra cùng lắm Dung Trạch gặp dịp thì chơi thôi.

Chuyện cũ trước kia đều tại giờ khắc này nảy lên trong lòng, mà gương mặt người trước mắt lại càng thêm tinh xảo, cả người anh phát ra hơi thở mãnh liệt thuộc về phái nam, giống như một trưởng bối trách cứ hành động của bạn nhưng đồng thời cũng cổ vũ bạn.

Cô nhìn vào khuôn mặt tinh xảo hồi lâu, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cái gì đều không có nói.

Giống như lời Lạc Ngạn đã nói vậy, có cái cô có thể chạm, nhưng có người tuyệt đối đừng dây vào.

“Thu Tử Thiện, rốt cuộc chị đã chạy đi nơi nào?” Ngay lúc Thu Tử Thiện vừa trở về không bao lâu liền trông thấy Thu Tử Hàn thở hổn hển đứng trước mặt mình.

“À, chị gặp được một người quen liền trò chuyện vài câu.” Trên mặt Thu Tử Thiện mang theo vài phần lảng tránh.

Thu Tử Hàn thấy bộ dáng cô một chút cũng không thêm quan tâm, lại tức giận nói: “Chị đến tốt cùng là có chuyện gì? Nói một tiếng thì sẽ chết sao? Chị có biết người khác lo cho chị bao nhiêu không hả?”

Thu Tử Thiện thấy bộ dáng sốt ruột của cậu, đột nhiên cảm thấy trong lòng ấm áp, đưa tay ôm cổ cậu làm nũng hỏi: “Người khác là ai, em cứ nói thẳng ra là em lo cho chị là được rồi.”

“Ai lo lắng chị, chị là kiểu người sẽ để mình bị thiệt thòi sao, tôi là lo lắng cho người ta sẽ bị chịu thiệt trong nay nữ thổ phỉ là chị thôi.” Thu Tử Hàn không chút khách khí nói.

Nhưng lúc này Thu Tử Thiện đang chột dạ, dù sao lúc trước bọn họ từng có ước định, tuyệt không để lộ thân phận người nhà họ Thu, nhưng cô không nghĩ tới hôm nay mình lại phạm quy trước.

“Thu Tử Hàn, thực xin lỗi, làm hại em thất nghiệp,” Thu Tử Thiện ngượng ngùng nhìn cậu em trai đang ngây ngốc của mình.

Kỳ thực mấy ngày gần đây, cô cũng hiểu được thời điểm Thu Tử Hàn tốt nghiệp cấp ba vẫn chỉ là một thiếu niên ham chơi lêu lổng, cậu bắt đầu đi trên con đường thanh niên cận bã đại khái là lúc học đại học.

Cho nên cô cần tận dụng trong khoảng thời gian này làm cho Thu Tử Hàn hiểu được trách nhiệm trên người mình, lúc trước cô chưa muốn cho Thu Tử Hàn biết chuyện của mẹ con Hà Minh Châu, nhưng xem ra hiện tại đã đến lúc rồi.

“Đi, chị hai đưa em đi ăn đại tiệc,” nói xong, cô liền ôm lấy cổ Thu Tử Hàn kéo cậu đi về phía trước, bởi vì chiều cao của cô thua Thu Tử Hàn lại không có mặc giày cao gót cho nên Thu Tử Hàn chỉ đành phải khom lưng mới có thể phối hợp với cô, cậu không kiên nhẫn hỏi: “Chị đi đằng hoàng một chút coi.”

Hà Minh Châu bị hất một đầu đầy cafe, tuy rằng ả muốn trực tiếp chạy đến trước mặt Thu Tử Toàn cáo trạng, nhưng ả cũng rất chú ý tới hình tượng của bản thân, nên đương nhiên không muốn lấy hình tượng mất mặt như vậy trở về công ty.

Thế là ả quay về nhà mẹ mình, ả sẽ kêu mẹ gọi điện thoại cho bố để tố khổ, như vậy liền làm cho bố biết Thu Tử Thiện đối đãi với ả kiêu ngạo như thế nào.

Có điều ả còn có chuyện quan trọng hơn cần làm, đợi đến đèn đỏ liền gọi điện thoại, điện thoại vừa thông liền mở miệng hỏi: “Tôi kêu anh quay video lại anh làm tốt chứ?”

“Anh sợ cái gì? Anh cho rằng Thu Tử Thiện có thể kiêu ngạo đến cuối cùng sao, tôi nói cho anh biết tôi mới chân chính là Đại tiểu thư nhà họ Thu, làm chuyện này cho tốt vào, đến lúc đó tôi trở về được nhà họ Thu, không thể thiếu công lao của anh.” Lúc này Hà Minh Châu không hề có tí nào mềm mại nhu thuận thường ngày, giọng điệu lạnh nhạt, trên mặt còn mang theo biểu tình oán độc.

Cuối cùng ả còn không quên cảnh cáo đối phương: “Tôi nói cho anh biết, nếu anh sợ thì đem ảnh chụp đây cho tôi, tôi tự có biện pháp. Nhưng nếu anh dám đem video tiêu hủy, tôi tuyệt đối sẽ khiến anh hối hận.”

Ả cho xe dừng lại ở bãi đỗ, sau đó theo thang máy đi lên, vừa vận tình cờ gặp một người phụ nữ cũng với bảo mẫu dắt theo một đứa bé. Người phụ nữ kia vừa thấy ả liền lập tức ghét bỏ đứng nép vào thang máy, mà bảo mẫu kia mới đầu còn chưa kịp phản ứng, người phụ nữ kia thấy vậy lập tức quát lớn: “Cô bị sao thế hả, còn không mau tránh qua một bên, đừng làm cho bảo bối của tôi lây dính mấy thứ không sạch sẽ.”

Tiểu bảo mẫu lúc này mới phát giác vị nữ sĩ xinh đẹp đứng trước mặt mình trên đầu dính đầy cafe, lúc này mới nhanh chân đứng nép vào góc giống như bà chủ mình, tận lực rời xa Hà Minh Châu.

Hà Minh Châu từ đầu tới đuôi đều không nói gì, chỉ là bàn tay ả nắm thật chặt lại. Những nhục nhã ả chịu hôm nay đều là do Thu Tử Thiện mang đến, một ngày nào đó ả nhất định bắt con ranh đó quỳ gối trước mặt ả nhận sai. ả nhất định phải đem những nhục nhã mà mình đã chịu đựng trả lại cho nó gấp mấy lần.

“Trời ạ, Minh Châu, con bị sao vậy?” Trương Tuyết Vân cũng vừa đi dưỡng da trở về, hôm nay Thu Vĩ Toàn muốn tới đây. Nhiều năm như vậy bà ta luôn luôn cho rằng việc bảo dưỡng nhan sắc là điều quan trọng nhất, bởi đàn ông tuy ngoài miệng nói yêu cô nhưng nếu cô thật sự đã hoa tàn ít bướm, còn không phải chờ bị vứt bỏ ả.

Hà Minh Châu cảm tức đá giày trên chân ra, sau đó bắt đầu giảng sự tình hôm nay cho mẹ mình nghe.

Trương Tuyết Vân nghe xong cũng tức giận đến cả người phát run, nhiều năm qua Hà Minh Châu ở nhà họ Thu trôi qua thật sự rất dễ chịu. Trước kia tuy Thu Tử Thiện hay cùng ả tranh chấp thì cùng lắm chỉ nói miệng thôi, còn động tay động chân thì đây đúng là lần đầu tiên.

“Không được, chuyện này chúng ta không thể cho qua như vậy được,” nói xong bà ta liền thì thầm nói ra ý nghĩ của mình cùng Hà Minh Châu. Sau khi mẹ con hai người to nhỏ thông suốt, Hà Minh Châu liền gọi điện thoại cho Thu Vĩ Toàn.

“Bố, bố ơi, bố mau mau tới đây đi, mẹ có chuyện rồi, ” giọng nói của Hà Minh Châu vừa vội lại hỗn hển, còn mang âm điệu nức nở, làm cho Thu Vĩ Toàn đang họp phát hoảng lên.

Ông ta nhanh chóng hỏi thăm tình hình, nhưng Hà Minh Châu chỉ biết rầm rức khóc lóc mà chẳng nói lời nào. Những năm gần đây Thu Vĩ Toàn cũng chỉ có một mối chân ái này, vì vậy Trương Tuyết Vân cũng là bảo vật trong lòng Thu Vĩ Toàn. Thế nên ông ta cũng không hỏi thêm gì nữa, cúp điện thoại liền chạy một mạch đến đó.

Chờ đến lúc ông ta tới, vừa mở cửa ra liền thấy Hà Minh Châu tóc tai bù xù, chiếc áo đầm màu xanh biếc dính đầy vết nâu bẩn, mà trên gương mặt còn bị sưng đỏ.

Ông ta còn chưa lên tiếng thì Hà Minh Châu đã lập tức khóc nói: “Bố ơi, bố mau vào xem mẹ đi.”

Lúc này Trương Tuyết Vân đang ôm ngực nằm trên ghế sofa, Thu Vĩ Toàn đi nhanh sang đó rồi lập tức hỏi han ân cần: “Tuyết Vân, em làm sao vậy, không thoải mái chỗ nào, em đừng làm anh sợ.”

Trương Tuyết Vân là người rất biết thức thời, không chỉ có làm tri kỉ của ông ta, mấu chốt là có thể hầu hạ Thu Vĩ Toàn thoải mái lúc trên giường.

Thu Vĩ Toàn kêu bà ta mấy lần, cũng không thấy Trương Tuyết Vân mở mắt. Vì thế ông ta nhanh chóng quay đầu hỏi Hà Minh Châu: “Minh Châu, đây là có chuyện gì?”

Hốc mắt Hà Minh Châu đã đọng đầy nước mắt, lúc này thấy bố quay sang hỏi mình, nước mắt liền tràn mi, ả vừa khóc vừa lắc đầu: “Bố, đều tại con, đều do con không tốt, mới khiến mẹ bị như vậy.”

Ngày thường đứa con gái này như cái áo bông nhỏ của mình, nay thấy ả khóc như hoa lê trong mưa, tự nhiên Thu Vĩ Toàn thấy đau lòng không dứt, lập tức an ủi nói: “Con mau nói với bố xem đã xảy ra chuyện gì? Bố biết con luôn luôn nhu thuận.”

Mà lúc này Trương Tuyết Vân đầu tiên là khẽ lẩm bẩm một một tiếng, sau đó mới từ từ mở mắt ra, lúc đôi mắt đẹp trông thấy Thu Vĩ Toàn đứng đó liền hơi hơi phấp hờn, ngay sau đó cả người cũng bắt đầu chậm rãi run run, bà ta run môi nói: “Vĩ Toàn, rốt cuộc anh cũng đến.”

Nếu Thu Tử Thiện có mặt lúc này thì chắc chắn cô cũng sẽ vì bà vợ bé nhu nhược này mà rơi nước mắt, kỹ thuật diễn xuất có thể giành giải Oscar luôn chứ chẳng chơi.

Thu Vĩ Toàn sở dĩ thích Trương Tuyết Vân một phần cũng bởi vì Trương Tuyết Vân có thể thỏa mãn lòng tự trọng và hư vinh của một người đàn ông.

Trước kia lúc anh cả còn sống, ông ta toàn phải sống dưới bóng râm của anh cả mình, dù rằng lúc đó ông ta cũng hơn bốn mươi tuổi, nhưng tại công ty cũng chỉ là một giám đốc không có thực quyền. Thang Kiều lại hoàn toàn không nhìn ra được sự buồn bực trong lòng ông ta, nhưng Trương Tuyết Vân lại luôn hiểu biết cảm nhận của ông ta.

Trước kia bà ta luôn nói ông ta nhất định sẽ thành công, giờ thì sao, ông ta thực sự trở thành chủ tịch của Trung Vực.

Lúc này đôi mắt Trương Tuyết Vân mờ mịt đầm lệ, trông thấy ông ta như trông thấy cứu tinh, điều này làm cho trong lòng Thu Vĩ Toàn càng cảm thấy cần thiết phải bảo vệ bà ta.

“Vĩ Toàn, anh đừng nghe Minh Châu nói lung tung. Đều do em không tốt, xuất thân không tốt còn liên lụy đến Minh Châu, làm nó ở bên ngoài chịu ức.” Trương Tuyết Vân nói xong thì khóc thê lương, bộ dáng vô cùng thống khổ.

Thu Vĩ Toàn vừa nghe Hà Minh Châu bị người ta ăn hiếp thì lập tức trừng hai mắt lên hỏi: “Minh Châu, đến tột cùng sao lại thế này? Con bị ai đánh, mau nói cho bố biết, bố nhất định sẽ không bỏ qua cho kẻ đó.”

Hà Minh Châu đương nhiên sẽ không nói, chỉ một mực lắc đầu. Nhưng Trương Tuyết Vân vừa nãy còn mang dáng vẻ thờ cũng mặt thì lúc này khóc càng thêm thê lương,: “Sao nó dám nói với anh chứ, nó từ nhỏ đến lớn đều thành thật như vậy, liền ngay cả cáo trạng cũng không dám.”

Lúc này Trương Tuyết Vân giấy dựa liền muốn ngồi dậy, Thu Vĩ Toàn thấy vậy vội tới nâng bà ta, trách cứ nói: “Trong người em không thoải mái, tốt nhất là nên nằm xuống.”

“Vĩ Toàn, em biết anh đối tốt với mẹ con em, nhưng mà em cảm thấy anh cũng đừng nên đến đây nữa. Mấy ngày nay em sẽ dọn dẹp đồ đạc, mang theo Minh Châu rời khỏi nơi này, anh cũng đừng đi tìm mẹ con em làm gì, anh cứ coi như chưa từng có đứa con gái là Hà Minh Châu này.” Trương Tuyết Vân nhu nhu nhược nhược nói, nhưng giọng điệu có vẻ rất kiên định.

Thu Vĩ Toàn vừa nghe liền sốt ruột, đây vẫn là lần đầu tiên Trương Tuyết Vân nói ra mấy câu như vậy, ông ta không vui nói: “Trước mặt con cái mà em nói mấy lời hồ đồ gì vậy, chúng ta đều đã là vợ chồng già rồi còn nói gì mà chia tay, không sợ con nó cười cho ư. Huống hồ Minh Châu là đứa con gái mà anh thương yêu nhất, em làm sao có thể bảo anh xem như chưa từng có đứa con gái này.”

Trương Tuyết Vân nghe mấy lời tình chân ý thiết của ông ta xong, vẻ giả bộ kiên cường liền lập tức biến mất, bà ta gần như yếu đuối vô lực ngã vào trong lòng Thu Vĩ Toàn, trong miệng còn khóc lóc bi thương kể lể: “Em sợ mẹ con em mà không đi, đứa nhỏ Minh Châu này chỉ sợ ngay cả mạng đều không còn. Anh hỏi con xem vết thương trên mặt từ đâu đến, Minh Châu cũng là chị ruột của nó đấy, thế mà nó cũng xuống tay được.”

“Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?”

Sau khi Hạ Minh Châu dưới sự “bức bách” của Thu Vĩ Toàn, “Miễn cưỡng” đem sự tình nói ra, Thu Vĩ Toàn tức đến nổi gân xanh trên cổ đều nổi lên.

Trương Tuyết Vân nhanh tay vỗ vỗ vào lưng ông ta,: “Vĩ Toàn, anh đừng tức giận hại thân.”

“Cái con tiểu súc sinh đó, sao nó dám đối xử với chị ruột mình như vậy chứ,” qua sau một lúc lâu Thu Vĩ Toàn mới từ trong miệng cắn răng nói ra những lời này.

Trương Tuyết Vân vừa nghe trong lòng liền cười lạnh, nhưng trên mặt vẫn mang vẻ bi thương: “Đều do em liên lụy đến Minh Châu, nó vốn nên là tiểu thư nhà họ Thu, vậy mà nay ngay cả cái thân phận đều không có, còn bị em gái ruột của mình hiểu lầm. Đều là do em làm sai.”

Thu Vĩ Toàn vốn cũng đã phần nộ tới cực điểm, vừa nghe lời này xong lập tức cười lạnh, ông ta nói: “Em nói rất đúng, vốn Minh Châu nên là Đại tiểu thư nhà họ Thu. Trước kia anh thực có lỗi với hai mẹ con em, bây giờ sao có thể tiếp tục sai lầm này được. Đi, Minh Châu, hôm nay bố sẽ chính thức mang con về nhà.”

14. Chương 14

Edit&beta: Hà Phương

Bình thường Thu Tử Thiện đều cùng Thu Tử Hàn ngồi xe bus về nhà, nhưng hôm cũng do cô mà bọn họ bị mất việc, chột dạ cho nên cô phá lệ đề nghị lái xe về nhà.

Đương lúc trên đường về đột nhiên Thu Tử Hàn nói mình rất đói bụng. Không còn biện pháp nào nên Thu Tử Thiện chỉ phải kêu tài xế chuyển hướng đi vào nội thành, đặc biệt mua điểm tâm cho cậu. Thu Tử Thiện nhìn điểm tâm trong tay rồi thận trọng hỏi: “Em hai, em ăn hết không?”

Thu Tử Hàn quay đầu nhìn cô, vẻ mặt ghét bỏ hỏi: “Hoặc là chị kêu tên của tôi, còn không thì kêu em trai, tôi đều không có ý kiến, chứ chị đừng có kêu em hai được không?”

Thu Tử Thiện cười vô cùng ngọt ngào, giọng điệu càng thêm chân thành: “Bởi vì em thứ hai, cho nên mới gọi em là em hai.”

Cô còn cố tình kéo dài hai chữ kia.

Cuối cùng ngay cả bác tài đều nhịn không được cười ra tiếng, nói: “Tình cảm của hai chị em cô cậu tốt thật đấy.”

“Ai, ai cùng người như thế có quan hệ tốt, ” Thu Tử Hàn mặt đỏ lên, khẩu khí không tốt lập tức cự tuyệt.

Tuy rằng đoàn phim không ai dám khai trừ bọn họ, nhưng cũng không dám giao việc cho bọn họ nữa. Sau khi thân phận bị lộ ra ngoài ánh sáng, cũng đồng nghĩa với việc hai người phải chấm dứt công việc trong đoàn phim.

Cũng may cô đã thuyết phục được Đường Tuyên, coi như là chính thức tìm được ưu thế cũng như phương hướng trong chuyện trùng sinh. Công ty nhà họ Thu lại là công ty giải trí, cô đều biết rõ những bộ phim truyền hình và điện ảnh thành công trong tương lai là những bộ nào hơn bất kì ai.

Thu Tử Thiện càng nghĩ càng vui vẻ, đây giống như là đã biết trước được kịch bản, cô chỉ cần dựa theo tin tức đã biết chọn lựa ra cái có lợi nhất cho bản thân. Chỉ cần cô có thể đứng vững gót chân, thu thực quyền Trung Vực vào trong tay, như vậy cô sẽ không bao giờ phải e ngại loại ghé con nhảy nhót như Hà Minh Châu nữa.

“Chị đến phòng bếp nhìn xem canh đã hâm nóng lên chưa.” Hồi nãy cô về mang theo một phần canh, giờ cần hâm lại.

Khi cô bưng bát đi ra vừa vặn trông thấy Thu Vĩ Toàn vội vàng từ bên ngoài tiến vào.

Cô liền tươi cười, hỏi: “Bố, bố có muốn uống...”

“Bóp”, âm thanh cái tát giống như bị phóng đại vô số lần vang lên trong phòng khách, tay Thu Tử Thiện vẫn còn bưng cái bát, ánh mắt có chút tan rã, mà chữ ‘canh’ cuối cùng cũng bị cô cắn chặt răng không thốt ra.

Cô chính là muốn hỏi, bố có muốn uống chút canh không thôi.

“Mày là cái đồ tiểu súc sinh, tao coi như hoàn toàn nhìn rõ mày, sao mày có thể đối xử với chị ruột của mình như vậy?” Thu Vĩ Toàn không thèm để ý câu nói vừa rồi của Thu Tử Thiện, chỉ phồng mang trợn má chỉ vào mũi Thu Tử Thiện mắng.

Thang Kiều vốn còn đang nhàn nhã hỏi han Thu Tử Hàn thì vô cùng bất ngờ khi thấy Thu Vĩ Toàn vừa về đến liền quát cho Thu Tử Thiện một bạt tai.

Thu Tử Hàn nhanh chóng đặt bát xuống rồi lập tức đi qua. Cậu nhìn bên má trái Thu Tử Thiện đã sưng lên, lập tức nổi dóa lên hỏi: “Bố, bố làm cái gì vậy?”

“Mày hỏi nó xem, xem rốt cuộc nó đã làm chuyện tốt gì?” Giống như sợ chưa đủ, Thu Vĩ Toàn nói xong còn muốn giơ lên tay phải, nhưng lần này Thu Tử Hàn lại lập tức bắt được tay ông ta.

“Cho dù chị của tôi có chỗ nào không đúng đi chăng nữa, nhưng người làm bố như bố sao có thể ra tay đánh người?”

Lúc này Thang Kiều cũng chạy lại, bà vén mái tóc của Thu Tử Thiện ra sau tai, nhìn thấy gò má sưng đỏ của cô, dù Thang Kiều có giỏi nhẫn nhịn thế nào đều không thể nhịn được: “Thu Vĩ Toàn, có chuyện gì anh cứ trút lên người tôi này, anh đừng có mà đánh con gái của tôi.”

Thu Tử Thiện chậm rãi ngẩng đầu, cô vẫn luôn biết người cha này luôn yêu thương Hà Minh Châu hơn mình rất nhiều, những gì đã trải qua ở kiếp trước đã khiến cô không dám ôm chút hi vọng ảo tưởng nào, nhưng dù không kỳ vọng thì đó cũng là cha ruột của cô kia mà.

Nhìn cha của người khác thấy con gái của mình bị ức hiếp thì liền lấy mạng ra mà bảo vệ, mà cha của cô lại không phân biệt tốt xấu đánh cô. Quả nhiên, không có chờ mong mới không có thất vọng.

“Cho dù ông đánh tôi, cũng phải cho tôi một lí do chính đáng chứ,” Thu Tử Thiện lạnh lùng nói, một khi thật sự không còn ôm hi vọng nữa, tâm thật sự có thể cứng rắn giống như tảng đá.

Thu Vĩ Toàn bị con gái dùng ánh mắt xa lạ nhìn mình thì thấy gai mắt khó chịu, trong lòng lại càng thêm kiên định ý nghĩ của mình, ông ta nhìn người đứng đối diện mình, sau đó lờ Hà Minh Châu đang đứng phía sau ra, nói: “Mày còn hỏi vì sao? Mày đánh chị mình ra nông nổi này mà mày còn dám xem như không có chuyện gì.”

Thu Vĩ Toàn nhìn Hà Minh Châu luôn cúi đầu không dám nhìn thẳng, lại nhìn Thu Tử Thiện khí thế mườì phần trước mặt, lập tức quát: “Mày quỳ xuống cho tao, xin lỗi chị mày, cầu xin nó tha thứ cho mày.”

Thu Tử Thiện dùng ánh mắt trào phúng nhìn Thu Vĩ Toàn, giọng điệu lại không tốt: “Quỳ xuống? Là quỳ chị ta hay là quỳ ông? Có điều trước khi quỳ, tôi có thể hỏi một câu sao? Hà Minh Châu người này tính là cái gì vậy?”

Lúc Trương Tuyết Vân vẫn khóc kể bản thân mình làm liên lụy Hà Minh Châu, hơn nữa Thu Vĩ Toàn cũng hiểu được mình đã để Hà Minh Châu chịu ảm ức, nay nghe được Thu Tử Thiện thờ ơ nói như vậy, sẵn cơn tức trong người liền giận dữ hét: “Sao mày có thể nói Hà Minh Châu như vậy, nó là chị ruột của mày, thể mà lại dám xuống tay với chính chị ruột của mình, xem tao phải đánh chết cái đứa không biết lớn nhỏ như mày.”

Thu Tử Hàn lập tức khiếp sợ nhìn Hà Minh Châu, câu không phải nghe lầm chứ? Chị, chị ruột?

Nhưng Thu Tử Thiện lại phản ứng trước cậu, giọng nói của cô bình tĩnh lại mang theo vài phần sắc bén: “Tôi không có chị ruột, mẹ tôi chỉ sinh hai người là tôi và Thu Tử Hàn, tôi chỉ có một em trai ruột mà thôi.”

“Được, được, được, mày lại dám cãi chày cãi cối, tao nói cho mày biết, từ hôm nay trở đi Minh Châu chính là chị của hai đứa mày, nó là con gái của tao thì phải là chị ruột của tụi mày.” Thu Vĩ Toàn cảm thấy bản thân nói đến hào khí ngất trời.

Hà Minh Châu vẫn im lặng không nói gì, lúc này cuối cùng cũng mở cờ trong bụng, đợi nhiều năm như vậy ả chung quy vẫn chưa chiếm được sự thừa nhận của bố. Giờ ngay tại trước mặt Thang Kiều, tại trước mặt Thu Tử Thiện, rốt cuộc ả cũng được bố mình thừa nhận.

Từ hôm nay trở đi, ả có thể chân chính trở thành tiểu thư của nhà họ Thu.

Ả phải khắc chế chặt hai tay của mình, mới có thể đè nén được không phát ra tiếng cười. Tâm nguyện nhiều năm nay của ả rốt cục cũng được đền bù, từ giờ trở đi, không còn ai dám xem thường ả nữa.

Thu Tử Thiện nhìn người đàn ông trước mặt, ông ta có thể đứng trước mặt người vợ kết tóc của mình, không chút do dự nói ra mấy lời bại hoại như vậy, có thể thấy được thật ra địa vị của mẹ cô trong lòng ông ta chẳng là gì cả.

Ngón tay Thang Kiều vẫn luôn run rẩy, phải nói là toàn thân của bà đều đang phát run, cho dù bà có ngốc đi chăng nữa thì vẫn luôn cảm giác được. Bà vẫn luôn cảm thấy cách mà chồng mình đối xử với Hà Minh Châu không đơn giản, nhưng qua nhiều năm như vậy, bà lại chưa từng nghe chồng nhắc tới chuyện nhận nó. Cho nên bà vẫn luôn lừa mình dối người rằng cùng lắm thì cũng chỉ là một đứa trẻ đáng thương, mà chồng mình chỉ xem phần nhu thuận của nó mà thương tiếc thôi.

Lần này, Thu Tử Hàn rốt cục mở miệng, cậu cắn răng nói: “Bố, bố đang nói cái gì hồ đồ vậy, Hà Minh Châu là người mà nhà chúng ta nhận nuôi, làm sao có thể là chị ruột của tụi con được.”

Thu Vĩ Toàn bị con trai hỏi vậy thì nói không nên lời, dù d mặt ông ta có dày đến đâu đi chăng nữa cũng không thể trước mặt con trai mình nói toẹt ra rằng, đây là con riêng do bố cùng với kẻ thứ ba sinh ra đấy.

Nhưng ông ta vẫn cương quyết nói: “Con đừng hỏi nhiều, con chỉ cần biết rằng Minh Châu là chị ruột của con, trước kia không phải con thích Minh Châu nhất sao, từ giờ trở đi liền thân càng thêm thân.”

Thu Tử Thiện nghe xong lời này chỉ cảm thấy muốn ói ra.

Đây xem như là lời của một người cha nói với con trai của mình sao? Để cho con trai ruột của mình cùng con riêng thân càng thêm thân?

Thu Tử Hàn cũng vất bỏ dáng vẻ cà lơ phớt thờ ơ thường ngày, lúc này cậu cũng cứng rắn nói: “Bố, mẹ con còn ở đây, bố cũng đừng đùa loại chuyện như vậy. Chị của con nói rất đúng, chị ấy chỉ có một người em trai là con, mà con cũng chỉ có một mình chị ấy là chị ruột thôi.”

Lúc này Thu Tử Hàn đã không còn là cậu thiếu niên không kiềm chế được, thân thể cao lớn che chắn trước người Thu Tử Thiện và Thang Kiều, giống như một cây đại thụ cao ngất.

Thu Tử Thiện vẫn luôn hy vọng em trai mình có thể trưởng thành, nhưng lấy phương thức như vậy để trưởng thành lại rất tàn nhẫn. Cô rất hiểu loại tư vị này, cho tới nay đều tưởng rằng đó là người cha người chồng tốt, đột nhiên lại phát hiện ông ta lại có một đứa con riêng còn lớn hơn cả mình. Mà ông ta còn dám đem đứa con riêng đó vào nhà nuôi dưỡng ngay dưới mắt mọi người trong nhà.

Thu Vĩ Toàn thấy con trai con gái ngoan cố, liền nổi giận mắng: “Tao nói cho mày biết, mày đừng có mà học chị mày ngỗ nghịch tao, bằng không tao liền...”

Ai ngờ Thu Tử Thiện đang bị Thu Tử Hàn chắn ở sau người đột nhiên đẩy cậu ra, đối mặt với Thu Vĩ Toàn lạnh giọng hỏi: “Ông làm cái gì? Ly hôn với mẹ tôi? Đuổi tôi và Thu Tử Hàn ra khỏi nhà, để cho đứa con hoang này cùng bà mẹ tiểu tam của chị ta vào cửa hay sao?”

Thu Vĩ Toàn lúc nào cũng để ý sĩ diện, đây cũng chính là nguyên nhân ông ta chưa muốn nhận thức Hà Minh Châu, nhưng bây giờ nghe chính miệng con gái nói ra chuyện xấu của mình trước mặt mọi người, ông ta thể nào cũng không nhẫn được.

Hà Minh Châu luôn im lặng lại đột nhiên phịch một tiếng quỳ xuống, thanh âm đầu gối va chạm sàn đánh vào màng tai mỗi người.

Chỉ thấy ả hơi hơi ngẩng đầu, lộ ra hai má sưng đỏ, ánh mắt vừa tuyệt vọng vừa buồn đau: “Dì ơi, con biết nhiều năm như vậy dì vẫn đối xử với con như con ruột, con cũng thật lòng coi gì là mẹ con. Con cũng chỉ muốn quang minh chính đại kêu một tiếng bố mà thôi, con cũng chỉ muốn một gia đình mà thôi, con cầu xin dì, cầu xin dì.”

“Nhiều năm như vậy, con chỉ có thể trở mặt nhìn bọn Thiện Thiện kêu bố, mà bản thân con chỉ có thể ở trong lòng nhỏ giọng kêu thầm, dì ơi, cho dù dì mắng con cũng được, đánh con cũng được, con thật sự chỉ muốn một người bố mà thôi.”

Cho dù Thang Kiều là người không có tâm cơ, lúc nghe xong lời này cũng tức muốn ngất xỉu, bà run rẩy nói: “Ý của cô thì tất cả tội lỗi đều là của tôi, là tôi khiến cho cô không có nhà, nhưng cô phải biết chính mẹ cô mới là người chen chân vào gia đình tôi chứ?”

“Con cầu xin dì, cầu xin dì, dì đừng trách bố, ” nói xong, ả liền muốn dập đầu. Thu Vĩ Toàn thấy con gái đã khúm núm đến như thế, mà ba người đối diện vẫn mang vẻ mặt lạnh nhạt như vậy. Thu Vĩ Toàn lập tức cảm thấy, quả nhiên trong nhà này cũng chỉ có Hà Minh Châu là người nhà của ông ta.

Vì thế ông ta đau lòng lập tức tiến lên nâng Hà Minh Châu dậy, biểu tình trên mặt thật giống như Thang Kiều làm ra tội ác tày trời gì với ả không bằng.

Thái độ của ông ta quyết tuyệt: “Tôi mặc kệ các người là nguyện ý cũng được, không muốn cũng được, Minh Châu vẫn là con gái của tôi. Đợi lần kỉ niệm ba mươi năm thành lập tập đoàn, tôi sẽ tuyên bố với mọi người tin tức này.”

Thu Tử Thiện bị tức đến bật cười, ông ta đây là khẩn cấp muốn rút dài chức Chủ tịch của Trung Vực sao? Đòi ngay trong lễ kỉ niệm thành lập tập đoàn, trước mặt mọi người tuyên bố có con gái riêng, rồi cuộc Trương Tuyết Vân đã dùng biện pháp gì để tẩy não của ông ta vậy, lại có thể trở thành ngu xuẩn đến mức này?

Ông ta đây là ngại mình đã làm chức Chủ tịch này quá lâu chẳng?

15. Chương 15

Edit & beta: Hà Phương

Không đợi cô phản ứng lại thì Thang Kiều đột nhiên lung lay muốn ngã xuống.

“Mẹ, mẹ không sao chứ?” Cũng may Thu Tử Hàn phản ứng đúng lúc, nhanh chóng đỡ lấy Thang Kiều.

Thu Tử Thiện cũng sợ hãi nhanh chóng chạy tới chỗ hai người, sau đó hai chị em đỡ Thang Kiều đến sofa trong phòng khách ngồi xuống, Tiểu Hạ vốn đang sợ hãi trốn trong góc phòng cũng mau chóng chạy lại.

“Chị nhanh đi lấy chút nước lại đây, ” Thu Tử Thiện lấy đệm dựa đặt phía sau lưng Thang Kiều, rồi phân phó Tiểu Hạ.

Thu Vĩ Toàn vốn còn đang mang bộ dáng kiên định, nhưng hiện tại nhìn Thang Kiều bị ông ta làm cho tức muốn xỉu nên nhất thời cũng xấu hổ đứng ở nơi đó không nói gì.

Nhưng Hà Minh Châu cũng không muốn cho qua việc này dễ như vậy, bí mật cũng đã bật mí, về sau ả ở nhà họ Thu đã có bố mình chống lưng cho, vì vậy ả phải thừa dịp này xác định thân phận của mình.

Thế là ả cất giọng mềm nhẹ nói: “Bố, hay là kêu bác sĩ Vương đến xem đi.”

Vốn Thang Kiều đang tức đến không thở được, lúc này nàng đang ngồi ở trên sofa thở gấp từng ngụm, giọng nói của Hà Minh Châu tuy nhỏ nhưng cũng đủ để bà nghe thấy.

Bà miễn cưỡng mở mắt, chỉ vào Hà Minh Châu nói: “Hà Minh Châu, cô muốn quang minh chính đại gọi bố sao? Có thể, nhưng phải đợi tôi chết đã.”

Tính cách Thang Kiều luôn luôn tùy tiện, kết hôn với Thu Vĩ Toàn nhiều năm như vậy nhưng số lần hai người cãi nhau cũng rất ít. Bà không phải là người cố chấp, năm đó tuy rằng cũng không muốn chồng mình ôm một bé gái không rõ lai lịch về nuôi, nhưng cuối cùng cũng vẫn miễn cưỡng đồng ý.

Thu Tử Thiện biết khi bà thốt lên những lời này chứng tỏ bà vô cùng tức giận.

“Dì ơi, con cũng là con gái của bố mà, dì không thể đối xử tàn nhẫn với con như vậy, dì không thể ích kỷ cướp đoạt quyền lợi được có bố của con như vậy.” Hà Minh Châu nói xong đưa tay lên che mặt, trông có vẻ rất thống khổ.

Thu Vĩ Toàn cũng muốn nói chuyện nhưng ông ta thấy Thang Kiều tức giận như vậy thì cũng không dám lên tiếng. Nhưng ông ta cũng đã cam đoan với Tuyết Vân, nhất định để Minh Châu được nhận về nhà họ Thu. Vì vậy nhất thời trong lòng ông ta cũng là vạn phần rối rắm.

Thu Tử Thiện nhìn bộ dáng khó xử của Thu Vĩ Toàn thì chỉ muốn bật cười. Sao cô lại có một người bố như vậy kia chứ, tài cán thường thường không nói, ngay cả tính cách cũng bảo thủ, nghe và tin một bên, cũng chỉ khoái nghe người ta nịnh hót mình mà thôi.

Nhưng Thu Tử Thiện lúc này đây cũng không tính nhẫn, đối với người như thế, hoặc là nhẫn hoặc là ngoan độc.

Hà Minh Châu có thể nhẫn nhịn, ả đã nhẫn hai mươi mốt năm, Thu Vĩ Toàn đều không nhận thức ả về. Còn cô không phải là bạch liên hoa, cũng làm không thể nhẫn nhịn như ả ta được, nếu đã như vậy liền ngoan độc đi.

Lúc Hà Minh Châu vừa định ngẩng đầu nhìn tình hình thì vừa vặn đối diện với ánh mắt của Thu Tử Thiện, ả vừa định dời đi tầm mắt nhưng lại trông thấy Thu Tử Thiện hướng về phía ả mỉm cười.

Thu Tử Thiện đứng lên, chậm rãi đi tới gần ả, cô bình tĩnh hỏi: “Hà Minh Châu, chị muốn làm như những gì chị nghĩ sao, thăm nghĩ quang minh chính đại kêu một tiếng bố sao?”

Hà Minh Châu không nghĩ tới Thu Tử Thiện sẽ hỏi như vậy, có điều ả lại suy nghĩ, thân phận của mình đã xác định, hơn nữa bố lại cố ý muốn nhận thức mình về nhà họ Thu, Thang Kiều cho dù có mạnh mẽ cứng rắn cỡ nào cũng không làm gì được.

Xem ra Thu Tử Thiện này cũng không tính rất ngu dại, biết ả trở về nhà họ Thu là một xu thế tất yếu.

Vì thế ả nhu thuận liếc mắt nhìn Thu Vĩ Toàn, sau đó kiên định gật gật đầu nói: “Đương nhiên, bố đối với chị mà nói chính là toàn bộ thế giới. Đây chính là tâm nguyện lớn nhất của chị từ nhỏ đến giờ.”

“Phải không?” Thu Tử Thiện vẫn bình tĩnh như cũ, cô thản nhiên cười hỏi: “Như vậy nếu tôi nói tôi đồng ý để chị về nhà họ Thu...”

“Thu Tử Thiện, chị nói cái gì vậy?” Thu Tử Hàn vẫn không lên tiếng nghe vậy lập tức rống lên, đối với cậu mà nói, hiện tại có đánh chết cậu thì cậu cũng đồng ý cho Hà Minh Châu tiến vào nhà họ Thu.

“Em trước đừng nói gì cả, cứ nghe chị nói xong đi đã,” Thu Tử Thiện quay đầu bảo cậu yên lặng.

“Nếu tôi đồng ý để chị vào nhà họ Thu, với điều kiện chị phải ký kết hiệp ước, buông tha quyền thừa kế tài sản nhà họ Thu, chị nguyện ý không?” Thu Tử Thiện nhẹ nhàng mà hỏi ra một câu hỏi không có lựa chọn.

Hà Minh Châu vốn đang đắc ý, lập tức trở nên kinh ngạc.

Dựa vào cái gì, ả tiến vào nhà họ Thu vì muốn có được thân phận Đại tiểu thư tôn quý cùng tài phú, dựa vào cái gì Thu Tử Thiện muốn ả buông tha cho này hết thấy?

Thu Tử Thiện nhìn biểu tình kinh ngạc của ả, bình tĩnh nói: “Không phải chị nói được nhận bố là tâm nguyện lớn nhất của chị đời này sao? Như vậy vì tâm nguyện lớn nhất đời mình, buông tha vật chất, hẳn chị sẽ đồng ý phải không?”

Sắc mặt Hà Minh Châu nhất thời trở nên khó coi.

Hà Minh Châu không nghĩ tới Thu Tử Thiện lại cùng ả chơi chữ, nhưng ả không có cách nào phản bác. Bởi vì ả chính mồm nói, nhận lại bố chính là tâm nguyện lớn nhất của ả, nếu ả nói không đồng ý, thì chính là nói trong cảm nhận của ả thì Thu Vĩ Toàn so ra kém tài phú nhà họ Thu.

Ả hiện tại là nói đúng cũng không được, không nói cũng không được.

Thu Tử Hàn ở phía sau lại cười lạnh một tiếng, tuy rằng lúc này không phải là lúc để cười. Cái cô nàng Thu Tử Thiện này, thời điểm mấu chốt thật rất dùng được, chỉ một lát liền nhử Hà Minh Châu lộ ra bộ mặt thật.

Hà Minh Châu ngẩng đầu ầm ục phản bác: “Tôi cũng là người nhà họ Thu, tại sao không thể đối xử công bằng với tôi?”

Thu Tử Thiện cảm thấy lúc này mình hoàn toàn không tức giận, cô không nhanh không chậm phản bác: “Đầu tiên, nếu tôi nhớ không lầm thì chị mang họ Hà, khi nào thì biến thành người nhà họ Thu chúng tôi. Tiếp theo, lúc này cũng không phải do tôi bức chị, không phải chính chị nói tâm nguyện lớn nhất của mình là được nhận thức bố hay sao? Muốn nhận thức bố, có thể, vậy ký hiệp nghị. Như thế nào, hay là nhận lại bố không phải là tâm nguyện lớn nhất?”

Sau đó, Thu Tử Thiện mỉm cười nhìn Thu Vĩ Toàn ở bên cạnh: “Ông Thu, lần sau nhìn người thì nhìn chuẩn chút. Có vài người tuy rằng ngày ngày khóc hô chỉ muốn có bố, phải nghĩ coi người ta có thật tâm không. Xem đi, cũng chỉ là một cái giả thiết mà thôi, đã có thể làm lộ ra bản chất thật rồi đấy.”

Thu Vĩ Toàn khó khăn liếc mắt nhìn Hà Minh Châu một cái, tuy rằng ông ta tuyệt đối sẽ không đồng ý điều kiện này, nhưng ông ta không nghĩ tới Hà Minh Châu luôn luôn nói lời thề son sắt lại phản ứng như vậy.

Thu Tử Thiện nhìn hai người ghê tởm kia, chỉ cảm thấy phiền chán: “Được rồi, chị có thể rút rồi, đừng có ở đây chọc mẹ tôi buồn nôn.”

Ai ngờ Hà Minh Châu lại dầm nước mắt nhìn Thu Vĩ Toàn, ầm ục kêu lên: “Bố.”

Lúc này đây, Thu Tử Thiện không có một chút do dự, nhanh chóng vung tay, “Bốp” một cái giáng xuống mặt Hà Minh Châu.

Hà Minh Châu không thể tin được ôm mặt mình, hôm nay đầu tiên là ả bị Thu Tử Thiện hất một ly cafe, tiếp theo lại bị nó quăng cho một cái tát. Cánh tay của ả cũng muốn nâng lên, nhưng ả lại liếc mắt nhìn thấy Thu Vĩ Toàn bên cạnh.

Cánh tay túm chặt của ả dần buông lỏng, nước mắt rơi như mưa, lớn tiếng hỏi: “Thiện Thiện, chị là chị của em, sao em có thể đối xử với chị như vậy được.”

Thu Tử Thiện không hề để ý đến dáng vẻ khóc hoa lệ dầm mưa của ả, ngược lại cắn răng nói: “Những lời vừa rồi mẹ tôi nói chẳng nhẽ chị không nghe thấy hả? Chỉ cần chị dám ở trước mặt tôi gọi bố, tôi liền cho chị một cái tát. Một cái tát không đủ liền hai cái, hai cái không đủ thì tiếp tục đánh, tôi trái lại muốn xem da mặt chị dày, hay là tay tôi cứng.”

Thu Tử Thiện nói ra mấy câu đều đủ độc, ngay cả Thu Vĩ Toàn cũng bị khí thế của cô hù đến mức không thốt nên lời.

“Cái đứa con gái bất hiếu này, xem hôm nay tao có đánh chết mày không,” chờ thêm hồi lâu Thu Vĩ Toàn mới nhớ phải nhặt lên tôn nghiêm của người làm bố.

Nhưng mà cổ tình lúc này một giọng nói già nua vang lên: “Đều đứng tại phòng khách làm trò gì thế hả?”

Một ông cụ mặc bộ trang phục thoải mái theo cửa tiến vào, sáng sớm hôm nay ông cụ đi ra ngoài đánh golf, vừa mới về đến nhà. Có điều vừa vào cửa liền cảm giác được không khí giương cung bạt kiếm trong phòng khách.

Đợi ông cụ đến gần cũng chú ý đến biểu tình của Thu Tử Thiện lúc này, ông cụ chợt có chút kinh ngạc. Cho tới hôm nay đứa cháu gái này trong mắt ông cụ cùng lắm vẫn chỉ là một cô gái nhỏ thôi, mặc dù lần trước con bé chủ động đề xuất thay đổi. Ông cụ cũng chỉ cho là trẻ con đùa giỡn, nhưng kết quả ông cụ vẫn xem lại trong mắt.

Nhưng vừa rồi đứng ở cửa nghe được Thu Tử Thiện nói những lời kia, trong giọng nói tàn nhẫn kiên định, có vẻ thực không giống biểu tình của một cô bé gái mười tám tuổi.

“Ông nội, người trở về rồi,” Thu Tử Thiện biết cho dù bản thân có tức giận, cũng không thể luống cuống trước mặt ông cụ được, dù sao trong nhà này người chân chính có tiếng nói vẫn là ông cụ.

Kiếp trước lúc ông cụ còn sống, tuy rằng cũng cam chịu Hà Minh Châu là một thành viên của nhà họ Thu, nhưng tận đến lúc ông cụ qua đời đều không hề thừa nhận chuyện này, đây coi như ông cụ vẫn cho Thang Kiều thể diện.

Thu Vĩ Toàn xưa nay đều sống dưới uy phong của bố mình, lúc này vừa nhìn thấy ông cụ, cũng là miệng khô lưỡi khô, hoàn toàn không có uy phong như lúc này.

Ông cụ nhìn chung quanh phòng khách một vòng, nhìn Thang Kiều yếu đuối dựa vào sofa, lại thấy bộ dáng kia của Thu Tử Thiện, trong lòng cũng là hiểu được đại khái. Đứa con trai của ông hôm nay vẫn đi đến bước này, trong lòng ông cụ thất vọng nghĩ như vậy.

“Như thế nào, cùng lắm tôi chỉ đi ra ngoài đánh golf, anh liền muốn đánh chết cháu gái của tôi sao?” Ông cụ nhìn chằm chằm Thu Vĩ Toàn, không nhẹ không nặng hỏi.

Thu Vĩ Toàn xấu hổ không dám nhìn ông cụ, nhất gan nói: “Không phải, bố, thật sự do nó quá phận, đã vậy còn quá đáng với chị ruột của mình.”

Ai ngờ ông cụ Thu lại gật gật đầu, ông nhìn Thu Tử Thiện nói lời thăm thía: “Thiện Thiện, bố cháu nói cũng là có đạo lý, quả thật không nên đối với chị mình như vậy.”

Ông cụ vừa nói những lời này xong thì tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc. Mà bên đám người Thu Tử Thiện tự nhiên là kinh hách, còn Hà Minh Châu là kinh hãi trợn mắt nhìn chằm chằm ông cụ.

“Ông nội,” Thu Tử Hàn lúc này cũng bất chấp coi chừng Thang Kiều, lập tức đi qua.

Sau đó ông cụ lại nghiêm túc nói: “Cho dù Minh Châu chỉ là đứa bé do nhà họ Thu nhận nuôi, nhưng tốt xấu cũng là chị của cháu, cháu không nên động thủ đánh nó. Còn có bàn tay của cháu này, ông nội nói cho cháu nghe, nếu đây là cổ đại, cô nương gia coi đôi tay như bảo bối, cô nương có đôi bàn tay thô ráp rất khó tìm được nhà chồng tốt đấy.”

Thu Tử Thiện nhìn vẻ mặt đứng đắn của ông cụ, nhìn một hồi, cô hình như nghe lầm nhỉ?

Ông cụ đang châm chọc Hà Minh Châu hả, ý là gương mặt của ả còn không có quý bằng đôi tay của Thu Tử Thiện đâu.

Thu Tử Hàn nghe vậy quả thực không khách khí cười ra tiếng, cậu trào phúng nhìn Hà Minh Châu nói: “Đúng đó, Thu Tử Thiện, chị phải dưỡng bàn tay mình cho thật tốt, đôi tay hoàn mỹ như vậy sao có thể đi so với da mặt người ta.”

Lúc này, ông cụ Thu ngay cả nhìn cũng chưa nhìn Hà Minh Châu một cái, liền lập tức đi thẳng lên lầu, có điều đi được vài bước liền quay đầu nói: “Vĩ Toàn, anh theo tôi đến thư phòng đến một chuyến.”

“Bố, ” Thu Vĩ Toàn còn chưa từ bỏ ý định kêu ông cụ một tiếng, lần này ông ta đã cam đoan với Tuyết Vân, nhất định sẽ nhận lại Hà Minh Châu.

Nhưng ông cụ chỉ đảo mắt một cái, liền khiến Thu Vĩ Toàn nuốt lại những lời muốn nói.

Lần này, Thu Tử Thiện hận không thể lập tức quỳ lạy ông cụ, hô to ba tiếng, ông nội vạn tuế vạn tuế vạn tuế. Đúng là gừng càng già càng cay.

Hà Minh Châu nhìn mãi đến lúc không nhìn thấy Thu Vĩ Toàn nữa, vừa quay lại liền trông thấy Thu Tử Thiện đang không ngừng nắm lấy hai tay của mình, ả không khỏi lui ra sau hai bước, lạnh lẽo hỏi: “Mày muốn làm gì?”

“Chị muốn bị tôi đánh bay ra ngoài, hay là tự mình cút, ” Thu Tử Thiện không chút khách khí nói.

Hà Minh Châu còn chưa từ bỏ ý định, cứng rắn nói: “Nơi này cũng nhà của tao, mày dựa vào cái gì đuổi tao đi?”

“Dựa vào cái gì,” Thu Tử Thiện hơi hơi giơ khoe miệng lên, cánh tay cũng giơ cao lên, nhưng Hà Minh Châu ôm đầu đợi nửa ngày cũng chưa thấy bàn tay kia hạ xuống.

Đợi lúc ả ngẩng đầu lên, trông thấy Thu Tử Thiện đang tươi cười trào phúng.

“Tiểu Hà, mau đuổi kẻ không liên quan này ra ngoài đi, từ hôm nay trở đi tôi không muốn nhìn thấy khuôn mặt này nữa, ” Thu Tử Thiện hơi hơi nghiêng đầu nói với Tiểu Hà, “Thật sự rất ghê tởm.”

Hà Minh Châu thật không ngờ, ả vốn cho rằng chắc chắn lần này mình có thể nhận tổ quy tông rồi, thế nào mà lại biến thành mình bị đuổi ra khỏi cửa nhà. ả muốn đợi Thu Vĩ Toàn đi ra, nhưng ước chừng ả đợi cả một tiếng đồng hồ cũng không thấy ai đi ra cửa lớn.

ả không được vào biệt thự, chỉ có thể đứng xa xa, thông qua tường vây nhìn vào biệt thự trạm trở khắc rỗng.

ả chỉ có thể tiếp tục chờ, nhưng không bao lâu ả liền trông thấy có một chiếc xe thể thao đang chạy lại đây, một chiếc Lamborghini chậm rãi chạy đến chỗ ả.

Hà Minh Châu chăm chú nhìn thoáng qua này chiếc xe, nhận ra đây là xe của Dung Trạch.

ả nhìn thoáng qua cửa lớn, lấy cánh tay che hai má rồi cầm đầu chạy tới, nhưng ả lại chạy một mạch ra giữa đường.

Dung Trạch đang gọi điện thoại nên tốc độ xe của y cũng không nhanh. Nhưng cho dù là vậy thì khi y phát hiện có người ở trước xe mình cũng sợ đến mức nhảy dựng lên, y nhanh chóng giãm phanh lại, nhưng cô gái đó cũng đã mềm nhũn ngã xuống.

Y đụng vào người rồi sao?

Dung Trạch hoảng sợ, nhanh chóng mở cửa xe đi ra. Vừa muốn nâng lên người, nhưng ai biết y vừa mới đụng vào cánh tay người ta, cô gái kia liền sợ tới mức toàn thân run lên, trong miệng thê lương hô: “Đừng đánh tôi, đừng đánh tôi, sau này tôi không dám nữa, đừng đánh tôi.”

“Cô à, cô à, đừng sợ, tôi không phải là người xấu.” Dung Trạch đâu đã gặp qua mấy tình huống thế này, nhất thời cũng không biết như thế nào cho phải, chỉ đành cẩn thận ngồi xổm xuống.

Đợi một lát sau, cô gái đó mới chậm rãi quay đầu. Một đôi gò má trắng nõn thuần khiết, trong ánh mắt mang theo nước mắt làm cho người ta đau lòng, cô gái hơi hơi cúi đầu tựa hồ không dám ngẩng đầu nhìn y, mà để cho Dung Trạch kinh hãi chính là, bên má phải của cô ấy sưng đỏ đến lợi hại.

Y thật cẩn thận vịn hai cánh tay cô gái, ôn nhu nói: “Cô đừng sợ, tôi sẽ không làm hại cô.”

16. Chương 16

Edit & beta: Hà Phương

Bữa tối nay sợ rằng mọi người trong nhà họ Thu đều ăn không ngon. Ánh mắt Thu Tử Hàn nhìn Thu Vĩ Toàn đều mang theo dao nhỏ. Thang Kiều trực tiếp không xuống dưới ăn cơm, Tiểu Hà bụng đồ lên mà bà cũng không có khẩu vị ăn.

Thu Tử Thiện thì lại không có biểu hiện vui buồn gì, giống như người mới buổi chiều nảy sinh giọng điệu ác độc không phải là cô.

Sau khi bữa tối chấm dứt, Thu Tử Thiện không chút nào ngoài ý muốn bị ông cụ chỉ đích danh kêu đi.

Ông cụ nhìn cháu gái ngồi cạnh im lặng không lên tiếng, trong lòng cũng âm thầm gật đầu. Trước kia ông thật sự là đánh giá sai về con bé rồi, phần ổn trọng trầm tĩnh này của nó trước kia ông hoàn toàn không nhìn ra, có điều như vậy ngược lại làm cho ông cụ càng vừa lòng.

“Thiện thiện,” ông cụ kêu cô một tiếng.

Đợi một lát sau, Thu Tử Thiện mới lên tiếng nói: “Ông nội, cháu xin lỗi, hôm nay cháu sai rồi.”

Ông cụ không ngờ cô lại chủ động nhận sai, liền hứng thú hỏi: “Cháu cảm thấy bản thân sai ở chỗ nào?”

“Người xưa nói, con không trách lỗi của cha, cho dù bố có làm bao nhiêu chuyện không tốt, cũng không đến lượt con chỉ trích,” Dù trong lòng Thu Tử Thiện cực kỳ không ủng hộ những lời này, nhưng cô cần chiếm được sự tán thành của ông cụ, nên đành phải nói mấy lời trái lương tâm này.

Ông cụ không lập tức nói chuyện, ngược lại một lát sau mới lại hỏi: “Trừ bỏ này cái, không còn những chỗ sai khác sao?”

Lúc này, Thu Tử Thiện đứng lảng lảng nhìn ông lão trước mặt, vẫn bướng bỉnh nói: “Ông nội, nếu ông đang ám chỉ Hà Minh Châu, thì cháu chỉ có thể nói, cháu vĩnh viễn không hối hận với những gì đã làm với chị ta. Hoặc là nói, cháu chỉ hận chính mình không sớm đuổi chị ra khỏi nhà, bởi vì sự tồn tại của chị ta mỗi phút đều nhắc nhở sự nhục nhã mà mẹ cháu phải chịu.”

Ông cụ nghe thế thì trong lòng vừa vui mừng vừa cảm khái, vui mừng vì Thu Tử Thiện là người biết gánh vác, đủ để thấy sự trân trọng của cô đối với người nhà, cảm khái là Hà Minh Châu vẫn đúng là cháu gái ruột của ông, nếu có thể lợi dụng giá trị của nó đến mức cao nhất đương nhiên rất tốt, nhưng Thu Tử Thiện rõ ràng là không chấp nhận được.

Nếu nói lúc trước ông cụ không biết thân phận Hà Minh Châu khẳng định là không có khả năng. Loại cáo già như ông, tuy rằng ông không nói ra, nhưng không có nghĩa là ông không biết. Lúc trước ông vẫn mắc kẹt, một mặt là vì hai chị em Thu Tử Thiện quá mức sa đọa, nhìn không ra một chút tài cán nào, mà Hà Minh Châu tốt xấu gì vẫn là một người biết tiến tới, sau này gả đi ít nhiều cũng là một trợ lực đối với nhà họ Thu.

Ai ngờ Thu Tử Thiện lại biết được tâm tư của ông cụ, cô nói thẳng: “Ông nội, trải qua nhiều ngày như vậy, ông hẳn cũng trông thấy Tử Hàn cũng không phải thật sự là đứa ăn chơi phá sản, nó cũng lắm cũng chỉ là một thiếu niên ham chơi một chút thôi. Cháu nghĩ không bao lâu nữa, ông nhất định sẽ chứng kiến sự thay đổi của nó. Cho nên, xin ông hãy tin tưởng chúng cháu.”

Cuối cùng cô giống như là hạ quyết tâm, nói: “Cho dù là liên kết thông gia, cháu cũng có thể. Cháu nghĩ đại tiểu thư nhà họ Thu chân chính, nhất định càng sẽ được các gia tộc khác coi trọng hơn so với một đứa con gái riêng.”

Ông cụ Thu lần này là thật sự giật mình, ông vẫn biết Thu Tử Thiện thích Dung Trạch, nhưng nhà họ Thu cùng nhà họ Dung cũng không phải là một mối liên hôn tốt, cho nên ông vẫn luôn không đề cập đến chuyện này.

Đợi Thu Tử Thiện cảm thấy bầu không khí xây dựng không sai, liền nhanh chóng nói ra việc trong lòng mình: “Ông nội, hôm nay cháu có bàn một cuộc làm ăn.”

Ông cụ đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó tùy ý cười nói: “Hừm, mới làm ăn gì.”

“Chính là đạo diễn vàng Đường Tuyên của Sống sót , anh ta có một kịch bản, hài kịch điện ảnh, sau khi cháu xem kịch bản liền cảm thấy rất hay, không đầu tư quả thực chính là tổn thất của chúng ta,” Thu Tử Thiện vừa diễn tả vừa nói, nhưng thực chất cô còn chưa từng thấy qua kịch bản của Đường Tuyên.

Ông cụ nhướng mày, ông không nghĩ tới Thu Tử Thiện lại có lá gan lớn như vậy, dám một người tự tiện quyết định chuyện lớn như vậy. Nhưng ngẫm nghĩ kỹ lại thấy rất vui, mấy người trẻ tuổi thường có tính bốc đồng.

“Vậy cháu nói ông nội nghe xem, cái kịch bản đó hay như thế nào nào.”

Tuy Thu Tử Thiện chưa xem qua kịch bản, nhưng cô đã từng xem bộ phim đó rồi. Bộ phim này năm đó đã tạo nên một cơn sốt, nếu người nào chưa xem qua bộ phim này thì đi ra cửa coi chừng bị người ta cười vào mũi cho.

Cô cố gắng nhớ lại những tình tiết buồn cười trong phim, đương nhiên khiến cô ấn tượng sâu nhất chính là hai nam chính ở trong miếu gặp được một đại mỹ nữ tuyệt sắc, kết quả chào hỏi xong mới phát hiện mỹ nữ tuyệt sắc này lại có thể là một tên nhân yêu. (Ai hay coi võng du cũng biết cái này ha, Nhân yêu là nhân vật nam chơi nick nữ trong game, nôm na là tên này giả gái)

Thu Tử Thiện vừa nói vừa cười, nói đến mức hoa tay múa chân một cách vui sướng. Đợi khi cô nói xong, lại bị kịch phát hiện, này giờ chỉ có mình cô cười ngây ngô, còn ông cụ chỉ đứng nhìn cô cười ngu.

Cô bước lên ôm chặt cánh tay ông cụ, làm nũng hỏi: “Ông nội, kịch bản này ông không cảm thấy buồn cười sao?”

Ông cụ đầu tiên là quay đầu nhìn cô một cái, sau đó mới giải phóng đè nén mà cười thành tiếng, nói: “Cháu gái của ông chọn đương nhiên là phải hay rồi.”

Vì thế, bộ phim điện ảnh đầu tay của Thu nữ vương cứ như vậy lừ lừ gạt đến tay, việc này cũng quá đơn giản đi. (từ nay về sau Thiện Thiện rốt cuộc không cần lo lắng tìm nhà đầu tư nữa, so easy!!!)

Tuy rằng trong Trung Vực, bình thường một bộ phim đều là do đạo diễn dưới cờ công ty làm đạo diễn, nhưng đạo diễn ngoài công ty cũng không phải toàn người vô dụng. Trung Vực là tập đoàn đầu tư vào lĩnh vực showbiz sớm nhất cả nước, sớm đã có một hệ thống bài bản từ biên kịch, đạo diễn đến chế tác.

Lần này Thu Tử Thiện lấy được sự chấp thuận của ông cụ, có thể tiến vào Trung Vực, đương nhiên chủ yếu là để học tập. Có điều vẫn là đi con đường mà ban đầu cô đã đi, nhân viên chạy việc vặt, nhưng ở trong công ty thì công việc này được gọi bằng một cái tên rất rất oai là nhân viên hậu cần.

Lúc Thu Tử Thiện nghe hai chữ ấy xong, hận không thể ngửa mặt lên trời thở dài, dù sao cô cũng là đại tiểu thư Nhà họ Thu, vì sao cô là tiểu thư mà lại toàn nhận mệnh nha hoàn hủ trôi.

Có điều tiến vào Trung Vực chính là một bước trong kế hoạch của Thu Tử Thiện, đời trước bọn họ bị đánh bại dễ dàng như vậy thật sự là bởi vì thời điểm khi Trung Vực rơi vào trong tay hai chị em bọn họ, kỳ thực chỉ còn lại có cái thùng rỗng mà thôi.

Toàn bộ sách lược của Thu Vĩ Toàn liên tục thất bại, tuy rằng sau đó ông cụ có mời chuyên gia vào đảm nhiệm chức vụ Chủ tịch thay ông ta. Nhưng cũng không thể cứu vãn được sự lụn bại của Trung Vực, hai năm sau khi ông nội qua đời, cô và Thu Tử Hàn còn không thể bảo trụ nổi tên của Trung Vực, trở mặt nhìn tập đoàn phá sản.

Còn Thu Vĩ Toàn, ông ta có cô con gái giỏi giang Hà Minh Châu kia, nên đương nhiên ông ta không để ý tới sự tồn vong của Trung Vực. Hoặc là, do năm đó ông cụ đoạt đi chức Chủ tịch của ông ta nên ông ta ghi hận trong lòng, đại khái nhìn thấy Trung Vực tuyên bố phá sản, trong lòng ông ta còn vui mừng nữa là đằng khác.

Thu Tử Thiện muốn tuần sau bắt đầu công việc ở Trung Vực, đương nhiên, người hầu nhỏ Thu Tử Hàn cũng là phải đến cùng.

Có điều cô còn chưa nói cho thẳng nhóc đó biết tin tức này, cô tính đợi đến thứ hai, cho cậu một “Kính hỉ” thật lớn.

Còn Thang Kiều, hiện tại bà coi Thu Vĩ Toàn như người vô hình. Dù Thu Vĩ Toàn có nói gì với bà thì bà đều làm như không nghe thấy.

Thu Tử Thiện đang ở nhà xem tài liệu thì Hứa Kiều Na gọi điện thoại đến.

“Thiện Thiện, lâu lắm rồi cậu không đi chơi với bọn tớ, ” Hứa đại tiểu thư bị vắng vẻ nên giọng nói qua điện thoại tràn đầy oán hận.

Thu Tử Thiện cũng biết bản thân gần đây một lòng hướng về phía trước, quả thật là xem nhẹ bạn bè.

Hai người nói chuyện một hồi lâu định cúp máy, Hứa Kiều Na còn nói thêm: “Phương Viện muốn đi Mỹ, cho nên này cô ấy định làm một buổi tiệc chia tay, mời rất nhiều người đến đấy.”

Thu Tử Thiện tuy rằng không muốn đi lắm, nhưng Phương Viện là bạn học chung cấp ba. Mà trường cấp ba của cô chính là trường quý tộc, học sinh bên trong không phú cũng quý.

Trước kia Thu Tử Thiện một chút cũng không thêm để ý đám bạn cùng lớp này, nhưng hiện tại ngẫm lại, đó đều là nhân mạch kim cương đá, nếu biết tận dụng quan hệ thì đều có thể biến thành tiền. Năm đó nếu cô có được vài người bạn tốt, chắc cũng không rơi vào kết cục bi thảm như vậy.

Cho nên khi Hứa Kiều Na nhắc tới cô cũng không suy nghĩ nhiều liền đáp ứng

Ai ngờ con nhóc đó còn cố ý dặn, : “Cậu nhất định phải mang theo Hàn Hàn đến đấy.”

“Chúng mình họp lớp, mang nó đi theo làm gì?” Thu Tử Thiện có chút không hiểu hỏi.

Hứa Kiều Na hô to nói: “Ông trời của tôi ơi, Phương Viện đã thầm mến em cậu tới ba năm, thế mà cậu lại không biết? Trừ bỏ Dung Trạch ra, cậu có thể quan tâm đến các bạn học khác một chút không?”

“Không phải cô ấy có bạn trai rồi sao?”

“Chẳng lẽ cậu không phát hiện, mỗi một bạn trai của cô ấy đều có nét giống Hàn Hàn sao?” khi Hứa Kiều Na dùng loại khẩu khí đương nhiên nói ra lời này, Thu Tử Thiện chỉ cảm thấy da gà da vịt trên người đều rơi xuống.

Trên đầu cô lúc này đầy vạch đen, lúc này cô mới phát hiện, thì ra thằng nhóc con Thu Tử Hàn bình thường hay bị cô khinh bỉ thế mà cũng có người hâm mộ.

(Các fan của Hàn thiếu rống to, : “Cô cho là ai cũng không ánh mắt giống cô à, Hàn thiếu của chúng tôi cỡ nào ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái hả.”)

Sau khi Thu Tử Hàn lên đồ giống bộ dáng con người đi ra ngoài, Thu Tử Thiện không thể không gật đầu thừa nhận, được rồi, người nhà họ Thu bọn họ đều có điểm giống nhau, thì phải là cái dạng tướng mạo này.

Cho dù Thu Tử Thiện vô cùng chán ghét Thu Tử Toàn đều không thể không thừa nhận, ông ta chính là loại ông chú trung niên rất được hâm mộ, anh tuấn, có sự nghiệp, thoát nhìn thành thực ổn trọng, đương nhiên với điều kiện không khắp nơi lộ ra hương vị Mary Sue.

“Chàng trai, sau này dù em thật sự không có tiền, chỉ cần dựa vào khuôn mặt này thôi là sống thoải mái rồi,” Thu Tử Thiện tùy tay vỗ vỗ hai má cậu trêu đùa nói.

Thu Tử Hàn nhìn vào trong gương ngắm nghía chính mình, có chút bất mãn hỏi: “Bạn học của chị ra nước ngoài mặc mớ gì đến tôi mà lôi tôi đi cùng?”

Thu Tử Thiện nhìn lên nhìn xuống đánh giá cậu nhưng không nói gì, cuối cùng vẫn là Thu Tử Hàn bị cô chăm chú đến mức sợ hãi quát: “Chị nhìn cái lông gì?”

“Tốt xấu gì người ta cũng thầm mến cậu nhiều năm như vậy, coi như nể mặt người ta đi, Thu thiếu gia,” Thu Tử Thiện cười hì hì, sau đó nói tiếp: “Cô của Phương Viện là giám đốc đài truyền hình Vân Đô, ông nội của Phương Viện trước kia cũng từng là cục trưởng Tổng cục phát thanh và truyền hình, học trò trong giới truyền thông trải rộng cả nước. Về sau này chị có nhờ cậy được cô ấy không đều nhờ vào sự hầu hạ tốt của em hôm nay đấy.”

Thu Tử Hàn lấy tay ôm trán, vô lực hỏi: “Từ lúc nào mà chị trở nên thực dụng thế này?”

“Ngoan, chị càng thích em gọi hành động này của chị là tận dụng hợp lý tài nguyên,” sau đó Thu Tử Thiện nhướn mày, lạnh lùng nói: “Mau đi đổi giày, chúng ta đi kéo muộn.”

Cái gọi là party, kỳ thực chính là một đồng người nhàn chán cùng tụ tập một chỗ, bàn tán các loại sự tình.

Thu Tử Hàn nhìn chằm chằm chiếc xe bảo bối đã lâu không thấy, chỉ hận không thể tiến lên hôn một cái, có điều khi cậu nghe được mục đích hôm nay nó được trưng dụng liền khóc không ra nước mắt

Lần này Phương Viện đặt tiệc ở một khách sạn sang trọng, bao hẳn một sảnh để tổ chức tiệc.

Lúc Thu Tử Thiện đến liền trông thấy Phương Viện mặc một bộ lễ phục màu vàng đang kéo tay bạn trai, hai người đang đứng ngay cửa ra vào. Thu Tử Thiện không khỏi thở dài, đây có thật là một buổi tiệc tiền đưa không, chứ không phải là tiệc đính hôn đó chứ?

Khi Phương Viện trông thấy người đến gần lập tức giật mình rút tay ra khỏi tay bạn trai, có chút xấu hổ nhưng vẫn thẹn thùng hỏi: “Thu Tử Hàn, sao cậu lại tới đây?”

Còn Thu Tử Thiện mới đúng là bạn cùng lớp với cô ta thì hoàn toàn bị xem nhẹ.

“Sao thế, không chào đón tôi à?” Thu Tử Hàn không kiên nhẫn hỏi.

Phương Viện lúc này mắt sáng như sao, giọng nói lại mềm mại nũng nịu, giống như vừa mới ăn cả kg đường cát: “Sao có thể chứ, Tử Hàn cậu có thể đến, tôi cá cược còn không kịp nữa.”

Thu Tử Thiện thấy cậu em trai không khiến người ta bớt lo chẳng nghe lọt tai lời nào, nhanh chóng dùng mũi chân đá vào chân cậu, đủ đau, Thu Tử Hàn sút chút nữa là quỳ xuống luôn rồi.

Phương Viện thấy nam thần trong lòng mình hơi lảo đảo, nhanh chân muốn tiến lên đỡ. Thu Tử Thiện dám cam đoan, ánh mắt cô liếc thấy Phương Viện nhăn cơ hội dùng bộ ngực của mình cọ lên cánh tay của Thu Tử Hàn.

Cô vẫn biết cô nàng này khi còn học trung học cũng đã bị đồn đãi không ít, bạn trai thời trung học của cô nàng không có một xe thì cũng cả tá rồi.

Cô chợt nghĩ, bắt Thu Tử Hàn lấy sắc dụ người có phải hơi tàn nhẫn rồi không.

Nhưng sau đó cô liền trưng ra vẻ mặt tươi cười ngọt ngào nói: “Phương Viện, Tử Hàn nghe nói cậu sắp xuất ngoại nên muốn đi cùng tôi tới tiền cậu.”

Được rồi, thực xin lỗi em trai yêu quý của chị.

17. Chương 17

Edit&beta: Hà Phương

“Tôi dựa vào, Thu Tử Thiện, chị là chị ruột của tôi sao? Thật là chị ruột sao?” Đợi sau khi hai người bước vào sảnh bữa tiệc, Thu Tử Hàn liền dè dặt giọng rống giận với Thu Tử Thiện.

Thu Tử Thiện một bên kéo cánh tay cậu, khéo miệng mỉm cười hạ giọng nói: “Không phải em luôn luôn thích mỹ nữ sao, em ở bên ngoài chơi đùa mỹ nữ cũng là chơi, vậy thì vì công ty mà đùa vui với cô ta cũng đâu có rút miếng thịt nào.”

Thu Tử Hàn vẻ mặt ghét bỏ nói: “Phương Viện kia chính là cái xe bus công cộng, chị ít lui tới với cô ta thì hơn.”

Lúc này, vừa vặn có phục vụ bưng một cái mâm rượu đi qua, Thu Tử Thiện tiện tay cầm lấy một ly cốc tai. Cô nhấp một ngụm rồi nhìn Thu Tử Hàn cười lạnh nói: “Phương Viện là xe bus công cộng, còn thằng đàn ông như cậu cũng không tốt hơn chút nào đâu. Đàn ông hoa tâm chính là phong lưu, phụ nữ hoa tâm thì lại bị coi là phóng荡, cậu cho rằng thời đại này là thời đại gì.”

Thu Tử Hàn cũng cười lạnh đáp trả: “Chị đừng có nguy hiểm thêm nữa, hôm nay việc này tôi coi như là vì công ty, nhưng lần sau mà có chuyện như vậy chị cũng đừng có kêu tôi.”

Thu Tử Thiện cầm ly cốc tai một hơi uống cạn, lại nhìn cậu cười lạnh: “Cậu ghét bỏ Phương Viện, nhưng bình thường mấy loại phụ nữ bên cạnh cậu cũng chẳng sạch sẽ hơn đâu. Ít nhất Phương Viện cũng không phải vì tiền mà bán thịt.”

Hai người cầm cốc nhìn nhau, ai cũng không có ý muốn nhượng bộ, Thu Tử Thiện không hiểu, đây cùng lắm là một trường hợp xã giao bình thường mà thôi. Sau này khi bọn họ tốt nghiệp đại học rồi tiến vào xã

hội, những cuộc xã giao thế này chỉ nhiều hơn chứ không ít đi, chẳng lẽ Thu Tử Hàn đều muốn quắc mắt với tất cả loại xã giao như này hay sao?

Có điều lúc này Thu Tử Thiện đột nhiên mới nghĩ đến, ở đời trước, có một lần Thu Tử Hàn quả thật rất không thích hợp. Lúc ấy cô đang vội vàng quần quít lấy Dung Trạch, muốn y bồi mình đi Nhật Bản chơi. Cho nên cũng không có quá nhiều lưu ý đến Thu Tử Hàn, cô chỉ nhớ rõ sau khi bọn họ lên đại học, Thu Tử Hàn dường như hoàn toàn thay đổi thành một người khác.

Nếu nói, lúc trước cậu chơi đùa còn giữ lại chút tiết chế, nhưng sau khi vào đại học, cậu hoàn toàn trở thành người không có hạn cuối.

Lúc ấy Thu Tử Thiện chỉ nghĩ là do cậu đã là sinh viên đại học. Huống chi, khi đó cô cũng chỉ lo nghĩ cho mình, thậm chí làm thế nào để bắt lấy Dung Trạch, còn hơi sức đâu mà suy nghĩ đến chuyện của em trai.

Nghĩ đến đây, cô không khỏi nghi hoặc, chẳng lẽ cái ngày tốt nghiệp trung học kia đã xảy ra chuyện gì đó mà cô không biết? Cho nên sau đó em trai cô mới trở thành người như vậy?

Nghĩ vậy cô liền nhẹ giọng khuyên nhủ: “Tử Hàn, chị biết em không thích Phương Viện, nhưng chờ sau khi em tiếp nhận công ty, em sẽ gặp không ít người như vậy, chẳng lẽ em cứ quắc mắt lên với từng người như vậy?”

Thu Tử Thiện thấy bộ dạng thờ ơ của cậu chỉ muốn thở dài, bố mẹ cô giáo dục con cái thật sự quá mức thất bại, nuôi dưỡng ra hai đứa phú nhị đại chỉ biết sống phóng túng, ngay cả xã giao cơ bản nhất cũng không học được.

Thu Tử Thiện ước rằng lập tức có thể đem Thu Tử Hàn nhét lại vào bụng mẹ để tái tạo lại một lần, nhưng cô cũng biết muốn thay đổi một người quá khó khăn, nóng vội quá có khi tạo phản ứng ngược.

Được một lát, Hứa Kiều Na liền tìm đến đây.

Hứa Kiều Na biểu tình kinh ngạc nhìn Thu Tử Thiện, cuối cùng ngạc nhiên hỏi: “Thiện Thiện, sao cậu lại biến thành bộ dạng như vậy?”

Trước kia Thu Tử Thiện thích phong cách trang điểm gợi cảm diêm dúa lờ lợ, một cô gái nhỏ mười tám tuổi tự biến bản thân giống như kẻ hành nghề bất lương. Cho nên sau khi sống lại, Thu Tử Thiện quyết đoán từ bỏ tạo hình kinh khủng lúc trước.

Không chỉ nhuộm tóc lại thành màu đen, lại kéo thẳng lại mái tóc được uốn xoắn, bên cạnh đó cô lựa chọn cho mình kiểu quần áo đơn giản mà trang nhã. Ví dụ như hôm nay, cô chỉ mặc một bộ váy màu trắng thêu hoa văn đơn giản, chỗ lằn váy hơi hơi xòe ra càng làm nổi bật đôi chân thon dài.

Ở đây đều là bạn bè của Phương Viện, có người Thu Tử Thiện biết, cũng có người cô không biết. Mà người Thu Tử Hàn biết lại càng ít, cho nên cậu chỉ đành đứng bên cạnh, nghe hai cô nữ sinh tán gẫu bát quái.

Rất nhanh, người đến dự tiệc càng ngày càng nhiều hơn. Trong tay mọi người đều cầm ly rượu, tùm ba tùm năm cùng một chỗ tán gẫu. Mọi người ở đây có thể được Phương Viện mời đến, chỉ sợ cũng không có ai ít tiền, cho nên đối với loại tụ hội mọi người cũng là thuận buồm xuôi gió.

“Hai người muốn ăn cái gì không?” Thu Tử Hàn cảm thấy nhàm chán, liền hỏi hai nữ sinh.

Thu Tử Thiện không có khẩu vị gì, Hứa Kiều Na thì lại muốn bảo trì dáng người. Vì thế Thu Tử Hàn liền tự mình đi đến khu để thức ăn, chờ cậu đi rồi, Hứa Kiều Na liền nhào lên hỏi: “Oa, em trai cậu gần đây cũng thành thật không ít nhỉ, mình nghe em họ mình nói, gọi cậu ta đi chơi cậu ta đều không đi đấy.”

Thu Tử Thiện bĩu môi, nếu trong người có tiền nó mà chịu thành thật như vậy mới lạ.

Đang lúc hai người nói chuyện phiếm, chợt nghe bên ngoài cửa có âm thanh xôn xao truyền đến.

Sau đó tiếng xôn xao dần dần lớn lên, mà Thu Tử Thiện đang đứng trong góc chợt nghe được có người nói: “Cô gái đi bên cạnh Dung Trạch là ai thế? Thoạt nhìn bộ dáng rất có khí chất.”

“Ừ, ừ, bộ váy cô ta mặc là thiết kế mới nhất năm nay của Valentino đấy, đúng là rất chuẩn, đáng người cùng khí chất của cô ta đều rất được.” Tiếp theo sau đó là một giọng nói khẽ mang theo mừng thầm: “Là Dung Trạch đấy, có phải là đã quảng Thu Tử Thiện đi rồi không?”

“Hừ, Thu Tử Thiện kia có điểm gì tốt mà có thể bám lên người Dung Trạch, cả ngày làm ra vẻ kiêu ngạo, lỗ mũi hếch lên trời, nếu cô ta không bám lấy Dung Trạch cả ngày, cô cho là Dung Trạch sẽ nguyện ý liếc mắt nhìn cô ta à.”

“Đúng đó, tôi đã sớm nói Dung Trạch khẳng định chịu không nổi người như vậy mà, thấy chưa, báo ứng nhanh như vậy đã tới rồi. Cho nên nói, làm người đừng nên quá kiêu ngạo.”

Hứa Kiều Na đứng ở bên cạnh, nhìn Thu Tử Thiện chậm rãi uống một ngụm rượu cốc tai, mà trên mặt lại không có một chút ý tứ tức giận nào.

“Thì ra nhân duyên của tớ kém như vậy sao?” Thu Tử Thiện có chút tò mò hỏi.

Hứa Kiều Na khinh bỉ nhìn cô một cái, dùng ánh mắt khẳng định nói cho cô biết, yên tâm, cậu chính là người có nhân duyên kém cõi nhất.

Sau đó Thu Tử Thiện để ly rượu xuống, thản nhiên đi từ trong góc ra, Hứa Kiều Na cũng nhanh chân đuổi kịp.

Hai cô gái kia vẫn còn mẫn rất hăng say, còn đặc biệt đặc ý nói: “Tôi đã sớm nói nữ sinh phải rụt rè, còn loại giống như cô ta cái đồ đệ tiện thích dính lên người đàn ông, Dung Trạch làm sao có thể để cô ta ở trong lòng. Cho dù cô ta mang họ Thu, còn không giống mấy thứ con gái đệ tiện bên ngoài hay sao.”

Đúng lúc này có một người trông thấy Thu Tử Thiện từ phía sau đi ra, sắc mặt liền lập tức thay đổi khẽ đẩy đẩy nữ sinh đang nói hăng say kia. Ai ngờ nữ sinh đó còn hưng phấn bừng bừng nói tiếp: “Cô đẩy tôi làm gì, chẳng lẽ không đúng hay sao?”

“Người khác có phải tiện nhân hay không tôi không biết, nhưng kẻ nghị luận sau lưng người khác tuyệt đối là tiện nhân không thể nghi ngờ,” Thu Tử Thiện đi đến trước mặt nữ sinh đó, cao thấp đánh giá cô ta một phen, cô biết cô gái này, là bạn học cùng trung học tên gọi là Đoàn Ly.

Sau đó cô nhìn một vòng các nữ sinh khác, chỉ thấy các cô đều mang bao tay xinh xắn, mà bộ váy trên người thì hết sức hoa lệ, trang phục như vậy tham gia tiệc tối chính thức thì thật ra rất đúng mực, nhưng mà đây lại là một buổi họp mặt bạn bè, trang phục như vậy hình như quá hoa lệ rồi.

Cô nhìn sang Đoàn Ly, người vừa to tiếng nhất, cười khẽ hỏi: “Lúc cô thuê bộ váy này, sao không nghĩ tới thuê thêm một món trang sức xinh đẹp đi cùng.”

Cô khinh thường nhìn đôi hoa tai hình hoa sơn trà trên tai cô ta, nhẹ giọng nói: “Mang theo loại trang sức phông chế Chanel tới tham gia party, không khỏi quá thất lễ đi.”

Lúc này ánh mắt những nữ sinh chung quanh đều tập trung vào lỗ tai của nữ sinh kia, chỉ thấy dưới ánh đèn chiếu xuống, chiếc khuyên tai hình sơn trà hoa ánh lên hào quang hình như có chút âm đạm, ngay cả kim cương trên bề mặt cũng có chất lượng không tốt lắm.

Mọi người ở đây từ nhỏ đã quen với các loại đồ xa xỉ phẩm, rất nhanh liền có người nhìn ra manh mối, bắt đầu che miệng nhẹ giọng nói với người bên cạnh. Nhưng những hành động này không thể nghi ngờ càng khiến người khác chú mục, trong lúc nhất thời các nữ sinh chung quanh đều nhìn chăm chăm vào Đoàn Ly rồi bàn tán khe khẽ.

Đoàn Ly không chịu được xấu hổ liền lớn tiếng phản bác: “Cô nói bậy bạ cái gì đó? Đôi khuyên tai này là do mẹ tôi mang từ Paris về cho tôi, làm sao có thể là phông chế. Trang sức trên người cô cũng chẳng tốt mấy nhỉ, cũng đừng vì vậy mà ganh tị với người khác chứ.”

Mọi người nhìn cái cổ trống trơn của Thu Tử Thiện, mà trên lỗ tai cũng chỉ đeo một đôi trâm châu đơn giản, có điều tuy rằng đơn giản nhưng nhìn rất có khí chất. Dù sao chiếc váy thêu trên người cô đã hết sức tinh xảo xinh đẹp, nếu lại mang theo mấy thứ đồ trang sức rườm rà, liền biến thành khéo quá hóa vụng.

Thu Tử Thiện không nói gì, chính là sự khinh bỉ trên mặt càng tăng thêm, cuối cùng cô mới chậm rãi lắc đầu, mang theo vẻ thương xót nói: “Cái cô đeo có phải hàng phồng chế hay không, tôi nghĩ những người có mắt đều nhìn ra được. Còn tôi, lại càng không nhọc cô lo lắng, dù sao thương thức của cô và tôi đều không cùng cấp bậc, tôi không thể yêu cầu một cái đầu heo đi lý giải thương thức của một con người được.”

Lúc này, rất cục có người không nể tình bật cười thành tiếng. Còn mấy người đứng cùng chỗ với Đoàn Ly, lại càng không dám đứng ra, bởi vì tuy rằng các cô không nhìn ra được trang sức của Đoàn Ly không ổn, nhưng các cô cũng tuyệt đối sẽ không làm cho người ta cảm thấy bản thân mình không tinh mắt.

“Có chuyện gì thế, náo nhiệt như vậy?” Chủ nhân của buổi tiệc Phương Viện hiện tại mới chú ý tới ồn ào bên này, cũng nhanh chóng chạy tới giải vây.

Phương Viện nhìn thoáng qua Đoàn Ly, lại nhìn đối diện Thu Tử Thiện, không cần cân nhắc liền hỏi: “Thiện Thiện, sao cô không lại chỗ kia chơi, chúng tôi đang chuẩn bị chơi trò chơi đấy.”

Thu Tử Thiện cười cười, nói: “Không có gì, chỉ đang cùng Đoàn Ly thảo luận vấn đề thương thức thôi, có lẽ thanh âm hơi lớn một chút, thôi để tôi kêu Thu Tử Hàn nhà chúng tôi cùng nhảy một điệu với cô coi như bồi tội được không?”

Đúng là người không có một chút lương tri cùng tiết tháo, lại nhanh chóng lợi dụng sắc đẹp của em trai mình, muốn mượn sức Phương Viện lại đây.

Phương Viện lập tức giống là chị em thân thiết, kéo cánh tay của cô làm nũng nói: “Tốt, tôi còn chưa khiêu vũ với Tử Hàn lần nào đấy.”

Thu Tử Thiện cả đầu đầy vạch đen, đại tiểu thư ời hình như cô làm nũng sai đối tượng rồi.

“Mau, chúng ta đi thôi,” ngay tại Phương Viện muốn lôi kéo Thu Tử Thiện rời đi, kết quả lôi kéo lại khiến cho Thu Tử Thiện không cẩn thận đụng phải một người nữ sinh bên cạnh, mà ly rượu trong tay của nữ sinh kia cũng thuận thế đổ lên người Đoàn Ly.

Một màn này phát sinh quá nhanh, thế nên ngay cả Thu Tử Thiện cũng không phát hiện phát sinh chuyện gì, chỉ thấy Đoàn Ly hét lên một tiếng kì dị vút trời.

“Thu Tử Thiện, cô cũng hơi quá đáng đi, cô lại có thể cố ý hắt rượu lên người tôi,” Giọng nói của Đoàn Ly cũng không nhỏ, kêu to đến mức toàn bộ người trong bữa tiệc đều nhìn qua.

Ai ngờ đương sự còn chưa nói gì, Phương Viện bên cạnh đã vô tình nói: “Đoàn Ly, cùng lắm chỉ là một bộ váy thôi, đáng giá cô kinh ngạc như vậy sao. Nhiều lắm thì tôi thay Thiện Thiện bồi thường cho cô là được.”

Thu Tử Thiện hí mắt nhìn chằm chằm Phương Viện đang lôi kéo mình, cô ta cố ý có đúng không? Vốn là do cô chỉ sơ ý đụng vào thôi, hiện giờ lại đổi thành do cô cố ý.

Lúc này bên cạnh tự động tách ra một lối đi nhỏ, chỉ thấy Dung Trạch mặc một thân áo sơ mi xanh xuất hiện tại bên trong lối đi, áo sơ mi phối hợp với quần bò làm cho đôi chân của y càng thêm thon dài cao ngất.

Còn có một cánh tay trắng nõn khoác lên cánh tay y, cánh tay này rất đẹp, chủ nhân của cánh tay kia còn mặc một chiếc váy dài phiêu dật, mái tóc được túm gọn lại chỗ cổ, lộ ra một kiểu uốn chuyển hàm xúc.

Thu Tử Thiện nhìn người phụ nữ mỗi lần xuất hiện đều lộ ra nồng đậm hương vị Mary sue, cảm thấy thật chán ghét.

Cùng lắm mới có hai ngày trôi qua, các cô lại một lần nữa gặp mặt.

Hà Minh Châu.

Thu Tử Thiện nghĩ, nếu thật sự bản thân cô dính chuông của hoa sen trắng, đời trước cô bị đóa hoa sen trắng này hại chết, nhưng đời này cô sẽ đâm nát nó.

Chỉ nghe Hà Minh Châu trước mặt mọi người nói: “Có phải Thiện Thiện làm bẩn váy của cô không, cô đừng vội tức giận. Hay là như vậy, cô có thể đưa phương thức liên hệ của mình cho tôi, tôi sẽ bồi thường cho cô một kiện váy khác.”

Thu Tử Thiện nhìn chăm chăm khuôn mặt mềm mại mỹ lệ này thì thật muốn đánh vỡ mặt ả ra, cô lạnh lùng nói: “Chuyện này là chuyện của tôi, không cần chị nhúng tay.”

“Thiện Thiện, em nói gì vậy, nói như thế nào thì chị cũng là chị ruột của em, sao có thể mặc kệ em được.” Nói xong, ả còn tiện tay vén mái tóc lên, mà tất cả mọi người có thể rõ ràng trông thấy trên cổ tay ả đeo một chiếc lắc kim cương.

Tất cả mọi người bị tin tức này làm cho chấn kinh rồi, đó là chị ruột của Thu Tử Thiện sao?

“Từ khi nào mà Thu Tử Thiện có một người chị ruột?”

“Tôi cũng không biết, đây không phải là đứa con gái nuôi của nhà cô ta sao?”

“Hình như là vậy, tôi thấy con gái nuôi là giả, con gái riêng mới là thật đi.”

Lúc này Thu Tử Thiện hiểu được, cuộc chiến giữa cô và Hà Minh Châu đã hoàn toàn bắt đầu.

18. Chương 18

Edit& beta: Ha Phuong

Đều nói hào môn mà không có bí mật, thì thật mất mặt cho danh xưng hào môn.

Dạo này, trong các nhà giàu nhà cao cửa rộng có vài chuyện tình không thể cho ai biết, nhưng lại giấu không được. Khứu giác của đám paparazi còn chuẩn hơn cả chó. Huống hồ đầu năm nay, không chỉ có các ngôi sao giải trí bị soi mói, càng là loại gia tộc như nhà họ Thu này thì càng bị lôi ra mổ xẻ.

Ví dụ như lúc trước, nhà họ Trương vì tranh chấp tài sản mà kiện nhau ra tòa, ba bà vợ cùng nhau tranh chấp đã muốn kiện đến tòa án tối cao, nhưng ai biết đến cuối cùng lại tự nhiên lòi ra thêm một bà vợ nữa, người này còn mang theo một đứa con trai riêng hơn mười tuổi, phải biết rằng lúc ông cụ Trương kia qua đời đã muốn chín mươi mấy tuổi rồi.

Còn có nhà họ Từ kia, ông chồng trong nhà đó chơi đùa với nữ minh tinh ồn ào đến mức nhân dân cả nước đều biết, vậy mà vợ cả đến một câu cũng không nói. Cuối cùng vẫn là mẹ chồng đứng ra, chỉ nói một câu nói, muốn vào nhà này á, không có cửa đâu.

Cho nên lúc này khi mọi người nghe Hà Minh Châu nói xong, tâm trạng bát quái lập tức bị nhen nhóm lên.

Mọi người ở đây đều biết, thanh danh của Thu Tử Toàn trong giới thượng lưu luôn luôn rất tốt, tuy rằng dưới trường là công ty giải trí, nhưng lại chưa từng có chuyện xấu với nữ minh tinh nào bị truyền ra. Chẳng lẽ là ông ta thâm tàng bất lộ, lại có thể có được một cô con gái riêng lớn như vậy?

Hà Minh Châu tao nhã mà ôn hòa nhìn chăm chăm Thu Tử Thiện, nhưng trong lòng đã sớm cười đến nở hoa, lần này ả sẽ không ản nhẫn giống như lần trước nữa đâu.

Trước kia ả luôn nghe lời bố mình, nói cái gì mà tìm được cơ hội thích hợp để nhận về nhà họ Thu. Nhưng trải qua bao nhiêu chuyện, ả liền hiểu được, không có cái gì gọi là cơ hội thích hợp cả, bởi vì cơ hội đều là do chính bản thân mình tạo ra.

Thân phận ả vốn là con gái riêng, cho dù có tẩy trắng thì ả cũng vẫn là con gái riêng, thôi thì đơn giản nhất là bằng bất cứ giá nào, đưa thân phận mình ra ngoài ánh sáng, lại lợi dụng con bài chưa lật đang cất giấu trong tay tạo áp lực từ dư luận, khi đó mẹ con Thang Kiều cho dù còn muốn ngăn cản ả vào cửa, chỉ sợ cũng không có cách nào.

Hà Minh Châu trái lo phải nghĩ hồi lâu sau, càng cảm thấy kiên định với ý nghĩ này. Huống chi, ngày đó Dung Trạch ôn nhu như vậy, đưa ả về chỗ ở, không chỉ không ghét bỏ ả chật vật, ngược lại còn săn sóc kêu người đưa quần áo tới.

Khi đó, ả đã nghĩ dựa vào cái gì bên người Thu Tử Thiện đều là loại đàn ông gia thế hiển hách như vậy, mà đám người theo đuổi ả ở đại học đều là loại không dám nhắc tới.

Mỗi lần nhìn thấy đám bá vợ kèo kiết hủ lậu đó cầm trong tay hoa hồng rẻ tiền, đứng dưới lầu ký túc xá của mình, ả hận không thể nôn hết cơm chiều vừa mới ăn xong ra ngoài. Ả là đại tiểu thư nhà họ Thu, bọn con trai kèo kiết xác đó sao có thể xứng đôi với ả, cũng chỉ có người giống như Dung Trạch mới thích hợp với ả.

Mà ả cũng hiểu được, hiện tại ả được Thu Vĩ Toàn yêu thích, nhưng trong mắt người khác ả chỉ là một đứa con gái nuôi mà thôi. Cho nên ả muốn nhà họ Thu phải thừa nhận ả, như vậy mới có cơ hội đứng ở bên cạnh người như Dung Trạch.

Lúc nghĩ đến đây, ả dùng một đôi mắt ai oán liếc Dung Trạch một cái.

Thu Tử Thiện vẫn chưa lên tiếng lại đột nhiên nở nụ cười, sau đó giọng điệu bình thản hỏi: “Hà Minh Châu, hình như chị dạo gần đây chị hoang tưởng hơi nhiều nhỉ, nhưng như vậy thì chị cũng đừng có tưởng tượng thái quá như vậy chứ, dẫu gì ông nội cũng đã đuổi chị ra khỏi cửa đấy.”

Trong đám người lại là một trận rối loạn, ở đây mỗi người trong nhà hoặc nhiều hoặc ít đều có một ông cụ hay bà cụ đã thành tinh. Tự nhiên biết đến tầm quan trọng của ông cụ, nhưng Hà Minh Châu lại có thể bị ông cụ đuổi ra khỏi cửa.

Rốt cuộc cô ta đã làm điều gì? Lại có thể bị đuổi ra khỏi cửa..

Nhất thời sắc mặt Hà Minh Châu trắng bệch, ả không nghĩ tới Thu Tử Thiện ở trước mặt mọi người lại chế nhạo ả như vậy. Ả muốn lớn tiếng trách cứ cô nói bậy, ả không có bị ông nội đuổi ra khỏi nhà. Nhưng ả lại không có cách nào nói ra miệng, mấy ngày nay đến bất luận mẹ thì thâm to nhỏ như thế nào cũng không đủ thông báo được, càng đừng nói là ả.

Cho nên khi nghe đến Dung Trạch mời ả tới tham gia party này, ả không chút do dự đáp ứng.

Dung Trạch đứng ở bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt, y nhìn Thu Tử Thiện tiến thoái có trật tự, một chút cũng không có sự nóng nảy trước kia.

Trước đây với loại chuyện như vậy, chỉ sợ Thu Tử Thiện sẽ lập tức tiến lên cho Hà Minh Châu một cái bạt tai, sau đó sẽ mắng chửi khó nghe một trận, nếu cô làm như vậy thì hôm nay mọi người nhất định sẽ đồng tình với Hà Minh Châu. Nhưng cổ tình hiện tại Thu Tử Thiện đã thay đổi, cho nên mấy loại chiêu số này của Hà Minh Châu này đều không có tác dụng.

Dung Trạch đứng ở nơi đó, ánh đèn sáng choang theo đỉnh đầu y chiếu xuống, làm nổi bật khuôn mặt trắng nõn càng thêm ôn nhuận, da của y so với nữ sinh còn trắng hơn vài phần, càng thêm có vẻ thanh tú môi hồng răng trắng, có điều bị khí chất của y ép xuống, cho nên nhìn không có chút nào đàn bà, ngược lại càng thêm kiêu ngạo.

Lúc Thu Tử Thiện gặp lại gương mặt này, cũng không khỏi cảm thán, khó trách mình đời trước sống chết vì y, một khuôn mặt như vậy quả thật rất tính dụ hoặc.

Nhưng đột nhiên trong đầu cô lại hiện ra một khuôn mặt khác, đó là một khuôn mặt vô cùng anh tuấn, nếu anh ta không cười thì sẽ có vài phần nghiêm túc. Nhưng cổ tình trên mặt anh ta cho tới bây giờ đều lộ vẻ cười nhạt, chính là bên trong nụ cười nhạt kia, tựa hồ luôn có vài phần xa cách.

Nghĩ tới đây Thu Tử Thiện cảm thấy bản thân mình giống như bị bệnh thần kinh, tự nhiên lúc này lại nghĩ tới Lạc Ngạn.

Dung Trạch không chỉ có tướng mạo anh tuấn, hơn nữa khí chất mười phần mang phong phạm quý công tử, thời điểm học trung học, mặc dù có một Thu Tử Hàn tướng mạo có thể so với y, nhưng ngắt nổi lại thua bởi khí chất, bởi vậy Dung Trạch trở thành bạch mã hoàng tử trong lòng các nữ sinh toàn trường.

Mà quan hệ giữa nhà họ Thu và nhà họ Dung luôn luôn thân mật, vì thế quan hệ giữa Thu Tử Thiện cùng Dung Trạch cũng thân thiết như vậy.

Nhưng cố tình Dung Trạch đối với Thu Tử Thiện vô cùng phiền chán, dù sao không có người đàn ông nào thích bị một cô gái bức bách, mà Thu tửu thư bị tình yêu che mờ lý trí làm sao có thể biết được tâm tư này của người đàn ông.

Ngày hôm nay Dung Trạch đưa Hà Minh Châu đến đây, hoặc nhiều hoặc ít cũng là vì ghé thăm Thu Tử Thiện. Đường nhiên quả thật y đã thành công.

Hà Minh Châu hơi hơi ngửa đầu nhìn Dung Trạch, trong mắt lại lóe ra lệ quang, diễm đạm đáng yêu, nhưng cố tình biểu hiện ra một bộ dạng kìm nén. Sau đó ả khẽ thở dài một tiếng: “Thiện Thiện, nói đến thì chúng ta đều là chị em ruột, em ở nhà đối xử với chị như vậy, chị cũng luôn luôn nhẫn nhịn. Sao em lại có định kiến với chị như vậy, chị cuối cùng cũng là chị ruột của em mà. Lúc nào em cũng luôn lặp đi lặp lại việc gây khó dễ cho chị, hay là em có gì đó hiểu lầm chị, em nói ra đi, chị nhất định sẽ sửa.”

Loại thần thái này nếu dùng trên người đàn ông, tự nhiên là trăm phát trăm trúng, nhưng cố tình bên cạnh có nhiều cô gái vây quanh như vậy. Mà các cô gái chán ghét nhất chính là loại con gái tỏ vẻ như này, càng cảm thấy chán ghét đến cực điểm.

Thu Tử Thiện nhìn Hà Minh Châu lúc nào cũng có thể rút nước mắt xuống, cười lạnh hỏi: “Chị đã quang minh chính đại tay trong tay với Dung Trạch xuất hiện ở trong này, chị còn hỏi tôi có gì hiểu lầm chị không? Nếu bản thân chị không tư tưởng đến đồ của người khác, tôi sẽ đối xử với chị tốt chút. Còn có, bị đoạt mất đàn ông thì người vốn nên khóc là tôi mới đúng, chị làm bộ đau thương làm cái gì?”

Mọi người không nghĩ tới Thu Tử Thiện lại có thể quang minh chính đại nói ra việc bản thân bị đá, vốn có rất nhiều cô gái đang âm thầm nói xấu cô, nhưng khi nghe được cô nói như vậy, tất cả đều không có chút hảo cảm nào với Hà Minh Châu.

Dù sao ai cũng không thích nổi kẻ thứ ba.

Hà Minh Châu đã sắp nước mắt tràn mi, nhưng khi nghe Thu Tử Thiện nói những lời này, ả lại không thể khóc được, bằng không liền thực sự biến thành giả bộ đáng thương.

Thấy cảm xúc của quần chúng vây xung quanh bị điều khiển tốt lắm, lúc này Thu Tử Thiện nhìn chăm chăm ả nói: “Có điều chị đã cướp được rồi, thì cứ tiếp nhận cho tốt đi. Bởi vì đồ bị chị chạm qua rồi, tôi đều ngại bẩn.”

Người chung quanh đều bị lời nói của Thu Tử Thiện làm cho khiếp sợ, đặc biệt là câu cuối cùng, ả chạm qua cô ngại bẩn, đó ý tứ này chính là cô cũng ngại Dung Trạch ô uế.

Hiển nhiên tất cả mọi người đều lý giải được ý tứ này, bao gồm người này giờ đứng đó mà chưa lên tiếng nói câu nào Dung thiếu gia. Có điều lúc này sắc mặt của Dung Trạch không được tốt lắm, y quả thật không nghĩ tới Thu Tử Thiện luôn luôn thương y đến chết đi sống lại cư nhiên lại nói như vậy.

Không muốn nghe Hà Minh Châu lên tiếng tiếp, Thu Tử Thiện đã quay đầu hỏi Phương Viện: “Phương Viện, Party của cô này giờ bị gián đoạn rồi, có tiết mục gì thì nhanh bắt đầu đi.”

Hiển nhiên, Thu Tử Thiện cũng không muốn dây dưa thêm nữa. Mấy lời cô vừa nói, chính là muốn nói cho mọi người, Thu Tử Thiện cô về sau sẽ không còn dính dáng gì đến Dung Trạch nữa.

Một cô gái đơn thuần như vậy thật ra chỉ muốn mọi việc đơn giản thôi. Bởi vì trong mắt quần chúng vây xem lúc này, chính là sau khi Thu Tử Thiện bị đoạt mất bạn trai, sợ mất mặt mũi nên mới nói ra ngoan tuyệt như vậy. Trong lúc nhất thời ánh mắt nhóm quần chúng nhìn về phía cô cũng không có mừng thầm và cười nhạo như vừa rồi, mà là thật sâu đồng tình.

Phương Viện vừa nghe cô nói như vậy, liền lập tức đồng ý.

Cô ta hiểu biết tính tình Thu Tử Thiện, sợ nếu mà cô còn nói thêm gì nữa thì buổi party cũng khỏi tổ chức luôn đi.

Lúc này trên sân khấu nhỏ của bữa tiệc đột nhiên sáng đèn lên, một cậu thiếu niên ôm ghita cúi đầu chào mọi người.

Thu Tử Thiện lôi kéo Hứa Kiều Na đi về phía trước vài bước, cô cũng không muốn lại cùng Hà Minh Châu ở chung một chỗ.

Hứa Kiều Na nhìn ánh mắt của cô có phần hơi quái dị, qua một hồi lâu cô nàng mới thật cẩn thận hỏi: “Thiện Thiện, cậu thật sự chia tay với Dung Trạch sao?”

Thu Tử Thiện nghiêng đầu một hồi, mới hỏi: “Mình và anh ta có từng ở bên nhau sao?”

Ở bên nhau tiêu chuẩn là gì, là hai người yêu thích lẫn nhau, là tách ra một hồi sẽ nhớ đến đối phương, là tay trong tay cùng nhau đi xem phim. Nếu đây là tiêu chuẩn đơn giản nhất, như vậy Thu Tử Thiện và Dung Trạch vốn không có đạt được điều thứ nhất, bởi vì từ đầu đến cuối chỉ có Thu Tử Thiện đơn phương thích ỹ.

“Cậu không có việc gì chứ.” Hứa Kiều Na lo lắng nắm tay Thu Tử Thiện, có thể nói cô nàng là hiểu biết Thu Tử Thiện nhất, nên đương nhiên hiểu được Thu Tử Thiện thích Dung Trạch bao nhiêu.

Nhưng cô nàng không thể biết được rằng, linh hồn của thân thể này sớm đã không còn là cô gái đơn thuần kia nữa.

Kỳ thực, Thu Tử Thiện luôn luôn nghĩ không biết bản thân đời trước đã làm những gì, lại khiến cho Dung Trạch không tiếc muốn cô tống gia bại sản. Cùng lắm là cô rất thích ỹ mà thôi, chỉ trách cô không phải nữ chính của Dung Trạch, cô chỉ là một nữ phụ không chịu an phận, điều ngoa tùy hứng làm việc không chùn bước, cho nên trở thành vật hi sinh cũng không có gì là lạ.

Đột nhiên, Thu Tử Thiện ôm mạnh lấy Hứa Kiều Na, dựa sát đầu vào bả vai cô nàng, mà đôi vai của cô thì không ngừng run run.

Có người đứng cách đó không xa trông thấy một màn này, liền lấy tay huých vào người bạn bên cạnh hỏi: “Có phải Thu Tử Thiện đang khóc không?”

“Ồi chao, hình như đang khóc thật,” người bên cạnh cẩn thận quan sát một hồi, thấy cô vẫn ghé vào trên vai Hứa Kiều Na, cả người còn hơi run run.

“Cô ấy cũng thật sự đáng thương, bị chính chị của mình cướp mất bạn trai, thật không nhìn ra con người của Hà Minh Châu. Lúc cô ta vừa vào cửa, còn có người khen cô ta thật có khí chất. Tôi chỉ liếc mắt một cái liền biết cô ta cũng chẳng phải người dễ chọc.”

“Tôi khinh, vừa thấy chính là một ả lục trà biểu, cả ngày chỉ biết quyến rũ bạn trai người khác.”

Tuy rằng mọi người đều đang cười nói với nhau, nhưng ánh mắt đều theo dõi Thu Tử Thiện ở bên kia.

Chờ thêm một hồi lâu, lúc Hứa Kiều Na cảm thấy chính mình thật sự tìm không ra từ ngữ tươi mới an ủi Thu Tử Thiện, liền trông thấy người trong lòng chậm rãi ngừng đầu.

Cô chớp mắt hỏi: “Thế nào, kỹ thuật diễn xuất của mình không tồi chứ?”

Không phải chỉ là giả bộ đáng thương thôi sao? Cô cũng làm được.

Nhớ năm đó, lúc học trung học, mỗi lần Thu Tử Thiện giả bệnh đều có thể diễn xuất rất sống động, đau bụng kinh mà biểu hiện giống như sắp chết đến nơi. Thế cho nên mỗi khi đến tháng, cho dù cô không xin phép thì chủ nhiệm lớp đều tự động tự giác nhắc nhở cô, nên nghỉ phép.

Hứa Kiều Na nhìn nhìn chung quanh một vòng, mới hạ giọng: “Cậu đúng là cô nàng nhà giàu ác độc, còn giả làm hoa sen trắng, diễn kịch.”

19. Chương 19

Edit & beta: Ha Phuong

Đội Thu Tử Thiện lấy lại tinh thần thì bên tai cô đột nhiên truyền đến giọng hát sống động mạnh mẽ, cô nghe xong một lúc chỉ cảm thấy giai điệu vô cùng quen thuộc.

Bao nhiêu năm trải qua lễ rửa tội mưa gió

Bao nhiêu lần hiểu được có được lại mất đi

Bao nhiêu văng vẳng hỗn loạn lại chưa từng đánh mất chính mình

Giọng hát hơi khàn khàn, giai điệu như khiến người ta bị trúng độc, Thu Tử Thiện ngẩng đầu cẩn thận nhìn chăm người ca sĩ trên đài. Sân khấu không lớn lắm, chỉ có một người ôm cây đàn ghita, anh ta hơi hơi cúi đầu, mái tóc dài che khuất hết trán làm cho người ta thấy không nhìn rõ gương mặt.

Mọi người trong bữa tiệc hầu như không chú ý đến người ca sĩ trên sân khấu, có người đang chơi trò chơi, có người đang nói chuyện phiếm, cũng có những đôi tình nhân ngồi trong góc đang ôm ấp nhau.

Người ca sĩ trên sân khấu vẫn đang đắm chìm trong bài hát của mình, còn Thu Tử Thiện mang theo đôi mắt nhiệt lệ nhìn anh ta.

Trong mắt người khác thì xem như đây là một ca sĩ nhỏ không đáng nhắc tới, nhưng Thu Tử Thiện lúc này đã muốn nắm chặt hai tay, tùy thời chuẩn bị chạy lên trên sân khấu, nắm chặt tay anh ta.

Nếu cô không nhìn lầm, không, khẳng định cô không có nhìn lầm. Người đứng trên đài này lúc này, hai năm sau, chính là Lý Mặc Ngôn nổi tiếng toàn quốc.

Nhạc sĩ ca sĩ tài hoa Lý Mặc Ngôn, ngay khi đĩa đơn đầu tay được phát hành, liền sáng tạo ra một kỷ lục. Ngay lúc phát hành lượng tiêu thụ của đĩa đơn này đã đạt được con số 300.000 bản, lượng tiêu thụ cả năm đạt đến một triệu bản. Phải biết rằng thị trường băng đĩa nhạc trong nước lúc này đang dần điêu tàn, ca sĩ chỉ dựa vào việc phát hành đĩa nhạc hầu như không thể tự nuôi sống bản thân mình.

Đồn rằng, tài hoa âm nhạc của anh ta có thể so sánh với Tetsuya Komuro (*), từ soạn nhạc cho đến lựa chọn ca từ đều tự mình làm. Nghe nói âm nhạc của anh ta có thể đi trước giới âm nhạc Hoa ngữ cả mười năm. Phải biết rằng trong giới ca sĩ đã có nhiều người hoạt động đến hai mươi năm rồi.

(*): Komuro (, Tetsuya Komuro?), Còn được gọi là TK, là một tay keyboard của Nhật Bản, nghệ sĩ guitar, ca sĩ, nhạc sĩ và nhà sản xuất âm nhạc sinh ra vào ngày 27 Tháng Mười Một năm 1958 ở Fuchu, Tokyo, Nhật Bản. Ông được công nhận là nhà sản xuất thành công nhất trong lịch sử âm nhạc Nhật Bản và ca múa nhạc giới thiệu với các dòng chính của Nhật Bản. Ông cũng là một chủ sở hữu cũ của Velfarre, vũ trường nằm ở Roppongi, Tokyo.

Nhưng Lý Mặc Ngôn không những nuôi sống chính mình, còn nuôi sống toàn bộ công ty. Vốn công ty ký hợp đồng với anh ta đang đứng trên bờ vực sắp bị thu mua, nhưng cố tình Tổng giám của công ty đó lại đào móc được cái bảo tàng Lý Mặc Ngôn này.

Ngay năm đầu tiên anh ta xuất đạo, lượng album tiêu thụ của anh ta đã có thể sánh ngang với nhóm Ares, mà nhóm Ares chính là vương bài của Trung Vực, xuất đạo đã được năm năm, nào tàn phần, à không, là fan hâm mộ đã muốn bao phủ khắp toàn bộ châu Á.

Huống hồ sau lưng Ares chính là ngọn núi Trung Vực chống lưng, công tác tuyên truyền không biết tốt hơn Lý Mặc Ngôn bao nhiêu lần, nhưng dù như vậy, lượng album tiêu thụ của Ares cũng chỉ hơn Lý Mặc Ngôn vài vạn mà thôi.

Thu Tử Thiện cảm thấy đây chính là may mắn từ trên trời rơi xuống, bởi vì cho dù cô không tình cờ gặp Lý Mặc Ngôn ở đây, thì trên danh sách tìm kiếm của cô, Lý Mặc Ngôn cũng được xếp hạng đầu tiên.

Từ sau khi đạt thành hiệp nghị với Đường Tuyên xong, Thu Tử Thiện liền nghĩ như thế nào ngăn chặn Trung Vực đi lên con đường suy yếu. Mà cũng may Trung Vực là công ty giải trí của nhà mình, nên cho dù kiếp trước cô không quan tâm đến, nhưng chỉ cần xem tin tức một chút cũng biết được giờ ai đang nổi tiếng nhất.

Sau khi Trung Vực bồi dưỡng được nhóm Ares, một thời gian dài cũng không bồi dưỡng ra được thêm siêu sao nào. Công ty có ký thêm hợp đồng với nhiều người nữa, nhưng chân chính có thể đơn độc đảm đương

một bộ phim điện ảnh, cũng không tìm ra được một người.

Cho tới cuối cùng, vốn là lĩnh vực mà nhà mình đầu tư, lại phải mời đến công ty những tên tuổi tai to mặt lớn của công ty khác biểu diễn.

Sau khi Lý Mặc Ngôn hát xong ba bài hát, liền lập tức rời khỏi sân khấu. Sau đó là một DJ lên đài, hiện trường tiếng ca nhẹ nhàng lập tức biến thành vũ khúc mạnh mẽ.

Phượng Viện đã đứng lên lắc lư theo tiếng nhạc, bạn trai cô ta cũng bị biến thành một cái cây cột để cô ta sử dụng. Những người xung quanh cũng bị cô ta làm ảnh hưởng, không ít người bắt đầu lắc lư người theo tiếng nhạc.

Thu Tử Thiện muốn đi lên phía trước, nhưng do mọi người đang chen chúc cùng một chỗ, đợi lúc cô thật vất vả xuyên qua đám người đi đến dưới chân vũ đài bên kia, mới phát hiện bên kia có cái cửa trực tiếp thông ra hướng thang máy.

Thu Tử Thiện nhìn con số không ngừng nhảy trên bảng điện tử, càng không ngừng ấn nút thang máy. Thật vất vả, đợi thang máy mở cửa đi lên đến, lòng cô quả thực nóng như lửa đốt.

Lúc trước cô đã nhờ đến thám tử tư tìm kiếm thông tin về Lý Mặc Ngôn, nhưng ai ngờ người tìm được đều không phù hợp yêu cầu. Sau đó cô mới nghĩ đến, có lẽ Lý Mặc Ngôn là nghệ danh của anh ta, nhưng thật sự là cô không biết tên thật của anh ta là gì cả.

Thì ra kiếp trước không theo đuổi ngôi sao khiến giờ khổ sở vất vả như vậy.

Lần này ông trời đã cho cô cơ hội gặp anh ta, điều đó nói lên người này chính là của cô. Sợ cái gọi là đêm dài lắm mộng, cô cũng không muốn đợi tới lúc bản thân tìm được người này, anh ta đã kí hợp đồng với công ty khác rồi.

Lúc cô chạy ra đến sảnh lớn khách sạn, nhìn quanh một vòng liền trông thấy một người lưng đeo đàn ghita đang đi ra ngoài. Vì thế Thu Tử Thiện dùng tốc độ như tên bay lao đến chỗ Lý Mặc Ngôn.

Nhưng cô lại quên mất mình đang mang giày cao gót mười cm, vì thế dưới sự chú mục của mọi người, cô khập khiễng chạy một hồi lại bị đôi giày vướng víu làm té ngã.

Tuy rằng hiện tại Thu Tử Thiện hận không thể lập tức đá bay đôi giày chết tiệt này, nhưng cô có thể cảm giác toàn bộ mọi người ở sảnh đang lấy một loại ánh mắt cực kỳ giết mình nhìn chằm chằm cô.

Cho nên cô sửa lại đôi giày dưới chân, ý đồ lấy một tinh thần không biết sợ để chỉnh trang bộ dáng của mình thì một tiếng tiếng cười trêu tức rõ ràng vang lên, lôi cô trở về hiện thực.

Cô dùng một loại ánh mắt hung tợn trừng qua, ý đồ dùng ánh mắt hung tợn này làm cho chủ nhân tiếng cười hiểu được, cô không phải tùy tiện té ngã, cô đây là đang dùng một tư thái cực kỳ ưu nhã lại trí thức sửa sang lại đôi giày đấy.

Có điều khi cô trông thấy Lạc Ngạn mặc một bộ nam trang Dior màu đen đứng giữa đám người ở đằng trước, Thu Tử Thiện nhanh chóng chuyển dời ánh mắt đến chiếc kẹp đính kim cương tinh xảo trên cà vạt của anh, ý đồ xây dựng ra ánh mắt vừa rồi của cô chính là miệt thị sự xa hoa lãng phí của giai cấp thượng lưu.

Được rồi, cô thua, người đàn ông này là người mà cô không thể chọc vào.

Vì thế sau khi Thu Tử Thiện đối diện với ánh mắt kia, tính lập tức chuồn đi, dù sao so với vị thần phạt mà cô không dám chọc vào này, cô vẫn vui vẻ nguyện ý đối mặt với Lý Mặc Ngôn hơn.

Nhưng đợi lúc cô phản ứng lại, phát hiện trên sảnh lớn đã không thấy bóng dáng Lý Mặc Ngôn đâu nữa.

“Ra rồi, ra rồi, ” Thu Tử Thiện vừa đẩy cánh cửa thủy tinh của khách sạn ra, liền cảm thấy trước mắt hiện lên một trận chớp sáng, sau đó là âm thanh của máy ảnh vang lên.

Thu Tử Thiện chưa bao giờ gặp được trận thế như vậy nên lúc này có chút ngu ngơ. Đợi lúc cô phản ứng lại, người đã bị bao vây bởi một đàn micro, máy ghi âm..., nhìn trận thế này thật giống với siêu sao yêu đương vụng trộm trong khách sạn bị bắt quả tang.

“Cô Thu, nghe nói cô đối với Tần San San vô cùng bất mãn, có phải cô từng uy hiếp nói muốn lấy lại vị trí nữ chính của cô ấy hay không?” Một nữ phóng viên cầm trong tay thiết bị ghi âm, cô ta chỉ hận không thể tổng luôn thiết bị ghi âm trong tay vào miệng Thu Tử Thiện.

“Cô Thu, có phải cô và Tần San San thật sự xảy ra mâu thuẫn không?”

“Nghe nói trên mạng đã truyền đi chuyện của Tần San San, xin hỏi chuyện này có liên quan đến cô không?”

Thu Tử Thiện còn không biết vì sao lại thế này, lại thêm những vấn đề liên tiếp bị nêu ra. Đợi cô có ý định lui vào trong khách sạn, liền phát hiện trước sau đều đã bị chặn đường đi.

Cô không kiên nhẫn hỏi: “Ai là Tần San San?”

Toàn trường nháy mắt lập tức yên tĩnh xuống, tiếp theo lại một trận tiếng đèn flash vang lên, mà đám phóng viên kia giống như cá ăn thịt vùng Amazon thấy thịt, bất kể lúc nào cũng có thể đi lên nuốt chửng Thu Tử Thiện.

“Ý của cô là cô căn bản không hề để Tần San San vào mắt?”

“Lời lan truyền là Tần San San đoạt đi bạn trai của cô, điều này là thật sao? Có phải vì chuyện này nên cô mới căm thù cô ấy tận xương tủy không?”

“Tần San San chính là nữ diễn viên thế hệ mới tốt nhất, thái độ của cô có phải mang ý nghĩa Trung Vực muốn mặc kệ cô ấy hay không?”

Thu Tử Thiện muốn đưa tay ngăn cản các thiết bị ghi âm muốn đưa đến tận yết hầu của mình, nhưng những người này càng ép càng chặt, toàn bộ vòng vây đã muốn bị bắt lui đến nhỏ nhất.

Đang lúc Thu Tử Thiện nghĩ đến cô sẽ bị nhóm người này chen chúc cho đến chết, rốt cục có người giống như thiên thần giáng xuống, đẩy ra đám người chen chúc mà che chở cho cô đi ra ngoài.

Lúc này Thu Tử Thiện cũng không quản là ai, chỉ cúi đầu tận lực không cho mặt mình lộ ra.

Đợi bảo tiêu mở cửa xe ra, cô cúi đầu nhanh chóng bước vào, sau đó chiếc xe nhanh chóng khởi động lao vút đi.

Thu Tử Thiện vừa quay đầu liền trông thấy người bên cạnh đang ngồi ngay ngắn, so sánh với người sắc mặt tái nhợt tóc tai tán loạn là cô, thì Lạc Ngạn giống như vừa tham dự một bữa tiệc tối hoa lệ trở về, đương nhiên vừa rồi hình như anh thật sự mới tham gia tiệc tối.

Thu Tử Thiện muốn mở miệng, liền trông thấy Lạc Ngạn chậm rãi quay mặt qua, gương mặt tinh xảo giống như không thật cứ như vậy không chút thay đổi nhìn chằm chằm cô. Ngay lúc Thu Tử Thiện nghĩ rằng giấy tiếp theo Lạc Ngạn liền đem cô quăng ra khỏi xe, liền trông thấy người đàn ông này chậm rãi lấy một chiếc khăn tay Hermès ra khỏi túi, ôn nhu lại thông thả lau lau chỗ hàm dưới của cô.

“Bình thường không phải rất thông minh sao, vừa rồi sao không lập tức lui về trong khách sạn.”

Thu Tử Thiện run run rẩy rẩy một hồi lâu, mới nói: “Quên mất.”

Cả hai đời cô đều chưa từng trải qua trận thế như vậy, cho dù năm đó lúc cô làm đến phá sản, đều không có người đến phỏng vấn qua cô. Bởi vì tất cả lực chú ý đều ở trên người Hà Minh Châu, con gái riêng ẩn nhẫn thiện lương khó nhận được hãm hại, hăng hái phản kháng, cuối cùng cũng lọt vào mắt xanh của vận mệnh, chấp chưởng tài phú của gia tộc, gả vào cửa hào môn môn đăng hộ đối.

Cổ nào cầu huyết, cổ nào có tinh thần giải trí, là chuyện xưa hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt người ta.

Thu Tử Thiện cúi đầu mới phát hiện, vừa rồi do vội vàng nên một chiếc giày của mình đã rớt mất, thật đáng tiếc cho đôi giày hiệu Sergio Rossi (Một thương hiệu giày nổi tiếng của Ý) mà cô mới mua.

Lạc Ngạn lúc này cũng trông thấy bàn chân trần của cô, Thu Tử Thiện mới phát hiện nguyên bản tấm thảm màu trắng trên xe lúc này đã bị giẫm lên vài vết đen tuyền.

Cô nhanh chóng nói: “Thực xin lỗi, làm bẩn thảm trong xe anh rồi.”

Nhưng Lạc Ngạn lại làm ra một động tác, đủ để cho Thu Tử Thiện nghĩ đến giây tiếp theo chính là tận thế. Chỉ thấy anh đầu tiên là cau mày, nhưng tiếp theo lại duỗi tay nâng lên cái chân không mang giày của Thu Tử Thiện, do cô mặc váy ngắn bởi vậy nên anh có thể dễ dàng nắm lấy cẳng chân bóng loáng của Thu Tử Thiện.

Sau đó cả người Thu Tử Thiện bị chuyển về phía anh, hai chân của cô lúc này khoác lên trên đùi anh, tuy chất liệu quần tây Dior Homme mềm mại vô cùng, nhưng giờ lại có cảm giác giống như sợi dây cọ vào chân cô.

Cô cảm thấy cả người mình đều không ổn, tần suất hít thở không đúng, tư thế ngồi không đúng, đương nhiên nơi mà hai chân cô đặt lên cũng không đúng nốt.

Ngón tay Lạc Ngạn giống như bác sĩ ngoại khoa vậy, trắng nõn thon dài, ngay cả từng cái chỉ các đốt ngón tay đều vừa đúng mực mà, anh băng bó rất nhẹ nhàng, mềm nhẹ giống như lông chim xẹt qua.

Đợi cho bàn chân Thu Tử Thiện được chiếc khăn bao phủ xong, cô cố ý làm bộ lơ đãng nhắc chân bỏ xuống, nhưng cô vừa động chân thì có một bàn tay nhanh chóng bắt được cẳng chân của cô.

“Chân đã bị như vậy mà em còn dám lôn xộn sao?” Giọng nói của Lạc Ngạn hơi lạnh, nhưng đối lập là động tác của anh lại rất đột ngột.

Được rồi, lúc này rốt cuộc là tình huống gì?

Trong xe quá mức im lặng, nếu Thu Tử Thiện không ngẩng đầu, cô gần như nghĩ xe đang dừng chứ không có chạy.

Cô vừa ngẩng đầu lên liền chính xác bắt gặp ngay ánh mắt của Lạc Ngạn, cô khóc không ra nước mắt.

Vì thế, cuối cùng ghen hồi lâu, mới ghen ra mấy chữ: “Có di động không?”

Lạc Ngạn từ trong túi lấy ra chiếc điện thoại cho cô, cô gần như là mang theo một tư thế cung kính, hận không thể dùng hai tay tiếp nhận lấy.

Có điều đợi lúc cô lên mạng một hồi sau, thật sự là cô cười không nổi nữa.

Bởi vì một hồi tìm tòi ba chữ Tần San San xong, liền nhảy ra một đồng tin tức mới nhất.

Tần San San đắc tội Thái nữ, liền bị phong sát

Nữ minh tinh Tần San San đắc tội cấp cao, địa vị khó giữ được

Thái nữ của Trung Vực phát ngôn bừa bãi với Tần San San, không quay phim liền rút đi

Tuy rằng trước giờ tin tức giải trí đều chỉ giật tít, nhưng lần này mỗi một điều tin tức đều đăng thêm một video ngắn ngủi.

Sau khi Thu Tử Thiện xem xong cái clip không đến một phút đồng hồ kia xong, sắc mặt lập tức trở nên bối rối. Đặc biệt câu nói “Hôm nay một khi chị đi ra khỏi cảnh cửa này, sợ rằng chị không có cơ hội trở về nữa”, xuất hiện trong clip vô cùng rõ ràng, rõ ràng đến mức chói tai. Đây đương nhiên là đã được trải qua xử lý.

Đây là có người cố ý chửi cô? Hay là nhắm vào toàn bộ Trung Vực?

20. Chương 20

Edit & beta: Hà Phương

How to deal with the scandal (Làm thế nào để đối phó với scandal)

Chỉ sợ tất cả chuyên gia quan hệ công chúng trên thế giới này đều sẽ nói cho một chữ, nhanh.

Thu Tử Thiện nhìn thoáng qua thời gian tuyên bố tin tức, là nửa giờ trước, nói cách khác tin tức này có khả năng vẫn chưa gây sự chú ý quá lớn.

Đám Paparazi đang phục kích ở khách sạn kia, chỉ sợ là có người cố ý thả ra tin tức nói cô đang ở đó đi.

Thu Tử Thiện đột nhiên nghĩ đến cái gì, trên mặt cô xuất hiện biểu tình ảo não: “Hồi này sao tôi lại hỏi phóng viên một câu, ‘Tần San San là ai’? Xem đầu óc tôi này.”

Tuy câu nói này của cô là vô tâm, nhưng chỉ những lời này thôi đã có thể cho phóng viên bao nhiêu không gian tưởng tượng, ngay cả bản thân Thu Tử Thiện cũng có thể dùng những lời này sao ra mười câu chuyện gọi là “Chân tướng”.

“Giờ mới biết hối hận, đối với loại paparazi này, biện pháp hữu hiệu nhất là đừng nói gì cả” hiển nhiên người bên cạnh dường như còn ngại Thu Tử Thiện còn chưa đủ hối hận, lại bổ thêm một đao.

Được rồi, biểu tình vừa rồi của cô chính là thấy món ăn trên bờ vực thẳm.

Thu Tử Thiện không khách khí hỏi lại: “Vậy anh nói giờ phải làm sao bây giờ?”

“Khiến bọn họ đều câm miệng.” thời điểm Lạc Ngạn nói những lời này, sắc mặt tuy bình thường, nhưng Thu Tử Thiện lại đều nghe ra bên trong có sát khí.

Hiển nhiên, cô vừa lập lại một sai lầm nghiêm trọng, cô không nên quên người đàn ông trước mặt này là ai. Anh ta chính là Lạc Ngạn, là người nắm giữ nhân sinh của vô số người.

Thu Tử Thiện e ngại anh đương nhiên cũng không phải đến từ vài lần tiếp xúc gần đây, kỳ thực lần đầu tiên bọn họ gặp mặt cũng không phải tại Hội sở Giang Nam. Mà là ở kiếp trước tại Las Vegas, khi đó thân phận của Thu Tử Thiện là người chia bài ở sòng bạc tên là Chirs, mà anh ta là một khách hàng được tôn xưng là khách VIP.

Anh ngồi ở trên ghế lô xa hoa trong sòng bạc, mắt không chớp lấy một cái khi ném ra cả trăm vạn đồng xu, khí định thần nhàn giống như một quốc vương nắm giữ hết thảy.

Hơn hết là buổi tối hôm đó, bọn họ lại ngẫu nhiên chạm mặt ở một khu phố rách nát, mà đương nhiên cô chính là kẻ không được hoan nghênh khi xông vào đó.

Đến bây giờ cô đều không thể quên, người kia đầy máu quỳ rạp trên mặt đất, còn gương mặt Lạc Ngạn dưới ánh đèn đường chiếu rọi mờ nhạt mang theo một loại tình xảo không thuộc về thế gian, trên môi của anh còn mang theo chút ý cười lơ đãng. Anh mặc một chiếc áo gió màu đen, sợi dây gài buộc quanh dáng người đàn ông hoàn hảo, rõ ràng là trường hợp máu me lại bị anh làm cho có cảm giác đẹp đẽ và rực rỡ. Thật giống cái người đầy máu tươi nằm trên mặt đất chẳng qua là là một đạo cụ mà thôi.

Khi Thu Tử Thiện xông lầm vào cái ngõ âm u đó, cô còn tưởng rằng chính mình chết chắc rồi.

Nhưng ai ngờ anh chỉ đơn giản hỏi một câu: “Cô là người Trung Quốc?”

Cô chưa từng nghĩ tới, một từ Hán ngữ đơn giản “Phải”, lại có thể cứu lấy một mạng của mình.

Vì thế, Thu Tử Thiện lại một lần nữa run run hỏi: “Không phải anh nghĩ để tôi giết chết bọn họ chứ?”

Đám người vừa rồi xông đến hỏi cô có bao nhiêu người? Mười lăm người, hai mươi hay là ba mươi người?

Được rồi, cô có thể xuống tay đánh mười cái tát qua lại trên mặt Hà Minh Châu, cô cũng không khách khí nói Dung Trạch chính là đồ bỏ đi, nhưng khi ở trước mặt Lạc Ngạn lại giống như mất đi dũng khí vốn có.

Cô có cảm giác mình như đang thăm dò bí mật của Lạc Ngạn, mà bí mật này giống như lúc nào cũng có thể nuốt mạng của cô. Làm một người sinh ra vào thời đại tiên tiến, sinh trưởng dưới chủ nghĩa xã hội khoa học hài hòa, Thu Tử Thiện không có cách nào quên đi hình ảnh một người có thể thần nhiên đứng cười trước máu me và cái chết như vậy, điều này gây cho cô sự sợ hãi.

Nhưng người đàn ông này hiển nhiên cũng không thèm để ý, bởi vì lúc này anh vui với việc sắm vai nhân vật ông chú chân dài.

Lạc Ngạn hơi hơi nghiêng người, khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ của anh phóng đại trước mặt Thu Tử Thiện, anh nói: “Nhớ kỹ, người giàu có phải tuân theo một quy tắc nhất định.”

Anh nói: “Cho nên mặc kệ em làm cái gì, em đều phải tuân theo một quy tắc. Tuy tôi không biết quy tắc trong giới showbiz, nhưng tôi biết, chỉ cần có ích lợi thì không có gì là gièm pha. Em muốn giải quyết chuyện này, điểm mấu chốt chính là lợi ích mà em cung cấp có giá trị đối với bọn họ hay không.”

Lạc Ngạn truyền lại cho Thu Tử Thiện một quy luật mà ai cũng biết, không có tiền thì không giải quyết được vấn đề.

Mà anh lại không tiếc hu tôn hàng quý (người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp), lấy lại di động trong tay cô, gọi một cuộc gọi: “Jack, tôi có một sự kiện cần cậu lập tức xử lý, vừa rồi ở khách sạn tôi gặp phải một đám paparazi, cậu thông báo cho người các tòa soạn báo và tạp chí đó, tất cả ảnh chụp được đêm nay một tấm cũng không được đăng lên.”

Đầu bên kia dường như trả lời gì đó, chỉ nghe Lạc Ngạn giống như vui đùa nói: “Hừm, vậy cậu nói cho bọn họ biết, tự gánh lấy hậu quả.”

Thu Tử Thiện nhìn chăm chú người đàn ông trước mặt, hiển nhiên sự cường đại của anh ta đã ở vị trí mà cô không thể đụng đến, cô cũng muốn trở thành người như vậy sao?

Cô muốn sao?

Cô không tiếc vận chuyển đạo cụ dưới cái nắng 38 độ, chẳng lẽ chỉ thật sự vì cái gọi là nhân viên hậu cần? Cô lấy cái danh này cũng chỉ là hư danh, ở trường quay bị người ta kêu đến kêu đi, thật sự là vì bản thân cô muốn rèn luyện thôi sao?

Đương nhiên không phải, ngay từ đầu cô chỉ có một mục tiêu, chính là trở nên mạnh mẽ để có thể bảo vệ người bên cạnh. Cô không muốn mẹ ra đi khi tuổi đời còn trẻ như vậy, cô cũng không muốn Thu Tử Hàn chết tha hương nơi xứ người, cô lại càng không muốn bản thân rơi từ tòa nhà cao tầng xuống bỏ mạng.

Lạc Ngạn gọi điện thoại xong, quay đầu nói: “Không cần phải cảm kích tôi, tôi chỉ bảo trợ lý triệt tiêu tất cả tin tức và hình ảnh vừa rồi thôi, vì khả năng vừa rồi có phóng viên chụp được xe của tôi.”

Thu Tử Thiện im lặng nhìn anh, đôi mắt hắc bạch phân minh sáng ngời, mang theo trong suốt của cô gái nhỏ, cuối cùng cô nhẹ giọng nói: “Cảm ơn anh.”

Lạc Ngạn không chút để ý cười cười, gương mặt như đóng băng nháy mắt tan rã: “Không cần nói cảm ơn quá nhanh, tôi sợ em về sau không biết làm thế nào báo đáp tôi.”

Dọc theo đường đi, Lạc Ngạn cũng không lên tiếng nữa, Thu Tử Thiện lại càng không biết nói chuyện gì, bởi vì đến bây giờ chân của cô vẫn gác trên đùi Lạc Ngạn. Tư thế của họ như vậy quá mức ái muội, nhưng vấn đề chính là, biểu tình của Lạc Ngạn không có chút nào suông sã, ngay cả chút cười nhạt ban nãy cũng không hề lập lại lần nữa.

Đang lúc Thu Tử Thiện nhàm chán nghịch ngón tay mình, xe vững vàng dừng lại.

“Được rồi, em xuống xe đi,” Lạc Ngạn chỉ đơn giản buông một câu.

Lái xe nhanh nhẹn bước xuống dưới, mở ra cửa xe giúp Thu Tử Thiện. Thu Tử Thiện không nói gì, chính chậm rãi hạ chân mình xuống, sau đó cầm trong tay một cái giày cao gót còn sót lại.

Sau khi bước xuống xe, cô mới phát hiện nơi này chính là phương hướng nhà của mình, nhưng mà từ nơi này đi về còn tới hai mươi phút nữa. Vì thế cô khom người, hỏi: “Anh Lạc, nơi này cách nhà của tôi còn tới hai mươi phút, anh có thể cho tôi đi thêm một đoạn nữa không?”

“Không thể,” Lạc Ngạn đơn giản quả quyết cự tuyệt.

Thu Tử Thiện há miệng thở dốc, nuốt lại câu nói “Phiền toái” sắp phun ra.

Cô một chân trần đứng bên cạnh cửa xe, còn Lạc Ngạn tự phụ ngồi ở trong xe, chỉ chờ cho cô một bên sườn mặt hoàn mỹ.

“Tôi rất chờ mong xem em giải quyết chuyện này như thế nào, đừng để tôi thất vọng.” Rốt cục ngay lúc Thu Tử Thiện nghĩ muốn xoay người, Lạc Ngạn quay đầu thần nhiên nói ra một câu này.

Thu Tử Thiện không biết nên dùng biểu tình gì cho phải, cho dù bên trong cô là một phụ nữ hai mươi bảy tuổi, nhưng là cô vẫn không thể bắt kịp người đàn ông âm tình bất định này.

“Hẹn gặp lại,” lại là một câu đơn giản mà trực tiếp, nhưng lần này tầm mắt Lạc Ngạn dừng lại ở chỗ tay Thu Tử Thiện đang để trên cửa xe..

Được rồi, Thu Tử Thiện rút tay về, lại thoả đáng dùng sức khép cửa xe lại. Vì thế, lưu lại cho Thu Tử Thiện chỉ có một làn khói Bentley.

Đúng là một đêm đau khổ, Thu Tử Thiện đi tham gia một hội party không biết là loại gì, sau đó lại bị một đám paparazi truy đuổi không biết trốn đi đâu, cuối cùng cô được một người đàn ông giống như kỵ sĩ áo đen đến cứu vớt.

Nhưng cuối cùng, cô bị tên kỵ sĩ áo đen này vô tình ném tại ven đường, và cô còn lết một cái chân trần trở về nhà.

Đúng là một đêm phấn khích mà.

“Ông chủ, kỳ thực đưa cô Thu về cũng không sao mà, ” người đàn ông ngồi ở ghế lái phụ, nhìn người tài xế đang lái xe với tốc độ chậm chậm theo người phía trước, tài xế không khỏi bất đắc dĩ lên tiếng xin chỉ thị.

Lạc Ngạn nhìn chằm chằm di động trong tay, trên Baidu đang dừng lại ở cái tên Tần San San,: “Không cần, để cô ấy tự đi về đi. Nếu có chút khó khăn ấy đã không vượt qua được thì tôi thấy cô ấy cũng không tiến xa được.”

Trợ lý vô lực nhìn trời, ném một cô gái giữa đường giữa xá, lại lo lắng để một chiếc xe trong 6s có thể gia tốc đến 100Km/h lấy tốc độ như vậy đi theo sau người đi bộ, việc này hợp lý sao?

Được rồi, ông chủ dùng đến thủ đoạn đã lạc hậu tám trăm năm là yên lặng quan tâm đến con gái người ta để theo đuổi, hiện tại thật sự không lưu hành cái gì mà cuồng ngạo lãnh khốc đâu, nhưng vị trợ lý đáng thương chỉ dám ở trong lòng yên lặng phun tào.

Hà Minh Châu lúc này vẫn đang ở bữa tiệc, ả nhìn thoáng qua di động trong tay, mặt mày lập tức hớn hở. Ầ tìm một nơi yên tĩnh, sau đó lập tức gọi điện thoại hỏi: “Tuấn Thanh, anh thật sự phát tán video clip rồi? Em vẫn cảm thấy chuyện này không tốt lắm? Dù sao Thiện Thiện cũng là em gái em, em....” (Editor: giả tạo)

Giọng nam bên kia điện thoại lập tức tức giận nói: “Em gái cái chó má gì, cô ta cũng đã đối xử với em như vậy rồi, em cần gì phải đối tốt với cô ta. Minh Châu, em yên tâm, lần này anh nhất định sẽ làm cho cô ta thân bại danh liệt.”

Chu Tuấn Thanh bên kia đầu dây điện thoại xiết chặt bàn tay, hấn vĩnh viễn sẽ không quên, Minh Châu mình đây thương tích xuất hiện trước mặt hấn, cô đáng thương lại nhu nhược như vậy tựa vào trong lòng hấn. Cho dù hấn hỏi cô thế nào, cô cũng không chịu nói ra nguyên nhân.

Nếu không phải hấn tức giận khó nhịn, chỉ sợ Minh Châu thiện lương như vậy vẫn sẽ không chịu nói cho hấn nguyên nhân.

Hấn biết Minh Châu là con gái riêng của một kẻ có tiền, nhưng nếu được lựa chọn thì Minh Châu tốt đẹp lại thuần khiết cũng đâu muốn như vậy. Nhưng đứa con gái nhà họ Thu kia lại không chấp nhận được Minh Châu, không chỉ hắt cạo lên người Minh Châu, thậm chí còn động thủ đánh cô ấy.

Chu Tuấn Thanh chỉ hận bản thân mình sinh ra trong một gia đình bình thường, không có cách nào giúp Minh Châu, cho nên lần này rốt cục để cho hấn tìm được cơ hội rồi.

Hắn nhất định phải thay Minh Châu yêu quý của hắn xả giận.

Hà Minh Châu cúp điện thoại xong, trên mặt mang theo tươi cười đắc ý. Tên Chu Tuấn Thanh này có thể nói là kẻ si tình nhất trong những kẻ theo đuổi ả, cho dù bản thân ả nói chỉ có thể xem hắn như bạn tốt, hắn cũng không chút do dự đáp ứng.

Ả rất chờ mong cảnh tượng ngày mai Thu Tử Thiện bị vạ người thóa mạ.

21. Chương 21

Edit & beta: Hà Phương

Sau khi trở về phòng, Thu Tử Thiện lập tức lấy ra di động của mình gọi điện.

“Anh nói mấy ngày nay Hà Minh Châu gặp người bên truyền thông sao?” Thu Tử Thiện không hề bất ngờ khi nghe được tin tức này.

Thu Tử Thiện dừng một chút, mới hỏi tiếp: “Chuyện lúc trước anh đề cập việc trang bị thiết bị nghe lén trong nhà Trương Tuyết Vân đó, tiến hành thế nào rồi?”

“Rất tốt, tôi hy vọng anh nghĩ biện pháp giúp tôi nghe lén bọn họ trò chuyện.”

Thu Tử Thiện cúp máy xong lại mở di động lên, lướt qua một lá thư mới. Hộp mail này chính là nơi lưu trữ các cuộc nghe lén mà thám tử gửi báo cáo cho cô.

Trần ngập bên trong chính là mỗi ngày mẹ con Trương Tuyết Vân và Hà Minh Châu đi đâu, gặp gỡ ai.

Khi Thu Tử Thiện nhìn thấy hai cái tên quen thuộc liền không khỏi nở nụ cười. Khoảng cách gặp được hia người kia đã qua đi ba năm, nếu không có ảnh chụp của thám tử, cô gần như muốn quên hai kẻ làm trâu làm ngựa bên cạnh Hà Minh Châu này.

Rất tốt, đầu trâu mặt ngựa đều đã chậm rãi đến đông đủ, như vậy mới náo nhiệt chứ.

“Sao ngay cả tôi mà chị cũng không nói một tiếng,” Thu Tử Hàn ngồi ở trong xe oán giận mãi không ngừng.

Hôm nay Thu Tử Thiện tự mình lái xe chở cậu đi công ty báo danh, từ lúc buổi sáng mới tám giờ bị Thu Tử Thiện dựng từ trên giường dậy, cậu vẫn oán giận đến tận bây giờ.

“Đừng tưởng rằng vụ đánh cược của chúng ta đã mất đi hiệu lực, em không muốn lấy lại thẻ tín dụng và xe thể thao sao?” Thu Tử Thiện thừa dịp dừng đèn đỏ, lộ ra nụ cười của bà ngoại sói.

Thu Tử Hàn ôm cánh tay không nói được một lời, cuối cùng mới than thở hỏi: “Lần trước chị làm hại chúng ta thất nghiệp, chuyện này thì tính sao?”

“Thu Tử Hàn, xem bộ dáng tính toán chi li hiện giờ của em đi, chị đều muốn bằng giá trái tim thay người hâm mộ của em,” Thu Tử Thiện vô tình nói, cô cũng không ngấm lại xem, đến tột cùng là ai bức bách Thu thiếu gia từng phong lưu tiêu sái tiêu tiền như nước thành bộ dáng hiện tại.

Thu Tử Hàn không tiếp lời, chỉ khoanh tay nhìn thẳng phía trước.

Cuối cùng Thu Tử Thiện bắt đắc dĩ nói: “Được rồi, được rồi, đoàn phim tổng kết trả chúng ta tổng cộng được ba ngàn đồng tiền lương, một phần chị cũng không lấy, toàn bộ đưa em hết đây.”

“Thật à,” Thu Tử Hàn nghe nói vậy lập tức hưng trí dạt dào quay đầu nhìn chằm chằm cô.

“Nhanh lấy gương nhìn xem dáng vẻ hiện tại của em xem, y như thần giữ cửa ấy.”

Lúc đến công ty, Thu Tử Thiện nhìn ngắm tâm huyết cả đời của ông nội xong, không khỏi có chút xuất thần. Bác của cô cả đời cũng không kết hôn, nên thời điểm qua đời cũng không có lấy một đứa con lưu lại.

Ông nội tuy mặt ngoài không nói, nhưng nội tâm luôn có tự trách, đại để ông cụ cảm thấy chính mình đối đãi với bác quá mức khắc nghiệt đi.

Cho nên sau đó ông nội đối với Thu Vĩ Toàn trở nên vô cùng khoan dung, nhưng cố tình bố cô lại tự cho bản thân mình cao siêu lại còn hay nhìn người một cách phiến diện, công ty ở trong tay của ông ta càng ngày càng sa sút.

Lúc hai người đi tới quầy lễ tân, sau khi cô nhân viên lễ tân biết được bọn họ là thực tập sinh, liền mang theo bọn họ đi lầu sáu.

Tòa cao ốc này mới được xây dựng chưa đến mười năm, là một sản nghiệp của tập đoàn Trung Vực. Nhưng tổng bộ công ty chỉ chiếm cứ từ lầu 17 đến lầu 28. Từ lầu 16 trở xuống đều cho công ty khác thuê, có điều vì phòng ngừa có người quấy rầy nghệ sĩ của công ty, hồi đó kiểm duyệt công ty đến thuê đều cực kỳ nghiêm khắc.

Sau khi cô nhân viên lễ tân uyển chuyển hỏi tên của Thu Tử Hàn, Thu Tử Thiện mới biết được, cô nhân viên lễ tân thoát nhìn có vẻ rất khó chung đụng lại nhiệt tình thân mật như vậy.

Đến phòng họp xong họ mới phát hiện thực tập sinh không chỉ có hai người bọn họ. Trung Vực gần nhất mới chiêu sinh một nhóm người, cho nên lúc hai người Thu Tử Thiện đến cũng không thấy có gì đột ngột.

Mọi người trong phòng họp đều an vị ở chỗ ngồi, thấy có người tiến vào tự nhiên ngẩng đầu nhìn thoáng qua. Có điều vừa nhìn liền thấy ngay một đôi nam nữ dung mạo xuất chúng, khiến mọi người đều kinh ngạc một phen.

Hai người này xác định không đi nhầm chỗ chứ? Bọn họ hẳn là nhận lời mời mà đến chứ không phải nhân viên công tác đâu hả?

Lúc Thu Tử Thiện ngồi xuống liền nhìn quanh một vòng gian phòng, quả nhiên phát hiện ngồi ở đối diện có một đôi nam nữ, tuy rằng bọn họ cũng không có nói chuyện với nhau, nhưng hiện tại trên tay hai người đó đều không hẹn mà cùng lúc gửi tin nhắn.

Khóe miệng cô gợn lên một chút cười yếu ớt, quả nhiên là bạn lữ ân ái.

Tần Tinh, Chu Tuấn Thanh là hai người vô cùng đặc lực bên cạnh Hà Minh Châu, có thể nói lúc cùng hai chị em Thu Tử Thiện tranh đoạt cổ phần khổng lồ Trung Vực tạm thời, hai người này đã lập ra công lao hiển hách.

Chu Tuấn Thanh được Hà Minh Châu trợ giúp tiến vào công ty, nhưng ở công ty bọn họ lại hoàn toàn giống như người xa lạ, Chu Tuấn Thanh vốn cùng lắm chỉ là một viên chức bình thường, nhưng cố tình được đến con đường làm quản lý. Cho nên sau đó địa vị tại công ty của hắn cũng là lên như điều gặp gió, tại lúc Thu Tử Thiện tiến vào công ty, hắn đã muốn đứng vững ở vị trí đó rồi.

Hiện tại ngẫm lại, Hà Minh Châu cũng thực xem như lợi hại, sớm như vậy mà bắt đầu an bài người của mình ở công ty rồi.

Mà Tần Tinh là bạn gái của hắn, ở đại học bọn họ đã bắt đầu cùng một chỗ. Nhưng ở công ty, quan hệ của họ chưa bao giờ bị công khai.

Hai người bọn họ đều là bạn học cùng đại học với Hà Minh Châu, nghe nói Tần Tinh vẫn là người bạn tốt nhất của Hà Minh Châu. Kỳ thực Thu Tử Thiện cảm thấy rất hiếu kỳ, loại người như Hà Minh Châu còn có thể có bạn sao.

Có điều cũng chẳng liên quan, bởi vì hết thấy đều có cách rồi.

Nếu Tần Tinh biết người mà bạn trai mình yêu là ai, mà cô ta vẫn là bạn bè tốt của Hà Minh Châu, vậy hướng đi của câu chuyện xưa này có thể càng thú vị hay không?

Lại một lát sau thời gian đến chín giờ, một mỹ nữ mặc trang phục công sở màu vàng nhạt tiến vào, sau khi tiến vào chị ta nhìn quanh gian phòng một lát, mới nói: “Chào mọi người, tôi là Lisa - chủ quản hành chính, hoan nghênh mọi người đến Trung Vực.”

Theo sau Lisa bắt đầu giới thiệu tình huống trong Trung Vực, chị ta cầm thẻ trong tay phân phát cho mọi người rồi nói: “Hiện tại các vị đang cầm thẻ vào cổng cùng thẻ cơm, thẻ vào cổng tương đương với thẻ chứng minh thân phận. Bởi vì Trung Vực là công ty giải trí, vì bảo đảm sự riêng tư của các nghệ sĩ, cho nên có rất nhiều nơi các vị không thể tiến vào. Còn thẻ cơm, hàng tháng công ty đều đã ấn theo cấp bậc trên thẻ cơm của các vị mà ra hạn ngạch.”

Đợi tất cả mọi người lấy thẻ xong, Thu Tử Thiện mới phát hiện lại không có phần bọn họ, cô cũng không để ý lắm, có lẽ cô và Thu Tử Hàn là lính nhảy dù (ý chỉ đi cửa sau), cho nên chắc chưa kịp chuẩn bị.

Một lát sau, Lisa đã dẫn mọi người đến phòng ban của mình. Thu Tử Thiện được phân đến phòng hậu cần, nhưng còn Thu Tử Hàn đi chỗ nào cô cũng không biết.

Mọi người vừa ly khai hội nghị không bao lâu, liền có một người vội từ trong thang máy vàng đi ra. Sau khi anh ta vào văn phòng, liền trông thấy Lisa đang cùng Thu Tử Thiện mất to trừng mắt nhỏ.

“Lisa, chỗ này cứ giao cho tôi, cô ra ngoài trước đi.” Người đến là Tổng giám bộ phận quan hệ xã hội của công ty- Hạ Bá Hiền, bắt mới hơn ba mươi tuổi nhưng đã có địa vị đáng nể trong công ty.

Sau khi Lisa rời khỏi, Thu Tử Thiện mở miệng nói: “Tin đồn trên mạng về tôi và Tần San San, các anh tính xử lý như thế nào?”

Hạ Bá Hiền tối hôm qua vừa thu được tin tức, liền cùng nhân viên bộ phận quan hệ xã hội bận rộn đến ba giờ, điện thoại đều đã muốn gọi tới tận lão tổng của trang web đó, cũng không có biện pháp ngăn chặn tin tức này bị lan truyền rộng.

Huống hồ hiện phương tiện truyền thông hiện đại như vậy, tin tức trên Weibo bọn họ cũng không thể ngăn cản, ngay lúc anh ta chạy lại đây, Tần San San đã trở thành cái tên nóng nhất trên Weibo.

Fan của Tần San San ở trên mạng điên cuồng kêu gào muốn cô gái trong clip phải nói lời xin lỗi, mà thân phận của Thu Tử Thiện phỏng chừng thực sự rất nhanh bị người trên mạng moi ra. Đến lúc đó thì quả thật rất khó lường, tuy rằng Thu Tử Thiện không phải thành viên Hội Đồng Quản Trị, nhưng cô là con gái của Chủ tịch, mỗi tiếng nói cử động bên ngoài xem như chính là đại biểu cho lập trường của công ty.

Hạ Bá Hiền nói thẳng: “Trên phương diện truyền thông vẫn tốt, nhưng dư luận trên mạng đã có xu thế mất khống chế.”

Thu Tử Hàn đương nhiên cũng biết chuyện tình tối hôm qua, cậu lập tức khinh thường nói: “Không phải chỉ là một nữ minh tinh thôi sao, còn phải khấn trương như vậy. Khiến cô ta ở trên mạng làm sáng tỏ mọi chuyện là được rồi, nếu cô ta không đồng ý, vậy làm cho cô ta cút đi.”

Hạ Bá Hiền đẩy gọng kính một cái, sắc mặt không tốt lắm, nhưng cũng không lên tiếng phản bác.

Thu Tử Thiện đứng ở một bên không nói gì, cô biết Tần San San về sau sẽ đầu nhập vào giải trí Bắc Nhã, nhưng cô cũng không nghĩ đến chuyện đuổi cô ta ra khỏi công ty này. Dù gì cũng là một nghệ sĩ có tiếng tăm, lại là người do công ty mình dốc lòng đào tạo, quay phim, tuyên truyền loại nào là không cần tiêu phí thời gian cùng tiền tài.

Còn cái gọi là tiền vi phạm, ngay cả một chút tiền đó, một nghệ sĩ nổi tiếng thì chỉ cần đóng một bộ phim, quay một cái quảng cáo có thể kiếm trở về, chút tiền đó đáng là gì.

Thu Tử Thiện lập tức nói: “Tử Hàn, Hạ Tổng giám là người chuyên nghiệp, xử lý loại tin tức này rất thuận buồm xuôi gió, chúng ta vẫn là nghe ý tưởng của Hạ Tổng giám trước đã.”

“Chúng ta đã muốn phát động nhân lực, tranh thủ dùng đề tài khác để đè chuyện này xuống, còn phía bên Tần San San, bọn họ cũng nguyện ý ra mặt làm sáng tỏ chuyện đó chỉ là một hiểu lầm.”

Thu Tử Thiện trầm tư một hồi, hỏi: “Cư dân mạng hẳn là rất lợi hại đúng không?”

Hạ Bá Hiền nhìn Thu Tử Thiện, có chút không rõ ý của cô.

“Hiện tại cư dân mạng lợi hại như vậy, tôi là ai cũng không khó để họ điều tra ra. Một khi phía Tần San San phát ra thông cáo đính chính, đến lúc đó người trên mạng chỉ cho rằng sơ dĩ cô ta làm vậy là vì chịu sức ép từ công ty. Chỉ sợ khi đó dư luận lại càng không thể khống chế.”

Hạ Bá Hiền đương nhiên cũng nghĩ tới vấn đề này, nhưng hiện tại biện pháp của anh ta đã là biện pháp tốt nhất. Kỳ thực muốn giải quyết chuyện này một chút cũng không khó, nếu là người bình thường, ngay tại trên Weibo nói là vì thái độ công tác kém một chút, Tần San San lại phát thông tin đính chính trên Weibo, song phương cùng nói vào, liền dễ dàng tránh thoát chuyện này.

Nhưng cố tình thân phận của Thu Tử Thiện lại mẫn cảm, hiện tại nếu có người bắt được thân phận Thái nữ của Trung Vực rồi múa bút thành văn. Tuy rằng fan làm ầm ĩ lợi hại, không thể không loại trừ bên trong có “phản động” cố ý gây sóng gió.

Đúng lúc này, di động của Hạ Bá Hiền vang lên, sau khi anh ta nghe điện thoại, sắc mặt càng thêm khó coi.

Chờ anh ta cúp điện thoại, Thu Tử Thiện nhìn sắc mặt anh ta, lạnh nhạt nói: “Nói đi, lại có tin tức xấu gì nữa.”

“Thân phận của cô đã bị cư dân mạng tìm ra, hiện tại trang chủ của công ty đầy rẫy tin nhắn của người hâm mộ Tần San San. Bọn họ mãnh liệt yêu cầu cô phải xin lỗi Tần San San.”

Hạ Bá Hiền tạm dừng một chút, sau đó nói thêm: “Đây không phải là điểm mấu chốt nhất, hiện tại trên mạng lại xuất hiện một chuyện khác, là về cô và chị cô.”

Thu Tử Thiện liền mở ra trang web bất quá, tin tức đầu đề trang web đều là, “Ân oán Hào môn của giải trí Trung Vực, Nhị tiểu thư nổi giận hất cafe lên người Đại tiểu thư ”

Tin tức xấu thật đúng là một cái lại tiếp một cái, xem tiết tấu này thật sự là muốn chinh chết Thu Tử Thiện cô đây mà.

22. Chương 22

Edit & beta: Ha Phuong

Đề tài cực kỳ kích thích, nội dung bên trong lại càng thêm phần kích.

Mở bài báo ra, đầu tiên chính là một ảnh chụp, là ảnh chụp Tần San San và Thu Tử Thiện, là tám ảnh cắt ra từ clip xuất hiện tối hôm qua.

Phía dưới ảnh chụp là một bài văn, tác giả tự xưng mình là một chuyên gia ánh sáng bình thường, cũng lẫn lộn bảy tám năm trong giới này rồi, nhìn thấy, nghe thấy, biết được, quen thuộc đường đi của các minh tinh cũng không ít. Lần này thật sự là nhìn không được mới nói ra cho mọi người cùng biết.

Anh ta nói đưa tám hình này lên là vì muốn xem xét một chút, cái vị kiêu ngạo dám uy hiếp Tần San San đến tận cùng là kẻ ngạo mạn nào. Anh ta nói lúc đó mình cũng có mặt ở studio, đương nhiên đoạn clip ngắn kia không phải do anh ta công bố. Sở dĩ anh ta đứng lên viết ra, là vì anh ta cũng giống người vì chính nghĩa đó, thật sự là nhìn không nổi vị Đại tiểu thư kiêu ngạo này.

Tác giả này còn tự xưng có thể kể lại kỹ càng tình huống lúc đó, ngày đó vốn công ty có đưa đến một bộ trang phục. Nhưng người phụ trách lấy trang phục lúc ấy là Thu Tử Thiện làm hư quần áo không nói, lại còn vu hãm cho người khác. Còn Tần San San lại càng đáng thương, chẳng qua chỉ nói một câu nói, Thu Tử Thiện liền dùng lời nói ác độc nhục nhã cô ấy, thậm chí kiêu ngạo uy hiếp muốn thay vị trí nữ chính của cô ấy.

Phía dưới bài văn anh ta còn nói, kỳ thực Tần San San thật sự là nằm cũng trúng đạn, hoàn toàn là vật hi sinh của tranh đấu hào môn. Vị Thu đại tiểu thư này sở dĩ bảo nổi hoàn toàn là vì một người khác.

Đến đây lại có thêm một ảnh chụp, trên tám ảnh là một cô gái mặc một chiếc váy màu xanh, góc độ ảnh chụp rất tốt, tuy rằng không chụp chính diện khuôn mặt người này, nhưng chỉ nhìn đường cong sườn mặt đều có thể làm cho người ta mơ màng vô hạn.

Tác giả bài viết còn nói, vốn nghĩ đến vị mỹ nữ này là một minh tinh nào đó nên đã chụp lại một vài bức hình. Nhưng không nghĩ tới nhờ vậy mà biết được một cái bí mật kinh thiên động địa. Thì ra hôm đó vị mỹ nữ này chính là nhân viên chịu trách nhiệm đưa truyền thông đến quan sát hiện trường quay chụp, đương nhiên một thân phận khác của cô chính là con gái của Thu Vĩ Toàn - Chủ tịch Trung Vực.

Phản bình luận phía dưới giống như điên rồi, không ít người biết chuyện liền nhảy ra cười nhạo nói, bài báo này toàn phét láo. Tuy rằng cả nhà Thu Vĩ Toàn đều rất bề bộn, nhưng ai chẳng biết nhà ông ta chỉ có một đôi long phượng thai. Nếu Thu Tử Thiện đã là con gái của Thu Vĩ Toàn, thì Thu Vĩ Toàn không nên có một đứa con gái khác.

Sau đó tác giả lại đăng lên thêm một ảnh chụp, trên ảnh là hai cái cô gái đứng cùng một chỗ. Ảnh chụp lần này vô cùng rõ ràng, có điều lần này chỉ chụp phía sau Thu Tử Thiện, có thể nhìn rõ ràng trên mặt cô gái váy xanh trên ảnh chụp tràn đầy sợ hãi.

Sau đó lại tiếp thêm một tấm ảnh nữa, Thu Tử Thiện giơ cao ly cafe trong tay lên.

Sau khi tác giả đăng lên tấm ảnh thứ ba, bình luận phía dưới gần như đều là nhục mạ Thu Tử Thiện. Bởi vì trong bức ảnh thứ ba, tất cả mọi người có thể trông thấy Thu Tử Thiện lãnh khốc đem cafe đổ xuống người cô gái mặc váy xanh

Phía dưới lập tức có người mắng, tôi dựa vào, mới tí tuổi đã kiêu ngạo như vậy rồi, chắc lúc trước cha mẹ cô ta đã ném cô ta đi rồi nuôi lớn cái cuồng rồn ý.

Tác giả bài viết vẫn không ngừng cố gắng nói, mỹ nữ mặc váy xanh tên là Hà Minh Châu, đã công tác trong Trung Vực. Thậm chí anh ta còn đánh cuộc rằng, chỉ cần là nhân viên của Trung Vực thì đều biết, Chủ tịch Thu Vĩ Toàn đối xử với cô ấy không đơn giản. Ngay từ đầu, mọi người đều nghĩ đến cô gái này là thân thích của ông ta, là lính nhảy dù. Nhưng người ta ở trong công ty không bao giờ lên mặt làm cao, bình thường thái độ đối với nhân viên còn rất tốt, rất khách khí.

Đương nhiên, trong bài viết hoàn toàn làm nhạt thân phận của Hà Minh Châu, chỉ nói ả là con gái Thu Vĩ Toàn, một chút cũng không đề cập tới ả là con gái riêng. Tác giả thậm chí còn hoàn hảo làm nổi bật hành vi đối lập của hai vị “Thái tử nữ”, cuối cùng ra kết luận chính là, so với Thu Tử Thiện chuyên gây chuyện thị phi mà lại kiêu ngạo, Hà Minh Châu mới chính là người xứng đáng với thân phận danh媛 này.

Thu Tử Thiện ngồi trong văn phòng Hạ Bá Hiền, lúc đọc đến đoạn kết liền bật cười thành tiếng.

Cô thật sự muốn nói, từ danh媛 này không dùng bữa được đâu, cầu buông tha.

Hạ Bá Hiền thấy cô sau khi xem xong lại còn cười được như thế, sắc mặt vốn khó coi lại càng thêm đen.

Loại diễn đàn bát quái như vậy không bao lâu sẽ xuất hiện thêm rất nhiều topic tương tự:.

Topic ‘Làm bạn học cùng trung học, nói một chút sự thật về Thu Tử Thiện.’

‘Nếu tất cả mọi người đều bát quái về Thu Tử Thiện, không bằng nói một chút về nghệ sĩ của Trung Vực.’

‘818 Nhóm thiên kim hào môn Vân Đô’

Hạ Bá Hiền nhìn các bài post trên màn hình, sắc mặt càng thêm khó coi. Mấy bài post này thật thật giả lẫn lộn, làm cho người ta vô cùng đau đầu. Dù anh ta có thể liên hệ trang web để xóa bài post, nhưng anh ta không cách nào dập tắt được lòng hiếu kỳ của cư dân mạng được.

Dù sao ân oán hào môn có đôi khi còn hấp dẫn hơn tin tức bát quái của showbiz nữa.

Sắc mặt Thu Tử Hàn so với Hạ Bá Hiền còn khó coi hơn, đặc biệt khi cậu nhìn đến những bình luận mắng chửi kia, cái gì mà người như thế mà tâm địa rắn rết, hôm nay có thể đối xử với chị ruột mình như thế, về sau liền dám đối người khác y như vậy. Nhiều người còn mắng Thu Tử Thiện không có giáo dưỡng, đặc biệt khi cậu trông thấy câu cha mẹ cô chính là đem cuồng rồn nuôi lớn.

Cậu vỗ mạnh bàn một cái: “Hạ Tổng giám, chẳng lẽ các người ngồi yên nhìn bọn họ mắng chửi chị tôi? Xóa bài post, lập tức xóa những bài post này đi.”

Mà lúc này, Thu Vĩ Toàn đang ngồi trong văn phòng của mình, máy tính của ông ta cũng đang mở mấy trang web đó. Ông ta nhìn nhìn các bài post không ngừng gia tăng, biểu tình vốn bình thản dần dần trở nên vụn vặt.

Hà Minh Châu ngồi ở trên sofa, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng. Hai tay ả đặt trên đầu gối, bất an nói: “Bố, con thật sự không biết trên mạng vì sao lại xuất hiện mấy bức ảnh này. Lúc ấy tại studio con nên ngăn cản Thiện Thiện, bằng không hôm nay cũng không sẽ xuất hiện chuyện như vậy.”

Thu Vĩ Toàn hít sâu một cái, ánh nhìn Hà Minh Châu cũng không có thân thiết như trước kia. Hiện tại trên Internet đều đang bôi đen Thu Tử Thiện, ông ta cũng không phải ngày đầu tiên lăn lộn trong giới showbiz, vừa nhìn thấy liền biết có người muốn mượn tay người khác sửa trị Thu Tử Thiện.

Hà Minh Châu vừa thấy thần sắc Thu Vĩ Toàn như vậy, tự nhiên hiểu được, hiện tại nhất định ông ta đang hoài nghi ả mượn người làm chuyện này. Bất quá ả đã dám làm như thế, tự nhiên liền có phương pháp ứng đối.

Vì thế sắc mặt ả liền mang theo thân thiết sầu lo, biểu tình giống như không biết nên làm gì nói: “Bố, con biết bố nhất định nghĩ đến Thiện Thiện bị người trên mạng công kích có liên quan đến con, nhưng con mong bố tin tưởng con, tuy rằng con chưa tiến vào nhà họ Thu, nhưng con cũng là một phần tử của nhà họ Thu, con sẽ không làm ra chuyện có lỗi với nhà họ Thu.”

Thu Vĩ Toàn từ trước đến giờ đều vô cùng yêu thích Hà Minh Châu, ông ta cũng không nguyện tin tưởng đứa con gái thiện lương của mình lại làm ra chuyện như vậy. Nhưng hiện tại, trên mạng rõ ràng đang bôi đen Thu Tử Thiện.

Hà Minh Châu cắn cắn môi, cuối cùng như là hạ quyết tâm nói: “Bố, con hoài nghi chuyện này cũng không phải chỉ nhằm vào Thiện Thiện, mà là nhằm vào Trung Vực chúng ta. Việc này đều làm một cách có trật tự, đầu tiên tung clip lên để công kích Thiện Thiện, làm cho người ta nghĩ đến nhà họ Thu giáo dục không nghiêm. Tiếp theo lại công bố thân phận của con, nơi nơi bôi đen nói nhà họ Thu trách móc nặng nề việc không cho con vào cửa. Con nghĩ đây nhất định là do người cố ý bôi đen Trung Vực chúng ta.”

Thu Vĩ Toàn vừa nghe lời này, lập tức muốn quát lớn ả. Nhưng sau đó bình tĩnh suy nghĩ lại, đầu tiên là clip Thu Tử Thiện khó xử Tần San San bị tung ra, đủ để cho tất cả mọi người cảm thấy Thu Vĩ Toàn ông dạy con không nghiêm. Sau đó lại công bố thân phận của Minh Châu, sinh mà không dưỡng còn không cho con gái vào cửa.

Nếu là vì đối phó một con nhóc chưa trải đời như Thu Tử Thiện, đó cũng không khỏi chuyện bé xé ra to. Cho nên kỳ thực trong lòng Thu Vĩ Toàn đã có vài phần tin tưởng lời nói của Hà Minh Châu.

Dù sao giới showbiz không thể so với các chỗ khác, song song với việc phát triển trong đó thì mọi người hất nước bắn lên nhau là chuyện bình thường. Chẳng lẽ anh cho rằng mình ở trên mạng được yêu thích, liền thật sự coi rằng mình đã quật khởi sao.

Giống như trong thiên hạ, những loại diễn đàn như thế này, chính là địa phương trọng điểm của các công ty giải trí, về cơ bản các công ty đều cử chuyên gia đóng ở các diễn đàn này. Một khi phát hiện nghệ sĩ của công ty bị hất nước bắn, liền kịp thời xử lý.

Hiện tại trong giới showbiz chỉ cần có tiền thì có để đổi trắng thay đen, cô gái nữ hán tử tốt đẹp đều có thể bị biến thành lục trà biểu. Chanh chua nay cũng biến thành đắng thành thành khẩn, không tranh quyền thế chỉ làm bản thân biến thành mục tiêu của mọi người..

Cho nên, bên trong là thị phi phi đúng đúng sai sai, lại há là dễ dàng có thể thấy rõ ràng.

Hà Minh Châu thấy đầy mắt Thu Vĩ Toàn đã lộ ra hoài nghi, liền biết cách nói của mình đã được ông ta thông qua, cho nên ả không ngừng cố gắng nói: “Bố, con hoài nghi lần này là có người cố ý tung clip này lên, tranh thủ dư luận đồng tình. Lại công bố thân phận của con, làm như vậy có thể khiến cho chúng ta bất hòa từ bên trong.”

Thu Vĩ Toàn bị ả một hơi dẫn đường như vậy, lập tức hướng sự hoài nghi ra đương sự bên ngoài, vì thế ông ta lập tức hỏi lại: “Con nói là do Tần San San cố ý thả ra tiếng gió, cô ta muốn giải trừ hợp đồng với công ty?”

Hà Minh Châu thấy đã đạt được đến hiệu quả mình muốn, trong lòng liền vui vẻ, nói tiếp: “Bố, kỳ thực trong khoảng thời gian con ở studio, nghe đồn không ít về Tần San San, trong đó không ít tin đồn nói cô ta và ông chủ của Bác Nhã đi lại rất thân mật.”

“Mấu chốt vấn đề chính là, cũng không thấy người đại diện của cô ta báo lại với công ty, con hoài nghi cô ta đã vượt qua người đại diện tự ý tiếp xúc với người của Bác Nhã.”

Thu Vĩ Toàn vừa nghe lời này, liền lập tức khó chịu hỏi: “Con đã sớm nghe nói đến việc này, vì sao con không nói sớm?”

“Bố, lời đồn trong showbiz thật giả lẫn lộn. Con cũng không muốn vì một tin tức giả dối mà phá hủy một minh tinh triển vọng của công ty, con tính là để điều tra rõ ràng chuyện này rồi mới báo lại với bố. Chẳng qua tự nhiên lại xuất hiện chuyện như vậy, là do con sai.” Hà Minh Châu nửa thật nửa giả nói, biểu tình trên mặt càng thêm chân thành đến cực điểm, đáng vẻ vì công ty làm lụng vất vả đến chết.

Thu Vĩ Toàn vừa nghe sự tình đã muốn dính đến nghệ sĩ công ty, đương nhiên sẽ không nghe lời nói phiến diện của Hà Minh Châu. Nhưng Hà Minh Châu cũng không sợ, nếu trước đó ả không tìm được đường lui tốt, làm sao ả có thể dám như đưa tin tức lên mạng.

Tần San San quả thật có quan hệ không ít với lão tổng của Bác Nhã, có điều bọn họ thông đồng cùng một chỗ cũng chỉ mới có ba tháng mà thôi, nhiều lắm chính thân quen một chút, có quan hệ tốt. Huống chi, Tần San San bây giờ còn đang nổi tiếng, trừ phi đầu óc cô ta rút gân, mới có thể muốn đi ăn máng khác mà đến giải trí Bác Nhã.

Hà Minh Châu đã sớm cùng Tần San San không hòa hợp, cho nên Hà Minh Châu vẫn muốn nâng một nữ nghệ sĩ khác trong công ty lên, nhưng là bất kể ả ở trước mặt Thu Vĩ Toàn chửi bới Tần San San như thế nào, cũng không mấy may động được vị trí của cô ta.

Hà Minh Châu liền tính lợi dụng cơ hội lần này, một mũi tên trúng hai đích, đã có thể đánh ngã Tần San San, còn có thể dựa vào dư luận xã hội mà tiến vào nhà họ Thu.

Hà Minh Châu liền đi đến bên người Thu Vĩ Toàn, hạ mắt nói: “Bố, hiện tại trên mạng nơi nơi đều là chửi rửa nhà họ Thu, tuy rằng chuyện này không phải do con làm, nhưng chung quy vẫn có quan hệ với con. Mẹ nói rất đúng, chúng ta không nên ở lại Vân Đô cho bố thêm phiền toái.”

Thu Vĩ Toàn nghe lời nói của ả xong, trong lòng lại là một trận hổ thẹn. Vài ba lần ông ta đều vỗ ngực bảo đảm sẽ chứng minh danh phận Minh Châu, nhưng cố tình không thể thành công.

Nếu Minh Châu sớm tiến vào nhà họ Thu thì lần này cũng sẽ không bị người có tâm lợi dụng. Thu Vĩ Toàn nghĩ đến đây, lại càng thấy phản cảm Thu Tử Thiện và Thang Kiều, tổng cảm thấy nếu không có bọn họ ngăn trở, lần này ông ta cũng sẽ không bị người trên mạng mắng chửi như vậy.

Thu Vĩ Toàn tự nhận thân phận mình kiêu ngạo, nhưng cho dù ông ta kiêu ngạo thì cũng không thể ngăn chặn những bình luận trên Internet. Cho nên hôm nay việc này vừa ra, ông ta liền cảm thấy vô luận như thế nào cũng phải cho mẹ con Tuyết Vân một cái công đạo. Dù sao chuyện Minh Châu là con gái ông ta đã là chuyện thực được xác định vững vàng, vậy nhân cơ hội nhận thức Minh Châu trở về. Như vậy cũng có thể ngăn chặn miệng của những người trên mạng.

Thu Vĩ Toàn nói cho Hà Minh Châu nghe suy nghĩ của mình, lại một lần cam đoan với ả, hần nhất định sẽ mang Hà Minh Châu về nhà.

Bất quá Hà Minh Châu từ lúc gặp phải sự tình lần trước, liền hiểu được ả muốn chân chính tiến vào nhà họ Thu cũng không đơn giản như vậy.

Hà Minh Châu mang theo đôi mắt chờ mong nhìn ông ta nói: “Bố, con biết dì và Thiện Thiện đều phản đối con. Nhưng hôm nay trên mạng lại chê cười nhà họ Thu chúng ta như vậy. Con cảm thấy Hàn Hàn chính là trưởng tử Nhà họ Thu, bố chỉ cần cùng nó thương nghị là được rồi, nó nhất định sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của bố.”

Hà Minh Châu tự nhiên là tính toán tốt lắm, Thu Tử Hàn chính là con trai duy nhất của nhà họ Thu, phân lượng nói chuyện cũng không phải là một người Thu Tử Thiện có thể so sánh. Chỉ cần nó đồng ý cho ả tiến

vào Nhà họ Thu, còn sợ ông nội không mở miệng đồng ý sao.

Còn làm cách nào để đả động Thu Tử Hàn, trong lòng Hà Minh Châu tự nhiên sớm đã có tính toán trước.

23. Chương 23

“Nghe nói diễn viên nổi tiếng Vệ Thượng Hồng của công ty chúng ta đang yêu đương với Tiểu hoa đán mới nổi Chu Tiểu Mạn, tin tức này chỉ sợ còn bùng nổ hơn tin tức của tôi chứ?” Thu Tử Thiện cười nói.

Xưa nay Vệ Thượng Hồng có danh xưng Tứ tiểu sinh ở trong nước, các bộ phim truyền hình trước kia của anh ta luôn đánh đầu thắng đố không gì cản nổi, phàm là phim truyền hình có anh ta diễn đều đạt tỉ lệ người xem tivi cao nhất, phá kỉ lục trong vài phút đồng hồ là chuyện bình thường. Vài năm gần đây anh ta chuyển hướng qua đóng phim điện ảnh, doanh thu phòng bán vé cũng đạt rất tốt, có thể nói tiềm lực phát triển của người này rất tốt.

Hạ Bá Hiền làm việc tại công ty đã gần tám năm, lúc anh ta nghe được tin tức có liên quan đến hai chị em nhà họ Thu, không phải Nữ thái tử đến học tập lại chọc phải phiền toái, thì cũng là việc Thái tử gia lại ở công ty đánh nhau với người ta, thế nên là trợ lý Chủ tịch không thể không tự thân xuất mã xử lý.

Nhưng anh ta hoàn toàn không nghĩ tới vị Đại tiểu thư này, lúc đối mặt với chuyện lớn như vậy lại có thể mặt không đổi sắc. Phải biết rằng, có biết bao nhiêu nghệ sĩ không chịu nổi sự đàm tiếu của dư luận mà phải biến mất khỏi giới showbiz.

Hạ Bá Hiền có chút khó xử nói: “Vệ Thượng Hồng là diễn viên mà công ty dốc lòng bồi dưỡng, chỉ sợ làm vậy sẽ có chút khó khăn, tôi nghĩ đại đa phần lãnh đạo cấp cao cũng sẽ không đồng ý.”

Thu Tử Thiện quay đầu nhìn anh ta, cười lạnh nói: “Tôi chỉ nói anh tạo ra scandal của bọn họ, ai bảo anh phải nói hết sự thật đâu. Nếu các người không đồng ý phương án này, như vậy cũng có thể, trong vòng hôm nay phải nghĩ ra phương án để đối phó với chuyện này cho tôi.”

Sau đó cô nhìn vào máy tính, sắc mặt mặc dù bình tĩnh nhưng mang theo ảm ảm khinh thường nói: “Tôi cũng không phải là người mà ai cũng có thể nghị luận.”

Hạ Bá Hiền vội vàng nói câu hiểu được, xong vội vã rời đi. Hôm nay sở dĩ anh ta đến bên này trước, hoàn toàn là vì sáng nay có người truyền lời cho anh ta, nói là cô Thu đến đây, việc xử lý tin tức lần này phải hỏi xem ý kiến của cô trước.

Có thể làm cho Hạ Bá Hiền cung kính như vậy, đương nhiên không phải vị Thu Chủ tịch hữu danh vô thực kia. Anh ta đã sớm biết đây chính là ý của ông cụ Thu, cho nên mới cung kính với Thu Tử Thiện như vậy.

Hiện tại anh ta còn phải lên lầu 28 báo cáo với Chủ tịch chuyện này. Xem ra, ngay cả nội bộ trong nhà họ Thu cũng không yên bình như vẻ ngoài.

Khi Thu Tử Thiện nhận được thẻ tên của mình mới phát hiện, mặt trên không có chứng minh thân phận của cô, ngay cả tên đều là một cái tiếng Anh danh —Chris.

Cô cầm lên thẻ đeo của Thu Tử Hàn nghiên cứu hồi lâu, mới ngẩng đầu hỏi: “Em gọi là Bobby từ khi nào vậy?”

Thu Tử Hàn thuận tay đoạt lại thẻ tên, cả giận nói: “Ông đây vẫn luôn kêu là Bobby.”

“Được rồi, baby, chị đã biết, em không cần kích động như vậy.”

“Là Bobby, không phải baby, chị là đồ mù chữ.”

Thu Tử Thiện đang muốn phản kích, thì đã đến lầu 19 rồi. Thu Tử Hàn lập tức bước nhanh ra khỏi thang máy, không cho cô chút cơ hội nào.

Được rồi, Thu Tử Hàn bị phân đến phòng thị trường, tuy rằng cô và cậu cùng chung một tầng, nhưng rõ ràng, phòng hậu cần và phòng thị trường, nghe tên thôi cũng đủ biết là không cùng cấp bậc.

Khi Thu Tử Thiện đến phòng hậu cần, mới phát hiện nơi này quả thật rất xứng với cái tên của nó. Bởi vì có một nửa trên bàn đều xếp đầy đồ linh tinh.

“Cho hỏi,” ngay lúc Thu Tử Thiện đang muốn tìm người phụ trách, chợt có một người mặc áo T-shirt màu hồng ôm một đồng hồ đeo tay la lung lay đi tới.

Đồ cô nàng đó ôm chất một đồng hồ cao, thế nên cô nàng hoàn toàn không phát hiện người trước mắt, ngay lúc cô nàng đó sắp đụng phải Thu Tử Thiện, Thu Tử Thiện liền nhanh tay đỡ lấy chồng đồ kia.

“Xin hỏi, quản lý phòng hậu cần có ở đây không?”

Cô nàng kia khó khăn vươn đầu từ sau đồng hồ, hỏi: “Cô tìm quản lý Vương à?”

“Đúng vậy.”

“Chị ấy đi nhà xí, cô chờ một chút nhé.”

Vừa nghe hai chữ nhà xí xong, Thu Tử Thiện há hốc miệng, cầm nín luôn.

Đợi quản lý Vương từ “Nhà xí” trở về, liền lập tức nhiệt tình tiếp đãi Thu Tử Thiện. Chờ thêm năm phút đồng hồ, Thu Tử Thiện mới biết được, thì ra phòng hậu cần gần hai năm nay không có người mới nào vào làm, năm nay lại một lần đến luôn hai người mới, quản lý Vương tự nhiên cười như nở hoa.

Chị ta vẫy vẫy tay, kêu cô nàng mặc áo T-shirt mà hồng lại chỗ mình, sau đó giới thiệu với Thu Tử Thiện: “Đây là Bạch Phú Mỹ, đến trước cô nửa tháng, hôm nay để cô ấy dẫn cô dẫn đi tham quan và làm quen với phòng ban.”

Lần này Thu Tử Thiện cũng không giật mình há to miệng nữa, ngược lại cực kỳ bình tĩnh, bắt tay với cái cô nàng Bạch Phú Mỹ này.

Quản lý Vương lúc này mới nhớ đến mình chưa hỏi tên của Thu Tử Thiện, vì vậy chị ta nhìn thoáng qua thẻ tên của cô, phát hiện trên thẻ tên của cô chỉ có một cái tên tiếng Anh, mặc dù hơi lạ nhưng chị ta cũng không hỏi nhiều.

Sau khi quản lý Vương rời đi, Bạch Phú Mỹ lập tức lại gần, hỏi: “Tên tiếng Trung của cô là gì? Tại tôi có cảm giác nếu chỉ gọi tên tiếng Anh của cô không thôi, lại giống như không đủ thân thiết.”

Thu Tử Thiện nhìn Bạch Phú Mỹ mỉm cười chất phác thanh xuân tràn đầy ánh mặt trời, sao cô cảm thấy mỗi lần kêu tên cô nàng này chính là một loại châm chọc kia chứ.

Tuy cô cố gắng xua tan đi tạp niệm trong đầu, nhưng mỗi lần cô ngẩng đầu nhìn thấy Bạch Phú Mỹ đang tươi cười, ngẩng đầu cái nữa cũng nhìn thấy cô nàng đang cười, tiếp tục ngẩng đầu lại nhìn thấy nữa, được rồi, thực sự có cha mẹ đặt tên cho con gái mình như vậy.

Bạch Phú Mỹ vẫn không nhận ra sự khác thường của cô mà vô tư nói: “Thật ra sau khi đến Vân Đô, tôi mới biết tên của mình nghe thật quê mùa. Cho nên cô đừng ngượng ngùng, cho dù tên của cô là Thúy Hoa, tôi cũng sẽ không ghét bỏ đâu, dù sao tên của chúng ta đều nghe quê như nhau.”

Thu Tử Thiện thiếu chút nữa đã ghen, ai kêu Thúy Hoa, tên ai quê mùa hử, ai giống như cô ta đâu chứ.

Nhưng cô vẫn phải ghen đến muốn học máu nội thương, tận lực tao nhã cười nói: “Tên của tôi không phải Thúy Hoa, cô có thể gọi tôi là Tiểu Thiện.”

Thật ra, Bạch Phú Mỹ thật là một cô gái chân thành thành thật. Bởi vì không đến nửa ngày, Thu Tử Thiện đã biết hết mọi chuyện của cô nàng.

Bạch Phú Mỹ đi ra từ một thị trấn gọi là Vang Xuyên, nghe nói là ở một thị trấn nhỏ ở phía bắc Vân Đô.

Lúc cô nàng hai tuổi thì mẹ qua đời. Bố cô rất nhanh đã rước về cho cô một bà mẹ kế, vì thế có mẹ kế liền chỉ có bố dượng. Nhà Bạch Phú Mỹ vốn cũng không giàu có, ngày qua ngày rất khó khăn. Từ bé cô nàng

đã phải đi thu lượm báo chí cũ, hộp giấy, bình rượu...để bán kiếm tiền, bởi vì cô nàng cần mua sách bài tập cùng bút máy để đến trường.

Nếu không phải cô nàng cố gắng bươn chải, chỉ sợ ngay cả cấp ba cũng không học được.

Bạch Phú Mỹ nói, cô vì để được lên học cấp ba, suýt nữa là chết. Bởi vì bà mẹ kế vẫn thường xuyên thù thủ với bố cô, để cho cô đi làm thuê kiếm tiền về nuôi em trai. Mẹ kế sinh được một đứa con trai, có thể tưởng tượng những khổ sở mà cô nàng phải trải qua.

Bạch Phú Mỹ còn nói, sau khi cô nàng lên trung học thì không hề lấy của nhà một đồng tiền nào, cho tới bây giờ thành tích cô nàng đều luôn đứng nhất toàn trường, chính là dựa vào thành tích trâu bò đó, cô được hưởng đãi ngộ miễn phí ba năm học phí, bởi vì toàn bộ trường học đều chờ cô trở thành thủ khoa, đương nhiên thủ khoa tỉnh cũng không phải là không thể.

Bạch Phú Mỹ còn nói, tuy rằng trường học miễn học phí cho cô, nhưng cô vẫn làm thuê ở căn tin trường, vì cô muốn dành tiền mua sách tham khảo.

Bạch Phú Mỹ còn muốn nói, được rồi, Thu Tử Thiện phải ngắt lời cô nàng, bởi vì đã đến giờ ăn cơm.

Thu Tử Thiện có chút trầm mặc, nếu cô còn ở mười tám tuổi, như vậy cô nhất định sẽ cảm thấy loại người như Bạch Phú Mỹ rất ngu ngốc, nhưng cô lại có được linh hồn hai mươi bảy tuổi, là người đã sống hai đời.

Cô muốn thật sự thể nghiệm mùi vị bần cùng, cho nên cô không có cách nào cự tuyệt một cô gái như Bạch Phú Mỹ, dù cô nàng này rất nghèo rất ngốc nhưng tinh thần lại vô cùng cường đại.

Kỳ thực bộ dạng Bạch Phú Mỹ cũng không khó xem, hay nói cách khác cô nàng cũng được xem là một người đẹp.

Sau khi hai người đi đến căn tin, liền tìm chỗ ngồi xuống.

Được một lúc, phía cửa liền truyền đến tiếng xôn xao. Thu Tử Thiện quay đầu lại, trông thấy Thu Tử Hàn tay đút vào túi, mặt mặt không biểu cảm đi vào nhà ăn.

“Ra vẻ,” cô trắng mắt liếc cậu một cái, liền cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Ai ngờ, một lát sau, chợt có người đặt cơm xuống bàn cô. Thu Tử Hàn phá lệ tự giác ngồi ở bên cạnh Thu Tử Thiện, cậu nhìn thoáng qua Bạch Phú Mỹ ngồi đối diện, trên mặt lộ ra tươi cười nhợt nhạt, nói: “Xin chào, tôi là Bobby.”

“Cô có thấy không, cậu ấy nở nụ cười, cậu ấy lại có thể nở nụ cười.”

“Đúng đúng, sáng đến giờ chưa bao giờ thấy cậu ấy cười, tôi còn cho rằng cậu ấy thuộc kiểu người lạnh lùng đấy.”

“Cậu ấy cười rõ lên thật đẹp, tôi rất thích, giờ cậu ấy là nam thần của tôi.”

“Háo sắc, không phải hôm qua cô mới nói, Vệ Thượng Hồng mới là nam thần của cô sao?”

Thanh âm các nhân viên nữ không chút nào e dè bình luận truyền tới, lọt vào lỗ tai Thu Tử Thiện. Cô quay đầu qua, nụ cười trên mặt thực giả đối hỏi: “Ngài Thu, có thể ngăn chặn đám fan nào tàn của ngài chút không?”

Ai ngờ Thu Tử Hàn hoàn toàn không quan tâm, ngược lại sức quyến rũ toàn bộ đều khai hỏa, cười càng thêm phong tao hỏi: “Cô vẫn chưa nói cho tôi biết tên của cô.”

Đối phương tay cầm bát, đang cố gắng chiến đấu với miếng thịt sườn, nhanh chóng ngừng đầu nói: “Bạch Phú Mỹ.”

Sắc mặt Thu Tử Hàn tự nhiên trở nên rất khó coi, khó hiểu hỏi: “Cô nói cô tên gì?”

“À, tôi tên là Bạch Phú Mỹ,” sau khi nhanh chóng trả lời, Bạch Phú Mỹ lại cúi đầu nâng bát lên.

Lần này Thu Tử Thiện thực không khách khí bật cười, xem ra trong mắt Bạch Phú Mỹ, Thu Tử Hàn còn kém lực hấp dẫn hơn cả thịt nướng trong bát.

Thu Tử Thiện quyết định, bắt đầu từ giờ phút này, chính thức kết giao với cô nàng Bạch Phú Mỹ này.

Sau khi ba người cơm nước xong, Bạch Phú Mỹ mang theo có chút khó xử nhưng vẫn biểu hiện nghiêm cẩn nói: “Barbie à, tôi cảm thấy một người con trai kêu tên như vậy thật kì quặc, nếu không cậu đổi một cái tên tiếng Anh đi?”

Thu Tử Hàn bị nói xong luôn luôn cảm râm, cậu gọi là Bobby chứ không phải là Barbie chết tiệt gì đó.

Nhưng Bạch Phú Mỹ hoàn toàn không nghe lọt tai lời của cậu, ngược lại dùng một loại ánh mắt nhìn một đứa nhỏ không thành thực nhìn Thu Tử Hàn.

Tận đến lúc Thu Tử Hàn bị người tìm đi, còn mang theo một loại biểu tình chết không luyến tiếc.

Thu Tử Hàn vốn tưởng rằng người bên phòng thị trường tìm cậu, nhưng ai ngờ người tới trực tiếp dẫn cậu lên lầu 27. Thu Tử Hàn vừa nghe liền kỳ quái, bố cậu lại có thể hu tôn hàng quý (người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp; tự hạ thấp địa vị; giảm tôn hạ quý) tiếp kiến tiểu lâu la như cậu.

Hôm nay buổi sáng lúc ra khỏi nhà, ông ta còn nghiêm mặt nói với cậu rằng, tại công ty tuyệt đối sẽ không có chuyện nhân nhượng người nhà.

Văn phòng của Thu Vĩ Toàn được trang trí theo phong cách Châu Âu xa hoa, ngay cả chiếc ghế dựa của ông ta tối thiểu cũng giá trị 30.000 Euro.

“Chủ tịch, ngài tìm con?”

Thu Tử Hàn đứng trước bàn làm việc, Thu Vĩ Toàn liền ngẩng đầu nhìn cậu, ngay cả ông ta cũng không khỏi cảm khái, đứa nhỏ được ôm trong lòng mình nay cũng đã trưởng thành thành thiếu niên cao ngất. Nghĩ đến đây thái độ của ông ta với Thu Tử Hàn nhu hòa ba phần.

“Nói bố nghe xem, ngày đầu tiên đi làm cảm giác thế nào?”

“Cũng không tệ,” Thu Tử Hàn nhún vai, thờ ơ nói.

Thu Vĩ Toàn thấy dáng vẻ cậu như vậy vừa muốn cười lại vừa muốn quát lớn. Nhưng ông ta vẫn nhịn xuống, lại hỏi cậu vài câu, cuối cùng mới nói: “Tin tức hôm nay chắc con cũng thấy rồi?”

Không đề cập tới cái này còn tốt, vừa nhắc tới sắc mặt Thu Tử Hàn liền lạnh xuống, cậu khinh thường: “Đều nói bộ phận quan hệ công chúng của Trung Vực rất giỏi, nhưng giờ ngay cả một cái tin tức như vậy đều áp xuống không được, công ty thật sự là nuôi không dám người này.”

Thu Vĩ Toàn lập tức mất hứng, cậu nói cấp dưới vô dụng không phải là gián tiếp nói ông chủ là ông ta vô dụng sao. Vì thế ông ta lập tức cả giận nói: “Nếu không phải Thu Tử Thiện làm xằng làm bậy, làm sao có hôm nay xảy ra chuyện như vậy. Bố còn tưởng rằng nó đã thật sự thay đổi rồi, hiện tại xem ra cũng cùng lắm là trước mặt ông nội con giả vờ giả vịt thôi.”

Thu Tử Hàn thấy ông ta nói Thu Tử Thiện như vậy, tự nhiên không phục, nhưng cuối cùng cậu vẫn nhịn xuống.

Lúc này, Thu Vĩ Toàn mới rốt cục nói ra mục đích của bản thân: “Bố gọi con lên đây, là muốn cùng con thương lượng một chút, làm sao để giải quyết nguy cơ dư luận lần này?”

Thu Tử Hàn vừa nghe lập tức liền nở nụ cười, cậu hỏi: “Bố, bố đang nói chuyện cười à. Không phải suốt ngày bố đều nói con chỉ biết phá sản? Bố còn cần cùng con thương lượng sao?”

Thu Vĩ Toàn làm sao không nghe ra được giọng điệu trào phúng của con trai mình, nhưng ông ta vẫn cố nén tức giận nói: “Con là trưởng tôn của nhà họ Thu, hiện tại dư luận trên mạng đối với nhà họ Thu đã có hiểu lầm rất sâu. Con cũng không nhìn thấy mấy cái topic rất khó coi kia sao, bố cũng biết trong chuyện Minh Châu, bố rất có lỗi với mẹ con. Nhưng sự tình đều đã xảy ra rồi, cứ giằng co như vậy cũng không được. Thừa dịp dư luận trên mạng còn chưa biết rõ sự thật, bố muốn nhận thức Minh Châu về nhà họ Thu.”

Thu Tử Hàn không nghĩ tới, ông ta bảo mình lên đây chính là nói chuyện này.

Càng không ngờ, Thu Vĩ Toàn lại nói tiếp: “Bố biết mấy ngày nay con chịu nhiều áp lực, con yên tâm, chỉ cần con đồng ý truyện chỉ được đăng tại, mọi người khác đều là ăn cắp trở về nói chuyện với ông nội, đồng ý để cho Minh Châu tiến vào nhà họ Thu. Bố sẽ bảo Thiện Thiện trả lại thẻ tín dụng và xe thể thao cho con. Con là trưởng tôn nhà họ Thu, lời con nói sẽ khiến ông nội suy xét.”

“Không phải con rất thích chiếc xe thể thao Lamborghini đó sao, đợi chuyện này xong xuôi, bố liền mua cho con một chiếc.”

Thu Tử Hàn gật gao nhìn chằm chằm Thu Vĩ Toàn, nhìn đến đáy lòng ông ta sợ hãi.

“Nếu con không đồng ý thì sao?”

24. Chương 24

Edit & beta: Hà Phương

Đây là lần đầu tiên Thu Tử Hàn thật sự đánh giá người đàn ông trước mặt, bố ruột của cậu, Vốn chính là người mà cậu sùng bái nhất, ý lại nhất trên thế giới này.

Nhưng khi ông ta không hề xấu hổ nói ra những lời kia, Thu Tử Hàn lần đầu tiên phát hiện, trong lòng mình lại có rất nhiều cảm xúc, thất vọng, bất đắc dĩ, khinh bỉ thậm chí thống hận, ngay tại giờ phút này vương mắc cùng một chỗ, trời kín cậu không hề thở thậm chí không thở nổi.

Thu Vĩ Toàn đương nhiên có tính đến việc Thu Tử Hàn sẽ không đồng ý, ông ta liền mềm mỏng khuyên giải: “Chuyện này không chỉ là vì Minh Châu, mà cũng là vì tốt cho chị con. Con xem xem hiện giờ người trên mạng đánh giá chị con như thế nào, nhận thức lại Minh Châu thì người khác cũng không trách móc nặng nề chị con nữa.”

Thu Tử Hàn cười lạnh, châm chọc nói: “Chị của con? Chẳng lẽ chị ấy không phải con gái của bố sao, chắc hiện tại trong lòng bố chỉ có mẹ con Hà Minh Châu đó thôi đúng không?”

“Được, con nói cho bố biết.” Thu Tử Hàn thể hiện sự kiên định trước nay chưa từng có: “Chuyện này tuyệt, đối, không, có, khả, năng, chỉ cần một con ngày còn sống tuyệt đối sẽ không đồng ý cho Hà Minh Châu tiến nhà của nhà chúng ta. Bố nói rất đúng, con là trưởng tôn nhà họ Thu, tương lai hết thảy mọi thứ của nhà họ Thu đều là của con, lời nói của con ông nội cũng sẽ trịnh trọng suy xét. Cho nên bố triệt để chết tâm đi.”

Thu Vĩ Toàn lập tức giận dữ, ông ta không nghĩ mình đã phải ăn nói khép nép với con trai như vậy, mà nó lại chẳng thêm để ý đến chút cảm nhận nào của mình, ngược lại còn sỉ nhục mình và Minh Châu.

Vì thế trong lúc tức giận nhất thời, ông ta đã ném thứ gì đó trên bàn qua.

Thu Tử Hàn đương nhiên là nhanh tránh đi, chờ cậu cúi đầu trông thấy khung hình nằm trên mặt đất, khung hình bằng kính đã vỡ nát, những người ở bên trong hình cũng giống như bị vỡ thành nhiều khối nhỏ.

Cậu xoay người lượm khung hình lên, lấy ảnh chụp bên trong ra. Đây là ảnh chụp gia đình họ, có mẹ, có cậu và Thu Tử Thiện, cũng có Hà Minh Châu và người đàn ông trước mặt này.

Thu Tử Hàn cẩn thận nhìn thoáng qua tấm ảnh, không khỏi nở nụ cười. Trên ảnh chụp cậu và Thu Tử Thiện đứng cạnh Thang Kiều, mà Hà Minh Châu thì đứng bên cạnh Thu Vĩ Toàn. Kỳ thực cái nhà này theo ngay từ đầu, lúc vô ý đã phân chia đội hình cả rồi.

Thu Vĩ Toàn thấy đồ mình ném chính là khung ảnh gia đình, trong lòng cũng có chút hối hận, nhưng khi ông ta ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt khinh bỉ của con trai, lại không khỏi giận dữ lên.

Bản thân dần lại tỉnh tình cùng nó giải thích, lại thành khen ngược đánh mất mặt mũi mình.

Thu Vĩ Toàn liền chỉ vào mũi Thu Tử Hàn, nói: “Bố anh còn chưa có chết đâu, tài sản của nhà họ Thu còn không tới phiên anh đến xen vào. Tôi nói cho anh biết, anh đừng tưởng rằng anh là đứa con trai duy nhất của tôi, quyền quản gia sản cũng không nhất định phải truyền cho anh. Anh nếu không nghe lời tôi, tôi sẽ cho anh cả đời này trôi qua trong nghèo túng.”

Khuôn mặt Thu Tử Hàn vốn đang lạnh lùng, nghe xong lời này, ngược lại nở nụ cười: “Nếu bố thực sự nguyện ý đưa quyền quản gia sản cho người khác, con đây cũng không phản đối. Có điều bố nói rất đúng, tài sản nhà họ Thu không tới lượt con đến phân phối, nhưng nó cũng không tới lượt bố khoa tay múa chân.”

Thu Vĩ Toàn nghe được mấy lời nói đại nghịch bất đạo này của cậu, lửa giận công tâm. Dù sao ý tứ Thu Tử Hàn cũng là sự thật, ông cụ vẫn còn kia, ông ta muốn đem tài sản cho những người khác cũng không thể.

Những lời này của Thu Tử Hàn không thể nghi ngờ là chọc đến chỗ đau của Thu Vĩ Toàn, dù sao ông ta cũng sắp năm mươi tuổi đầu rồi, thế mà vẫn bị bố của mình chèn ép. Trong lúc nhất thời, ông ta thật sự là vừa giận vừa tức.

Thu Tử Hàn cũng không buồn để tâm đến cái gọi là tự tôn của ông ta, chỉ trưng ra khuôn mặt lạnh nhìn chằm chằm, đầu cũng không quay lại liền rời đi.

Thu Tử Hàn đi thang máy xuống dưới lầu, chợt phát hiện trong tay mình còn cầm khung ảnh bị vỡ. Hiện tại cậu thật sự không có cách nào tiếp tục ngắm được nữa.

Lúc thấy Thu Tử Hàn đến phòng hậu cần, Thu Tử Thiện còn thấy có chút kỳ quái.

“Em làm sao vậy, sắc mặt khó coi thế, bị cấp trên mắng sao?” Thu Tử Thiện thấy cậu bày ra một khuôn mặt thối, liền giỡn giỡn hỏi.

Nghe cô nói vậy, Thu Tử Hàn cũng không có chút dấu hiệu phản bác. Thu Tử Thiện nhìn thoáng qua đồ trên tay cậu, lại hỏi: “Làm sao vậy, em đây là? Thế mà lại làm vỡ một cái khung hình sao, em mà cũng vụng về thế á? Đưa chị nhìn xem, xem em làm vỡ thứ gì?”

Nói xong, cô liền đưa tay cầm lấy khung hình. Khi cô nhìn thấy tấm ảnh bên trong, mới phát hiện chính là ảnh gia đình họ.

Cô ghét bỏ nhìn thoáng qua ảnh Hà Minh Châu, nhớ đến đời trước, lí do cô không thích Hà Minh Châu, cũng chỉ là vì ả đã đoạt đi sự yêu thích của bố. Thu Tử Thiện chưa từng nghĩ đến việc bố trí Hà Minh Châu vào chỗ chết, nhưng Hà Minh Châu sau khi đoạt mất Dung Trạch, không chỉ đối với cô đuổi tận giết tuyệt, liền ngay cả Thu Tử Hàn vốn có quan hệ tốt với ả cũng không được buông tha.

“Thu Vĩ Toàn tìm em à?” Thu Tử Thiện vừa nhìn thấy khung hình liền đoán được Thu Tử Hàn mới từ chỗ đó trở về.

Thu Tử Thiện nhìn chung quanh liếc mắt một cái sau, sau đó lôi kéo Thu Tử Hàn đến một chỗ ít người qua lại.

“Ông ta tìm em làm gì? Là vì mấy bài báo trên mạng sao?” Thu Tử Thiện trầm tĩnh hỏi, cô cũng không phải không có nhãn lực đến nỗi cảm thấy Thu Vĩ Toàn vì lo lắng cho cô mà đi tìm Thu Tử Hàn thương lượng.

Thu Tử Hàn nắm chặt tay, sau khi cô hỏi nhiều lần, cuối cùng cậu mới đỏ hồng mắt nói: “Ông ấy bảo em về nói chuyện với ông nội, rằng em đồng ý để Hà Minh Châu tiến vào nhà họ Thu.”

Trên mặt Thu Tử Thiện xuất hiện biểu tình không tưởng tượng nổi, cô hít sâu một hơi, sau đó hỏi: “Ông ta thật sự nói như vậy, sao ông ta có thể không biết xấu hổ như vậy, sao ông ta có thể đề xuất với em một yêu cầu vô liêm sỉ như vậy?”

Thu Tử Thiện đi qua đi lại hai vòng, cố gắng muốn ngăn chặn lửa giận trong lòng. Đúng là có vài người quả thật cần bả đến trình độ VIP rồi, biến chất thành cỗ máy chiến đấu, luôn biết làm thế nào để dễ dàng khơi mào lửa giận của người khác.

Thu Tử Thiện vẫn luôn nói với bản thân, đừng ôm ấp hi vọng gì với ông bố này nữa, nhưng lúc này cô vẫn không có cách nào khắc chế được nội tâm phần nộ cùng thất vọng.

“Ông ta có hỏi thăm qua chị sao? Nếu ông ta đã biết được tin tức, như vậy ông ta cũng biết được mấy người trên mạng mắng chị như thế nào chứ? Nói chị là cái cuống rốn được nuôi lớn, nói chị sống chỉ tổ lãng phí lương thực, nói chị nên được nhét lại vào bụng mẹ, còn có nhiều lời nhục mạ hơn nữa, vậy ông ta có đề cập đến với em không?”

Thu Tử Hàn ngẩng đầu nhìn thoáng qua Thu Tử Thiện đang có chút kích động, nhưng lại không có cách nào nói ra đáp án trong miệng.

Tuy Thu Tử Thiện là người đã chết qua một lần, nhưng tâm cô vẫn không có cách nào lạnh như sắt thép. Điều nói cha mẹ chính là người bao dung và yêu thương con cái nhất trên thế gian này, nhưng Thu Tử Thiện lại chưa từng được hưởng thụ qua sự quan tâm của Thu Tử Toàn. Ngay cả lúc cô bị toàn thể giới nhục mạ, trong mắt bố cô cũng chỉ có một đứa con gái khác mà thôi.

Ông ta lại chưa từng lo lắng qua, một cô bé chỉ mới mười tám tuổi làm thế nào để đối mặt với sự chỉ trích như sóng triều của người trên mạng, ông ta đương nhiên sẽ không quan tâm đến cảm thụ của cô lúc này.

Thu Tử Thiện liếc mạng nhện xuống nước mắt chực trào ra, cô vẫn tưởng bản thân trước kia làm không tốt, thế nên mới không được yêu thích. Cô cố gắng muốn thay đổi tính cách của mình, thay đổi thái độ với cuộc sống, cố gắng muốn thay đổi bản thân thành cô gái được mọi người yêu thích.

Cuối cùng, cô vẫn không nhịn được, nước mắt rớt cuộc cũng tràn mi.

Thu Tử Hàn nhìn thấy cô khóc, tay chân liền luống cuống, cậu muốn lau nước mắt cho cô, nhưng lại không biết nên làm như thế nào.

“Chị đừng khóc, chị đừng khóc mà. Dù ông ấy không để ý đến chị, thì chị còn có em, chị còn có mẹ mà.”

Thu Tử Thiện đi đến bên cạnh cậu, hai mắt đầm lệ mông lung lại cắn răng nói: “Thu Tử Hàn, em nhìn thấy rồi đấy. Trong cái nhà này, chúng ta muốn có được cái gì thì bản thân mình phải tự đi tranh thủ.”

“Em phải nhớ kỹ, mặc kệ chị làm cái gì, đều là vì bảo vệ em và mẹ.”

Nói xong, cô rời đi không quay đầu lại.

Thu Tử Hàn muốn đuổi theo cô, nhưng chân giống như không bước đi được. Cậu gần như chưa từng nhìn thấy Thu Tử Thiện khóc, trong trí nhớ của cậu, chị của cậu vĩnh viễn đều điệu ngoa lại kiêu ngạo.

Thu Tử Thiện một mình đi đến ngã tư đường xe cộ như nước, đã rất lâu rồi cô không có im lặng đi dạo phố như vậy. Từ lúc cô lại một lần nữa trở lại Vân Đô, cô đều bận rộn làm thế nào để thay đổi bản thân.

Sau khi tan tầm, Thu Tử Hàn có gửi tin nhắn cho cô, nhưng Thu Tử Thiện chỉ muốn hưởng thụ sự im lặng một mình.

Cao ốc Trung Vực nằm ở khu trung tâm phồn hoa của thành phố, cô đi qua hai con phố đều thấy toàn người là người. Tối gần chạng vạng, ngã tư đường vốn náo nhiệt lại càng thêm ồn ào.

Hiện tại cô cái cô cần chính là tiếng huyền não như vậy, bởi chỉ có như thế, cô mới không bị buộc đến điên lên.

Đi được nửa giờ, cô mới phát hiện mình lại bất tri bất giác đi tới một con đường u tĩnh. Hai bên đường đều trồng đầy cây nhân thơm ngát, khiến con đường vốn yên tĩnh lại càng thêm bình yên.

Lúc này Thu Tử Thiện phát hiện bên cạnh đường có một cửa hàng bánh ngọt, từ bé cô đã thích các loại món điểm tâm ngọt, cũng không phải vô cùng thích ăn, chỉ là cô thích bộ dáng tinh xảo của điểm tâm ngọt. Những món bánh ngọt được đặt trong tủ kính trong suốt trong cửa hàng càng hấp dẫn người ta.

Cô nhớ trước đây, sinh nhật hàng năm mẹ cô đều đặt hai cái bánh ngọt, một cái dựa theo yêu thích của Thu Tử Thiện, một cái còn lại là dựa theo sở thích của Thu Tử Hàn.

Mà mỗi lần sinh nhật Hà Minh Châu, luôn là Thu Tử Toàn tự mình mang theo bánh ngọt trở về. Trước kia cô chưa từng chú ý đến chi tiết này, nhưng có đôi khi những chi tiết nhỏ như vậy lại có thể là manh mối dẫn đến chân tướng.

Tò mò quá, rõ ràng không nghĩ không suy, nhưng lại luôn có các loại tạp niệm tiến vào trong đầu.

“Thích bánh ngọt này sao?” Bên cạnh chợt có một giọng nói nhàn nhã vang lên.

Dưới ánh đèn đường ấm áp chiếu xuống, người đàn ông này mặt mày tuấn tú, một tay nhét trong túi quần, nhìn vẻ khó có được rãnh rỗi. Chỉ thấy anh ta vươn một bàn tay, ngón trở hơi hơi gấp khúc nhẹ nhàng gõ lên tủ kính sáng loáng trong suốt.

“Thích thì lấy đi.” Lạc Ngạn quay đầu nhìn Thu Tử Thiện, trên mặt khó có được tươi cười ấm áp.

Lạc Ngạn từ hội sở bên cạnh đi ra, vừa ra khỏi cửa liền trông thấy cô giống hệt một đĩa ngọc đứng ở đây, nhìn chăm chăm bánh ngọt trong tủ kính. Tuy rằng không nhìn thấy ánh mắt của cô, nhưng Lạc Ngạn tựa hồ có thể nghĩ đến ánh mắt khát vọng của cô, trong nháy mắt này anh chợt nghĩ tới cô bé bán diêm.

Cô bé kia có phải cũng đang dùng loại ánh mắt đó không, giống như cô bé bán diêm nhìn chăm chăm người ta quây quần qua cửa sổ trong đêm đông giá rét.

Thu Tử Thiện quay đầu nhìn anh, ánh mắt cô bình thản, không có sắc bén, không có quật cường cũng không có cao ngạo như lần đầu gặp mặt, trong lòng anh ngẩn ra, anh luôn nghĩ người tuyệt vọng luôn mang theo sự giận dữ rất lớn. Nhưng hiện tại mới cảm thấy, kỳ thực sau sự bình thản dường như càng có thể truyền đạt loại cảm xúc này.

“Không cần, tôi không thích,” Thu Tử Thiện lắc lắc đầu nói.

Lạc Ngạn nhìn bộ dáng khẩu thị tâm phi của cô, không khỏi cười cười. Anh không nói nữa, chỉ sải bước chuẩn bị đến gần cửa hàng bánh ngọt, Thu Tử Thiện thấy vậy lập tức đưa tay kéo ống tay áo của anh. Chẳng qua, đúng lúc này Lạc Ngạn nghe thấy một trận thanh âm bụng réo.

Dù Thu Tử Thiện lúc này cảm xúc sa sút, cô cũng hận không thể lập tức tìm cái lỗ để chui vào.

Lạc Ngạn cười như không cười nhìn cô nói: “Nếu không, tôi mời em ăn cơm?”

Đợi hai người tới bên cạnh xe Lạc Ngạn, Lạc Ngạn gõ gõ lên cửa kính rồi nói với tài xế: “Cậu đưa cô Thẩm đây trở về trước đi.”

Thu Tử Thiện kinh ngạc nhìn anh một cái, nhưng sau đó xe đã khởi động, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt cô.

Lạc Ngạn xấu hổ nhìn Thu Tử Thiện liếc mắt một cái, chỉ nói một câu: “Mẹ tôi bảo tôi đi xem mắt.”

Xem mắt?

Thu Tử Thiện thật sự không nghĩ tới, mặc dù không nói tới thanh danh lan xa, nhưng lấy danh xưng Lạc công tử phong lưu tiêu sái lại cũng sẽ đi xem mắt sao?.

Có điều, đợi khi Lạc Ngạn mang đến một chiếc xe khác rồi chở cô đến một nơi, Thu Tử Thiện thật sự cười không nổi.

Cô xuống xe nhìn các quán ăn đồ nướng trước mặt, nghi ngờ hỏi: “Đây là nơi anh muốn mời tôi ăn cơm sao?”

“Gió biển, bờ cát, đồ nướng, còn có nơi nào tốt hơn nơi này?” Lạc Ngạn đã vén tay áo sơmi tới chỗ khủy tay, anh nhìn mặt biển trải dài trước mắt, hăng hái nói.

Không đợi Thu Tử Thiện nói thêm, Lạc Ngạn quay đầu mang theo biểu tình thâm ảo nói: “Tôi không mang người bình thường đến đây đâu.”

Được rồi, cô không phải người bình thường, cô là người sống hai đời, Thu Tử Thiện trong đầu chầm chọc.

25. Chương 25

Edit & beta: Hà Phương

Lạc Ngạn quen thuộc dẫn Thu Tử Thiện đi vào một quán ăn bên lề đường, ở đây mỗi quán đều xếp bên ngoài vài cái bàn, còn mặt trước chính là bờ biển trải dài.

Hai người ngồi ở trên một chiếc bàn đơn sơ, gió từ biển thổi qua mát rượi, bên tai còn nghe tiếng sóng biển đánh vào đá ngầm.

Thu Tử Thiện tò mò quay đầu nhìn chung quanh, dẫu môi tùy ý nói: “Anh mời cô Thẩm kia ăn ở một nơi xa hoa như vậy, sao lại mời tôi ở nơi này?”

Cô nói xong liền quay đầu nhìn một vòng các dãy quán xung quanh, đây đúng là không phải nơi thích hợp để mời một cô gái nhỏ ăn cơm.

Lạc Ngạn lúc này chỉ chuyên tâm cầm ấm trà nóng, anh rót nước nóng vào một cái ly, lắc lắc qua lại rồi đổ ra sau đó lại rót nước vào.

Thu Tử Thiện thấy anh cứ súc cái ly mãi, rốt cục lại nhìn không được hỏi: “Anh đã ghét bỏ như vậy, sao còn dẫn tôi đến đây ăn chứ?”

Lạc Ngạn súc cái ly xong liền đưa tới trước mặt cô, không nhanh không chậm nói: “Đây không phải ghét bỏ, đây chỉ là một động tác tiêu độc thôi.”

Nói xong anh ngẩng đầu nhìn thoáng qua đại dương mênh mông trước mặt, nở nụ cười thản nhiên: “Lúc tôi còn nhỏ, mỗi dịp cuối tuần đều đến đây, sau khi ra biển xong sẽ vào đây ăn món gì đó.”

Lạc Ngạn chỉ chỉ đầu bếp đang cúi húi làm cơm rồi nói: “Bà chủ ở đây là người Đông Bắc, có điều bà ấy sinh sống ở Vân Đô cũng gần ba mươi năm rồi. Quán này của bà ấy cũng là quán lâu đời nhất ở đây. Nơi đây có nhiều quán như vậy, nhưng hải sản quán bà ấy tuyệt đối tươi sống nhất mà cũng ngon nhất.”

Lúc này Thu Tử Thiện cũng không rõ ý nghĩa của nơi này đối với Lạc Ngạn, giờ nơi này đối với cô mà nói chẳng qua là một nơi có hơi nhếch nhác thôi.

Giữa hè chạng vạng gió biển từ từ thổi phàn phật vào người, Lạc Ngạn mặc một cái áo sơ mi màu sáng, cổ áo mở rộng, lộ ra xương quai xanh bóng loáng ónh nhuận. Da anh trắng nõn bóng loáng thậm chí còn hơn cả những cô gái ngày ngày bảo dưỡng, nhưng như vậy cũng không hề có chút nữ tính, mà càng có vẻ quý khí tinh xảo.

Mọi người đi qua bàn này đều ngoái đầu nhìn lại hai người, có lẽ rất hiếm khi được thấy một đôi xinh đẹp tinh xảo như vậy.

Ngay lúc Thu Tử Thiện đang chống cằm nhàm chán chờ đồ ăn được mang lên, chợt nghe bên cạnh bịch một tiếng. Lúc cô ngẩng đầu liền trông thấy một người đánh cá đội một chiếc mũ ngồi xuống cùng bàn bọn họ.

Cô nhìn thoáng qua Lạc Ngạn thấy anh không có phản ứng, lại quay đầu nhìn mấy bàn trống chung quanh, muốn mở miệng lại không biết nên nói như thế nào. Tuy rằng cô là người từng trải, nhưng loại quán thể này vẫn là lần đầu tiên đến, dù sao ở Mỹ cũng không có loại quán thể này.

“Cô bé, không cần để ý ta, đi một, cho nên mượn bàn các cháu nghỉ ngơi một chút.” Tới lúc người đánh cá kia lên tiếng, Thu Tử Thiện mới nhìn rõ cửa diện mạo của ông ta.

Thu Tử Toàn tuy rằng khốn nạn, nhưng Thu Tử Thiện không thể không thừa nhận, giới đàn ông trung niên thật sự ít có người có trình độ anh tuấn có thể vượt qua ông ta. Nhuộm mặt người đàn ông trước mắt này tuy đã trải qua năm tháng, khóe mắt đã có nếp nhăn nhỏ nhưng như vậy lại càng tăng thêm sự hấp dẫn của ông ta.

Ai cũng không thể chống cự trước những người anh tuấn xinh đẹp, lời muốn đuổi đến miệng nhưng Thu Tử Thiện cũng không nói ra lời được, cô ngược lại nhìn thoáng qua cái thùng lớn bên cạnh ông ta rồi hỏi: “Chú, chú ra biển câu cá sao?”

“Ta thích cô kêu ta là anh hơn đây,” ai ngờ ông chú đẹp trai này sau khi nghe Thu Tử Thiện hỏi xong, lại phần khởi nói một câu như vậy.

Trên mặt Thu Tử Thiện lập tức hiện lên biểu tình kinh ngạc, cô nhìn lại ông chú đẹp trai mặc chiếc áo thun màu xanh trước mặt, ủa bây giờ cô đang bị một ông chú đùa giỡn sao?

Lạc Ngạn này giờ vẫn không lên tiếng, lúc này thản nhiên hỏi: “Bố, không phải mẹ con đã quy định bố không được ra biển trong hai tuần sao?”

Được rồi, thế giới này quả thực là điên rồi, Thu Tử Thiện nghĩ vậy khi nghe thấy Lạc Ngạn bình tĩnh kêu một tiếng bố.

Lạc Thiên, nếu ông muốn xưng danh tay chơi đệ nhất Vân Đô, chỉ sợ không ai không đồng ý. Ở thập niên 90 ông ấy đã là người đầu tiên sở hữu máy bay tư nhân tại Vân Đô. Mà trong một hội đấu giá nếu không có Lạc Thiên xuất hiện, chỉ có thể nói hội đấu giá đó thật sự không đủ cấp bậc. Danh phẩm mà ông sưu tầm được có thể lấp đầy cả một kho hàng ngàn thước, rất nhiều văn vật cấp quốc gia đều có thể tìm thấy trong bộ sưu tập của ông ấy.

Nghe đồn ông ấy có mối quan hệ thân mật với rất nhiều nữ nhân vật nổi tiếng, nhưng lại có người nói tình cảm của ông ấy và vợ rất thâm sâu.

Tuy ông sinh ra trong danh môn nhưng hành vi lại không chịu bị trói buộc, trong đó bằng chứng quan trọng nhất chính là, ông chưa bao giờ đảm nhiệm qua bất luận một chức vụ thực quyền nào tại xí nghiệp gia tộc.

Có người nói ông là tay ăn chơi lên không được mặt bàn, nhưng lại có người nói ông có phong thái danh sĩ Ngụy Tấn, quả nhiên phong lưu không kém chế được.

Thu Tử Thiện tròn mắt nhìn chằm chằm người trước mặt, hiển nhiên cô không có cách nào đem ông chú mới ra biển câu cá về và người trong truyền thuyết kia liên hệ cùng một chỗ.

Lạc Thiên nhìn thoáng qua con trai nhà mình, cười cười: “Mẹ con đã bắt bố ở nhà một tuần rồi.”

“Mới tháng trước bố đi kiểm tra thấy tim có vấn đề đấy, bố cũng nên nghe lời bác sĩ dặn đi.”

Lạc Thiên chẳng hề để ý đến mấy lời vô nghĩa của con trai, ngược lại cười tủm tỉm nhìn chằm chằm Thu Tử Thiện hỏi: “Cô bé, cháu tên là gì?”

“Chào bác, ngài khỏe, cháu tên là Thu Tử Thiện,” Thu Tử Thiện có chút xấu hổ nói.

“Đừng có kêu bác này bác nọ thế, không được kêu ta già như thế,” Lạc Thiên mỉm cười nói: “Cho dù ta cùng thẳng nhóc này đi trên đường, các cô gái nhìn ta cũng không ít hơn nó đâu.”

Thu Tử Thiện ghen cười, lại không biết trả lời thế nào.

Lúc này, hải sản được mong chờ cuối cùng cũng được bà chủ bưng ra.

Bà chủ kêu một tiếng cẩn thận, sau đó đặt một cái nồi lớn lên bàn. Bà chủ nhìn thoáng qua Lạc Thiên, có vẻ quen thuộc chào hỏi: “Lão Lạc ra biển trở lại rồi à? Hôm nay thế nào?”

Lạc Thiên có chút thất vọng lắc lắc đầu, nói: “Không tốt lắm. Được vài con nhỏ nhỏ thôi.”

Bà chủ bước lại nhìn thoáng qua cái thùng dưới chân bàn, cũng bĩu môi nói: “Đúng là không được tốt lắm, nếu không anh đừng mang ra chợ bán, cứ để lại cho tôi đi. Giá cả anh cứ yên tâm, chúng ta đều là người quen cả.”

“Sao có thể không biết xấu hổ như vậy được.”

Có lẽ hôm nay đã bị đả kích đủ nhiều rồi, cho nên lúc Thu Tử Thiện trông thấy Lạc Thiên mặt mày hớn hở cầm năm mươi đồng tiền bà chủ đưa cho, còn vui rạo rức bỏ vào trong bóp da Hermès của mình, cô không chút cảm giác, thật sự, một điểm kinh ngạc cũng không có.

Lạc Ngạn lại càng thêm bình tĩnh, anh lấy đũa gắp một cái sò biển vào chén Thu Tử Thiện, nói: “Sò biển ở đây là tuyệt nhất, hương vị khỏi phải nói.”

“Bà chủ, lấy thêm cho tôi một bộ bát đũa,” Lạc Thiên chẳng chút khách khí nói với bà chủ đang bận rộn bên trong.

Bà chủ nhanh chóng cầm thêm bát đũa ra, đầu tiên là nhìn thoáng qua Thu Tử Thiện, tiếp theo toét miệng cười hỏi: “Tôi nói này lão Lạc, cô bé này không phải là con dâu của anh chứ?”

Lạc Thiên cười hớ hớ tiếp nhận bát đũa, một chút cũng không che giấu nói: “Tôi cũng không biết nữa, nếu không chị giúp tôi hỏi thằng nhóc này một chút xem?”

Bà chủ quán giống như tiếp nhận được thượng phương bảo kiếm, lập tức tò mò hỏi: “Tiểu Lạc, đây thật là nàng dâu của cháu sao? Chắc chắn, mấy tuổi rồi, có phải hơi nhỏ không, tôi thấy hình như còn chưa trưởng thành nữa.”

Thu Tử Thiện lúc này đã ở trong tình trạng hỗn độn trong gió, ngồi im lặng ăn đồ ăn của mình.

Lạc Ngạn nhìn thoáng qua người đối diện vẫn im lặng ăn, ngẩng đầu cười nói: “Không phải.”

Bà chủ có chút thất vọng ừ một tiếng, sau đó lại muốn nói chuyện. Nhưng Lạc Ngạn lại mở miệng: “Chỉ là tạm thời không phải.”

Chỉ là tạm thời không phải?

Thu Tử Thiện đang bỏ một miếng thịt sò chấm mù tạt vào miệng, không cẩn thận một cái nước mắt lập tức chảy ra.

Lạc Ngạn một bên cầm khăn tay một bên thản nhiên nói: “Còn cảm động như vậy sao?”

Thu Tử Thiện lần này là thực khóc.

Thời điểm Thu Tử Thiện mang theo đôi mắt gấu mèo xuất hiện dưới lầu, Thu Tử Hàn đã ngồi sẵn trên bàn cơm. Cậu nhìn thoáng qua Thu Tử Thiện có chút mệt mỏi, muốn hỏi cô vài câu, nhưng thấy mẹ đang ngồi đó, nên cũng không nói gì.

Đợi hai người ra khỏi cửa, cậu mới hỏi: “Thu Tử Thiện, chuyện này chị tính làm như thế nào?”

“Chuyện gì?” Thu Tử Thiện có chút kỳ quái nhìn cậu, đứa nhỏ này mới sáng tinh mơ đã bị sao vậy?

“Tối hôm qua tôi nhìn cả đêm, bình luận về chị trên mạng giống như càng ngày càng nhiều.” Thu Tử Hàn tức giận nói.

Thu Tử Thiện không lăm để ý nói: “Chị đã sớm đoán được. Loại chuyện này em càng ra sức xóa nó lại càng lan rộng, bọn họ ngược lại càng lập ra nhiều topic mới.”

“Vậy chẳng lẽ mặc bọn họ chửi bới chị như vậy sao?”

Thu Tử Thiện quay đầu nhìn cậu, nở nụ cười: “Đương nhiên sẽ không, có điều không phải hiện tại. Nhưng em yên tâm, chuyện này chị đã tìm được biện pháp giải quyết, chị sẽ hung hăng đáp trả những người này.”

Giải quyết một sự kiện, kỳ thực cũng không cần hoàn toàn theo chính diện phóng ra. Thu Tử Thiện hiểu được, lúc này cô bị người chụp hình cùng quay video, cho dù ra mặt nói là hiểu lầm, chỉ sợ mọi người cũng sẽ không tin tưởng. Đã như vậy, không bằng đem bộ mặt thật của Hà Minh Châu xốc lên cho mọi người xem.

Lúc tới công ty, Thu Tử Thiện liền phát hiện bất luận là lúc cô ra vào thang máy, đều sẽ có người ở phía sau to nhỏ.

Từ lúc ảnh chụp của cô bị khai ra ánh sáng, thì chuyện cô thực tập tại Trung Vực cũng không còn là điều bí mật.

Thời điểm cô chuyển đồ đến lầu 19, vừa ra cửa liền nghe loáng thoáng có tiếng hai người trò chuyện.

“Vị đại tiểu thư này tính tình hình như cũng không tệ lắm, mới này cô ấy còn cười với tôi kìa.”

“Cô thì biết cái gì, chỉ toàn là giả vờ giả vịt thôi, cô cũng không nhìn xem cô ta đối xử với Tần San San và Hà Minh Châu như thế nào.”

“Mệt cho cô đi làm tại công ty giải trí, ảnh chụp trên mạng có thể tin hoàn toàn sao?”

Thu Tử Thiện cong khóe miệng cười cười.

Sau khi cô trở về văn phòng, liền lấy máy tính mở ra thư kiện mà thám tử đưa. Thám tử tư đương nhiên sẽ có chút bản lĩnh, mà thám tử tư này là do Hứa Kiều Na đặc biệt đề cử với cô, tự nhiên là có chỗ hơn người.

Đến buổi chiều, Thu Tử Thiện đã thu được một tập thư, sau khi cô mở ra, liền trông thấy trong thư kiện viết thông tin về email, QQ cùng với mật mã Weibo của Chu Tuấn Thanh, ngay cả thông tin mật mã của Hà Minh Châu cũng được liệt kê.

Chu Tuấn Thanh cũng đang thực tập tại bộ phận thị trường, giữa trưa hôm nay Thu Tử Thiện còn nghe Thu Tử Hàn oán giận qua, Tổng giám bộ phận thị trường có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế OCD (obsessive compulsive disorder), hơn nữa trong lúc họp yêu cầu mọi người đều phải tắt điện thoại, một khi bị phát hiện trong lúc họp mà nghịch di động sẽ bị điểm danh.

Canh lúc bộ phận thị trường họp, Thu Tử Thiện liền nhanh chóng cầm lấy di động đăng nhập vào weibo của Chu Tuấn Thanh.

Đầu tiên cô gửi một tin nhắn đến Hà Minh Châu hỏi: “Tại sao? Minh Châu?”

Nhưng qua hồi lâu cũng không thấy có trả lời, Thu Tử Thiện liền hiểu được chị ta hiện không có trên mạng.

Vì thế lập tức chuẩn bị dùng di động nhắn tin cho Hà Minh Châu, đầu tiên cô dùng số của Chu Tuấn Thanh nhắn một tin nhắn: “Minh Châu, em yên tâm, mặc kệ thế nào, anh vĩnh viễn đều ở bên cạnh em bảo vệ em.”

Thu Tử Thiện lại ý đồ bắt chước giọng điệu của Hà Minh Châu, viết: “Tuấn Thanh, anh đừng nói như vậy, anh là bạn trai của Tần Tinh, em không hy vọng chính mình trở thành gánh nặng của anh.”

Sau khi gửi xong, Thu Tử Thiện lại dùng tài khoản Tuấn Thanh phát ra một câu cuối cùng: “Anh biết mình thực có lỗi với Tần Tinh, nhưng người mà anh thật lòng yêu là em.”

Đợi sau khi gửi đi mấy cái tin nhắn, cô nhanh chóng chụp lại màn hình điện thoại, sau đó lập tức xóa bỏ hai khung đối thoại của hai cái tài khoản trên, rồi nhanh chóng thoát khỏi hai tài khoản này.

Thu Tử Thiện nhìn lại ảnh chụp đoạn đối thoại, nếu Tần Tinh nhìn thấy thì sao nhỉ?

Có điều vì để phòng ngừa ảnh chụp không đủ lực thuyết phục, Thu Tử Thiện lại nhanh chóng cầm lấy di động chuẩn bị ở trên mạng nặc danh đặt hàng một vòng cổ kim cương, vốn cô chuẩn bị đặt một vòng cổ kim cương Cartier, nhưng lại suy xét đến hoàn cảnh hiện tại của Chu Tuấn Thanh, cuối cùng vẫn là đặt hàng một cái từ Hongkong.

Ở ô điền số điện thoại, cô ghi lại số của Tần Tinh. Và tất nhiên chỗ người đặt hàng ghi là Chu Tuấn Thanh.

Đợi khi Tần Tinh phát hiện đồ vốn thuộc về mình lại được đeo trên cổ Hà Minh Châu, không biết cô ta có muốn bóp chết Hà Minh Châu hay không?

Còn Hà Minh Châu có chịu đeo vòng cổ này hay không? Thu Tử Thiện một chút cũng không lo lắng.

Ba ngày sau, Thu Tử Thiện tại tầng hai mươi ngẫu ngộ Hà Minh Châu, trông thấy trên cổ thon dài của ả đeo một chiếc vòng cổ kim cương, mà chiếc vòng cổ này ả đeo cũng rất đẹp đấy.

Khi Thu Tử Thiện trở lại bàn làm việc của mình, liền lấy điện thoại dự phòng gửi cho Tần Tinh tấm ảnh chụp đoạn hội thoại kia.

Lại gửi kèm theo tấm ảnh chụp mới nhất, đó là tấm ảnh Hà Minh Châu đeo chiếc vòng cổ.

26. Chương 26

Edit & beta: Hà Phương

Chu Tuấn Thanh luôn cảm thấy mấy ngày nay Tần Tinh hơi kì lạ, mỗi ngày tan tầm trở về liền nấu ăn, không giống lúc trước cứ kêu mệt, chỉ tùy tiện kêu đồ ăn bên ngoài.

Tuy cảm thấy kỳ quái, nhưng Chu Tuấn Thanh lại rất vừa lòng, dù sao đồ ăn nhà nấu luôn tốt hơn đồ ăn bên ngoài.

Năm sau khai giảng thì Chu Tuấn Thanh cũng đã học năm tư, anh ta đặc biệt quý trọng cơ hội được thực tập tại Trung Vực lần này. Anh ta là người lớn lên ở huyện nhỏ, dựa vào thành tích thi tốt mà được vào trường đại học tốt nhất Vân đô.

Nhưng ở thành phố càng lâu thì càng hiểu được, có một số việc vốn không tồn tại công bằng. Cho dù anh ta học tập khắc khổ hàng năm được học bổng thì thế nào, đến thời điểm tìm việc, những người trong nhà có quan hệ vĩnh viễn có nhiều hơn cơ hội hơn đám học sinh viên nghèo bọn họ.

Chu Tuấn Thanh liếc nhìn Tần Tinh đang bận rộn trong phòng bếp, lại cúi đầu tiếp tục gửi tin nhắn đi động. Tần Tinh làm bạn gái nói thật rất tốt, tuy rằng tính tình cô có chút nóng nảy, nhưng đối với hắn lại rất ôn nhu, nguyện ý chiều cố hắn, cũng nguyện ý cùng hắn phấn đấu.

Nhưng đối với đàn ông mà nói, ở đáy lòng họ luôn có hai đóa hoa hồng, nếu nói Tần Tinh đã trở thành một hạt cơm trên quần áo hắn, như vậy Hà Minh Châu chính là nốt ruồi son trong lòng hắn.

Nhớ ngày đó, ở trong hội học sinh, hắn chính là hội trưởng còn Hà Minh Châu hội phó, hai người trong công việc phối hợp rất ăn ý. Nhưng Hà Minh Châu lại cự tuyệt thổ lộ của hắn. Chu Tuấn Thanh cũng biết, tuy rằng Hà Minh Châu chỉ là con gái riêng của nhà họ Thu, ngay cả danh phận cũng không định, nhưng ngay cả như vậy thì cũng không phải là người mà hắn có thể trèo cao.

Cho nên khi Hà Minh Châu cố ý tác hợp, hắn ồm ờ tiếp nhận Tần Tinh.

Lúc này, Chu Tuấn Thanh đang ngồi ở trong nhà trên giường nhắn tin cho “nốt ruồi son” của mình: “Minh Châu, mấy ngày nay bình luận trên mạng về em rất tích cực, anh tin tưởng không bao lâu nữa bố em sẽ tiếp nhận em trở về.

Đợi đến lúc Tần Tinh kêu Chu Tuấn Thanh ăn cơm, Hà Minh Châu vẫn không trả lời tin nhắn. Chu Tuấn Thanh buông đi động an ủi chính mình, có lẽ lúc này Minh Châu đang bận.

Hà Minh Châu giờ đang ở một tiệm cơm Tây cao cấp ăn tối, đối diện là Dung Trạch tươi cười tuần tú mà ôn nhu, thực làm cho người ta tâm động.

Ả hơi hơi nghiêng người, vẻ mặt rực rỡ, cử chỉ tao nhã, một bộ dạng nghiêm cẩn lắng nghe miễn bàn có bao nhiêu xinh đẹp hào phóng. Dung Trạch tựa hồ cũng rất thương thức đáng về xinh đẹp của ả.

Lúc này điện thoại đặt trên bàn của Hà Minh Châu khẽ rung lên, khóe miệng ả nhẹ nhàng cong lên một độ cong xinh đẹp, tao nhã nói: “Ngại quá, em xem điện thoại một chút.”

Nói xong, ả mở ra, nhìn thấy là tin nhắn Chu Tuấn Thanh gửi tới.

Thì ra Chu Tuấn Thanh sau khi cơm nước xong xuôi, vẫn không nhận được tin nhắn trả lời của Hà Minh Châu, lo lắng ả không có login, lại dùng tin nhắn một lần lại một lần gửi đi.

Trên mặt Hà Minh Châu vẫn mang nét tươi cười như hoa, nhưng trong lòng lại đối với tên Chu Tuấn Thanh này mất hết kiên nhẫn. Lúc trước ả luôn dùng thái độ lãnh đạm cao quý đối đãi với Chu Tuấn Thanh, nhưng hiện tại ả cần có người làm việc cho ả, nên ả đối với Chu Tuấn Thanh thân thiết thêm vài phần.

Hà Minh Châu suy nghĩ lại vẫn nhắn lại một tin: Tuấn Thanh, thật sự thực cảm ơn anh đã vì em làm hết thầy. Em cũng tin tưởng không lâu nữa là em có thể về nhà.

Chu Tuấn Thanh vừa nhận được tin nhắn trả lời của nữ thần, vui vô cùng, lập tức lại nhắn tới: Minh Châu, tuy rằng em không chấp nhận anh, nhưng anh thật sự muốn em hiểu được, chỉ cần em cần thì anh luôn ở đây đợi em.

Chu Tuấn Thanh tuy là một tên con trai kỹ thuật điển hình, nhưng đối với nữ thần trong lòng, cũng không phải là nghiêm túc bình thường.

Tần Tinh mấy ngày nay so với Chu Tuấn Thanh còn muốn hưng phấn hơn, ngày đó cô nhận được tin nhắn từ trang web kia, lúc mới đầu cô còn tưởng rằng là tin nhắn lừa đảo. Nhưng trên tin nhắn rõ ràng viết, ‘cảm ơn cô đã quan tâm đến vật phẩm, sản phẩm đặt hàng đang được giao tới’.

Tuy vật này Tần Tinh chưa bao giờ mua, nhưng cũng biết đó là vật phẩm nổi danh Hong Kong. Tần Tinh còn cố ý căn cứ theo tin nhắn nhắc nhở, lên trang web kiểm tra một hồi.

Lúc này cô mới xác định, quả thật có người đặt hàng một vòng cổ kim cương, số điện thoại lưu lại là số của cô.

Lúc ấy trong lòng Tần Tinh vừa ngọt ngào lại vừa oán giận nghĩ, Chu Tuấn Thanh ngu ngốc này, muốn cho mình kinh hỉ thì nên lưu lại số điện thoại của hắn mới đúng chứ.

Có điều, cô nhớ lúc trước Chu Tuấn Thanh đặt hàng ở mấy trang web khác cũng lưu lại số điện thoại của cô, nên có lẽ là hắn không chú ý tới.

Cho nên, Tần Tinh quyết định giả vờ không biết chuyện này.

Nhưng cô đợi tận ba ngày, cứ nghĩ là sẽ nhận được quà rồi, nhưng lại chậm chạp không thấy Chu Tuấn Thanh đưa cô kinh hỉ của hắn.

Mà hôm nay vừa vặn cô xin phép ở nhà nghỉ ngơi, tháng này thân thể của cô rất không rất thoải mái, mấy ngày trước miễn cưỡng đi làm, nhưng hôm nay thật có chút chống đỡ không được.

Bình thường tám giờ đã rời giường, lúc này ước chừng ngủ thẳng mười giờ rồi mới rời giường.

Vừa với xuống giường, cô cầm điện thoại để bên cạnh nhìn thoáng qua, phát hiện có hai tin nhắn, cô liền mở màn hình lên.

“Minh Châu, em yên tâm, mặc kệ thế nào, anh vĩnh viễn đều ở bên cạnh em bảo vệ em.”

“Tuấn Thanh, anh đừng nói như vậy, anh là bạn trai của Tần Tinh, em không hy vọng mình trở thành gánh nặng của anh.”

“Anh biết mình có lỗi với Tần Tinh, nhưng người anh thật lòng yêu là em.”

Sau khi Tần Tinh đọc mấy tin nhắn này xong, chỉ cảm thấy trời đất mù mịt, đầu óc vốn đang choáng váng lúc này càng quay cuồng hơn. Lúc này cô ngay cả một giọt nước mắt cũng không chảy được, sau khi choáng váng đầu óc đi qua, liền lập tức nhìn chằm chằm điện thoại trong tay.

Sau đó cô lập tức mở ra tin nhắn thứ hai, đây là ảnh chụp một người phụ nữ, người phụ nữ trong ảnh chụp mắt ngọc mày ngài cũng đã đủ xinh đẹp. Tần Tinh chỉ liếc mắt một cái liền trông thấy vòng cổ mà cô ta đang đeo.

Hà Minh Châu, khi Tần Tinh nhìn thấy chiếc vòng cổ, rốt cục nhìn không được nghiêng rằng thốt ra.

Trong mấy ngày qua cô đã nhìn chiếc vòng cổ này rất nhiều lần, thậm chí mỗi buổi tối trước khi đi ngủ cô đều tưởng tượng, vòng cổ xinh đẹp như vậy thì cô nên mặc quần áo như thế nào để phối hợp đây?

Nhưng hiện tại sự thật máu chảy đầm đìa này lại hung hăng cho cô một bạt tay, đây hết thảy đều là cô tự mình đa tình, chiếc vòng cổ này không phải dành cho cô.

Tần Tinh giãy dụa bước xuống giường, sau đó lập tức đi toilet rửa mặt, cô muốn đi hỏi rõ ràng, cô nhất định phải hỏi rõ ràng.

Cô vẫn còn nhớ như in những lời Hà Minh Châu nói với mình lúc trước, ả nói, Tần Tinh, tôi cảm thấy cô và Tuấn Thanh thật sự rất thích hợp, cô có muốn ở bên hắn không?

Ả thậm chí còn cổ vũ mình rằng, cô sợ cái gì, hiện tại cũng không phải xã hội cũ, cô gái nếu thích thì nên nói ra.

Người phụ nữ này rõ ràng biết người Chu Tuấn Thanh thích là ả, ả lại còn cổ vũ bản thân cô theo đuổi Chu Tuấn Thanh, ả rốt cuộc có lương tâm không, sao ả có thể ác độc như vậy.

Tần Tinh đổi xong quần áo liền hỗn hển ra cửa. Lúc trước, cô luôn nghĩ vì hai người tiết kiệm tiền, cho tới bây giờ đều là ăn mặc tiết kiệm. Nhưng người khác lại khen ngược, đưa cho “Chân ái” của hắn lẽ vật, vừa ra tay chính là hai vạn.

Cho nên, Tần Tinh cũng không bắt xe bus đi, mà là trực tiếp lái xe đến công ty.

Lúc cô lên lầu 20 tìm Hà Minh Châu, mới phát hiện phòng bọn họ đi ăn cơm hết rồi. Thế là Tần Tinh vội vàng vào thang máy đi thẳng đến nhà ăn.

Thu Tử Thiện hôm nay đã sớm đến nhà ăn, cô đoán lúc Tần Tinh đến công ty hẳn là thời gian bọn họ ăn cơm trưa. Cô lấy xong đồ ăn, còn cố ý chọn một nơi gần cửa ra vào.

Hà Minh Châu có nhiều người giúp đỡ như vậy, không chỉ đoạt mất cha ruột và Dung Trạch của cô, chung quanh còn đường nhiều chân chó như vậy. Nên cô tự nhiên cũng sợ hãi, cho nên cô phải li gián những người này, đương nhiên sẽ không làm thất vọng chính mình.

Cô muốn nhìn sau khi Tần Tinh biết chân tướng, có phải sẽ thật sự nhịn xuống không?

Lúc này đúng là lúc giờ nghỉ trưa, Hà Minh Châu cũng cùng đồng sự xuống dưới ăn cơm. Tuy rằng trên mạng có các loại nghị luận, nhưng Hà Minh Châu tựa như một chút cũng không bị ảnh hưởng. ả không có biểu hiện giống như người bị hại, cũng không bởi vì chính mình là con gái của Chủ tịch mà trở nên cao ngạo, nên đồng nghiệp của ả càng nguyện ý cùng ả ở chung.

Dù sao không thể nịnh bợ đại tiểu thư chân chính, con gái riêng cũng miễn cưỡng tính là tiểu thư đi.

Ngay lúc Hà Minh Châu bưng đồ ăn cùng đồng nghiệp chuẩn bị tìm chỗ ngồi, chợt nghe từ đằng xa truyền đến một tiếng rống giận: “Hà Minh Châu, cô là cái đồ đê tiện.”

Tuy rằng nhà ăn không im lặng lắm, nhưng một tiếng tức giận mắng đủ để hấp dẫn ánh mắt mọi người. Tất cả mọi người đều nhất tề quay đầu nhìn theo cô gái nổi giận đùng đùng vừa bước vào cửa nhà ăn.

Thu Tử Thiện nghe câu chữ như vậy, giống như nghe được âm thanh dễ nghe nhất trên đời, cô không nhanh không chậm cầm lấy lên điện thoại trên bàn.

Hà Minh Châu chỉ nghe thấy một tiếng mắng chửi, đợi lúc ả phản ứng lại được, Tần Tinh đã vọt tới trước mặt ả, trên tay ả còn đang bê phần cơm.

Sau khi Tần Tinh vọt tới trước mặt ả, một chút cũng không do dự không khách khí, nâng tay tát một cái thật mạnh vào mặt Hà Minh Châu, lại không khách khí mắng: “Hà Minh Châu, cô là cái đồ hạ lưu vô sỉ, chỉ biết quyến rũ bạn trai người khác.”

Lời này vừa nói ra, nháy mắt toàn bộ nhà ăn đều sôi trào, chính thất đại chiến tiểu tam?

Đây đúng là tiết mục từ xưa đến nay luôn hấp dẫn ánh mắt người ta nhất, tất cả mọi người đều quên ăn cơm, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm trò hay đang diễn ra.

27. Chương 27

Edit: Hà Phương

Chương này không

Phụ nữ tội gì khó xử phụ nữ, nhưng thường thường khó xử phụ nữ lại là phụ nữ.

Đối với Tần Tinh mà nói, dù cô biết rõ trong chuyện này trách nhiệm của Chu Tuấn Thanh lớn hơn, nhưng cô lại càng nguyện ý tìm Hà Minh Châu gây phiền toái.

Cho nên, cô không chút khách khí, thậm chí đem hết toàn lực cho Hà Minh Châu một bạt tai.

Mặt Hà Minh Châu nháy mắt bị đánh ra dấu bàn tay đỏ tươi.

“Lẳng lơ, đồ, hạ, lưu.”

Cô hung hăng tát Hà Minh Châu một bạt tai, dường như còn chưa hết giận, lại nâng tay hung hăng cho Hà Minh Châu một bạt tai nữa, thanh âm vang dội lên tận trời.

Tuy Thu Tử Thiện ngồi ở vị trí cách bọn họ cũng không gần, nhưng cô vẫn có thể nghe rõ âm thanh cái tát vang dội. Thu Tử Thiện hơi hơi lắc đầu, miệng không ngừng phát ra âm thanh chắc chắc, ôi, cô chỉ nghe tiếng thôi mà cảm thấy đau thay cho Hà Minh Châu.

Bạch Phú Mỹ ngồi đối diện lại hạ giọng hỏi: “Tiểu Thu, cô nói cô ta có đau không?”

“Nếu không cô thử xem?” Thu Tử Thiện không có ý tốt hỏi.

Bạch Phú Mỹ sợ tới mức lập tức sống chết lắc đầu.

Lúc này Hà Minh Châu thật sự là động cũng không được, không động cũng không được, ả vẫn lẳng lẳng đứng tại chỗ chưa phản ứng lại. Bên má phải sưng vù in hằn dấu bàn tay đỏ tươi.

Hà Minh Châu muốn bỏ đĩa đồ ăn xuống, nhưng cái bàn lại cách chỗ ả đứng rất xa. ả chỉ có thể vừa bưng phần ăn vừa hai mắt đăm đăm lệ mông lung hỏi: “Tần Tinh, cô làm gì vậy? Vì sao lại đối xử với tôi như vậy?”

ả không khóc còn đỡ, vừa khóc thì cơn tức trong lòng Tần Tinh liền lớn hơn nữa. Tần Tinh oán hận nghĩ đến, bình thường ả chính là dựa vào bộ dáng đáng thương này để quyến rũ đàn ông đi.

Cô lại nâng tay lên tính cho ả một cái tát nữa.

Lúc này, nam đồng nghiệp bên cạnh rốt cục nhìn không được nữa, mở miệng ngăn cản: “Cô sao lại thế này? Chưa nói xong đã động tay đánh người, cô là người của phòng ban nào?”

“Liên quan gì đến anh, đây là chuyện giữa tôi và đồ đệ tiện Hà Minh Châu này, anh ít xen vào việc của người khác đi. Sao hả, anh muốn nói chuyện thay cô ta sao, hay anh cũng có một chân với cô ta?” Tần Tinh ác độc nhìn đồng nghiệp nam bên cạnh, trào phúng nói.

Hà Minh Châu nghe xong thì tức đến đỏ mặt, ả nhìn không được lớn tiếng bác bỏ: “Tần Tinh, cô đừng nói hươu nói vượn bêu xấu tôi. Cô vừa đến liền động thủ đánh người, bây giờ còn nói xấu tôi như vậy, cô đừng cho rằng tôi tốt tính thì có thể tùy ý bắt nạt tôi.

Nghe đến đó, ngay cả Thu Tử Thiện cũng nhìn không được lắc đầu, Hà Minh Châu bây giờ còn không ý thức được, Tần Tinh cũng không phải loại người mà ả đã từng đối phó qua.

ả chỉ nghĩ đến nếu mình giả vờ đáng thương, sẽ tranh thủ được sự đồng tình của những người xung quanh, nhưng lại không biết làm như vậy ngược lại sẽ khiến cho Tần Tinh càng thêm thống hận ả. Đối với Tần Tinh mà nói, cho dù Hà Minh Châu có thể giành được người chung quanh đồng tình thì thế nào, hôm nay cô chính là đến đánh cho thống khoái.

“Cô là con đàn bà đệ tiện, cô mẹ nó chỉ biết giả vờ đáng thương, cô chính là dựa vào bộ dáng đáng thương này để dụ dỗ đàn ông đúng không, hôm nay tôi sẽ xé nát khuôn mặt này ra, xem cô còn như thế nào dụ dỗ đàn ông nữa,” Tần Tinh lập tức đi lên túm lấy Hà Minh Châu, Hà Minh Châu muốn tránh, hai người trong lúc giằng co đã làm đổ phần ăn trong tay Hà Minh Châu.

Canh nóng bỏng, đồ ăn bóng nhẫy cùng với cơn lập tức đổ trúng vào người hai người, Hà Minh Châu rốt cục thì nhìn không được thét chói tai một tiếng.

Người bên cạnh cho dù muốn đi lên can ngăn, nhưng ngại đồ ăn nước canh tung tóe, cũng nhịn không được muốn nhắm mắt nhắm mũi.

Lúc này, mọi người ngồi trong nhà ăn trợn mắt há hốc mồm mà nhìn trò khôi hài này, thậm chí có người bắt đầu cầm điện thoại lên quay lại.

Tần Tinh là ai chứ, cũng đi ra từ huyện nhỏ như Chu Tuấn Thanh, năm đó mẹ cô có tiếng mạnh mẽ vang dội. Tần Tinh tuy rằng rất ít khi cùng người động tay, nhưng cô quen nhìn cảnh mẹ mình động thủ với người ta mà lớn lên.

Bạn trai phản bội, lại chính là bạn tốt ở sau lưng đâm cho một dao, khiến Tần Tinh gần như điên cuồng, lí trí của cô đã sớm bị tách ra, hiện tại hoàn toàn dựa vào ý nghĩ trong lòng, còn mấy cái khác tự nhiên càng không thêm quan tâm.

Hà Minh Châu lúc này làm sao có lực để đáp trả, sở trường xưa nay của ả chính là giả vờ đáng thương, vì xưa giờ Thu Tử Thiện có khó xử ả, thì nhiều lần cũng chỉ dùng lời nói nhục nhã ả mà thôi.

Lúc này ả chỉ có thể lấy cánh tay gắt gao che ở trước mặt mình, còn Tần Tinh thì một tay túm lấy quần áo ả, một tay càng không ngừng đánh lên trên người ả, còn có khi dùng chân đá mấy cái.

“Ô, my God,” Thu Tử Thiện đang nhìn tự nhiên gặp phải cảnh tượng này, chỉ có thể trợn mắt há hốc mồm mà nhìn.

Hà Minh Châu chỉ biết càng không ngừng né tránh, lúc ả lui lại vài bước, vừa vặn đụng vào một người đang xem náo nhiệt, nhưng ai biết người nọ lại nhanh chóng né qua một bên.

Tần Tinh thì vẫn đang túm chặt quần áo của ả, bàn tay giống như hạt mưa rơi xuống không ngừng. Đánh tới cuối cùng, cô lại một cước đá Hà Minh Châu té xuống đất.

Lúc này, đồng nghiệp của Hà Minh Châu cũng chạy tới kéo Tần Tinh ra.

Mà vai nam chủ vẫn chưa lộ diện, rốt cục tại thời khắc cuối cùng mới chạy tới, hắn trông thấy nữ thần trong cảm nhận của mình một thân chật vật nằm sóng xoài trên đất, lập tức đau lòng đi qua nâng dậy.

“Minh Châu, em không sao chứ, em làm sao vậy?” Chu Tuấn Thanh nâng Hà Minh Châu dậy, kêu vài tiếng cũng không thấy ả có phản ứng.

Tần Tinh vốn đã muốn bị người ngăn lại, nhưng cô thấy Chu Tuấn Thanh đến đây, ngay cả nhìn cũng chưa liếc nhìn cô một cái đã đi thẳng đến chỗ Hà Minh Châu, lửa giận trong lòng lại càng sâu.

Cô lập tức giãy giụa ra khỏi người đang ngăn cản mình, chạy lại chỗ Chu Tuấn Thanh hòng muốn kéo Hà Minh Châu trong lòng hắn ra đánh tiếp. Nhưng Chu Tuấn Thanh vừa thấy cô chạy lại đây, cũng nâng tay lên tát cho cô một cái bạt tai.

Tần Tinh không nghĩ tới Chu Tuấn Thanh lại dám động thủ đánh mình, nhất thời liền ngốc lảng tại chỗ.

Chu Tuấn Thanh lại dùng giọng nói vô cùng đau đớn hỏi: “Tần Tinh, cô điên rồi sao? Sao cô lại đối đãi với Minh Châu như vậy, sao cô có thể đánh cô ấy như vậy? Cô ấy yếu đuối biết bao.”

Cô ấy yếu đuối biết bao....

Vốn tất cả mọi người đều đồng tình Hà Minh Châu, dù sao cũng bị đánh đến thảm như vậy. Nhưng khi Chu Tuấn Thanh tuôn ra mấy lời nói đó, trong lòng tất cả phụ nữ ở đây lập tức dâng lên loại tình cảm khinh bỉ. Cho dù Tần Tinh không đúng, thì dù sao cũng vẫn là bạn gái hắn. Vì một người ngoài lại có thể động thủ đánh bạn gái mình, lúc này trong lúc vô ý Chu Tuấn Thanh lại càng thêm xác thực thân phận kẻ thứ ba của Hà Minh Châu.

Tần Tinh bụm mặt không thể tin nhìn người đàn ông trước mặt mình, nước mắt vốn kìm nén rốt cuộc cũng chảy ra, cô quát: “Chu Tuấn Thanh, anh CMN còn được coi là một thằng đàn ông sao? Tôi vừa mới sinh non con của anh, vậy mà anh vì con đàn bà đề tiện này mà ra tay đánh tôi.”

Lúc này, nhà ăn lập tức truyền đến âm thanh xôn xao, cho dù không thích hành vi vừa rồi của Tần Tinh, cũng không thể không đồng tình với cô. Một người phụ nữ vì bạn trai mình mà lưu sản, nhưng trong lòng

bạn trai lại chỉ có người phụ nữ khác. Lúc này người chung quanh cũng không cảm thấy chán ghét cô như vừa rồi.

Chu Tuấn Thanh một chút cũng không thêm để ý cái nhìn của mọi người chung quanh, trên mặt hắn còn mang theo tức giận hỏi: “Vậy cô cũng không thể đánh người như vậy, Minh Châu là bạn của chúng ta, sao cô có thể làm như vậy với cô ấy?”

“Vậy anh và cô ta đã đối xử với tôi thế nào? Anh rõ ràng là bạn trai của tôi, nhưng cả ngày chỉ biết quan tâm đến Hà Minh Châu, mà cô ta thì sao, lại càng ti tiện, biết rõ ràng người anh thích là cô ta, nhưng vẫn giựt giây kêu tôi theo đuổi anh.”

Mọi người hoàn toàn không nghĩ tới, ở giữa còn có một đoạn khúc chiết như vậy. Thanh âm nghị luận trong nhà ăn lại càng lúc càng lớn, mà lúc này Hà Minh Châu luôn luôn làm bộ té xỉu nằm trong lòng Chu Tuấn Thanh cũng rất cục giả bộ không nổi nữa.

Chỉ thấy ả mông lung mở to mắt, nhìn Tần Tinh trước mặt một cái, sau mới bắt đầu riu riu khóc nói: “Tinh Tinh, tôi nghĩ cô thật sự có hiểu lầm với tôi, tôi và cô làm bạn với nhau lâu như vậy, làm sao tôi có thể làm ra loại chuyện này được.”

Chu Tuấn Thanh vừa nghe cũng lập tức phụ họa nói: “Đúng vậy, em nghe ai nói lung tung. Anh và Minh Châu cũng chỉ là bạn bình thường mà thôi, em đừng bởi vì hiểu lầm mà giận dữ rồi đánh người lung tung.”

Tần Tinh gặp phải hai kẻ tiện nhân đã chết đến nơi còn không chịu thừa nhận, không khỏi cười lạnh: “Đúng vậy, tôi và cô biết nhau lâu như vậy, sao tôi có thể không biết cách làm người của cô được chứ.”

Hà Minh Châu vừa nghe liền cảm thấy không tốt, vừa định ngăn cản cô, nhưng cũng đã không còn kịp nữa.

“Chu Tuấn Thanh, anh thật sự nghĩ rằng nữ thần của anh thực sự là đóa hoa sen trắng không nhiễm khói lửa nhân gian sao? Tốt lắm, hôm nay tôi sẽ để cho mọi người được trông thấy bộ mặt thật của cô ta.”

Tần Tinh chỉ vào Hà Minh Châu, cười lạnh nói: “Ả đàn bà trong lòng anh vì hãm hại em ruột của mình, lại dám tìm người hắt cafe lên đầu mình, tôi nói cho anh biết, loại phụ nữ như Hà Minh Châu, mặt ngoài lúc nào cũng giả đáng thương yếu đuối, nhưng sau lưng lại tâm địa đen tối xấu xa, ngay cả chính mình cũng dám xuống tay.”

Lời này vừa nói ra, vốn nhà ăn còn nghị luận nhỏ nhỏ, giờ giống như một chén nước đổ vào trong chảo nóng bỏng, nháy mắt tiếng người ồn ào huyền não hẳn lên.

Tất cả mọi người mang theo một loại hưng phấn, vốn chỉ tưởng chính thất đại chiến tiểu tam, nhưng mặt sau lại liên lụy ra ân oán hào môn, còn là bản bát quái của nhà Chủ Tịch.

Lúc này, Thu Tử Thiện cũng đang chống cánh tay nhìn chăm chăm bên kia biểu diễn. Có điều cô thật không nghĩ tới, lại còn có chuyện như vậy được khai ra, nói như vậy ảnh chụp lúc cô hắt cafe vào Hà Minh Châu không phải là bị người vô tình chụp được, sau bị Hà Minh Châu mua đi. Mà là do Hà Minh Châu tự mình giả tạo ảnh chụp.

Người chung quanh hiển nhiên cũng đã sớm phát hiện vị Đại tiểu thư Thu Tử Thiện đang ngồi ở chỗ này, nhưng chỉ thấy cô ngồi chống tay xem như người ngoài, ánh mắt nhìn chăm chăm ba người kia, sợ bỏ qua cảnh tượng hấp dẫn nào.

Hà Minh Châu lập tức kích động vô cùng, nhưng ả vẫn lập tức lắc đầu phủ nhận: “Tần Tinh, cô không thể bởi vì hiểu lầm tôi cùng Chu Tuấn Thanh, mà hãm hại tôi như vậy được. Rốt cuộc là ai sai khiến cô làm như vậy?”

Hà Minh Châu đến lúc này cũng chưa quên trả đũa, ả nói như vậy chính là trực tiếp đem đầu mâu chỉ hướng về phía Thu Tử Thiện. Hiển nhiên, ả chính là đang ám chỉ với mọi người, là Thu Tử Thiện sai khiến Tần Tinh đến nói lung tung.

Tần Tinh cũng mặc kệ, cô lập tức chửi ầm lên: “Chuyện này còn cần người khác sai khiến tôi sao? Hôm nay tôi muốn để cho mọi người thấy rõ bộ mặt thật của ả đàn bà đê tiện này. Cô cũng y hệt bà mẹ tiểu tam của mình, ý vào bộ dáng xinh đẹp của bản thân liền đi dụ dỗ đàn ông, mẹ cô dụ dỗ đàn ông có tiền đã kết hôn. Cô cũng học theo thầy đàn ông là muốn đánh chết lấy.”

Hà Minh Châu đã bao giờ gặp qua hạng đàn bà chanh chua chửi đổng như thế này, lúc này sắc mặt ả đỏ bừng, một bộ dạng muốn nói lại nhưng vô lực, nhưng thật ra như vậy lại thắng được không ít sự đồng tình của đàn ông có mặt ở đây.

Hà Minh Châu lệ quang trong suốt một bộ ủy khuất lại bất khuất nói: “Tần Tinh, cho dù chúng ta có tranh cãi, nhưng cô không được lôi mẹ tôi vào, bằng không tôi nhất định sẽ không để yên cho cô.”

Tần Tinh sao lại để ý đến loại uy hiếp giống như hổ giấy này, tiếp tục cười lạnh nói: “Chẳng lẽ tôi nói sai rồi sao? Mẹ cô cả đời đi làm tiểu tam cho người ta, sinh ra đứa con hoang là cô. Mẹ cô dụ dỗ chồng của người khác, cô còn cảm thấy ảm ức sao, người ta Thu phụ nhân đều tự mình bóp chết cô còn chưa đủ. Cô còn tìm người hắt cafe lên người mình, cố ý tung lên mạng để cho tất cả mọi người thay cô kêu oan, sao nào, có phải cô thực sự nghĩ nếu làm như vậy, cô liền thật sự có thể trở thành đại tiểu thư nhà họ Thu sao?”

Cuối cùng cô trầm đình tiệt thiết nói: “Con hoang chính là con hoang, chỉ biết sử dụng mấy thủ đoạn tiện, cả đời đều lên không được mặt bàn. Cô muốn làm đại tiểu thư nhà họ Thu, nằm mơ đi.”

Tần Tinh lớn lên ở huyện nhỏ, mắng người đều âm ngoan cay độc, chuyên uy hiếp người kiêu vậy, lại làm cho người ta tìm không được chỗ phản bác.

Thu Tử Thiện thấy đã muốn nói tới đây, hết thấy hiệu quả cô muốn đều đã muốn vượt mức đạt tới.

Vì thế cô lập tức đứng lên, mà người chung quanh chỉ dám dùng dư quang vụng trộm ngắm vị Đại tiểu thư này.

28. Chương 28

Edit & beta: Hà Phương

Thu Tử Thiện bưng khay của mình đứng lên, ở nhà ăn này, mỗi người cầm nước xong đều tự mình mang khay đến chỗ để quy định. Mà thực không khéo chính là nơi để khay lại trung tâm của trận cãi vã.

Tần Tinh giống y như con chọi gà nhìn chăm chăm Hà Minh Châu, nếu không có Chu Tuấn Thanh, chắc là cô đã chạy lên xé xác Hà Minh Châu rồi.

Bạch Phú Mỹ đi theo sau Thu Tử Thiện, tuy rằng bình thường cô cũng không hay thảo luận bát quái, nhưng cũng không phải không có người muốn từ chỗ cô moi được tin tức. Toàn bộ công ty, người khiến Thu Đại tiểu thư cho cái khuôn mặt tươi cười cũng chỉ có Bạch Phú Mỹ.

Vì vậy dưới sự nhiều chuyện của mọi người, Bạch Phú Mỹ cũng biết cái cô ả Hà Minh Châu này chính là con gái riêng của Chủ tịch, cũng coi như là chị gái cùng cha khác mẹ với Tiểu Thu.

Khi nghe được tin tức này, Bạch Phú Mỹ còn thổn thức trong lòng một trận, mặc dù cô có mẹ kế, nhưng tốt xấu gì thì cũng là sau khi mẹ ruột cô qua đời mới vào cửa.

Từ lúc biết được tin tức này, Thu Tử Thiện trong cảm nhận của Bạch Phú Mỹ còn khốn khổ hơn mình.

Vì thế cô lập tức bước lên trước, nghiêng đầu nói: “Tiểu Thu, nếu cô không muốn đi qua thì đưa khay đây tôi cầm giúp cho.”

Thu Tử Thiện nhẹ nhàng cười, trên mặt hiện lên sự thoải mái: “Sao tôi lại không muốn đi qua, tôi còn rất vui lòng trông thấy mặt chị ta đây.”

Đúng vậy, sao cô lại không muốn qua đó kia chứ? Mắt mặt là Hà Minh Châu, cho dù bị liên lụy cũng chỉ có Thu Tử Toàn, mà Thu Tử Thiện cô chỉ là đối tượng được tất cả mọi người đồng tình, thế có gì mà cô lại không qua đó.

Mọi người ở nhà ăn đang xem kịch hay lúc này cũng chú ý tới tới người vừa đứng dậy khỏi bàn, chỉ thấy một cô gái nhỏ mặc chiếc váy vàng nhạt im lặng bưng khay đang đi tới bên này, váy vừa phủ qua gối để lộ

đôi chân dài trắng nõn thon thả, càng làm nổi bật dáng người thon dài. Hai gò má trắng nõn, mang theo sự hồng hào của thiếu nữ, khuôn mặt tinh xảo tuy không nùng trang điểm mặt nhưng lại vô cùng tươi mát đoan trang.

Lúc trước trong công ty đều truyền tai nhau rằng vị Thu Đại tiểu thư này chính là một đại mỹ nhân, hiện tại nhìn thấy cô gái im lặng đi đến trước mặt ba người đang tranh chấp, cái tư thái khí định thần nhân kia lại khiến người ta phải nhìn chăm chú.

Chỉ thấy Thu Tử Thiện dường như không phát hiện ra ba người kia, nhẹ nhàng đặt khay vào chỗ cần để, sau đó bình tĩnh lấy một miếng khăn giấy từ trong bọc cạnh đó, chậm rãi lau tay.

Cô vừa lau vừa cười cười đánh giá ba người kia, tất cả mọi người ngừng thở chờ vị Đại tiểu thư này phát tác. Nhưng cuối cùng Thu Tử Thiện chỉ ném khăn giấy trong tay vào thùng rác.

“Thật bẩn.”

Hai chữ nhẹ nhàng băng quơ, sạch sẽ lưu loát, ngay cả một cái giọng điệu từ cũng không thêm.

Nhưng trong cảm nhận mọi người thì đều quanh quẩn thêm hai chữ, khí phách.

Hà Minh Châu đời này đều chưa từng chịu qua nhục nhã như vậy, dù ả bị Tần Tinh đánh thành như vậy, ả cũng không xấu hổ như lúc này. Đặc biệt khi Thu Tử Thiện đứng trước mặt mình nhẹ nhàng nói ra hai chữ kia xong, vốn khuôn mặt ả đã trắng bệch giờ lại càng trắng thêm.

Mà lúc này, Thu Tử Thiện cũng không quay đầu lại ngênh ngang đi ra cửa. Cô cũng không đại gì mà xuất đầu ngay lúc này, chuyện này cô muốn để cho Thu Vĩ Toàn tự mình xử lý, cô muốn xem dưới tình huống chứng cứ vô cùng xác thực này, ông ta sẽ làm thế nào để thay con gái bảo bối giải vây.

Toàn bộ buổi chiều, bên trong diễn đàn công ty Trung Vực đều ầm ĩ lật trời, gần như không ai còn tâm trạng mà làm việc, tất cả mọi người còn đắm chìm trong trận đánh nhau có một không hai này.

Cuối cùng ba người đó bị chủ quản chạy tới mang đi, theo tin tức tin cậy bên trong, ba người đều bị mời đến văn phòng Chủ Tịch ở tầng cao nhất.

Hiện tại tin tức mới nhất được truyền đến chính là, Tần Tinh hiện đang thu dọn đồ đạc trên bàn làm việc của mình.

Tuy rằng kết quả này cũng là trong dự kiến của mọi người, nhưng cũng có một số người tại diễn đàn phát tin tức châm chọc nói, quả nhiên là có ô dù thật tốt, cho dù phạm vào chuyện lớn cỡ nào cũng có cha làm lớn che chở cho.

Bộ phận nhân sự lần này làm việc hiệu suất rất cao, buổi chiều ba giờ liền có thông tin chính xác về việc xử phạt lần này, hai người Tần Tinh, Chu Tuấn Thanh đều bị sa thải, còn Hà Minh Châu thì phải học lại nội quy công ty.

Lúc Bạch Phú Mỹ trở về nói cho Thu Tử Thiện, cô nàng không ở trước mặt Thu Tử Thiện mắng Hà Minh Châu, nhưng lại mang về cho Thu Tử Thiện một món đồ uống.

Phải biết rằng Bạch Phú Mỹ là một người vì tiết kiệm tiền nên chưa bao giờ ăn cơm chiều, chưa bao giờ ăn đồ ăn vặt. Cho nên lúc Thu Tử Thiện cầm ly trà sữa, trong lòng vẫn rất cảm kích.

Lúc tan tầm, Thu Tử Hàn lại đây đón cô. Hai người nhìn nhau nhưng không có nói cái gì, lúc giữa trưa Thu Tử Hàn không có tự mình mục kích trận chiến kia, nhưng cũng không có ít người quay video lại, rồi nhiều người phấn khích truyền miệng nhau như vậy, cho dù cậu không muốn biết cũng không được.

“Chị tính làm như thế nào?” Sau khi lên xe, Thu Tử Hàn thắt dây an toàn xong, không khởi động xe ngay mà quay đầu qua hỏi cô.

Thu Tử Thiện không trả lời, vươn tay kéo gương chiếu hậu lại gần mình rồi soi soi, sau đó mới mỉm cười nói: “Nhà chúng ta có một người làm chuyện ngược ngạo là được rồi, chuyện này người xấu để chị làm, nếu bị làm cho lợi hại lên thì em phụ trách can ngăn là được.”

Thu Tử Hàn cười lạnh một tiếng ngắn ngủi, vẻ mặt cậu chậm rãi trở nên đông lạnh, vốn trong lòng đã mang theo oán khí thật lớn, lúc này nhanh chóng hội tụ lại với nhau, cậu dùng tay nặng nề đập vào tay lái, tiếng bánh xe ma sát với mặt đất vang lên thật chói tai.

Thu Tử Thiện chậm rãi thu hồi ánh mắt nhìn gương chiếu hậu, quay qua nhìn Thu Tử Hàn, khóe miệng giờ lên một chút tươi cười nhợt nhạt. Sau đó một bàn tay đưa lên gỡ bàn tay đang đè nặng lên tay lái của cậu, nghiêm túc nói: “Thu Tử Hàn, nghe này, lời này là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng chị nói với em.”

“Trong cái nhà này, tất cả mọi người chúng ta đều phải nghe lời ông nội nói, bao gồm cả Thu Vĩ Toàn cũng phải nhìn ánh mắt ông nội mà làm việc. Mà cái ông nội coi trọng nhất chính là gia đình, nếu em một mực chống đối bố, như vậy tất sẽ ảnh hưởng đến vị trí của em trong lòng ông nội, đến lúc đó có khả năng sẽ sinh ra hậu quả mà chúng ta không mong muốn.”

Thu Tử Hàn lạnh giọng hỏi: “Vậy còn chị, chị không sợ khiến cho ông nội đối với chị bất mãn sao?”

Thu Tử Thiện lấy tay nghịch nghịch tóc mình, vô tình nói: “Chị lại không trông cậy vào kế thừa tài sản nhà họ Thu, chị sợ cái gì?”

Người ta thường nói, đầu trọc thì đầu sợ bị nắm tóc. Hà Minh Châu trăm phương ngàn kế muốn tranh được một vị trí trong nhà họ Thu, còn không phải là nhắm vào tài sản nhà họ Thu sao. Nhưng Thu Tử Thiện lại không thêm để ý, chỉ cần tài sản nhà họ Thu có thể rơi xuống trong tay Thu Tử Hàn, như vậy đối với cô chính là mình đã thắng trận rồi.

“Tôi cũng không quan tâm tài sản của Nhà họ Thu,” Thu Tử Hàn nghe xong lời của Thu Tử Thiện, trong lòng lại tức giận. Bởi vì cậu luôn cảm thấy, việc này hẳn là bọn họ phải cùng nhau giải quyết, hiện tại Thu Tử Thiện nói như vậy chính là cảm thấy bản thân cậu không đáng tin.

Thu Tử Thiện vỗ vỗ mặt cậu, nửa cảnh cáo nửa dạy dỗ nói: “Thu Tử Hàn, em phải trở thành người thừa kế nhà họ Thu. Chị nghĩ đã lâu như vậy, em cũng có thể hiểu ra mọi chuyện rồi, trong cảm nhận của ông bố kia về chúng ta, chỉ sợ hai người chúng ta đều không theo kịp được một Hà Minh Châu.”

“Cho dù không vì chính em, nhưng vì mẹ, em cũng phải trở thành người thừa kế nhà họ Thu, chẳng lẽ em muốn chấp tay dâng tặng cho Hà Minh Châu sao?”

Cuối cùng, Thu Tử Hàn rầu rĩ cả giận nói: “Đương nhiên không có khả năng, chị ta là cái thá gì chứ.”

Ăn cơm tối mà ai cũng có lòng riêng, Thu Tử Hàn từ lúc bắt đầu ăn cơm đến lúc buông bát đĩa, đều quăng cho Thu Tử Thiện mười mấy cái ánh mắt.

Nhưng Thu Tử Thiện chỉ ngồi yên lặng trên ghế, chậm rãi ăn cơm, thỉnh thoảng lại múc cho ông cụ bát canh, gấp đồ ăn các kiểu.

Cuối cùng, đợi lúc ông cụ buông bát đĩa, cô cũng chậm rãi buông xuống theo.

Cô nhìn thoáng qua Thu Vĩ Toàn trước mặt, bình tĩnh nói với ông cụ: “Ông nội, sắp tới có khả năng con sẽ khởi kiện ra tòa, vì tránh cho ông theo truyền thông bên kia lấy được tin tức không thật, nên đầu tiên con ở đây xin phép ông một tiếng.”

Ông cụ Thu không hổ là sóng to gió lớn không ngã, chỉ hờ hững hỏi: “Khởi kiện vì việc gì?”

“Là nhằm vào Hà Minh Châu cùng với đồng lõa ở trên mạng công bố tin tức ác ý, xâm phạm danh dự nhân phẩm của con. Con chuẩn bị ngày mai sẽ mời luật sư chuẩn bị hồ sơ gửi lên tòa án.”

Thu Tử Hàn vẫn đều biết là Thu Tử Thiện đã thay đổi, nhưng khi cậu trông thấy cô lấy một loại biểu tình bình tĩnh giống như đang nói chuyện phiếm, cậu chợt hiểu ra, chị gái của cậu không biết từ lúc nào đã từ công chúa điều ngoa tiến hóa thành Super Saiyan (một chủng tộc trong truyện Bảy Viên Ngọc Rồng - Họ có tiềm năng chiến trận rất lớn, sau mỗi lần bị thương nặng và hồi phục lại, sức mạnh của họ lại tăng gấp bội.).

Thang Kiều luôn luôn mặc kệ sự tình, nhưng lúc này bà cũng không khỏi giật mình mở to hai mắt, càng không cần nói đến Thu Vĩ Toàn bên cạnh.

Lúc này ông ta đập mạnh đôi đũa trong tay xuống bàn, bộ mặt dữ tợn nhìn chăm chăm Thu Tử Thiện rồi nói: “Mày còn ngại chuyện này chưa đủ làm mất hết mặt mũi của tao hay sao? Mày cảm thấy gần đây trong nhà xảy ra mấy chuyện chưa đủ hả?”

Thu Tử Thiện cảm thấy mình giờ đây dường như đã luyện thành mình đồng da sắt vách kim cương, thời điểm đối mặt với Thu Vĩ Toàn hoàn toàn có thể rõ ràng mà lại có trật tự liệt ra một loạt lý do, nhất nhất phản bác lại ông ta.

“Bố, đầu tiên trong nhà có nhiều chuyện như vậy cũng không phải do con gây ra. Nếu bố không mang theo một người không rõ thân phận trở về, con nghĩ hôm nay cũng không đến mức thành như vậy. Còn làm cho bố mất mặt, vậy càng xin lỗi, con nghĩ toàn bộ mọi người trong công ty có mắt đều trông thấy, là Hà Minh Châu tìm người hãm hại con, là Hà Minh Châu chị ta cùng người khác đấu tranh nội bộ, còn âm ỉ đến tận công ty.”

Thu Vĩ Toàn tức đến nỗi khó thở được, nhưng ông ta lại không tìm được một câu nào để phản bác lời con gái mình.

Ông cụ lúc này mới bình tĩnh lên tiếng, ông nhìn Thu Tử Thiện nói: “Đã là sự tình trong nhà, nên ở nhà giải quyết, rêu rao ra bên ngoài chẳng khác nào vạch áo cho người xem lưng, cho người ta cười chê thôi.”

Lời của ông cụ cũng ngầm xác minh, chúng ta tự giải quyết ngay trong nhà mình, cháu đề xuất điều kiện, ta cho cháu giải quyết, đừng đưa ra bên ngoài mất mặt xấu hổ.

Mục đích của Thu Tử Thiện chính là muốn nghe mấy lời này của ông cụ, cho nên cô không chút do dự nói: “Con muốn xin công ty khai trừ Hà Minh Châu, hơn nữa vĩnh viễn không được cho chị ta vào làm việc.”

Thu Tử Thiện lúc này lưng duỗi thẳng tắp, Thu Vĩ Toàn an vị đối diện cô, hai người đều bắt được sự chán ghét nhau trong mắt đối phương.

Thu Vĩ Toàn chỉ cảm thấy đứa con gái này từng bước ép sát ông ta, tuy rằng ông ta thực sự chán ghét việc làm lần này của Hà Minh Châu, cũng chửi mắng nó một chút, nhưng cũng không có ý muốn cho Hà Minh Châu rời khỏi công ty.

Nhưng cố tình Thu Tử Thiện đưa nhỏ này một điểm cũng không làm người khác bớt lo, nếu nó cảm thấy ảm ức, thì chỉ cần tìm đến ông ta cũng được, suốt ngày chỉ biết đâm thọc ông ta với ông cụ. Vừa nghĩ đến đây, chán ghét trong lòng ông ta đối với Thu Tử Thiện càng sâu.

Nếu là trước kia Thu Tử Thiện sẽ để ý đến cảm nhận của ông bố này, nhưng từ lúc trải qua hết thấy cô liền hiểu được một đạo lý, đó chính là không cần ôm bất cứ hi vọng gì với Thu Vĩ Toàn nữa.

Thu Vĩ Toàn thấy bộ dáng ông cụ, đúng là đã đáp ứng với con gái thì không khỏi sốt ruột. Nếu ông cụ tự mình hạ mệnh lệnh, vậy không phải là tát một phát vào mặt Chủ Tịch đương nhiệm là ông ta sao, vì vậy lập tức nói: “Bố, tuy rằng Minh Châu lần này có sai, nhưng mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó. Không bằng lần này tạm tha cho nó một lần, con nhất định sẽ dạy dỗ lại nó.”

Lời Thu Vĩ Toàn nói ra khiến ba mẹ con trên bàn đều lâm vào yên lặng.

Thang Kiều nhìn ông ta rồi nói: “Hà Minh Châu làm sai sự tình chính là có nguyên nhân, con gái tôi làm sai chuyện thì anh chỉ biết chửi bới thậm tệ, Thu Vĩ Toàn anh đừng có mà khinh người quá đáng.”

Thu Vĩ Toàn không nghĩ tới Thang Kiều luôn luôn mặc kệ mọi chuyện lại dám ở trước mặt mọi người bác bỏ ý kiến của ông ta, nhất thời trên mặt lại càng khó coi, ông ta mất kiên nhẫn nói: “Cô biết cái gì? Hôm nay tôi đã công bố tin tức này trên diễn đàn công ty, nếu lúc này lại đổi ý, vậy người làm Chủ Tịch tôi đây còn đâu mặt mũi hả?”

“Vậy lúc Hà Minh Châu khắp nơi bôi đen Tử Thiện, sao anh không thay con gái tôi ngấm lại xem, tôi thấy trong lòng anh chỉ sợ nhận thức mỗi Hà Minh Châu là con gái của mình thôi.”

Thu Vĩ Toàn không nghĩ tới Thang Kiều sống chết bám chặt vấn đề này không buông, bởi vì có hai đứa con ở đây, bộ dáng khí thế bức người của bà khiến Thu Vĩ Toàn có vài phần xấu hổ, vì thế ông ta đề cao giọng nói: “Cô ở đây nói bậy nói bạ gì đó, Tử Thiện như thế nào không phải con gái tôi, cô đừng có cố tình gây sự.”

Ai ngờ, Thang Kiều nghe vậy lập tức đứng lên.

Ánh mắt bà kiên định nhìn ông cụ, nói: “Bố, từ sau chuyện lần trước, con đã suy nghĩ thật lâu. Vốn là con còn suy nghĩ vì bọn nhỏ cho nên cố nhịn xuống, nhưng bố cũng nhìn thấy đấy, anh ta hoàn toàn không xem Thiện Thiện của con là con gái, một lòng cũng chỉ thay đứa con riêng kia suy nghĩ. Đã như vậy, ly hôn đi.”

29. Chương 29

Edit & beta: Hà Phương

Thu Tử Thiện vẫn biết người mẹ này của mình ở trong nhà không hề có cảm giác tồn tại, đặc biệt là sau khi hai chị em cô lớn lên, bất luận cô hay Thu Tử Hàn đều không muốn thân cận với bà.

Không phải không yêu bà, chỉ là thích ở cạnh bạn bè cùng trang lứa hơn, cho nên thời gian ở bên Thang Kiều càng ít đến đáng thương.

Tuy Thu Vĩ Toàn lúc trước khoác lên mình bộ dáng người chồng mẫu mực, nhưng sau khi xảy ra chuyện Hà Minh Châu, liền biết ông ta giả nhân giả nghĩa bao nhiêu, đương nhiên càng không thể thật lòng đối đãi Thang Kiều.

Khi Thang Kiều kiên định mà quả quyết nói ra lời này, có lẽ là bà đã suy nghĩ lâu lắm, nhưng mặc kệ là chồng hay con trai con gái bà, không ai trước tiên nhận thấy được chuyện này.

Thu Tử Thiện không khỏi nghĩ đến, nếu như cô nói trước chuyện này với mẹ, như vậy cô sẽ ngăn cản được Thang Kiều sao?

Thu Vĩ Toàn lập tức nhảy dựng lên, ông ta không thể tin được nhìn Thang Kiều, nổi giận nói: “Cô ở trước mặt bố nói bậy bạ gì đó?”

Thu Tử Thiện nhìn bộ dáng ông ta thất kinh, lại là một trận cười lạnh, đừng nói cô không nghĩ tới, chỉ sợ Thu Vĩ Toàn càng thật không ngờ đi.

Ông cụ Thu cũng có chút giật mình nhìn người con dâu này, tuy rằng Thang Kiều cả ngày chỉ biết đi dạo phố rồi dưỡng da, một việc chính đáng đều chưa làm qua, nhưng làm con dâu nó đã sinh một đôi long phượng thai cho nhà họ Thu, mà làm vợ nó cũng đã chiều cổ con trai mình rất tốt.

Cho nên ông cụ đối với bà luôn luôn là vẻ mặt ôn hoà, nhưng thật ra so với người con trai là Vĩ Toàn còn muốn tốt hơn vài phần.

Ông cụ tự nhiên cũng biết Thang Kiều làm người có vài phần yếu đuối, không có chủ kiến, nhưng lần này lại có thể có thể nói ra việc li hôn, đủ để thấy sự căm tức của nó trong chuyện này.

Làm người chủ trì đại cục, ông cụ lập tức mở miệng trấn an: “Tiểu Kiều, ta biết Vĩ Toàn đã làm nhiều chuyện xác thực không đúng, nhưng li hôn không phải trò đùa. Con không thể chỉ vài câu cãi nhau mà nói ra như vậy được.”

Thái độ ông cụ nhìn như công bằng, nhưng trong mắt Thu Tử Thiện, những lời này cùng lắm chỉ là những lời tốt đẹp mà thôi. Thu Vĩ Toàn lúc trước đưa Hà Minh Châu về cũng không thấy ông cụ nói gì, hiện giờ mẹ bắt quá là nói một câu li hôn, chính là muốn chụp một cái mũ xuống đỉnh đầu.

Ai ngờ, dường như lần này Thang Kiều thật sự hạ quyết tâm. Bà nhìn ông cụ nói: “Bố, tuy con không biết chuyện bên ngoài, nhưng Hà Minh Châu là ai, con nghĩ không chỉ có nhà chúng ta biết, chỉ sợ toàn bộ mọi người ở Vân Đô đều đã biết. Người xung quanh đều đã nói toạc ra như vậy, nếu con còn không lên tiếng, chỉ sợ đến lúc đó người khác liền muốn tới cửa chỉ trích con rồi.”

Thang Kiều nói trắng ra như vậy xong thực cảm thấy thoải mái trong lòng.

Lúc trước Thu Tử Thiện đều mang mọi chuyện gánh vác trên người, không phải cô không kỳ vọng có ai đó có thể giúp bản thân. Nhưng vừa nghĩ đến Thang Kiều thân thể không tốt, hơn nữa tính tình nhu nhược, Thu Tử Hàn lại quá mức xúc động, cô không thể không cắn răng tiếp tục chống đỡ.

Đều nói không bùng nổ trong trầm mặc, thì chính là diệt vong trong trầm mặc.

Hiển nhiên do trò khôi hài lúc trước Hà Minh Châu đòi về nhận tổ quy tông, Thang Kiều trải qua sự trầm mặc, liền lựa chọn bùng nổ.

Thu Tử Thiện thông thả mà kiên định nói: “Mẹ, mặc kệ mẹ ra quyết định gì, con đều ủng hộ mẹ.”

Thu Tử Hàn kinh ngạc nhìn thoáng qua bên người bên cạnh, cuối cùng cũng cắn răng nói: “Con cũng vậy, mẹ, mẹ yên tâm, vô luận thế nào con đều đứng về phía mẹ.”

Thu Tử Toàn nhìn ba người đồng tâm hiệp lực, tức giận đến mức nói không nên lời.

Sau khi Thu Tử Thiện và Thang Kiều trở về phòng, cô ngồi ở bên giường chậm rì rì đưa chân mình, qua hồi lâu mới mở miệng: “Mẹ, mẹ thật sự suy nghĩ kỹ rồi sao?”

Thang Kiều lúc này đang ngồi ở trước bàn trang điểm, trên mặt là sự bình tĩnh trước nay chưa từng có. Bà chậm tháo xuống chiếc hoa tai kim cương đang đeo, hoa tai kim cương này là lúc kỷ niệm hai năm ngày kết hôn, Thu Tử Toàn tặng cho bà. Bên trên vành hoa tai có khắc tên hai người, cùng với con số 2.

Thang Kiều cầm đôi hoa tai tinh tế đánh giá, trên mặt chậm rãi hiện ra một tia tươi cười kì quái: “Mẹ ở cái nhà này nhiều năm như vậy, đương nhiên biết điểm mấu chốt của ông nội con ở đâu?”

“Ông nội con tuy là người làm ăn, nhưng trong khung chính là một người cổ hủ, nhà họ Thu qua mấy đời đều chưa từng có người li hôn, ông nội con làm sao có thể đồng ý cho mẹ li hôn?”

Thu Tử Thiện giật mình rồi không biết nói gì nữa, nhưng cuối cùng cô vẫn tò mò hỏi: “Nếu mẹ cũng biết ông nội không đồng ý cho mẹ li hôn, vì sao mẹ còn muốn đề xuất?”

“Sau khi xảy ra chuyện của Hà Minh Châu cho đến nay, con thấy ông nội có nói bố con một câu sao? Mẹ nghĩ nếu còn không lên tiếng, nhà họ Thu bọn họ thật đúng cho rằng mẹ dễ bắt nạt, cho dù mẹ không vì chính mình, mẹ cũng phải vì con và Tử Hàn mà lo lắng. Lần này, mẹ đã hạ quyết tâm, nếu ông cụ không đáp ứng điều kiện của mẹ, mẹ liền li hôn.”

Thu Tử Thiện chưa bao giờ nhìn thấy thái độ mạnh mẽ này của mẹ, cho dù là kiếp trước sau khi chuyện hai mẹ con Hà Minh Châu bị phanh phui ra, Thang Kiều cũng đều trầm tĩnh. Tận đến khi bà xảy ra tai nạn xe cộ qua đời, Thu Tử Thiện chưa từng nghe được mẹ cô nói một câu Thu Tử Toàn không tốt.

Thu Tử Thiện không biết, tuy rằng bọn họ ở nhà cố ý không nói đến lời đồn trên mạng. Nhưng khi chuyện đó bị internet phanh phui ra, liền có bạn của Thang Kiều gọi điện thoại cho bà, dò hỏi tính đem chuyện này nói cho bà biết.

Cho dù Thang Kiều có yếu đuối đi chăng nữa, một khi đề cập tới chuyện của con gái, thiên tính làm mẹ cũng sẽ bộc phát mặt mạnh mẽ cứng cỏi ra. Ngay lúc Thu Tử Thiện vội vàng thu thập Hà Minh Châu, Thang Kiều cũng không hề nhàn rỗi. Bà thậm chí còn tìm đến một luật sư lợi hại nhất Vân Đô về việc ly dị, cố vấn một loạt vấn đề.

Thang Kiều đứng dậy đi đến bên giường ngồi xuống, sờ sờ lỗ tai Thu Tử Thiện nói: “Mẹ biết trước đây mẹ rất vô dụng, để cho cái con ranh Hà Minh Châu dám trắng trợn không kiêng nể ức hiếp con. Nhưng con yên tâm, về sau sẽ không như vậy nữa, mọi thứ của cái nhà này đều phải thuộc về con và Hàn Hàn.”

Trong các mối quan hệ, phụ nữ tựa hồ trời sinh chính là kẻ yếu, ở địa vị bị chi phối. Nhưng phần lớn mọi người lại đều quên một chuyện, đó chính là đừng đi trên choker những người làm mẹ.

Thu Tử Thiện mãi cho đến lúc trở lại phòng mình, vẫn còn bị vây trong trạng thái hoảng hốt. Hết thấy dường như đều tại âm u bên trong phát sinh thay đổi, mà loại thay đổi hẳn là thứ mà cô vẫn luôn kỳ vọng.

Bữa tối qua đi, mọi người trong nhà họ Thu từng người ở trong phòng của mình.

Thu Tử Thiện thì đang vội vàng xem một ít tư liệu, phim của Đường Tuyên đã được vào danh sách đầu tư của công ty, tuy rằng cấp bậc của cô không có khả năng đảm đương được vị trí trọng yếu nào. Nhưng hạng mục này là cô kéo về cho công ty, cho nên ông cụ tử chỉ đạo đưa cho cô một ít tư liệu, để cô bước đầu nắm giữ đủ tin tức của công ty.

Lúc cô xem đến tư liệu của nữ nghệ sĩ, điện thoại trên bàn liền vang lên. Cô nhìn thoáng qua lại thấy là điện thoại từ Lạc Ngạn, cô giờ di động nhìn một hồi lâu, sau đó chậm rì rì ấn nút nghe.

“Đang bận?” Điện thoại đầu kia thực im lặng, im lặng đến mức ngay cả tần suất hô hấp của Lạc Ngạn cũng có thể chuẩn xác truyền đến bên tai Thu Tử Thiện.

Thu Tử Thiện bắt giắc nắm chặt cây bút trong tay, nhưng giọng nói bình tĩnh: “Cũng không bận lắm, chỉ đang nhìn một ít tư liệu.”

“Đến SS đi.”

“Hả?” Thu Tử Thiện nghi hoặc một chút, hỏi: “Hiện tại ra cửa sao? Sắp 9 giờ rồi mà?”

Thu Tử Thiện dùng bút gõ gõ đồng hồ báo thức trước mặt, giọng nói hơi hơi cao lên, kết thúc câu nghi vấn dường như còn mang theo chút hương vị làm nũng.

Lạc Ngạn đầu dây bên kia thấp giọng cười, sau đó không nhanh không chậm nói: “Em biết không? Giờ tôi mới thật sự tin tưởng em đã thay đổi.”

“Tôi từng trông thấy em trong quán bar lúc rạng sáng hai giờ, hiện tại em lại nói với tôi rằng 9 giờ là trễ quá rồi?”

Sắc mặt Thu Tử Thiện đỏ lên, bình thường nữ sinh nếu nói những lời này, người khác có lẽ chỉ cảm thấy nữ sinh này gia giáo tốt mà giữ mình trong sạch, nhưng tới Thu Tử Thiện cô nói như vậy thì lại không ổn chút nào.

Được rồi, ai kêu tác phong của cô từng tệ như vậy chứ. Thu Tử Thiện nhận mệnh nghĩ vậy.

Lạc Ngạn không trêu đùa cô nữa: “Là về Đường Tuyên, tuy nói bộ phim này cậu ta đã chuẩn bị, nhưng bộ phim này do em và cậu ta đã định, cho nên cậu ta muốn để em tham gia vào.”

Thu Tử Thiện vẫn xoay cây bút trong tay, cô nghĩ nghĩ mới cẩn thận trả lời: “Tôi đương nhiên sẽ tham dự bộ phim này, nhưng lấy thân phận gì để tham dự mới khó.”

Cô có thể hiểu được ý tứ của Đường Tuyên, dù sao cô cũng là con gái của Chủ tịch Trung Vực, cho dù trong tập đoàn này cô chưa được bổ nhiệm vị trí nào, nhưng chỉ cần bản thân cô đứng ở đó, chính là một chiêu bài, các ban ngành dưới cờ của Trung Vực không thể không nể mặt cô.

Nhưng Thu Tử Thiện cũng hiểu được, tài chính của một công ty, không có khả năng đều đầu tư cho một bộ phim, cho dù cô là Đại tiểu thư, nếu làm quá phận, chỉ sợ người phía dưới cũng muốn tạo phản.

Huống chi, hiện tại cô còn chưa có uy tín gì trong công ty, thậm chí còn chưa là gì cả.

“Đi đi, thuận tiện giúp em làm quen vài người trong vòng này.”

Những lời này của Lạc Ngạn lập tức hấp dẫn Thu Tử Thiện, tuy cô có khởi điểm cao, vừa sinh ra đã thái tử nữ của công ty giải trí, nhưng đạo này mọi người đều rất khôn khéo, trừ bỏ nhìn bố cô là ai còn phải xem cô cậu là ai nữa.

Chỉ dựa vào ba chữ phú nhị đại này liền dám đi vào giang hồ, trừ bỏ ngu xuẩn chính là bại gia chi tử.

Thu Tử Thiện vừa không muốn làm kẻ ngu xuẩn cũng không muốn làm bại gia chi tử. Cho nên khi nghe được đề nghị của Lạc Ngạn, phú nhị đại Thu Tử Thiện lập tức khiêm tốn tiếp nhận ý kiến.

Ngay lúc Thu Tử Thiện đang lục lọi trong tủ quần áo một bộ đồ không quá phận long trọng, cũng không quá mức có vẻ giống như hành nghề bất lương, chợt nghe có người gõ cửa phòng mình.

“Chị muốn đi ra ngoài à?”

“Em muốn đi ra ngoài à?”

Sau khi nhìn thấy trang phục của đối phương, hai người đều không hện mà cùng hỏi.

“Em đi đâu?” sau khi Thu Tử Thiện cao thấp đánh giá cậu em mình một phen, cũng không thể không thừa nhận, chỉ là áo sơ mi đơn giản mà mặc trên người vị thành nhóc này cũng thực đẹp mắt.

Diện mạo của Thu Tử Hàn đoan chính anh tuấn, làn da trắng nõn tinh tế, nhưng bởi vì ngũ quan thuộc loại nam tính hóa đẹp trai, cho nên mỗi người trông thấy đều tán thưởng tận dưới đáy lòng, tên tiểu tử này thật sự rất đẹp mắt.

Trên mặt Thu Tử Hàn mang theo vài phần ngượng ngùng nói: “Hòa Khai tổ chức sinh nhật ở Heaven, tôi đi tham gia tiệc sinh nhật của cậu ta. Còn chị, đi đâu?”

“Chị cũng đi Heaven, đi gặp vài người bạn,” Thu Tử Thiện thản nhiên trả lời, lại ngẩng đầu ước lượng cậu một phen.

Thu Tử Hàn có chút chịu không nổi nâng tay nói: “Tôi qua đây tìm chị, là muốn hỏi đêm nay tôi có thể lấy xe thể thao của mình không?”

“Không được,” Thu Tử Thiện trầm đình triệt thiết cự tuyệt.

Trên mặt Thu Tử Hàn vừa hiện lên một tầng giận tái đi, cô liền giải thích: “Chị sợ em say rượu.”

“Cho nên, chị lái xe đưa em đi.”

Lúc hai người đến, bãi đỗ xe phía trước Heaven đã đầy các loại xe thể thao. Thu Tử Thiện ở bên còn nhỏ giọng oán hận các kiểu, cuối cùng cũng tìm được một vị trí đậu xe.

Ngay lúc cô khó khăn leo ra khỏi ghế lái xe, Thu Tử Hàn bên cạnh vẫn còn đang vật lộn với con Porche cách vách, cậu vừa cẩn thận mở cửa vừa oán giận cô gái này lái xe thật không đáng tin cậy.

Có điều khi cậu trông thấy Thu Tử Thiện hơi hơi nhấc chân sau, tất cả oán giận liền bị nuốt trở về.

Hai người tiến vào cửa liền vào thang máy nhấn thẳng lên lầu ba, sau khi xuyên qua hành lang thật dài, âm thanh tiếng động bên trong càng lúc càng lớn. Đến đại sảnh, chợt có ánh sáng lướt cực nhanh và chói mắt vờn quanh toàn bộ đại sảnh, sau luồng sáng kết thúc, những người trong sảnh bắt đầu lắc lư cánh tay quay cuồng theo tiếng nhạc.

Bên trong thanh âm quá mức hỗn tạp, thế nên cô đứng nói chuyện bên cạnh Thu Tử Hàn đều phải dán vào lỗ tai cậu.

Ngay lúc cô vừa dán vào lỗ tai cậu lớn tiếng hỏi, em mấy giờ về nhà, tự nhiên bị người phía sau đụng một cái, lúc cô vừa muốn quay đầu xem người kia là ai, liền trông thấy một cái đầu thẳng tắp cắm ở giữa cô và Thu Tử Hàn.

Người này còn nắm cả hai vai của bọn họ, nhưng đầu thì dựa trên vai Thu Tử Hàn. Thu Tử Thiện ở một bên tuy nhìn không rõ, nhưng lại có thể rõ ràng cảm giác Thu Tử Hàn đang giãy giụa.

Những người xung quanh thấy một màn như vậy, dưới sự kích thích của cơn chẳng những không biết là kinh hãi thế tục mà ngược lại còn vô cùng hưng phấn, thanh âm huyết sáo ồn ào vang lên liên tiếp.

Giữa đêm hè, trong quán bar quần ma loạn vũ, Thu Tử Thiện bị người nắm chặt bả vai, trở mắt nhìn người nọ cường hôn em trai của mình.

Sau đó, lúc cô quay đầu, vừa vặn trông thấy Lạc Ngạn.

30. Chương 30

“Do hai người đến muộn nên bọn họ nói cho phép tôi hôn môi một trong hai người,” sau khi Hòa Khai buông Thu Tử Hàn ra, không hề có một chút ngượng ngùng nào mà còn vừa nói vừa đắc ý chỉ chỉ đám người đang khoải trá ngồi cách đó không xa.

Thu Tử Thiện còn chưa kịp nói chuyện, Hòa Khai lại mặt mày hớn hở nói: “Nên tôi chọn người xinh đẹp hơn.”

Xinh đẹp hơn?

Thu Tử Thiện nhắm nuốt những lời này mấy lần trong lòng, có thể nghe rằng thằng nhóc này cảm thấy giữa cô và Thu Tử Hàn, cậu ta lựa chọn người xinh đẹp hơn.

Tuy cô cũng không chờ mong một cái hôn môi xa lạ, nhưng như vậy thì có vẻ như tướng mạo của cô đều kém hơn Thu Tử Hàn hẳn.

Đáng thương cho Thu thiếu gia vẫn đang còn dùng ống tay áo lau miệng. Đến lúc cậu có thể mở miệng nói chuyện, liền giận dữ hét: “Hòa Khai, đm cậu.”

Thu Tử Thiện không muốn cùng cái tên bệnh thần kinh này dây dưa nhiều thêm, ngay lúc cô quay đầu, Lạc Ngạn còn đứng tại cửa. Một thân tây trang màu đen tại cái nơi quần ma loạn vũ này, chẳng những không hiện lên được sự âm trầm, mà ngược lại hơn vài phần yêu nghiệt bình thường không thấy. Làn da của anh quá trắng nõn cộng thêm ngũ quan thâm thúy khiến anh nhìn qua giống như ma cà rồng chỉ có thể sinh hoạt trong bóng đêm.

Ngay lúc Thu Tử Thiện tưởng anh sẽ quay đầu tránh đi thì không ngờ anh lại bước tới. Hòa Khai cũng thấy anh đang đi tới, cậu ta có chút vui sướng nói: “Anh Ngạn, anh đến đây lúc nào vậy ạ?”

“Vừa mới đến, hôm nay là sinh nhật cậu?” Lạc Ngạn tuy rằng dùng khẩu khí nghi hoặc nhưng vẫn nói tiếp: “Sinh nhật vui vẻ, Hòa Khai.”

Nói xong, anh cho Hòa Khai một cái ôm giữa hai người đàn ông.

Sau đó anh dùng một loại giọng điệu khiến mọi người chung quanh có thể nghe thấy: “Sau này đừng có bày trò như thế này nữa, tôi sẽ mất hứng.”

Trên mặt anh tuy còn mang theo nụ cười, nhưng giọng nói mang ý tứ cảnh cáo rõ ràng.

Hai nam tranh một nam? Tuyển thượng thận của mọi người xem náo nhiệt xung quanh tựa hồ đều đang sôi trào.

Lạc Ngạn đưa tay kéo tay Thu Tử Thiện, anh rất ít khi nắm tay phụ nữ, lúc này anh cảm thấy cánh tay này quá mức non mịn, nắm trong lòng bàn tay tựa hồ hơi chút dùng sức là có thể bóp nát.

Hòa Khai thấy vậy liền giật mình, cậu ta cẩn thận nhìn biểu tình Lạc Ngạn, thu liễm vẻ bất cần đời trên mặt, rồi sau đó cậu ta liền giữ im lặng.

Chẳng qua lúc này biểu tình cậu ta nhìn Thu Tử Thiện trở nên âm tình bất định.

Lạc Ngạn vỗ vỗ bả vai Hòa Khai, sau đó nắm tay Thu Tử Thiện rời đi.

Bước vào thang máy, Lạc Ngạn vẫn còn lạnh lùng nghiêm mặt. Thu Tử Thiện thấy bộ dáng này của anh cũng không sợ, cũng không phải cô hôn Hòa Khai. Hơn nữa dù hai người bọn cô có điều ái muội hay có làm bất cứ chuyện gì cũng không cần nhìn sắc mặt Lạc Ngạn.

“Em và Hòa Khai rất quen thuộc?” Thu Tử Thiện vừa bước ra khỏi thang máy đã bị Lạc Ngạn đuổi theo phía sau.

Thu Tử Thiện cau mày, hơi lạnh mạc nói: “Không biết.”

Lúc này sắc mặt Lạc Ngạn mới có chút dịu đi, sau đó anh dặn dò: “Thằng nhóc Hòa Khai này rất ăn chơi, sau này em nên ít lui tới với cậu ta.”

Thu Tử Thiện giãy cánh tay anh đang khoác lên vai mình: “Tôi có lui tới thân mật với ai, chắc không cần phải xin phép với anh chứ?”

Lúc này sắc mặt Lạc Ngạn dịu đi rất nhiều, anh ngẩng nhìn bộ dáng xù lông của Thu Tử Thiện, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi nhăn lại, đôi lông mi thanh tú còn mang theo vài phần sinh động.

Nơi hành lang, đèn trên đỉnh đầu mang theo ánh sáng vàng nhạt ảm áp chiếu xuống khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cô, giống hiệu ứng đặc biệt của máy ảnh trong di động, mông lung lóe ra lại nổi bật lên làn da như sương như tuyết, đôi mắt trắng đen rõ ràng mang theo vài phần lửa giận vẫn có vẻ sinh động mà nghịch ngợm.

Cho dù không công bằng cũng được, thời đại này đối với những cô gái xinh đẹp đều mang theo nhiều dung túng. Lạc Ngạn chỉ cảm thấy tâm mình như bị vấp giữa một dòng chảy ảm áp, sự giận dữ của cô lúc này lại phá lệ xinh đẹp đáng yêu.

Trước kia Lạc Ngạn đã từng tiếp xúc rất nhiều thực nữ tao nhã, một nhún mày một nụ cười đều giống như được tính toán tốt độ cong chính xác, trình độ sắc sảo cẩn thận quả thực khiến cho người ta sờn tóc gáy.

Nhưng tính tình trẻ con như cô lúc này, trong mắt Lạc Ngạn lại vô cùng đáng yêu.

Cho nên nói, nhân chi sơ, tính bản thiện.

Lạc Ngạn đột nhiên nở nụ cười, khóe miệng nhún không được cong lên, thật giống như lúc còn nhỏ, khi một cậu bé thích một cô bé, dường như là làm cho cô bé tức giận mà hối hả đuổi theo. Lúc này Lạc Ngạn có vài phần tâm tư như vậy, anh cười nói: “Không phải, tiểu thư, tôi chỉ hảo tâm nhắc nhở em mà thôi.”

Thu Tử Thiện thấy mình đang tức giận, mà đối phương lại tỏ ra vô tội, càng thấy lửa giận trong lòng khó tiêu, lập tức bùng nổ như quả trạch nói: “Anh đây là thái độ nhắc nhở sao? Đừng nói tôi với cậu ta không có vấn đề gì, cho dù tôi và cậu ta có quan hệ, anh cũng không có lập trường gì mà nói tôi.”

“Hơn nữa, ai thèm quen biết cái tên bệnh thần kinh kia chứ, mới tới liền cưỡng hôn Thu Tử Hàn, cậu ta đường đường là con trai mà trước mặt bao người lại thân mật với một người con trai khác, thế mà cậu ta không có một chút ngượng ngùng nào, ngược lại còn đắc ý ra mặt.”

“Còn có, rõ ràng là anh bảo tôi đi ra, thế vừa rồi anh bày sắc mặt cho tôi xem là có ý tứ gì?”

Làm cho một cô gái ngậm miệng bằng cách nào?

Lạc Ngạn đột nhiên vươn hai tay dùng sức đè lại bả vai cô, không cho cô nhúc nhích, mặt lại lấy vận tốc ánh sáng đưa lại gần. Thu Tử Thiện sợ tới mức lập tức nhắm chặt mắt lại.

Nhưng cô đợi hồi lâu, tận đến lúc cô nghe được tiếng cười liên nhẹ mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười của người trước mặt.

Thu Tử Thiện thẹn quá thành giận, liền muốn đẩy anh ra.

Nhưng Lạc Ngạn càng dùng sức vịn bả vai cô, dán bên tai cô nói: “Nơi này không thích hợp, chúng ta trở về bàn lại chuyện này được không?”

Chỉ một câu nói mập mờ không rõ lại khiến cho Thu Tử Thiện mặt đỏ tai hồng, cho dù dưới ánh đèn mờ mờ không rõ, nhưng màu đỏ trên mặt cô lại không có cách nào che giấu.

Chuyện này, là cái sự kiện gì đây, dường như giữa cô và anh đã tồn tại một thứ gì đó không nói được thành lời.

Thu Tử Thiện kiêu ngạo ngoảnh mặt lại chỉ chừa lại gò má cho người kia, nhưng lại khiến người bên cạnh nở nụ cười.

Em đang nhìn lên

Ánh trăng phía trên

Có bao nhiêu giấc mộng tự do bay lượn.

Lúc vừa đẩy cửa vào, một tiếng ca trào dâng chí lớn liền rơi vào trong tai hai người. Thu Tử Thiện có chút giật mình nhìn người đang hát phía trước, một người vẽ mặt đau khổ đang cầm microphone rống lên, tay đang cầm nắm cửa không tự giác giật mình rút lại.

Chị gái này tóc buộc đuôi ngựa, sắc môi màu đỏ thắm, mặc chiếc váy Versace sọc, từ dưới làn váy lộ ra hai cái chân nhỏ, giống như hệt hai chiếc đũa thẳng..

Cô nàng đang chỉ vào người đối diện, vừa lắc lư vừa hét: “A a thiết khắc nào, a a thiết khắc nào.” (Editor: chỗ này íu hiểu dịch sao, thông cảm nha)

Ánh đèn trong phòng bao quá mờ ảo, mà không gian lại quá lớn, từ màn hình TV đến ghế sofa ước chừng khoảng mấy chục m², chỉ thấy có mỗi chị gái tóc đuôi ngựa bồng bồng sức sống này, dùng cả sinh mệnh để gào thét lên bài hát.

Đường Tuyên đang tứ ngã bát xuyên (hai chân duỗi ra hai tay chấp lại) ngồi ở trên sofa, anh ta là người đầu tiên trông thấy hai người đứng ngoài cửa, nhưng người thì vẫn nhàn nhã nằm nguyên chỗ, không có chút ý tứ muốn đứng dậy. Anh ta vẫy vẫy tay ý bảo bọn họ đi qua, có điều qua khe hở của cái ngoắc tay trông thấy anh ta nâng bình rượu trên bàn rót vào ly rồi đưa lên miệng uống.

Toàn bộ trong phòng, đại khái có năm sáu người, nhưng mỗi người đều đang bận bịu vui chơi, chị gái chân đũa ca high đến mức không dừng lại được, còn Đường Tuyên uống rượu high đến mức cũng không dừng được, còn có hai người đang chơi trò chơi mật ngọt.

Đúng lúc Lạc Ngạn chuẩn bị lôi kéo Thu Tử Thiện đi vào, chị gái chân đũa đang đứng một mình trong không gian to như vậy đột nhiên đưa tay khê đẩy một người con trai đang đứng cạnh mình, dùng mic rống lớn lên: “Các bạn thân ái đáng yêu, đây là lần thất tình thứ năm mươi một của bà đây, là lần thứ năm mươi một tôi đá người khác.”

“Nhưng mà, thất tình cũng không lo, quan trọng là tôi có dũng khí mà đối diện với tình yêu tiếp theo,” chị gái chân đũa lấy tay đặt lên tim, trên mặt mang theo biểu tình mộng ảo như sương mù.

“Tốt lắm, tinh thần can đảm,” chỉ thấy Đường Tuyên mới còn hăng say uống rượu đột nhiên đứng lên, anh ta nhìn mặt chị gái chân đũa, đột nhiên vỗ tay, những người khác đang nằm trái nghiêng phải ngửa cũng nhiệt liệt vỗ tay hưởng ứng.

Đây là ai vậy?

Thu Tử Thiện ở trên lầu tình huống loạn thất bát tao, Thu Tử Hàn ở dưới lầu cũng không có được cái gì tốt.

Hòa Khai ngại phòng bao trên lầu quá mức im lặng, lần này cậu ta trực tiếp ở dưới lầu thuê một phòng khác. Cậu ta ôm vai Thu Tử Hàn đi đến vị trí ghế ngồi, cười hớ hớ giải thích: “Đều là con trai, cậu sẽ không nhỏ mọn như vậy chứ.”

Thu Tử Hàn trong lòng khó chịu, nhưng cũng không nói gì, bằng không cũng thật bị người ta đùa giỡn cho không ra người nữa.

Chờ sau khi cậu an vị liền bị người ta nhét một ly rượu vào tay, những người khác liền chạy nhanh lên kính rượu. Dù sao vừa mới làm cho Hòa Khai thân mật với Thu Tử Hàn đều là chủ ý xấu xa của đám người này.

Một vòng rượu kính xong, dù là Thu Tử Hàn có tửu lượng tốt cũng không khỏi gật gù choáng váng.

Hòa Khai hôm nay không đưa phụ nữ đến, sau khi đợi người khác đều tản ra, cậu ta ngồi ở bên cạnh Thu Tử Hàn cười hỏi: “Tử Hàn, cậu đứng là khó mời quá, nhiều ngày nay gọi cậu ra ngoài chơi mà không được, chỉ có hôm nay sinh nhật tôi thì cậu mới cho chút mặt mũi.”

Thu Tử Hàn nghe lời cậu ta nói liền hiểu được, đây là cậu ta đang trách móc mình lúc trước từ chối đi chơi với cậu ta, vì thế lập tức lại cầm lấy ly rượu, bàn tay dề một bên huyết thái dương, có chút vô lực nói: “Hòa Khai, không phải tôi không cho cậu mặt mũi, thật sự là ngày đó ở trong nhà có chút việc.”

Kỳ thực sự việc đó của nhà họ Thu, nếu thực luận đến cũng không đáng gì, cũng chỉ là lòi ra thêm một đứa con gái riêng thôi mà. Phải biết rằng tác phong của người cổ đại chính là quang minh chính đại nạp chi thứ

hai, tam phòng, mọi người đều là phu nhân, ai sinh đứa nhỏ chỉ cần có năng lực đều có thể kế thừa gia sản. Cho nên Hòa Khai vừa nghe cũng liền nở nụ cười, hồ hững nói: “Chút chuyện nhỏ đó còn đáng giá cho cậu để ở trong lòng? Nếu cậu muốn, bất cứ lúc nào bạn bè cũng giúp cậu giải quyết.”

Thu Tử Hàn chỉ coi là cậu ta hay nói giỡn, một điểm cũng chưa để ý nói: “Nếu cậu thật có thể giúp tôi giải quyết, tôi sẽ thật sự cảm kích cậu từ đáy lòng.”

“Chị nói cho em biết nhé, không thể thật sự tin tưởng bọn đàn ông đâu nhé, bọn họ giãy trước còn nói yêu em, giãy tiếp theo liền con mẹ nó, nhanh chóng lật mặt ngay,” Thu Tử Thiện nhìn nhìn người đang lắc lắc trên vai mình, muốn đưa tay đẩy ra nhưng thấy cùng một người say rượu so đo lại không tốt lắm.

Chị gái chân đũa dưới tình huống Thu Tử Thiện còn không biết tên của cô ta, liền ôm Thu Tử Thiện bắt đầu hỏi tường lại những mối tình đã phiêu theo gió.

“Em biết không? Mối tình đầu của chị từng nói người anh ta yêu nhất chính là chị,” chị gái chân đũa giờ ly rượu lên, hai mắt đắm lệ mông lung nhìn Thu Tử Thiện, sau khi chạm cốc thật mạnh với cô, lại nói tiếp: “Nhưng đảo mất một cái tên ắt ơ đó liền cùng người phụ nữ khác thuê phòng.”

Thu Tử Thiện vẻ mặt đau khổ bị cô ta buộc uống vào một ly, lại bắt đầu nghe câu chuyện cũ về chàng trai thứ hai của chị ta.

“Người kia thật sự rất tốt, đối với chị chung tình lại sẵn sàng, trọng yếu nhất là lớn lên rất đẹp trai.” Lúc nói tới đây, chị gái chân đũa quả thực vô cùng bi ai, liền với tay lấy qua một chai rượu rót vào ly của hai người.

Thu Tử Thiện thật sự không muốn uống nữa, nhưng lúc cô đảo mắt nhìn về phía Lạc Ngạn, thấy Lạc Ngạn lúc này đang cùng Đường Tuyên kể một chỗ nói chuyện. Lạc Ngạn là người rất bình thường, nhưng tại sao bạn bè của anh ai cũng đều là quái thai vậy?

“Vậy sao hai người lại chia tay vậy,” sau khi Thu Tử Thiện bị chị gái chân đũa bắt uống thêm ly rượu nữa, bắt đầu có chút lú lờ hỏi.

Chị gái chân đũa ôm vai cô, tay dùng sức vỗ một phát, quát: “Chị chỉ ăn một miếng dâu tây sữa tươi của anh ta, anh ta liền cùng bà đây trở mặt. Anh ta còn nói cái gì đời này người yêu nhất là chị, cùng lắm chỉ là một cái món điểm tâm ngọt liền khiến bản tính của anh ta bại lộ.”

Thu Tử Thiện trợn mắt há hốc mồm hồi lâu mới lên tiếng: “Cho nên, hai người là bởi vì anh ta không đồng ý, mà chị cô chấp ăn dâu tây sữa tươi của anh ta nên mới chia tay?”

Chị gái chân đũa lúc này hận không thể gào khóc. Vì thế Thu Tử Thiện lại bị cô ta chuốc thêm hai ly rượu.

Sau đó, Thu Tử Thiện lại biết được thêm về lí do người bạn trai thứ 23 của chị gái chân đũa chia tay, là vì cô ta nhất định muốn đi Hawaii nghỉ phép, mà đối phương chỉ nguyện ý cùng cô ta đi đến một hòn đảo nhỏ.

Còn vị bạn trai thứ 35, đó lại là một chuyện xưa ngược tâm, đối phương bảo mình bị bệnh máu trắng nên không sống được lâu trên nhân thế nữa, vì thế sau khi đối phương vì hạnh phúc của chị gái chân đũa mà nhận đau bụng tay, ngay tại sông bạc Ma Cao cô ta đã cùng đối phương ngẫu ngộ, đương nhiên bên người anh ta còn có một chàng trai khác.

Lại càng không cần nhắc đến vị bạn trai thứ 47, khi chị gái chân đũa tỉnh lại sau một đêm kích tình, liền trông thấy một tên đàn ông hói đầu đang nằm trên giường mình, tóc giả của anh ta còn đang vắt vẻo trên ngực cô ta. Cô ôm Thu Tử Thiện tê tai hét: “Vì sao soái ca đều sớm cự tuyệt chị chứ?”

Còn vị thứ 51 mới chia tay hôm nay, là vì chị gái chân đũa đáp ứng anh ta, để cho anh ta diễn một vai nam hai trong một bộ phim, nhưng lại không có một lời thoại, do đó nhà trai cho rằng chính mình không được coi trọng, tức giận mà đề xuất chia tay.

“Nhân vật nam hai là một người câm điếc, câm điếc đó, chị làm sao đưa anh ta lời thoại được?”

Thu Tử Thiện lúc này đã uống đến mức ngay cả ly rượu trong tay đều bắt đầu lay động, cô cười hích hích nói: “Đàn ông đều không phải thứ tốt, chị đá bọn họ chính là lựa chọn chính xác.”

“Đến, chúng ta vì sự lựa chọn chính xác này cần thêm một ly,” nếu lúc đầu đều là do chị gái chân đũa ép Thu Tử Thiện uống rượu thì lúc này hai người đã hoàn toàn hoán đổi vị trí cho nhau.

Sau khi uống xong một ly rượu đầy, Thu Tử Thiện đầu tiên là ợ một cái lớn, tiếp mới hỏi: “Chị là biên kịch hả?”

“Đúng vậy, chị là....” Không đợi người ta nói xong, Thu Tử Thiện đã thẳng tắp ngã vào lòng chị gái chân đũa.

Lạc Ngạn này giờ vẫn bị Đường Tuyên lôi kéo, lúc này thấy Thu Tử Thiện ngã vào trong lòng Thiệu Mẫn Y. Anh liền nhanh chóng buông ly rượu trong tay xuống, bước nhanh tới.

Anh ngồi bên cạnh Thiệu Mẫn Y, nâng Thu Tử Thiện vào trong lòng mình, nhẹ nhàng gọi cô hai câu, ai ngờ cô ngược lại còn mò mẫm tìm kiếm vớ hai tay ôm lấy eo của anh, lúc anh muốn gọi cô thêm lần nữa liền thấy cô hướng đầu vào trong lòng anh.

Lạc Ngạn thấy cô còn thiếu kêu hự hự nữa thôi, sắc mặt không khỏi hiện lên biểu tình dở khóc dở cười.

“Cô rốt cuộc ép cô ấy uống bao nhiêu rượu?” Lạc Ngạn cau mày nhìn Thiệu Mẫn Y đang ngồi xếp bằng trên sofa, đôi môi đỏ tươi dưới ánh đèn chột sáng chột tắt trông chói mắt dị thường.

Cô ta chỉ lấy tay nhẹ nhàng cầm cái ly, ngón út hơi hơi nhếch lên như hoa lan chỉ, ý vị thâm trường nói: “Đứa nhỏ này là người tốt đấy, cho tới bây giờ cũng không có người nào đủ kiên nhẫn nghe tôi nói đến người bạn trai thứ 51 đâu.”

Lạc Ngạn nghe xong lời của cô ta, liền càng thêm dở khóc dở cười, mà người trong lòng lại còn không thành thật ở trong lòng anh chui tới chui lui, miệng tựa hồ còn rầm rì, dường như là chê ngủ không thoải mái đi

Lúc này sắc mặt Thiệu Mẫn Y bình tĩnh, không hề có một chút men say nào, chỉ thấy cô ta nháy mắt nói: “Tôi chính là muốn chuốc say đấy, anh hãy chờ xem.”

Hãy chờ xem?

Lạc Ngạn nhìn thoáng qua người trong lòng, một tửu quỷ như vậy bảo anh phải làm sao bây giờ?

31. Chương 31

Làm thế nào để đối phó với một nữ tửu quỷ?

Lạc Ngạn kéo tay áo đứng bên giường, nhìn người đang ghé vào giường lúc này. Một bộ váy liền áo màu vàng, làn váy lúc này bởi vì tư thế tùy ý mà hơi hơi lật lên, lộ ra hai chân thon dài trơn bóng, vòng eo mảnh khảnh đối lập với drap giường màu sẫm càng làm nổi bật lên sự nhỏ nhắn, cảm giác như chỉ cần một tay là có thể nắm trọn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi úp sấp, dưới ánh đèn mờ nhạt trong phòng ngủ chiếu xuống, hai gò má vốn đã non mềm trông càng thêm mềm mại.

Lạc Ngạn đứng bên giường đang nghĩ phải như thế nào để xử lý tiểu gia hỏa này, lại nghe thấy một trận tiếng ngáy nho nhỏ truyền đến, chuẩn xác mà nói cũng không phải tiếng ngáy, mà là âm thanh hô hấp.

Lạc Ngạn cúi người muốn giúp cô chỉnh lại vị trí nằm cho tốt, nhưng khi anh xoay người Thu Tử Thiện lại chạm vào cánh tay cô, anh không khỏi ngừng lại một chút.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô bé này là khi nào nhỉ?

Đối với Lạc Ngạn hiện tại hai mươi tám tuổi mà nói, Thu Tử Thiện chỉ có thể là một đứa bé. Cô giống như phần lớn các cô gái có gia thế tốt khác, đã kiêu ngạo lại tự phụ, vì mang một khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp, nên tùy ý làm bậy cũng có thể đủ được mọi người thông cảm.

Nhưng lần đầu tiên Lạc Ngạn trông thấy cô, có lẽ lúc đó cô chỉ mới mười lăm tuổi hay mười sáu tuổi, thoát nhìn tuổi nhỏ như vậy nhưng lại bước bình đến đời mạng.

Cô đứng trong hoa viên nhà họ Dung, trên mặt mang theo sắc yêu kiều, mãnh liệt cản lại cậu con trai nhỏ nhà họ Dung: “Dung Trạch, tại sao anh xem cũng chưa xem quà sinh nhật em tặng cho anh?”

Ngày đó là ngày sinh nhật của con trai nhỏ nhà họ Dung -Dung Trạch, theo lý thuyết Lạc Ngạn cũng không giao tế với hắn, nhưng vì ngày đó vội vã đi tìm anh của hắn nên chỉ có thể ngay tại sinh nhật của người ta mà tới cửa quấy rầy. Trước lúc đi anh đã bảo thư ký mua một phần lễ vật mà một cậu nhóc mười sáu tuổi sẽ thích.

Lúc đó anh đi ra hít thở không khí thuận tiện rút điều thuốc, lúc ấy làm cái hạng mục này là hạng mục đầu tiên mà anh làm khi tiến vào Hoàn Á. Trong mắt người khác xem ra nhân sinh của anh dường như đều là vùng đất bằng phẳng, từ khi sinh ra đã bắt đầu hưởng thụ hết thấy vinh hoa trên thế gian, một đường dọc sách tới nay đều chưa bao giờ sa sút, sau khi tiến vào công ty liền ở một vị trí trung tầng.

Nhưng có ai biết được tình huống nội bộ đâu, bố anh chưa bao giờ đảm nhiệm qua chức vụ gì trong công ty, ông cứ lang thang tiêu dao sống nửa đời người. Kết quả tạo thành chính là một người con trai trưởng, cháu ruột khi tiến vào công ty lại từng bước khó khăn như vậy.

Người cô Lạc Gia Đồng ở trong tập đoàn tác phong cường thế lại kinh doanh nhiều năm, còn Dượng thì đảm nhiệm chức vị Phó Tổng Tài tài vụ nhiều năm tại công ty. Tuy rằng mặt ngoài bọn họ đối với anh khách khí, nhưng mỗi lần đề án của anh còn chưa tới Ban Giám Đốc thì đã bị gác lại.

Lần này cùng nhà họ Dung hợp tác, anh vô cùng coi trọng. Đây gần như là cơ hội cuối cùng của anh, anh không cho phép bản thân thất bại, càng không thể chịu được người khác tùy ý giẫm lên mình.

Nhưng sự nhàn nhã này của anh bị đôi tình lữ nhỏ kia phá hủy, có điều anh cũng không có tính đứng dậy rời đi, chỉ ngồi yên ở trên ghế lắng lắng dập tắt thuốc trong tay.

Dung Trạch hôm nay một thân tây trang được cắt may khéo léo, trên mặt hoàn toàn không có thần sắc ôn hòa ứng phó mọi người vừa rồi, hắn có chút không kiên nhẫn nói: “Không phải là mấy thứ đó sao, chắc lại là đồng hồ với nhẫn nữa chứ gì, hơn nữa mấy thứ này cũng không phải chính cô kiếm tiền mua được, có cái gì hay ho đâu.”

Lạc Ngạn theo lùm khe hở của cây cối có thể trông thấy biểu tình của cô gái nhỏ, vẻ mặt vốn kiêu ngạo có một chút tán loạn, hơi hơi cắn môi mang theo nồng đậm uất ức.

Lạc Ngạn không thú vị lắc lắc đầu, lại tiếp tục cúi đầu nhìn điện thoại.

“Có phải nếu đồ do chính tay em kiếm được tiền rồi mua, anh sẽ thật tâm thích chứ.” Giọng nói hờn dỗi của cô gái nhỏ vang lên.

Dung Trạch lạnh lùng nở nụ cười, liền đẩy cô ra rồi rời đi.

Một người cầu mà không được, một người khinh thường chẳng thèm ngó tới, giống như kịch tình của mấy bộ phim truyền hình, Lạc Ngạn nhàm chán nghĩ.

Sau đó anh cũng đem chuyện này bỏ qua, dù sao đây cùng lắm cũng chỉ là một đôi tình nhân cấp hai rất không được tự nhiên thôi.

Sau đó, anh bắt đầu hợp tác hạng mục trong tay với Dung Tư, tuy không có ai dám ở trước mặt anh nói gì, nhưng trong tập đoàn đã không ngừng có nghị luận chê trách, cho rằng anh hoàn toàn kế thừa năng lực bình thường của bố mình, điểm duy nhất không giống bố anh là anh có hơn vài phần đã tâm không nên có.

Đây là đã tâm không nên có sao?

Ngay lúc anh nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, xe cũng chậm rãi ngừng lại, anh vừa muốn đẩy cửa ra liền thấy cách đó không xa chạy tới một con gấu, đúng là một con gấu, một con Winnie the Pooh (Winnie-the-Pooh, hay gấu Pooh là một chú gấu hư cấu - nhân vật trong một số tác phẩm của nhà văn A. A. Milne. Câu chuyện đầu tiên về chú gấu này là cuốn Winnie-the-Pooh (1926)).

Anh vừa bước xuống thì thấy Winnie the Pooh đưa truyền đơn qua, anh nghiêng đầu nhìn thoáng qua, nhưng cũng không dừng lại cước bộ mà lập tức rời đi.

Gấu nhỏ phía sau tựa hồ còn không muốn buông tha cho, nhắc chân vừa muốn đuổi kịp, lại quên lúc này trên người mình là bộ đồ gấu dày nặng phiền phức. Tiếng vật ngã bịch một cái to khiến Lạc Ngạn không nhận được quay đầu, lúc anh đang do dự có nên đến đỡ nó dậy không thì nhìn thấy một cô gái nhỏ buộc tóc đuôi ngựa chạy tới.

“Thiện Thiện, Thiện Thiện, cậu không sao chứ?”

Lạc Ngạn thấy đã có người đến đỡ nó dậy, liền quay đầu rời đi. Đến lúc anh từ trên lầu xuống dưới, trên đường nhện nhíp đã đèn đuốc sáng trưng.

Lái xe vì có chút việc chậm trễ ở trên đường nên chưa tới, Lạc Ngạn cũng không muốn quay lại tòa nhà vừa rồi, vì như vậy sẽ chỉ làm anh nghĩ đến bản thân lại một lần nữa thất bại.

Sau khi Lạc Ngạn đi phía trước vài bước, vừa định lấy thuốc lá ra chợt nghe thấy lùm cây bên cạnh có một trận tiếng động rầm rì, thanh âm tuy rằng nhỏ nhưng lại có thể nghe thấy dường như là tiếng người đang ăn uống gì đó.

“Thiện Thiện, cậu cần gì phải làm như vậy?” Lạc Ngạn lúc này cảm thấy bản thân mình có trí nhớ rất tốt, giọng nói này dường như là của cô gái nhỏ lúc chiều chạy đến đỡ tiểu thư Winnie the Pooh.

Như vậy người bên cạnh đang ngồi ăn hẳn chính là tiểu thư Winnie the Pooh rồi.

Chỉ nghe tiểu thư Winnie the Pooh hăng hái nói: “Cậu thì biết cái gì, một tuần nay tớ đã kiếm được hơn một ngàn đồng, rất nhanh tớ có thể mua cho Dung Trạch khoản mô hình mà anh ấy thích đó.”

Giọng nói quen thuộc, cái tên quen thuộc làm cho Lạc Ngạn nhận không được tiến lên phía trước vài bước, anh đứng trong góc chỉ cần vụng trộm hướng bên cạnh liếc mắt một cái, liền trông thấy một cô gái cột mái tóc đuôi ngựa, tóc mái trước trán vì mồ hôi mà bết lại, dù có chút chật vật nhưng người vẫn rất xinh đẹp như cũ.

“Nếu không phải vì tên Dung Trạch đó, cậu cần gì phải tội tình thế này, làm ơn đi tiểu thư, cậu bình thường chỉ mua một cái áo sơ mi cũng nhiều hơn cái giá này rồi đúng không?” cô gái bên cạnh nhận không được bất bình vì cô, nhưng trông thấy cô ngấu nghiến chiếc bánh trong tay như hổ đói, vẫn lập tức khui chai nước uống bên cạnh đưa qua.

“Vì người trong lòng mình, tớ cảm thấy làm bất cứ chuyện gì cũng đều đáng giá,” lúc cô nói những lời này, hơi hơi ngửa đầu, cằm cổ bóng loáng ngẩng lên một độ cong tuyệt đẹp, trên mặt mang theo biểu tình hẳn được xưng là ngọt ngào.

“Hơn nữa không phải nói sự chân thành có thể chạm đến trái trái tim sao, tớ cũng không phải không thể gặp người, tớ tin tưởng chỉ cần tớ kiên trì, một ngày nào đó Dung Trạch sẽ thích tớ.”

Đèn đường màu vàng ấm áp, sắc màu cũng ấm áp, Lạc Ngạn nhìn cô đắm chìm trong ánh đèn ấm áp như vậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngọc nhuận trắng nõn còn có mồ hôi, đầu gấu Winnie the Pooh được đặt trên một bậc thang, lộ ra một chút màu áo hồng đỏ T-shirt bên trong lớp áo khoác gấu lông xù.

Lạc Ngạn nhìn biểu tình quật cường mà kiên trì của cô, trong lòng không khỏi ấm áp.

Tại thời đại coi trọng vật chất này, tình yêu đã muốn trở thành một loại xa xỉ. Khi chúng ta bước vào xã hội, tình yêu dường như trở nên không còn trọng yếu nữa, mà càng nhiều người vớ vẩn cho rằng, chỉ có quãng đi tình yêu mới bắt đầu thành thực.

Lạc Ngạn cũng không biết bản thân mình là một người đàn ông thâm tình, nhưng anh lại hi vọng có người giống như tiểu thư Winnie the Pooh này, chân thành mà đơn thuần yêu anh.

Khi đó Lạc Ngạn còn không biết của tên của cô, ở trong lòng anh, cô chính là tiểu thư Winnie the Pooh vừa đáng yêu vừa bướng bỉnh.

— — — — —

Lúc này Thu Tử Thiện đã bị Lạc Ngạn ôm vào trong ngực, trong mắt anh là nhu hòa nói không nên lời, đây là lần đầu tiên anh ôm lấy tiểu thư Winnie the Pooh.

Lúc ở cửa hội sở Giang Nam anh chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra Thu Tử Thiện, cô đã cao lên một ít, mặt mày cũng nảy nở hơn, lộ ra sự tinh xảo không che giấu được. Ngay lúc ấy anh đã nghĩ, cô vẫn còn cùng một chỗ với tên Dung Trạch kia sao?

Vài năm nay cũng không phải Lạc Ngạn chưa từng có phụ nữ, nhưng từng người phụ nữ ở bên cạnh anh đều ra vẻ rụt rè mà chiều chuộng, nói chuyện nhỏ nhẹ, ôn nhu săn sóc, trên mặt cũng không mang theo điều ngoa cùng tùy hứng. Cùng các cô ăn cơm luôn là dưới nhà hàng xa hoa có ánh nến lung linh, âm nhạc phiêu đảng du dương, anh cũng chưa bao giờ nhìn thấy trên mặt những cô gái này sự thoải mái khi trông thấy đồ ăn, bởi vì các cô vĩnh viễn chỉ có một biểu tình không thay đổi, tao nhã cười lại tao nhã cười.

Đầu ngón tay Lạc Ngạn lướt nhẹ qua gương mặt cô, theo cánh mũi bắt đầu chậm rãi trượt thẳng đến chạm vào cánh môi của cô. Anh tinh tế dùng ngón cái sờ soạng môi cô, tuy rằng biết lúc này cô hoàn toàn không có cảm giác, nhưng Lạc Ngạn chỉ cảm thấy tim mình dường như đập nhanh hơn nhiều lần. Anh dường như trở về cái tuổi thiếu niên, lúc vụng trộm hôn môi cô gái đang ngủ say trong lòng, chính là cái loại tâm tình thật cẩn thận lại chờ mong ấy.

Cũng vào lúc này, anh khẽ cúi đầu xuống liền đụng vào đôi môi mềm mại ướt của cô, cánh môi mang theo nhàn nhạt hương rượu. Đầu lưỡi linh hoạt mạnh mẽ đẩy vào, cường thế mà bướng bỉnh dây dưa cánh môi cô, Lạc Ngạn dùng răng nanh tinh tế cắn lấy môi dưới của cô, thẳng đến khi nghe một tiếng ưm nhỏ bé yếu ớt truyền đến, anh mới như ở trong mộng mới tỉnh.

Lạc Ngạn buồn bực nhìn nơi nào đó trên thân thể, lại nhìn xem người nào đó còn đang ngủ say hoàn toàn không biết tình hình, lập tức ôm cô đặt xuống giường, lấy cái chăn đắp lên người cô, lại điều chỉnh độ ẩm bên trong, xong liền chạy trốn ra ngoài.

Mặc dù lúc trước biểu hiện bình thường, nhưng khi cùng một chỗ anh mới hiểu được, anh ở trước mặt cô dường như trở về bằng cái tuổi của cô, xúc động, vội vàng xao động, mười phần biểu hiện của một thằng nhóc con.

Thu Tử Thiện dưới tình huống một đêm ngủ ngon, Lạc Ngạn lại lẩn qua lộn lại ngủ không được.

Sáng sớm khi tiếng chim hót truyền đến, Thu Tử Thiện hốt hoảng theo trong lúc ngủ mơ tỉnh lại, cô mở mắt mông lung nhìn chằm chằm trần nhà trên đầu, trần nhà cao chạm khắc hoa văn tỉ mỉ, Thu Tử Thiện trừng mắt nhìn, lại quay đầu đánh giá chung quanh.

Đây là một gian phòng đàn ông, lấy màu trắng đen làm màu chủ đạo, lộ ra xa xôi trong trẻo nhưng lạnh lùng. Thu Tử Thiện cử động người, nhưng sau đó cô lập tức mở to hai mắt, bởi vì cô cảm giác cơ thể mình dưới lớp mền tơ tụa như...

Cô khẽ nhấc mền lên, liền trông thấy phía dưới người chỉ mặc nội y, váy liền thân của cô chẳng biết đi đâu rồi.

Nhưng cũng may cô không phải là một cô bé cái gì cũng không hiểu, cô có thể tinh tường cảm giác được trên người mình cũng không phát sinh chuyện gì không nên.

Lúc cô xoắn chân bước xuống giường, liền trông thấy chiếc ghế nhỏ bên cạnh giường đã đặt chỉnh tề dụng cụ vệ sinh mặt mũi cùng váy áo và nội y mới tinh.

Thu Tử Thiện nhìn thấy bộ đồ nội y màu xanh nước thì không khỏi đỏ mặt.

Sau khi cô rửa mặt chải đầu xong bước ra ngoài, phát hiện mình đang ở lầu hai của một gian biệt thự. Cô chậm rãi dọc theo thang lầu xuống dưới, chợt nghe thấy có âm thanh vang ra từ phòng bếp.

Cô đứng tại cửa phòng bếp, nhìn Lạc Ngạn một thân quần áo hưu nhàn thoải mái ở nhà đưa lưng về phía cô, đứng trước bồn rửa.

“Rời giường rồi à, em chờ một lát, lập tức có thể ăn bữa sáng rồi,” Lạc Ngạn không quay đầu, giọng anh lúc sáng sớm trong suốt rất dễ nghe, giống như bản sonata vang lên dưới ánh mặt trời xán lạn.

Đội Lạc Ngạn đem bữa sáng bày ra bàn ăn màu trắng trong phòng ăn, anh liền ngẩng đầu nhìn cô, hơi ngạc nhiên hỏi: “Còn ngậy ngốc đứng ở chỗ đó làm gì? Cùng lắm là một đêm uống nhiều rượu một chút thôi mà, tôi nghĩ còn vẫn chưa đến mức ăn mòn hệ thần kinh của em chứ.”

Được rồi, có vài người luôn có thể đánh tan hoàn toàn một bầu không khí ái muội.

Một người đàn ông nguyên ý vì một phụ nữ mà xuống bếp, chẳng lẽ lúc này không nên dùng lời nói nhỏ nhẹ lại ôn nhu sẵn sốc an ủi sao?

Thu Tử Thiện có vài phần buồn bực ngồi ở trên ghế, nhìn các món ăn trên bàn, cháo trứng thịt nạc tản ra nồng đậm hương vị, làm cho người ta không khỏi thêm phần thèm ăn.

Thu Tử Thiện ăn xong bát cháo thứ hai, lúc buông chiếc đũa, trên mặt lộ vẻ cảm kích tươi cười nói: “Cám ơn bữa sáng của anh. Không nghĩ tới anh có thể nấu cơm ngon đến thế.”

Lạc Ngạn nghe cô nói như vậy, trên mặt lại không có lộ ra tươi cười, biểu tình ngược lại càng thêm cổ quái, cuối cùng anh nói: “Chẳng lẽ em không biết trên đời này còn có cái gọi là, kêu từ bên ngoài à.”

Thu Tử Thiện nhìn điểm tâm sáng đầy trên bàn, khuôn mặt nháy mắt giống như bị ngâm trong thuốc nhuộm màu hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn như ngọc bạch nháy mắt trở nên đỏ bừng.

Cô quả thực xấu hổ muốn tìm cái lỗ để chui vào, được rồi, là cô tự mình đa tình, người đàn ông này làm sao có thể vì cô mà làm bữa sáng chứ.

Cô chân tay luống cuống túm túm khăn trải bàn trên bàn, cảm nhận vải dệt nhuyễn như tơ thêu hoa văn phiền phức khiến cô có cảm giác bình tâm hơn, khiến cô chậm rãi hồi phục bình tĩnh.

“Có điều cháo trứng thịt nạc là tôi làm, ” Lạc Ngạn lúc này cũng vui vẻ buông bát đũa trong tay.

“Ăn rất ngon,” Thu Tử Thiện cắn môi nói.

Lạc Ngạn hơi hơi nhướn khóe mắt lên, trên mặt lộ ra biểu tình sung sướng, ánh nắng sớm nhu hòa chiếu dọc theo lọn tóc của anh, càng khiến mặt mày anh thêm tuấn tú. Trong cặp mắt đen thẳm là ánh sáng chớp động chói mắt, sau khi im lặng một lúc bạc môi mới khẽ mở: “Thiện Thiện, em muốn cùng tôi kết giao không?”

Không đợi người đối diện làm ra biểu tình gì, anh lại nói tiếp: “Em xem tôi đi, có tiền, bộ dạng còn đẹp trai, biết chiều cổ, còn biết nấu ăn, cho nên em có muốn cùng tôi kết giao thử không?”

Lời này không thể nghi ngờ giống như nện xuống một tấn bom trong đầu Thu Tử Thiện, giọng nói đàn ông tràn ngập từ tính cùng dụ hoặc chậm rãi xuôi vào trong tai cô, ngay tại trái tim của cô, lấy một loại tần suất kích động trước nay chưa có, tế bào cao thấp toàn thân dường như đều đang kêu gào.

Sau đó, cô mở miệng: “Nhưng tôi còn chưa nghĩ ra sẽ cùng một ông chú kết giao thế nào?”

32. Chương 32

Trong lòng mỗi người đều có một chỗ mềm mại nhất, không cần rất đặc biệt, chỉ cần một chuyện đúng nơi đúng lúc vừa đánh trúng nội tâm của bạn.

Có lẽ trong mắt người khác, Thu Tử Thiện mặc bộ đồ gấu ở trên đường phát truyền đơn cũng không có gì lớn lao, nhưng đối với Lạc Ngạn khi đó mà nói, lại lập tức chạm đến nơi mềm mại nhất trong lòng anh.

Làm người của nhà họ Lạc, nhưng trong công ty cô ruột không những không giúp mình, ngược lại khắp nơi ngáng chân, cha mẹ anh mặc dù trong cuộc sống cũng tính là quan tâm đến anh nhưng hai người họ ai cũng không giúp được gì cho anh trong tập đoàn. Ngay cả ông nội luôn luôn coi trọng anh cũng chỉ khoanh tay đứng nhìn.

Khi đó Lạc Ngạn kiêu ngạo nhưng miễn cưỡng, trong lòng khát vọng có một người có thể đứng bên anh lúc đó, nhưng lại cự tuyệt biểu hiện ra sự yếu đuối.

Winnie the Pooh chậm rãi tạo thành một sự cố chấp trong lòng anh, một sự cố chấp khó có thể nói rõ.

Sau khi Thu Tử Thiện thoát ra xong, hai người đều trầm mặc một hồi, cuối cùng vẫn là Lạc Ngạn lên tiếng trước: “Bạn nhỏ, em thương tổn đến tâm hồn của chú rồi.”

Thu Tử Thiện xấu hổ đến mức ngay cả hai tay cũng không biết để ở đâu, cô cười gượng hai tiếng, mới nói: “Tôi đây là hài hước, hài hước.”

“Xem ra là tôi không thể lý giải sự hài hước của em,” Lạc Ngạn chống tay, biểu tình trên mặt hờ hững, dường như không buồn bực nhiều lắm.

Nhưng Thu Tử Thiện cảm giác dường như toàn bộ không khí trong phòng bếp đều lập tức đọng lại, kỳ thực cô cũng không phải không thích Lạc Ngạn, ngược lại cô đối với người đàn ông này còn tràn ngập hảo cảm.

Đối với Thu Tử Thiện mà nói, điều kiện nông cạn như bên ngoài giàu có, anh tuấn cũng không phải là điều kiện hàng đầu để lựa chọn một người đàn ông, vì kiếp trước cô đã thua khi có một tiêu chuẩn nông cạn như vậy.

Lạc Ngạn nhìn như đối với cô cũng không có sự giả dối, lại lúc nào cũng làm cho cô ấm lòng, vô luận là phim của Đường Tuyên hay là anh ở trên đường gặp cô đang tinh thần sa sút, hết thấy đều phát triển theo hướng không thể đoán trước được.

Cô bằng lòng nước chảy bèo trôi, xem chiếc thuyền vận mệnh này sẽ đưa bản thân cô đến nơi nào. Nhưng điều cô thật không ngờ là Lạc Ngạn lại không giống như cô, anh càng thích tự mình nắm giữ vận mệnh trong tay hơn. Đối với anh mà nói, muốn thì bất chấp hết thấy để có được.

Anh không tin số mệnh cũng không tin vận mệnh, tuân theo quy tắc đơn giản thô bạo cũng là hữu hiệu nhất trên thương trường, đó chính là đoạt lấy.

Nhưng anh lại quên một chuyện, lòng người quá mức hay thay đổi, ngay cả anh cũng không thể nắm giữ. Tại mỗi một lần tiếp xúc qua, anh tự nhiên có thể hiểu Thu Tử Thiện đối với anh luôn cẩn thận suy tư, nhưng anh biết cô gái này thích anh.

Nhưng rõ ràng anh vì sự tự phụ của bản thân mà phải trả giá đắt.

Sau bữa sáng hòa hợp, một đoạn hội thoại ngắn này cũng không quá thoải mái.

Cuối cùng, Lạc Ngạn đề xuất đưa Thu Tử Thiện trở về, nhưng Thu Tử Thiện lại muốn đi tới Heaven vì xe của cô còn đậu ở đó. Cô vừa cầm điện thoại của mình lên, không hề bắt ngờ khi thấy màn hình điện thoại đen thui, quả nhiên là hết pin.

Lạc Ngạn cũng không thích nơi nhộn nhịp, nơi ở của anh bình thường đều là loại căn biệt thự đơn độc. Dừng từ loại ở đây là vì phạm là kẻ có tiền chỉ sợ cũng sẽ không chỉ có một chỗ bất động sản.

Dù Thu Tử Thiện chối từ lần nữa, nhưng Lạc Ngạn vẫn lái xe trực tiếp đưa Thu Tử Thiện đến bãi đỗ xe của Heaven.

Trước lúc bước xuống xe Thu Tử Thiện muốn quay đầu nói gì đó, nhưng suy nghĩ hồi lâu vẫn cảm thấy có một số việc chỉ biết càng tỏ càng đen, cuối cùng im lặng. Cô trực tiếp mở cửa muốn bước xuống xe, ai ngờ người suốt dọc theo đường chưa từng mở miệng lại đột nhiên giữ chặt cổ tay phải của cô.

Cô quay đầu nhìn lại thì trông thấy trên mặt Lạc Ngạn đã khôi phục tươi cười ôn hòa hờ hững như bình thường. Anh thần nhiên nói: “Chẳng lẽ trước lúc rời đi, em không nên cho tôi một cái goodbye kiss sao.”

Giọng nói của anh tràn ngập trầm thấp dụ hoặc, nụ cười mê người của anh phảng phất muốn hút đi lòng người bất cứ lúc nào, vì thế Thu Tử Thiện chậm rãi quay đầu, ở hai má anh hạ xuống một nụ hôn nhẹ nhàng.

“Thật xin lỗi,” giọng nói của cô rất nhỏ, nhỏ đến mức hai người đều nghĩ đây chẳng qua chỉ là một tiếng thở dài mà thôi.

Đội Thu Tử Thiện ngồi lên xe của mình liền nhanh chóng khởi động xe, quay đầu, rẽ ngoặt, ngồi trong một chiếc xe tính năng tốt, tốc độ xe tại thời gian ngắn nhất liền vọt lên rất cao. Rất nhanh, trong kính chiếu hậu cũng không còn nhìn thấy đó Audi Q7 màu trắng nữa.

Đúng vậy, Thu Tử Thiện biết chính mình là một người nhất gan, sau khi đã trải qua một đoạn cảm tình kia, cô sợ hãi trả giá, sợ hãi bị thương tổn.

Nếu Lạc Ngạn không chọn phá tầng cửa sổ giấy mỏng manh giữa hai người bọn họ, Thu Tử Thiện nghĩ cô sẽ vĩnh viễn nhìn Lạc Ngạn qua lớp cửa sổ giấy đó, mang theo trái tim đập cùng rung động nhìn anh, nhưng cũng sẽ không cất bước về phía trước.

Tiếng xe thể thao gầm rú trên ngã tư đường lúc sáng sớm khiến cho vô số người quay đầu nhìn, nhưng Thu Tử Thiện đều không có ý muốn thả chậm tốc độ.

Lúc xe đến lưng chừng núi, Thu Tử Thiện vừa muốn quẹo vào liền thấy đằng trước cũng có một chiếc xe thể thao đang chậm rãi chạy lại gần. Thu Tử Thiện nhìn chiếc xe quen thuộc cùng biển số quen thuộc đến chết cũng không quên được kia, cho dù không trông thấy người ngồi ở chỗ điều khiển, nhưng cô biết người lái xe là Dung Trạch.

Thu Tử Thiện không chút do dự đánh mạnh tay lái, rẽ tay lái bên trái hướng về nhà mình, còn xe của Dung Trạch cũng không có chút ý tứ muốn dừng lại, hai chiếc xe cứ như vậy vút qua nhau.

Lúc xe cô vừa chạy đến cửa lớn, thấy cửa sắt hai bên chậm rãi mở ra, cô điều khiển xe chậm rãi chạy vào. Lúc cô chạy xe vào gara, liền trông thấy xe của Thu Vĩ Toàn cư nhiên cũng ở nhà.

Bình thường sáng sớm cuối tuần, Thu Vĩ Toàn đều dậy sớm đi đánh golf. Hôm nay thật là ngạc nhiên, hiện tại cũng đã là chín giờ, ông ta cư nhiên còn chưa đi.

Lúc Thu Tử Thiện rút chìa khóa xe rồi lảo đảo đi tới cửa, trông thấy Tiểu Hà đang đi ra từ hoa viên, cô ta vừa nhìn thấy Thu Tử Thiện liền lập tức nói: “Tiểu thư, cô cuối cùng trở về, việc lớn không tốt.”

Tiểu Hà dè dặt thanh âm nói, trên mặt Thu Tử Thiện hiện lên một tia kinh ngạc, cô nhìn nhìn Tiểu Hà, nhưng cô ta cũng chỉ lấy tay chỉ chỉ vào cửa chính.

Tuy rằng không biết bên trong đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này Thu Tử Thiện đã có chút muốn lùi bước. Mỗi ngày đều sinh hoạt ở dưới sự bất an như vậy, dù là ai cũng có ngày mệt mỏi.

Tuy cô vẫn chưa biết được điểm thi đại học của mình, nhưng mà có lẽ cô chỉ biết lựa chọn học đại học ở Vân Đô. Tuy trường đại học ở Vân Đô không ít, nhưng đại học có tiếng cũng chỉ có hai trường, trường duy nhất có thể được Thu Tử Thiện xem trong mắt cũng chỉ có Đại học Z.

Dù rằng điểm thi của cô không chắc có thể đậu đại học, nhưng mà không quan hệ, bởi vì trừ bỏ có thể dùng điểm để bước vào cánh cổng đại học, thì còn có thể dùng tiền để mở ra đấy.

Thu Tử Thiện bất lực nghĩ, có lẽ qua vài ngày nữa cô sẽ đến gần trường Đại học Z để tìm một gian nhà trọ, cũng không cần đặc biệt lớn, tất cả bài trí cùng dụng cụ đều do cô tự mình mua, cô muốn biến căn nhà đó trở thành nơi chỉ thuộc về mình.

Tuy rằng ý tưởng rất tốt, nhưng hiện tại cô cần đi vào đối mặt với những đau khổ không biết trước.

Vừa tiến vào phòng khách lầu một, Thu Tử Thiện liền trông thấy toàn bộ thành viên nhà họ Thu đều đến đông đủ, thậm chí ngay cả Thu Tử Hàn cũng đã ngồi nghiêm chỉnh.

“Ông nội, cháu về rồi.” Thu Tử Thiện chào hỏi ông cụ, Thu Vĩ Toàn bên cạnh lại lành lặn hừ mũi một tiếng.

Thang Kiều ngồi đối diện Thu Vĩ Toàn, nhìn cũng không nhìn ông ta, chỉ nói với Thu Tử Thiện: “Bảo bối, lại đây, ngồi cạnh mẹ này, gia đình chúng ta hôm nay muốn mở một cuộc hội nghị.”

Lúc này Thu Tử Thiện cũng chú ý tới bên cạnh Thang Kiều có một người đàn ông mặc tây trang, anh ta ước chừng ba mươi mấy tuổi, đeo một cặp mắt kính viền đen, trông có vẻ nhã nhặn anh tuấn.

Lúc Thu Tử Thiện đi qua, người đàn ông lập tức nhích người nhường vị trí cạnh Thang Kiều cho cô. Còn Thu Tử Hàn nghiêm túc ngồi ở bên kia Thang Kiều.

“Bố, chuyện tối hôm qua con đề nghị, ngài suy xét thế nào?” Thang Kiều thấy người đều đến đông đủ, cũng không nói lời vô nghĩa nữa, trực tiếp hỏi ông cụ đang ngồi ở trung tâm.

Ông cụ Thu thật sự không nghĩ tới người con dâu luôn luôn thành thật lại nghe lời, cư nhiên sẽ trình diễn bức cung đến mức này. Nhưng giờ luật sư đang ngồi ở đây, chứng tỏ con dâu ông không nói đùa.

Thu Vĩ Toàn lập tức cười lạnh ra tiếng, ông ta một người cô đơn chiếc bóng ngồi ở sofa đối diện, nhưng biểu tình trên mặt một chút cũng không hề yếu thế: “Thang Kiều, cô đây là đang làm gì? Lại có thể mang luật sư về nhà, cô đang muốn bức bách tôi sao?”

“Dùng từ bức bách khó nghe quá rồi, nếu mọi người không đồng ý cũng không cần lãng phí thời gian của nhau nữa.” Thang Kiều cường thế trước nay chưa từng thấy không chỉ khiến Thu Vĩ Toàn ghen hòng nói không nên lời nói, ngay cả Thu Tử Thiện bên cạnh cũng cảm thấy không thích hợp.

Cô rất hiểu Thang Kiều người mẹ này, mềm mại không nói, tính cách cũng không quyết đoán, điển hình phu nhân hào môn rộng rãi, cả ngày chỉ biết mua sắm làm đẹp. Nhưng hôm nay bà ngay cả Hà Phương d %đ #l *q % đ# thương lượng cũng không thương lượng, trực tiếp mời luật sư về, sự tình này rất không thể tưởng tượng nổi.

“Con thật sự muốn ly hôn sao?” Ông cụ nhìn Thang Kiều liếc mắt một cái, hờ hững hỏi.

Thang Kiều xưa nay rất sợ hãi ông bố chồng này, tuy trong lòng mạnh mẽ bơm hơi lấy dũng khí, nhưng đối mặt ông cụ có lực ảnh hưởng quá sâu nên vốn tưởng muốn nói mấy lời mạnh mẽ lại không thể thốt nên lời.

Bà cố lấy dũng khí, nhưng lại có chút sợ hãi, cuối cùng chỉ có thể đơn giản khiếu nại: “Bố, ngài cũng trông thấy Thu Vĩ Toàn đối xử với con, với Thiện Thiện ra sao. Thiện Thiện bị ám ức lớn như vậy, anh ta làm bố chẳng những không giúp con gái mình hết giận, ngược lại một mặt bao che cho người ngoài. Nếu là cái khác, con cũng có thể chịu được, nhưng là chuyện này thì con không cách nào chịu đựng được cả.”

Nói xong, bà liền nói với luật sư bên cạnh: “Anh lấy phần tư liệu đang cầm đưa cho ông cụ nhìn xem.”

Người đàn ông mặc tây trang nghe xong liền lấy ra một phần tư liệu từ túi công văn mang theo bên người, Thu Tử Thiện hí mắt nhìn người đàn ông cung kính dâng tập tài liệu đến tay ông cụ.

“Bố, nói vậy ngài còn không biết đúng không, tháng trước Thu Vĩ Toàn đã lấy ba trăm ngàn để bán một tòa soạn làm ăn có lợi nhuận dưới quyền công ty. Hơn nữa loại chuyện này cũng không phải là lần đầu tiên anh ta làm.”

Thu Vĩ Toàn vừa nghe, trên đầu liền đổ mồ hôi lạnh, ông ta lập tức bắt mồm ngắt lời Thang Kiều, biện giải: “Bố, ngài đừng nghe cô ta hồ ngôn loạn ngữ. Cô ta cả ngày chỉ biết ở nhà thì làm sao có thể biết được chuyện gì ở công ty.”

Tuy ông ta cực lực biện giải, nhưng ông cụ vẫn chưa hề đề cập đến mức không phân rõ thị phi. Ông cụ cầm báo cáo trong tay hung hăng vất vào mặt Thu Vĩ Toàn, trang giấy bay ra dừng ở trên người ông ta và dưới đất, ông run run giọng nói: “Tôi nghĩ anh lớn tuổi rồi thì có thể chín chắn chút, nhưng không ngờ anh lại càng ngày càng vô pháp vô thiên.”

“Không làm việc đàng hoàng, dùng người không khách quan, mấy người có chút thực lực trong công ty đều bị anh chèn ép bỏ đi rồi, lại lấy tiền nâng lên cái bọn vô tích sự, tham ô công khoản nuôi dưỡng tình nhân, hiện tại lại dám bán sản nghiệp công ty rồi sung nhập vào hầu bao Hà Phương d %đ #l *q % đ# của chính mình, tốt lắm, anh giỏi lắm. Anh trai anh tân tân khổ khổ cả đời, phút cuối cùng ngay cả một đứa con cũng không có, vậy mà anh lại đối xử với giang sơn mà anh trai anh đã vất vả gây dựng như vậy sao.”

Ông cụ tức đến nổi ngón tay đều run run, giọng nói lại càng thêm cứng rắn lạnh lùng. Thu Vĩ Toàn cúi thấp đầu, ông ta tốt xấu gì vẫn còn có chút liêm sỉ, cũng biết ngay trước mặt con cái bị bố mình quở trách như vậy thật sự là quá mức mất mặt xấu hổ.

Sau khi ông cụ mắng xong liền quay đầu gắt gao nhìn chăm chăm Thu Tử Thiện. Đợi Thu Tử Thiện nghĩ đến chính mình cũng muốn bị mắng, chợt nghe ông cụ lại mở miệng: “Thu Tử Thiện, bố cháu gây ra cái

cục diện rối rắm này, cháu có tin tưởng mình gánh vác được không?”

Thu Tử Thiện lập tức khiếp sợ nói không ra lời, tuy cô nghĩ tới muốn ở công ty phát triển thật tốt, muốn nói không nghĩ tới kế thừa Trung Vực là không có khả năng. Nhưng cũng phải đợi đến lúc sau khi cô tốt nghiệp đại học, sau khi các phương diện năng lực đều được đến rèn luyện đầy đủ.

“Ông nội, cháu mới mười tám tuổi, ” Thu Tử Thiện không khỏi kiên trì nhắc nhở rõ ràng cho ông cụ đang tức giận quá mức.

Nhưng ai biết ông cụ chẳng những không nói gì khác, ngược lại mắt lạnh nhìn Thu Tử Toàn nói: “Lúc bác của cháu thành lập Trung Vực cũng chưa đến hai mươi tuổi. Huống chi, nó năm đó cũng không so được với cháu hiện tại, nó cái gì cũng không có. Mà hiện tại Trung Vực Hà Phương d %đ #l *q % đ# hết thấy đều tổ chức hoạt động bình thường, không phải cháu luôn muốn ta tin tưởng cháu có năng lực lãnh đạo Trung Vực sao? Vậy giờ ta cho cháu cơ hội này.”

Lúc này Thu Tử Hàn cũng giật mình nhìn Thu Tử Thiện, cậu chưa từng nghĩ tới sự tình sẽ diễn biến thành tình huống hiện tại, cậu nghĩ bố mẹ nói ly hôn chẳng qua là do quá nóng giận mà thôi. Cậu nghĩ đến một ngày nào đó bố sẽ hiểu rõ ràng, sẽ nghĩ đến chuyện cậu kế thừa Trung Vực là chuyện vãn đã đóng thuyền.

Nhưng cùng lắm chỉ có một ngày mà thôi, cái cậu tự cho là của mình đều bị phủ định hoàn toàn.

Trong lòng cậu ẩn ẩn kỳ vọng Thu Tử Thiện trả lời không được, nhưng khi cậu thấy rõ Thu Tử Thiện biểu tình tràn đầy kiên định, tâm của cậu không ngừng rơi xuống, thẳng theo đám mây rơi xuống không biết nơi đâu.

Cậu tinh tường nghe thấy chị ruột của mình nói: “Ông nội, cháu tin tưởng mình có năng lực quản lý Trung Vực.”

33. Chương 33: “ma Nữ” Tử Thiện

Editor: Ha Phuong

Thang Kiều quay nhìn con trai mình, muốn đi trấn an cậu nhưng lại cảm thấy lúc này nói gì đều là dư thừa.

Ai cũng không ngờ, ông cụ lại dám đập nổi dìm thuyền như vậy.

Đây đã không phải là một trái bom thông thường quảng xuống nhà họ Thu, đây chính là một quả bom nguyên tử, khiến tất cả mọi người đều bị oanh tạc hoàn toàn.

Ông cụ tuyên bố để Thu Tử Toàn mang danh hiệu Chủ tịch Trung Vực tiến vào giai đoạn tạm thời tính dưỡng, Thu Tử Toàn không dám ngay tại mặt bác bỏ ông cụ, nhưng cũng kiên cường vùng vẫy, cuối cùng đá cửa rời đi.

Còn Thang Kiều thì choáng váng, bà chỉ muốn làm cho bố chồng đáp ứng điều kiện của mình, đưa cổ phần công ty trên danh nghĩa của ông cụ đều chuyển tới danh nghĩa Thu Tử Hàn. Nhưng bà không ngờ, ông cụ lại có thể trực tiếp nhảy qua Thu Tử Hàn, lựa chọn để cho một cô gái là Thu Tử Thiện đảm đương cái nhà này.

Thu Tử Thiện thấy Thang Kiều định lên tiếng, lập tức tiến lên kéo tay bà, thanh âm không nhẹ không nặng nói: “Mẹ, con đỡ mẹ lên lầu nghỉ ngơi nhé?”

Thang Kiều thấy bộ dạng của cô như vậy, biết cô đã hoàn toàn đứng về bên ông cụ liền muốn muốn giãy tay ra, trên mặt lại dần dần hiện lên sự tức giận.

Tuy rằng trong lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt của mình, nhưng cho dù là trong lòng bàn tay hay mu bàn tay cũng có sự đối xử khác biệt. Ở trong lòng Thang Kiều, tình yêu của bà đối với Thu Tử Thiện cũng không ít, nhưng cũng không có nghĩa là bà sẽ nguyện ý để Thu Tử Thiện thừa kế Trung Vực.

“Sao con...” Thang Kiều vừa thốt ra nửa câu đầu, liền thấy cổ tay Thu Tử Thiện dùng sức, áp người tới gần bà, đôi mắt truyền đến áp bách mà Thang Kiều chưa bao giờ nhìn thấy.

“Mẹ, con biết trong khoảng thời gian này mẹ chịu áp lực rất lớn, nhưng dù vậy thì mẹ cũng không thể nói ra chuyện như vậy với ông nội,” trong lời nói của Thu Tử Thiện đã khéo đưa đẩy lại không cho phép cự tuyệt.

“Vị luật sư này, thực sự có lỗi vì cuối tuần còn phiền chú đến đây làm việc, có điều tôi nghĩ công việc hôm nay của chú trước tiên coi như hoàn thành rồi.” Thu Tử Thiện thâm trầm nhìn thoáng qua luật sư, trong miệng không quên cảnh cáo: “Tôi nghĩ ngài đây sẽ tuân thủ tác phong nên có của một luật sư đúng chứ.”

Vị luật sư mang kính nghe nói vậy liền không hề do dự lập tức đứng dậy, xách cặp táp đang để trên sofa lên, trên mặt lộ vẻ bình tĩnh, cũng không hề vì lời nói không khách khí của Thu Tử Thiện mà có nửa phần hờn giận. Anh ta khách khí nói với Thang Kiều: “Thang nữ sĩ, nếu về sau ngài có cần gì, mời cứ việc liên hệ tôi.”

Lúc này Thu Tử Thiện đã từ nắm lấy cổ tay Thang Kiều, biến thành nắm tay bà, ý cười trên mặt cô cũng rất khách khí: “Hẹn gặp lại, không tiễn.”

Người này mới vừa đi ra cửa lớn, chợt nghe Thu Tử Hàn ở đằng sau nói: “Ông nội, nếu không có việc, cháu cũng về phòng trước đây.”

Thu Tử Thiện nhìn cậu từ sofa đứng lên, cậu cúi đầu khiến ai cũng không thể thấy rõ biểu tình lúc này của cậu. Mãi cho đến lúc Thu Tử Hàn đi qua bên người cô, cậu cũng không có ngẩng đầu nhìn liếc mắt nhìn chị mình một cái.

Tập đoàn Trung Vực ở trong giới giải trí thuộc loại xí nghiệp dẫn đầu, có thể nói là công ty giải trí thành lập sớm nhất ở trong nước. Lúc trước lĩnh vực kinh doanh chủ yếu của Trung Vực đều là xuất bản tin tức, năm đó là bác của Thu Tử Thiện mất sáng như đuốc, sau khi cải cách mở ra không lâu liền dứt khoát kiên quyết lựa chọn tiến vào ngành công nghiệp giải trí.

Phải nói là phần lớn lớp thần tượng đời thứ nhất của đại lục là đi ra từ Trung Vực, hiện tại những nghệ sĩ có danh hào Ca Vương, Thiên Hậu cũng đều do một tay Trung Vực nâng lên.

Trung Vực phát triển đến bây giờ, đã không còn kiểu công ty nhỏ bé lúc trước nữa.

Phần gia nghiệp như vậy bất cứ ai nhìn đều không khỏi động tâm, Thu Tử Thiện tự nhiên hiểu được suy nghĩ trong lòng Thu Tử Hàn. Cậu là đứa con trai duy nhất của nhà họ Thu, mọi người đều nhận định chuyện cậu sẽ là người thừa kế Trung Vực là chuyện ván đã đóng thuyền, nhưng giờ ông nội lại trực tiếp để Thu Tử Thiện đến chương quản Trung Vực.

Lúc Thu Tử Hàn đi đến cầu thang, chợt nghe ông cụ ngồi ở trên sofa không nhanh không chậm nói: “Thiện Thiện, tuổi cháu còn quá nhỏ, tiến vào công ty không thể phục chúng, Ban Giám Đốc cũng sẽ dị nghị. Cho nên bắt đầu từ ngày mai, cháu hãy lấy thân phận trợ lý đặc biệt của Tổng Giám Đốc để vào công ty, cháu đi theo bên cạnh Tần Khoa mà học tập cho tốt, các hạng mục nghiệp vụ của tập đoàn cháu đều có quyền hỏi đến.”

Thu Tử Hàn dừng chân lại một chút, khi nghe được câu trả lời khẳng định của Thu Tử Thiện, cậu lại tiếp tục chậm rãi đi lên lầu.

“Là ai ra chủ ý này cho mẹ vậy?” Vừa vừa tiến vào phòng, Thu Tử Thiện liền đánh đòn phủ đầu hỏi.

Thang Kiều không hiểu hỏi lại: “Cái gì mà ai ra chủ ý cho mẹ?”

“Từ trước đến giờ mẹ không hề để ý chuyện của công ty, đối với chuyện kinh doanh cũng không có hứng thú, nhưng lại có thể xuất ra một phần tư liệu như vậy, mẹ đừng nói với con, mẹ đột nhiên được đả thông hai mạch nhâm đốc, nhảy mất biến thành nữ siêu nhân để báo thù?”

Thu Tử Thiện tận lực để cho lời nói của mình trở nên có chút khách khí, dù sao người đối diện vẫn là mẹ mình, hơn nữa cô làm như vậy cũng là vì bọn họ. Nhưng cô vẫn không nhịn được muốn nổi giận, tối hôm qua trong bữa tối, cô chỉ nghĩ rằng Thang Kiều là vì suy nghĩ cẩn thận nên mới bùng nổ.

Nhưng hôm nay cô đã rõ ràng, thì ra sau lưng Thang Kiều còn cất giấu một vị cao nhân. Bằng không lấy kiểu bà chủ gia đình không quan tâm chuyện công ty như Thang Kiều, làm sao có thể nghĩ đến lợi dụng việc Thu Vĩ Toàn bán tài sản công ty để khiến ông ta vấp ngã.

Dù trên mặt Thang Kiều cất lực bảo trì bình tĩnh, nhưng ánh mắt kinh hoàng đã bán đứng bà, nhưng bà vẫn còn thể thốt phủ nhận: “Không ai dạy mẹ cả, là tự mẹ đã suy nghĩ cẩn thận. Mẹ biết ông nội con khẳng định sẽ không dễ dàng xử trí bố con, cho nên mẹ đã nghĩ tìm ra sai lầm của ông ta, để ông nội con không thể không xử phạt ông ta.”

“Vậy sau khi xử phạt xong thì sao, mẹ định uy hiếp ông nội cái gì?” Thu Tử Thiện lúc này đã muốn bị tức đến bật cười.

Thang Kiều không chút do dự nói: “Đương nhiên là muốn ông nội con đem cổ phần dưới danh nghĩa bố con thu hồi lại, phân chia cho hai chị em các con.”

“Chỉ như vậy?” Thu Tử Thiện ôm cánh tay, sắc mặt không đổi.

Thang Kiều hiển nhiên không hài lòng với thái độ và lời nói của Thu Tử Thiện với mình, huống chi bà còn đang để ý quyết định vừa rồi của ông cụ. Cho nên cũng không muốn nói tiếp, lần này bà xem như ăn trộm gà không thành còn mất thêm nắm thóc.

Thu Tử Thiện thấy mẹ mình không muốn nói, biết bà còn đang để bụng chuyện vừa rồi. Vì vậy cô cũng không nói chuyện với Thang Kiều nữa, cô cất giọng có phần mệt mỏi nói: “Mẹ, nếu mẹ thật sự không muốn nói con biết là ai chỉ cho mẹ, con cũng không ép mẹ. Nhưng con chỉ muốn mẹ hiểu được một chuyện, mặc kệ con làm cái gì, đều là vì bảo hộ mẹ và Tử Hàn.”

“Trong cái nhà này, mẹ có thể cùng bố âm ỷ, cùng ông ấy tranh đua, nhưng mà mẹ làm vì Thu Tử Hàn cũng tốt, vì con cũng được, nhưng xin mẹ đừng nghe theo lời người ta mà đi uy hiếp ông nội. Dù sao ông nội cũng không phải chỉ có hai đứa cháu nội là tụi con.”

Thang Kiều có chút không dám xác định hỏi: “Chẳng lẽ ông nội con thật đúng có thể giao Trung Vực lại cho đứa con gái riêng kia sao?”

“Vì sao không thể, thời đại bây giờ cũng không phải là cổ đại chỉ chú ý cháu ruột con trai trưởng gì đó. Về sau chỉ cần Hà Minh Châu để chồng ở rể, sửa họ đứa con thành họ Thu, sao ông nội có thể tàn nhẫn không nhận được.”

Cuối cùng, Thu Tử Thiện cũng không có nói hết. Có một số người khi lâm vào bế tắc, lời nói của người ngoài với họ cũng không có hiệu quả nhiều. Nhưng cũng may Thang Kiều tính tình mềm mại, người cũng không tính là lỗ mãng, bị Thu Tử Thiện nửa hù dọa như vậy thật sự cũng rất sợ hãi rồi.

Thu Tử Thiện cũng sầu lo vạn phần, hiện tại xem ra cũng không chỉ có mình Hà Minh Châu đối với Trung Vực như hổ rình mồi. Liên ngay cả cô vẫn nghĩ người không để người ta bớt lo là Thang Kiều, ở bên cạnh bà lại cũng có người giựt giây bà đối nghịch với ông nội.

Cô biết người kia nhất định sẽ không đơn giản là muốn cho Thang Kiều đối nghịch với ông cụ, chỉ sợ mục đích ban đầu của người này là muốn mượn tay Thang Kiều trừ bỏ vị Chủ tịch Thu Vĩ Toàn.

Xem ra trong mắt người khác, con nhóc như cô dễ đối phó hơn Thu Vĩ Toàn nhiều.

Nhưng Thu Tử Thiện một chút cũng không sợ hãi, bởi vì cô thật sự muốn nhìn xem, công ty này rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu con sài lang hổ báo.

Trong công ty Trung Vực Tọa lạc trong khu sầm uất của Vân đô phồn hoa, hôm nay cao thấp toàn công ty đều có điểm không bình tĩnh.

Ngay lúc họ bước vào công ty, bọn họ liền thu được hai thông báo. Thông báo thứ nhất là về Chủ tịch Thu Vĩ Toàn, bởi vì nguyên nhân thân thể không tốt nên ông ta cần tĩnh dưỡng một đoạn thời gian, toàn bộ nghiệp vụ của công ty đều do Tổng Giám Đốc Tần Khoa toàn quyền xử lý.

Kỳ thực trong Trung Vực, chủ tịch chỉ nắm giữ danh hào, người chân chính ra quyết sách vẫn là Tổng Giám Đốc Tần Khoa. Vì vậy Thu Vĩ Toàn tỉnh dường đối với hoạt động công ty cũng không ảnh hưởng lớn.

Dù mức độ ảnh hưởng cũng không tính là lớn, tin tức đột ngột như vậy vẫn khiến cho trong lòng mọi người có ngờ vực vô căn cứ. Vì thứ 6 tuần trước, còn có không ít người gặp qua Thu Vĩ Toàn, lúc ấy cũng không thấy thân thể ông ta có bất luận cái gì không khoẻ.

Khi mọi mở thông báo thứ hai, trong lòng quả thực chính là năm con ngựa phi nước đại. Đây là một lệnh điều động nhân sự mới của công ty, ngay trong ngày hôm đó, Thu Tử Thiện được bổ nhiệm vào vị trí trợ lý đặc biệt của Tổng Giám Đốc Tần Khoa.

Trên lý thuyết thì chẳng qua chỉ là trợ lý đặc biệt của Tổng giám đốc, đâu đến mức phải phát thông báo đến toàn công ty như vậy, nhưng mấu chốt ở chỗ vị tân nhậm này lại chính là con gái của Chủ tịch đang đi điều dưỡng.

Tổng giám đốc có phòng thư kí, bên trong đó đã muốn sôi trào.

“Các cô nói việc Chủ tịch Thu tỉnh dường có thể có liên quan đến chuyện đánh nhau bữa đó không? Các cô có ai nghe được tiếng gió gì không?” Thư kí trưởng Nghiêm Phái, thừa dịp chủ nhiệm không có ở đây, liền nhanh chóng vụng trộm xoay xoay ghế dựa, hướng người bên cạnh dò hỏi.

Vốn là trợ lý Tổng giám đốc- Vivian cầm lấy văn kiện trên bàn, nghiêng đầu hạ giọng nói: “Việc này quá mức đột nhiên, trước đó tôi chẳng nghe được gì cả. Hơn nữa, vị Đại tiểu thư này là trợ lý đặc biệt của Tổng giám đốc, vậy một trợ lý như tôi phải làm sao bây giờ?”

Nhân viên trong phòng này cũng bố trí đơn giản, có một người chủ nhiệm, một trợ lý Tổng giám đốc, còn lại ba thư kí. Ngoài chủ nhiệm là nam ra, còn lại mọi người đều là phụ nữ.

Hai cô thư kí khác thấy bên này các cô nhiều chuyện cũng lập tức xúm lại, có một người trong đó bĩu môi nói: “Lúc trước tôi đã từng gặp qua vị Thu tiểu thư kia, cô ấy ở phòng hậu cần, người này có chút lạnh nhạt, khá giống với mấy cô nàng nhà giàu khác, mắt nhìn lên trời ấy.”

“Cô nói xem, bên kia Chủ tịch vừa đi tỉnh dưỡng, bên này Thu tiểu thư lập tức được bổ nhiệm, chẳng lẽ trong đó không có mối liên hệ sao?” Một người vẫn không lên tiếng, vừa lên tiếng liền khiến cho mọi người giật mình.

Vivian đem chồng văn kiện ôm trước ngực mình, có chút kinh sợ nói: “Ý cô là Thu tiểu thư đẩy bổ ruột của mình xuống sao?”

“Không có khả năng đó, vị Thu tiểu thư này mới bao nhiêu chứ, hình như năm nay mới mười tám tuổi, ngay cả đại học còn chưa có học lên tới đâu, sẽ không tà môn như vậy chứ?” Lúc Nghiêm Phái nói ra lời này, sắc mặt vài người chung quanh càng thêm khó coi.

Chỉ thấy Vivian xa xôi nói: “Là như vậy nên mới càng đáng sợ đó, mới mười tám tuổi đã tâm địa ngoan độc như vậy rồi, xem ra vị Thu tiểu thư này thật sự không phải dễ chọc.”

“Mấy người các cô đang làm cái gì vậy hả?”

Những lời này vừa ra, mấy người phụ nữ đang vây cùng một chỗ lập tức sợ tới mức quay đầu, trong đó có người thậm chí kêu một tiếng đầy sợ hãi. Lúc trông thấy người nói là chủ nhiệm Chương Lỗi, mấy người đều hồn hển thở ra một hơi lớn.

Nghiêm Phái có chút trách cứ nhìn anh ta, nhuyền giọng nói: “Chủ nhiệm, anh sắp hù chết người rồi đó.”

Chương Lỗi không hề bất ngờ khi nhìn mấy người phụ nữ tùm lại tám chuyện, muốn nói điểm duy nhất không tốt của nữ nhân viên văn phòng chính là vô cùng nhiều chuyện. Huống chi, bọn họ còn làm việc trong công ty giải trí. Nghệ sĩ trong công ty nhiều như vậy, cơ bản mỗi ngày đều có thể cung cấp tin tức tươi mới cho đám phụ nữ này thảo luận.

Chương Lỗi lấy tay vỗ vỗ văn kiện đang cầm lên bàn nói: “Đừng có tụ tập lại một chỗ nữa, nếu để cho Tổng giám đốc trông thấy, coi các cô còn dễ chịu không?”

Tuy rằng Chương Lỗi nói như vậy, nhưng xưa nay anh ta làm người luôn hiền lành lại sẵn sàng, cho nên các cô gái cũng không coi anh ta như cấp trên. Lúc này Nghiêm Phái có quan hệ tốt với anh ta dưới ánh mắt ám chỉ của mọi người, đánh bạo hỏi: “Lão đại, vị trợ lý đặc biệt kia sẽ đến đây sao?”

“Đến đây,” Chương Lỗi không hề thừa nước đục thả câu, chỉ đơn giản thốt ra.

Lúc này trong mắt mấy cô gái quả thực là lửa bát quái thiêu đốt hừng hực, hận không thể nhào lên làm cho Chương Lỗi nói rõ ràng ra. Chương Lỗi còn nói thêm: “Tôi khuyên các cô vẫn đừng nên nhiều chuyện nữa, Tổng giám đốc sẽ mời dự hội nghị lãnh đạo cấp cao thường kì. Vivian, Nghiêm Phái, hai người các cô đi chuẩn bị phòng hội nghị, mặt khác hai vị mỹ nữ kia, mời các cô chuẩn bị tốt tư liệu cần dùng.”

“Không thể nào, thực khủng bố như vậy sao,” Nghiêm Phái lớn gan vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi tiếp.

Ai ngờ Chương Lỗi lại bày ra một bộ dáng không muốn nói chuyện nhiều, mọi người thấy anh ta như vậy, dự cảm không rõ trong lòng càng sâu.

34. Chương 34

Sau khi các lãnh đạo cấp cao của công ty đều có mặt trong phòng hội nghị, họ liền chú ý tới cô gái ngồi ở phía sau tổng giám đốc Tần Khoa.

Cô mặc một bộ váy liền thân, toàn thân không có một trang sức dư thừa nào, nhưng vì bộ váy được chọn cắt ôm vừa vặn, lại thuần túy thể hiện được đường cong đẹp nhất của cô. Có người đi qua chỗ cô để đến chỗ ngồi, trông thấy sau lưng có thiết kế khoét xuống một chút, thật sự là một chi tiết đơn giản lại dụ hoặc.

Phần lớn các bộ phận nghiệp vụ trong tập đoàn Trung Vực đều có liên quan đến showbiz, nên công ty cũng không thống nhất cách ăn mặc của nhân viên, ngược lại còn cổ vũ nhân viên lựa chọn trang phục ưa thích. Nên trong công ty dù là một nhân viên văn phòng bình thường cũng có thể mặc một bộ trang phục hết sức phóng khoáng thời thượng.

Tại tổng công ty có sáu bộ phận lớn, tuy chỉ là một bộ phận bên trong công ty, nhưng đều được đăng kí kinh doanh qua Sở Công Thương, coi như là công ty con thuộc tập đoàn. Vì tòa nhà này chính là tài sản của tập đoàn nên các bộ phận đều được thiết lập cùng một chỗ.

Mọi người ngoài mặt không sợ hãi, nhưng sau khi nhìn thấy vị Thu tiểu thư này thì trong lòng khơi dậy không ít cuộn sóng. Vốn thể giới này phần lớn là không công bằng, nhưng đại bộ phận Giám đốc ở trong này đều dựa vào thực lực của chính mình từng bước đi đến bây giờ. Nay thấy một con nhóc như vậy lại có thể ngồi cùng bọn họ trong một căn phòng hội nghị, muốn nói trong lòng không có xúc động đó thật sự là không có khả năng.

Thu Tử Thiện nhìn quanh một lượt các lãnh đạo cấp cao đang ngồi, tỉ lệ nam nữ coi như bằng nhau. Đợi tất cả mọi người đến đông đủ, Tần Khoa liền mở miệng nói: “Nói vậy mọi người cũng trông thấy thông cáo hôm nay của công ty, Chủ tịch Thu bởi vì lí do sức khỏe nên tạm thời nghỉ ngơi một thời gian. Vì chuyện này, tôi cảm thấy vô cùng khổ sở, nhưng tôi hy vọng mọi người trong khoảng thời gian Chủ tịch tĩnh dưỡng vẫn tiếp tục cố gắng, hi vọng các vị không lơ là công tác của mình. Đương nhiên tôi cũng tin tưởng, các vị đồng nghiệp nhất quán nghiêm khắc với việc kiểm chế bản thân và giao tranh tinh thần.”

Anh ta tạm dừng một chút, lại tiếp tục nói: “Từ hôm nay trở đi, Cô Thu Tử Thiện sẽ đảm nhiệm vị trí trợ lý đặc biệt của tôi, chúng ta hãy nhiệt liệt vỗ tay hoan nghênh cho cô Thu Tử Thiện.”

Nếu là một trợ lý tầm thường, đừng nói là tuyên bố trong một hội nghị cấp cao, dù là nhóm lãnh đạo cấp cao đi đường tình cờ gặp phải cũng không buồn nâng mí mắt nhìn đến một tiểu trợ lý nho nhỏ. Nhưng tất cả mọi người biết, vị Thu tiểu thư này cũng không phải là một tiểu trợ lý bình thường.

Bởi vì việc Thu Tử Thiện toàn tình dưỡng rất đột nhiên, mà thời cơ Thu Tử Thiện tiến vào công ty lại quá mức trùng hợp, giống loại người như Vivian cho rằng việc Thu Tử Thiện toàn tình dưỡng có liên quan đến Thu Tử

Thiện, cũng không chỉ có chỗ phòng thư ký nghỉ vậy. Càng đừng nói tới các lãnh đạo cấp cao, người nào không phải từ gió tanh mưa máu lục đục với nhau một đường hợp lại đi lên. Bọn họ càng thêm sẽ không đơn thuần nghĩ đến hai sự kiện này không có vấn đề gì.

Trong phòng họp vẫn vỗ tay coi như nhiệt liệt, Thu Tử Thiện cũng chỉ mỉm cười ngẩng đầu, một bộ dáng trầm ổn hờ hững. Vốn là vì cô hiểu biết về những người này cũng không nhiều, trông thấy bộ dáng bình thản không sợ hãi này của cô, lại khiến ấn tượng của những người này đối với cô thay đổi không ít.

Tuổi của Thu Tử Thiện ở công ty cũng không xem như là bí mật, một cô bé chỉ mới mười tám tuổi, mà ở cái nơi toàn sài lang hổ báo như thế này biểu hiện được thản nhiên như vậy cũng không dễ dàng.

Hội nghị cấp cao thường kỳ chính là các Tổng giám bộ ngành báo cáo trước Tổng giám đốc hoạt động kinh doanh của bộ phận mình, cũng đem các việc mà mình không thể xử lý được báo cáo với Tổng giám đốc.

Tại tập đoàn có sáu bộ ngành lớn, bộ chế tác điện ảnh truyền hình là bộ phận chuyên môn phụ trách chế tác phim truyền hình, điện ảnh cùng với các tiết mục giải trí, cũng là ngành lớn nhất kiếm được tiền nhiều nhất của tập đoàn; bộ phận đĩa nhạc ý nghĩa như tên chính là phụ trách phát hành đĩa nhạc của ca sĩ công ty.

Bộ phận xuất bản tin tức là bộ phận gốc rễ của Trung Vực trong thương giới, Trung Vực có hai nhà xuất bản và bốn tòa soạn báo đều nằm dưới bộ ngành xuất bản tin tức, có điều các công ty này đều là công ty độc lập thành lập ở bên ngoài; bộ phận quan hệ xã hội phụ trách các nghệ sĩ dưới cờ của công ty, đương nhiên một vài Đạo diễn lớn cũng có thực lực dưới cờ công ty cũng do bọn họ phụ trách; bộ còn lại là bộ phận phát hành phụ trách chế tác điện ảnh ở trong cả nước thậm chí là ở nước ngoài, mà tiền công vào thị trường điện ảnh Đông Nam á và Âu Mỹ cũng do bộ phận này phụ trách.

Còn bộ phận hành chính phụ trách sự vụ hằng ngày của tổng công ty, đây tuy là bộ phận duy nhất không mang lại lợi nhuận cho công ty, nhưng tầm quan trọng của bộ phận này cũng không thua các ngành khác. Vì các vấn đề xét duyệt tài chính, một loạt sự tình điều động nhân sự đều do ngành này phụ trách. Lúc trước Thu Tử Thiện làm việc ở phòng hậu cần cũng thuộc bộ phận hành chính.

Do lúc trước thời gian Thu Tử Thiện làm việc ở công ty có vẻ ngắn, lại ở một phòng ban không trọng yếu giống như phòng hậu cần, cho nên sáu vị tổng giám và các lãnh đạo cấp cao khác về cơ bản đều chưa gặp qua cô.

Duy nhất một người có vẻ quen thuộc sợ chỉ có Tổng giám bộ phận quan hệ xã hội Hạ Bá Hiền, nên cô cẩn thận chuyển động tầm mắt nhất nhất đánh giá các lãnh đạo cấp cao đang ngồi đây.

Những người đảm nhiệm chức vụ Tổng giám của Trung Vực, trong showbiz cũng được xem là người cử trọng nhược khinh (nâng vật nặng như nâng vật nhẹ). Một người bất kì trong đó chỉ sợ đều có năng lực khiến cho mọi người kinh thiên. Thu Tử Thiện biết chính mình tại công ty căn cơ quá nhỏ bé, kỳ thực nói như vậy là có điểm đánh giá cao cô, vì nói cho đúng thì ở công ty này hẳn là hoàn toàn không có căn cơ.

Hơn nữa cô còn là lính nhảy dù (ý nói đi cửa sau), có thể nghĩ được cảnh ngộ cô ở công ty sẽ có nhiều khó khăn.

Lúc này Tổng giám phát hành Tony Hà đang nói chuyện, nói đến vị Tony Hà này thì coi như đây là một người đặc biệt, phàm là ngành sản xuất điện ảnh thì mọi người biết việc phát hành đối với bộ điện ảnh có bao nhiêu trọng yếu. Mà ở trong tay vị Tony, Trung Vực có thể nói là công ty ít thâm hụt ngân sách nhất trong toàn nghiệp giới điện ảnh.

Nghiep giới đồn rằng, một bộ phim chỉ cần anh có một điểm sáng, Tony Hà liền dám biến anh thành vàng. Càng truyền kỳ là trong tầng lớp lãnh đạo của Trung Vực, Tony Hà là người duy nhất chỉ mới tốt nghiệp trung học, hơn nữa trước khi Hạ Bá Hiền tiến vào công ty, anh ta cũng là Tổng giám trẻ tuổi nhất của công ty. Hạ Bá Hiền chính là sinh viên tốt nghiệp từ trường đại học Columbia.

Cái gì gọi là năng lực, đây chính là năng lực; cái gì gọi là truyền kỳ, đây chính là truyền kỳ. Lúc Thu Tử Thiện nhìn qua sơ yếu lí lịch của vị Tony Hà, cũng không khỏi cảm khái thế giới này luôn xuất hiện lớp lớp những người trâu bò.

Lúc này Tony Hà vẻ mặt kiêu căng nhìn thoáng qua Thu Tử Thiện, xong tiếp tục nói với Tổng giám đốc Tần Khoa: “Tổng giám đốc, công ty vừa ra mắt bộ phim điện ảnh Một đêm thành danh, tôi phát hiện tại các rạp chiếu phim lớn bọn họ sắp xếp lịch chiếu của chúng ta không lý tưởng, cao nhất là rạp chiếu phim quốc tế 21%, thấp nhất còn lại là Hoàn Á chỉ có 13%, Các nơi khác đều an bài chiếu vào buổi sáng và buổi chiều không mấy khách xem.”

Tần Khoa nghe xong cũng có chút đau đầu, kỳ thực bộ phim Một đêm thành danh này bọn họ cũng không xem trọng, nhưng Chủ tịch Thu Vĩ Toàn lại chủ trì định ra hạng mục này. Chuyện xưa rất quen thuộc chính là kể về một cô gái nhỏ bước vào con đường diễn xuất, sau khi tiến vào lại khát vọng một đêm thành danh. Trong quá trình này, cô đã trải qua dự hoặc thiếu chút nữa nhận quy tắc ngầm, nhưng cuối cùng cô gái vẫn giữ vững nội tâm của chính mình.

Có điều chuyện xưa này lại có tình tiết rất cầu huyết, người đầu tiên cô gái nhận thức khi tiến thân vào showbiz cũng chính là bạn trai của cô, mặt ngoài là một thanh niên nghèo túng, nhưng trên thực tế anh ta cũng là Tổng giám đốc của một công ty giải trí, đơn giản là chán ghét cuộc sống của mình liền muốn thể nghiệm một cuộc sống khác.

Đương nhiên kết cục chính là vấy một xe cầu huyết, cô gái nhận được một bộ phim thật sự khiến cho cô một đêm thành danh, nhưng cô lại không bỏ xuống được bạn trai của mình, chính là vị phú nhị đại giả dạng nghèo túng kia, thậm chí vì anh ta mà nghĩ muốn buông tha cho hết cả. Nhưng nam chủ lại đột nhiên xuất hiện tại lễ trao giải, cũng trước mặt toàn thể giới hướng cô cầu hôn thành công.

Kịch bản này không tính là kịch bản lớn, thậm chí kinh phí đầu tư không vượt qua ba trăm ngàn. Nhưng cũng may vai nam chủ là diễn viên Đỗ Minh Túc gần đây rất nổi tiếng trong mảng truyền hình, đại khái cũng do kịch bản này không được tuyên truyền nhiều lắm.

Nhưng mọi người đều biết, điện ảnh và truyền hình là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, rất nhiều người rất nổi tiếng ở mảng phim truyền hình, nhưng khi chân chính đến với điện ảnh chỉ có thể phối hợp diễn từ đầu. Phạm là có thể ngay từ đầu đã đảm nhận vai nam nữ chính, có người nào phía sau không có một núi lớn để dựa vào đâu.

Mà tuổi của Đỗ Minh Túc cũng không ít nữa, trên dưới ba mươi tuổi rồi, tuy rằng diễn không ít phim truyền hình nổi tiếng, nhưng đảm nhận vai nam chính trong một bộ phim điện ảnh vẫn là lần đầu tiên.

Cũng khó trách các rạp chiếu phim lớn không xem trọng kịch bản này, dù sao nữ chính chỉ là một người mới không có nhiều danh khí cùng kinh nghiệm, nam chính lại mới nổi lên từ phim truyền hình, hơn nữa một bộ phim điện ảnh được đầu tư ít như vậy thì trong cái thời điện ảnh được đầu tư khủng như ngày nay, rất dễ bị rơi xuống.

Tần Khoa nhìn Tony Hà nói: “Tôi biết phần lớn các rạp đối với kịch bản này cũng không tin tưởng lớn lắm, nhưng tôi tin rằng trong tay anh không có bộ phim nào mà không phát hành được.”

Tuy rằng nói như vậy, nhưng bản thân Tần Khoa đối với kịch bản này cũng không xem trọng lắm. Dù sao đây cũng chỉ là một bộ phim điện ảnh nhỏ, trong phim còn lồng vào quảng cáo, hơn nữa nữ nhân vật chính là người đầu tư tiền cử, cho nên công ty cũng không đến mức thâm hụt tiền.

Nhưng ai biết Tony Hà lại tựa hồ nhìn chằm chằm vào chuyện này không tha, anh ta nhàn nhã tựa lưng vào ghế ngồi, đôi mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Thu Tử Thiện nói: “Tuy bộ phim này không được trông cậy nhiều, nhưng suất dự chiếu ở Hoàn Á thật sự rất thấp. Tôi cảm thấy bên Hoàn Á chúng ta còn có không gian để tranh thủ.”

“Trợ lý Thu tuy rằng là người mới trong công ty, nhưng tôi nghĩ có thể ngồi trên vị trí trợ lý Tổng giám đốc này thì tất nhiên có chỗ hơn người. Không bằng Tổng giám đốc ngài giao lại chuyện đàm phán với bên Hoàn Á cho trợ lý Thu, được không?”

Lời này của Tony Hà giống như khơi dậy ngàn tầng sóng trong phòng họp, dù ngoài mặt mọi người đều coi như bình tĩnh, nhưng ánh mắt đều bắt đầu trở nên không thích hợp, có kinh ngạc, có xem náo nhiệt, cũng có thờ ơ xem như không liên quan mình.

Thu Tử Thiện vẫn nắm bắt cây bút trong tay, có điểm kinh ngạc nhìn Tony mang theo vài phần khiêu khích. Cô tự nhận trước đó không có gặp qua vị Tổng giám này, càng miễn bàn đến chuyện đắc tội với anh ta.

Hiện tại anh ta đang ra oai phủ đầu với cô sao?

Tổng giám đốc Tần Khoa tự nhiên đem biểu tình của mọi người đều thu vào đáy mắt, hẳn đương nhiên sẽ không trách cứ Tony Hà, dù sao so với một lính nhảy dù như Thu Tử Thiện, vị trí của Tony Hà tại công ty trọng yếu hơn nhiều.

Huống chi, đáy lòng Tần Khoa cũng có vài phần tư tâm. Thu Vĩ Toàn làm Chủ tịch hẳn hoàn toàn không có ý kiến, không nói chuyện ông ta làm Chủ tịch tư chất như thế nào, nhưng dù sao Thu Vĩ Toàn đều có tư cách và sự từng trải.

Nhưng hôm nay ông cụ Thu lại để cho một con nhóc còn hôi sữa đảm đương chức vị trợ lý của hẳn, đây là muốn lấy lại quyền lực hay là giám thị hẳn? Bất luận là loại nào đều làm cho Tần Khoa cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Nhưng hẳn cũng sẽ không bởi vì này chút việc nhỏ liền rời khỏi Trung Vực, vì hẳn ở Trung Vực đã dốc sức làm hai mươi mấy năm mới ngồi vào vị trí này, hẳn dám khẳng định nhìn chung trong nghiệp giới đãi ngộ của anh ta cũng là thuộc loại tốt nhất.

Có điều cho Thu Tử Thiện vài cái ngón chân nho nhỏ, thật ra lại khiến hẳn cảm thấy vui vẻ. Vì thế hẳn cũng không nói gì, chỉ cầm lấy li nước trên bàn lên uống một ngụm.

Thu Tử Thiện nhìn thoáng qua Tần Khoa đang nhàn nhã uống nước, biết lão hồ ly này chỉ sợ là mừng rỡ khi trông thấy có người khó xử cô. Có điều cô đã dám đảm đương làm lính nhảy dù, liền sớm đoán trước đến khẳng định sẽ có một màn này xuất hiện.

Chính là không nghĩ tới, đến nhanh như vậy.

Vì thế cô nhoẻn miệng cười, tự tin nhìn Tony Hà nói: “Trên phương diện phát hành thì Hà Tổng giám ngài là người có quyền, tôi ở trước mặt anh chẳng qua là múa rìu qua mắt thợ thôi. Nhưng mà anh đã tín nhiệm tôi như vậy, đồng ý cho người mới là tôi cơ hội này. Như vậy tôi nhất định toàn lực ứng phó, để anh không thất vọng.”

Mọi người nghe ra Thu Tử Thiện nhấn mạnh hai chữ “Thất vọng”. Mới ngày đầu tiên đã xuất hiện đối chọi gay gắt phần khích như vậy, mọi người lại cảm thấy vị Thu tiểu thư này đến công ty cũng không phải là chuyện xấu, tối thiểu về sau đại khái có thể thường xuyên trông thấy tiết mục phần khích như vậy.

Sau khi hội nghị kết thúc, Thu Tử Thiện cố ý bước sau mọi người vài bước. Cô cũng không muốn sau khi bị những người này vây xem cả tiếng đồng hồ, lại lần nữa bị vây xem như xem khỉ.

Nhưng có người lại có một dạng ý tưởng giống cô. Đợi sau khi tất cả mọi người rời đi, Hạ Bá Hiền đến gần Thu Tử Thiện, cười nói: “Hiện tại có phải tôi hẳn là nên chúc mừng cô thăng chức hay không?”

Thu Tử Thiện không nghĩ tới anh ta sẽ lưu lại, còn nhiệt tình nói chuyện với mình như vậy. Giúp mọi người làm điều tốt, đây là bài học đầu tiên của cô cần học tập, hiển nhiên vị Hạ tổng giám trước mặt này chính là người thí nghiệm đầu tiên của cô.

“Chức vị này nếu so sánh với anh thì tôi thật sự không tính là cái gì,” Thu Tử Thiện khẽ mỉm cười nói.

Hạ Bá Hiền lại rất kinh ngạc với thái độ khách khí của cô, nhớ lần đầu tiên khi bọn họ gặp mặt, vị tiểu thư này không chút khách khí ra lệnh cho anh ta phanh phui ra ánh sáng chuyện tình cảm của một đôi nghệ sĩ trong công ty.

Có điều anh ta có thể đánh vỡ chức danh Tổng giám trẻ tuổi nhất của Tony Hà, tự nhiên cũng có chỗ hơn người. Làm Tổng giám quan hệ xã hội, công tác của anh ta có thể nói chính là giao tiếp với mọi người. Nhưng cùng nhiều người như vậy giao tiếp qua, lại không một ai nói anh ta một câu không tốt, thì đó chính là một loại bản sự.

“Cô không cần để ý thái độ của Tony, tuy anh ta làm người hơi kiêu ngạo, nhưng tôi nghĩ cô cũng từng tìm hiểu về anh ta, hẳn là biết anh ta có vốn liếng để kiêu ngạo. Anh ta xưa nay chỉ nhận thức người có có thực

lực chuẩn, nếu cô có thể đàm phán được suất chiếu với Hoàn Á thành công, anh ta tuyệt đối sẽ công nhận cô.”

Thu Tử Thiện thật sự rất kinh ngạc, cô và Hạ Bá Hiền cũng không quen thuộc. Nhưng anh ta nói lời này có thể xem như là lời tri kỷ. Nhưng anh ta nói như vậy đến tột cùng là vì cổ vũ cô, hay là muốn châm ngòi quan hệ giữa cô và Tony Hà đây?

Về điểm này, Thu Tử Thiện không biết được rồi. Bởi vì sau khi hai người tới cửa thang máy, anh ta cũng chưa nói một câu hữu dụng nào nữa.

Thu Tử Thiện mỉm cười nhìn theo anh ta vào thang máy, sau khi cửa thang máy hoàn toàn khép lại, mặt liền nghiêm lại.

Chẳng qua chỉ là một hội nghị cấp cao, vậy mà lại lục đục với nhau, xem ra cô về sau tại công ty thật sự sẽ không tịch mịch.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu kịch trường:

Ngay tại sáng sớm ngày thứ Hai, thư ký giống như mọi ngày đem các tư liệu cần xử lý đưa đến bàn công tác của Lạc Ngạn.

Mỗi một lần cô ra vào, Lạc Ngạn đều nhìn cô một cách khác thường, một bộ dạng muốn nói lại thôi

Cuối cùng thư ký tiểu thư rất thiện lương sẵn sàng hỏi: “Tổng giám đốc, anh có chuyện muốn nói với tôi sao?”

Nhìn Lạc Ngạn biểu tình trên mặt rối rắm, thư ký tiểu thư luôn luôn lòng yên tĩnh như nước, tâm đều nhện không được bùm bùm nhảy.

Cô nâng kính trên mũi rồi ngượng ngùng nghĩ, mình cũng là mẹ của đứa nhỏ rồi, nếu Tổng giám đốc cùng mình thổ lộ, mình phải làm sao cự tuyệt đây?

Lạc Ngạn nhìn cô thư ký mặt đỏ hồng, có chút khó xử hỏi: “Thư ký Diệp, cô cảm thấy tôi có già không?”
(^^)

Nháy mắt trong lòng Thư ký rít gào qua một vạn thảo nê mã, một người đàn ông trẻ tuổi độc thân lại hỏi một người phụ nữ đã có con hơn ba mươi tuổi, tôi già không? Cậu đây là đang cười nhạo tôi già đúng không, cậu đây là đang nhắc nhở tôi già rồi sao?

Vì thế thư ký Diệp lại nâng gọng kính ở mũi lên, biểu tình đứng đắn nói: “Tổng giám đốc, nếu ngài muốn căng da, tôi có thể đề cử với ngài một thẩm mỹ viện chắc chắn lại rất an toàn.”

Lạc Ngạn:“...”

35. Chương 35

Edit & beta: Ha Phuong

Trong văn phòng Tổng giám đốc, mọi người khó được lúc ngồi nghiêm chỉnh trên bàn làm việc của mình, vì vậy khi nghe một âm thanh nhẹ nhàng đẩy cửa truyền đến, tất cả mọi người không hẹn mà cùng vung trộm ngẩng đầu lên.

Nhưng khi thấy người tới chính là người lãnh đạo trực tiếp Chương Lỗi của mình, tất cả mọi người không hẹn mà cùng phát ra âm thanh thở dài thất vọng.

Chương Lỗi vô tội nhìn các cô, nhún vai nói: “Đừng đối xử với tôi như vậy chứ, cho dù là tôi thì các cô cũng không đến mức thất vọng thành như vậy đi.”

Nghiêm Phái tức giận nói: “Lão đại, chúng tôi cũng đợi nửa ngày rồi, kết quả lại là anh.”

Đúng lúc này, cửa văn phòng lại bị đẩy ra, một cái cô gái cao gầy thon dài xuất hiện trong mắt mọi người. Người đến quá mức đột nhiên, trong mắt Thu Tử Thiện nhìn thấy chính là các cô này có chút luống cuống.

Sau, cô liền cười cười, hỏi: “Tôi quấy rầy đến mọi người sao?”

Những người khác nửa là kinh ngạc nửa là kinh hách nhìn chằm chằm cô, nửa ngày đều không có ai mở miệng nói chuyện. Cuối cùng vẫn là Chương Lỗi phản ứng lại đầu tiên, anh ta vươn tay nhiệt tình nói: “Thu tiểu thư, hoan nghênh cô gia nhập văn phòng Tổng giám đốc.”

Thu Tử Thiện thấy anh ta khách khí như vậy, lập tức vươn tay nhẹ bắt tay anh ta, hơi ngượng ngùng nói: “Kỳ thực anh không cần gọi tôi là Thu tiểu thư, cứ kêu Tử Thiện là được rồi.”

Những người khác vẫn còn ở trong trạng thái du lịch vào cõi thần tiên, tuy rằng đại danh của vị Thu tiểu thư này các cô đều đã nghe qua, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy Thu Tử Thiện. Nhìn thấy cô gái còn trẻ măng như vậy, khiến bọn họ khiếp sợ.

Chương Lỗi nghiêng người gõ gõ lên bàn làm việc của Nghiêm Phái: “Nghiêm Phái, tôi kêu cô sửa sang lại văn phòng, cô sắp xếp xong chưa?”

Chương Lỗi nhếch đuôi lông mày lên, trên mặt mang chút cảnh cáo, âm cuối nhắc nhở đem Nghiêm Phái đang trong trạng thái thất thần kéo ra.

Nghiêm Phái cuống quýt đứng lên, khi cô đứng dậy đẩy ghế dựa ra, lại không cẩn thận quơ tay vào tập văn kiện trên bàn, khiến chồng hồ sơ bị hất văng tán loạn.

Nghiêm Phái hấp tấp ngồi xổm xuống nhặt lên, những người khác thấy vậy cũng không đành lòng nhìn bộ dáng hốt hải của cô. Phải biết rằng Nghiêm Phái được xưng nữ siêu nhân văn phòng, nhưng biểu hiện của nữ siêu nhân hôm nay quá là...

Đợi sau khi Nghiêm Phái dẫn Chương Lỗi và Thu Tử Thiện vào xem văn phòng của cô, những người khác lập tức thở hắt một hơi.

Thu Tử Thiện từ đầu tới đuôi đều mỉm cười đúng mực, không có phần thân thiết hòa ái cũng không có biểu hiện ra một bộ dạng mắt cao hơn đầu. Nhưng người trong văn phòng vẫn là lần đầu tiên tiếp xúc với Đại tiểu thư này.

Các cô là người của văn phòng Tổng giám đốc, đã nhìn quen các cấp cao của công ty, nhưng các vị lãnh đạo này dù có cao ngạo một chút cũng sẽ không khó xử thứ kỷ bọn họ. Nhưng vị Thu tiểu thư này không giống vậy, ai biết lúc nào cô ấy sẽ đột nhiên mất hứng, sau đó đột nhiên trở mặt. Dù sao mấy cô nhóc như vậy thật sự khó nói lắm.

Đợi sau khi ba người đến gần văn phòng, Vivian hạ giọng nói với người bên cạnh: “Cô có trông thấy đôi giày cô ấy mang không? Là loại số lượng có hạn của Jimmy Choo (một thương hiệu thời trang nổi tiếng về túi xách, giày dép và phụ kiện được thành lập bởi Jimmy Choo và Tamara Mellon) năm nay, hình như ở trong nước còn chưa có nữ minh tinh nào mang đâu.”

Người bên cạnh Susan nghiêm nhiên cũng là một người thông suốt, làm sao không phát hiện, cô ta bĩu môi nói: “Thật ra tôi cảm thấy bộ váy mà cô ấy mặc mới đã man hơn kia, cô có thể từ trên trang phục đó tìm ra được dấu vết của một nhãn hiệu nào không?”

Một thư ký khác vẫn cúi đầu không nói gì, nhưng lúc này lại bị hai người kia khơi dậy hứng thú, cũng hạ giọng hỏi: “Không phải cô vẫn tự xưng là người biết tuốt sao, thế mà cô không thể nhìn ra được bộ váy đó là thương hiệu nào à?”

“Khẳng định không phải là hàng may sẵn, tuy rằng hàng may sẵn cũng thiết kế váy rất tinh giản, nhưng bọn họ luôn chú trọng với phối phục sức, tôi cảm thấy cái váy này của cô ấy thật ra là cắt may thủ công.”

Bên này ba người đang hăng say tám về quần áo và giày dép của Thu Tử Thiện, bên kia Nghiêm Phái đang đứng trong phòng, thấp thỏm nhìn Thu Tử Thiện đang đánh giá chung quanh văn phòng.

Tuy người trong phòng thư kí cũng ít nhưng lại chiếm nửa tầng lầu, cho nên chỗ trống trong văn phòng tất nhiên phải có. Nhưng trừ bỏ cấp bậc cao như Chương Lỗi có thể được dùng văn phòng độc lập, những người còn lại đều chỉ có thể công tác chung trong một văn phòng.

Phòng này cũng là do cô vội vàng sắp xếp lại, ngoại trừ cái tất yếu như bàn, ghế dựa, còn những đồ vật khác là do cô mới đưa đến.

Thu Tử Thiện nhìn chung quanh văn phòng, có thể nhìn ra được ở đây mới được sắp xếp vội vàng xong, bởi vì ngay cả bàn công tác cùng ghế dựa cũng không phải nguyên bộ, nói chi đến cái sofa được đặt ngay sát bức tường bên kia.

Cô quay đầu nghi hoặc nhìn Chương Lỗi, hỏi: “Chủ nhiệm Chương, cấp bậc của tôi đủ để có một văn phòng độc lập sao?”

Chương Lỗi nghĩ nghĩ, vấn đề này thật sự khiến anh ta khó trả lời. Nếu nói dựa theo thân phận trợ lý tổng giám đốc mà nói, thì hiển nhiên cô cùng Vivian là một cấp bậc, chỉ có thể sử dụng chung một văn phòng.

Nhưng chức vụ trợ lý của cô lại có thêm chữ đặc biệt, cho nên Chương Lỗi thật sự không biết nói như thế nào cho phải.

Thu Tử Thiện lại tự mình cười khẽ ra tiếng trước, trêu ghẹo nói: “Nhưng như vậy cũng tốt, nếu tôi ngồi ở văn phòng chung, chỉ sợ mọi người khó mà làm việc.”

Nghiêm Phái nghe xong da đầu ngứa ngáy, cảm giác cô đây là đang trêu ghẹo, nhưng rồi lại cảm thấy là châm chọc.

Cuối cùng Thu Tử Thiện quay đầu nhìn Nghiêm Phái nói: “Cám ơn chị đã chuẩn bị văn phòng cho tôi. Chị không cần quá khẩn trương, tôi thật sự không ăn người đâu.”

Nghiêm Phái tốt xấu coi như là lão làng, trong công việc cũng khôn khéo giỏi giang, nghe Thu Tử Thiện nói vậy liền nhin không được nở nụ cười.

“Hay là như vậy, hôm nay là ngày đầu tiên tôi đến phòng thư kí làm, không bằng giữa trưa mọi người liên hoan với nhau đi, thế nào?”

“Giữa trưa liên hoan?” Chương Lỗi khó hiểu hỏi, bình thường liên hoan đều là buổi tối, giờ nói giữa trưa thì tụ tập kiểu gì.

“Tôi là tính đi liên hoan buổi tối, nhưng phông chừng mọi người đều ăn không vô. Không bằng giữa trưa kêu đồ ăn bên ngoài, vừa tiết kiệm thời gian vừa có thể cho tôi làm quen với mọi người. Tôi biết gần đây có một quán ăn Nhật, mùi vị cũng rất được, mọi người muốn ăn đồ ăn Nhật không?”

Cô vừa nói xong, hai người bên cạnh đương nhiên không có dị nghị gì.

Có điều lúc giữa trưa, khi mọi người thấy hộp đồ ăn đóng gói tinh xảo ngon miệng, thật sự có ai dị nghị gì cũng đều tan thành mây khói.

Ngày đầu tiên đi làm, trừ bỏ mời đồng nghiệp ăn cơm, Thu Tử Thiện làm duy nhất một việc chính là tiếp cận hai trăm trang tư liệu, kiên quyết xem một lần cho hết.

Đây là tư liệu nội bộ công ty do Chương Lỗi đưa cho cô, từ lúc công ty mới thành lập đến hiện tại. Đặc biệt khi nhìn đến tên một số nghệ sĩ công ty kí hợp đồng, trừ bỏ một số ít đặc biệt nổi danh, phần lớn những người khác cô đều không biết.

Thật sự là không xem không biết, vừa thấy liền bị dọa nhảy dựng, nếu không phát hiện những nội dung này trong bộ văn kiện, cô còn tưởng rằng nghệ sĩ dưới trướng Trung Vực chỉ khoảng mười mấy người.

Tuy hai ngày trước, Thu Tử Thiện đều không có động tĩnh, nhưng bản thân cô cũng hiểu mặc dù Tony Hà không ra kỳ hạn cho cô, nhưng hội nghị cấp cao vào thứ Hai tuần chính là kỳ hạn cuối cùng. Đến lúc đó hẳn nhất định sẽ làm khó dễ cô trong hội nghị, nếu cô không tranh thủ đến làm cho mọi người vừa lòng thì, ha ha

Cô cũng không cần nghĩ đến kết cục của mình.

“Chủ nhiệm Chương, anh có quen biết Kha Khải Tân của Hoàn Á không?” Thu Tử Thiện nhẹ nhàng cầm tách trà lên, màu trắng ngà từ chén chiết xạ ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, tinh tế nhẹ nhàng nhưng vẫn lộ ra thấu sắc, màu trắng bạc của tách trà lại làm nổi bật cánh tay như tuyết trắng của cô.

Chương Lỗi ngồi ở trên sofa, nhìn cô nhẹ nhàng dựa vào bàn làm việc. Anh ta có chút thất thần, cái kiểu tư thế vừa lười biếng vừa rụt rè này, thật sự không nên xuất phát từ một cô gái ít tuổi như vậy.

Mấy ngày nay tiếp xúc với cô, Thu Tử Thiện tiến thối hữu độ hoàn toàn làm cho mọi người trong phòng thư kí kinh ngạc. Cô không quá thân cận với mọi người, là kiểu xa cách khiến người khác có thể rõ ràng cảm giác được rất quen thuộc, làm họ không thể hiểu được dẫn đo khoảng cách trong đó.

Những người khác thoát nhìn rất khó hiểu, nhưng việc này đối với Thu Tử Thiện mà nói cũng là việc rất nhỏ mà thôi. Cô ở Las Vegas làm công việc chia bài hai năm, tại sòng bạc dễ dàng học được chính là xem ánh mắt mọi người mà cư xử.

“Kha Khải Tân này tuy tuổi không lớn, nhưng đã là người phụ trách thực sự của rạp phim Hoàn Á. Người đảm nhiệm Tổng giám đốc của rạp phim Hoàn Á chính là Lạc Gia Đồng, nhưng vị Lạc Phó tổng này lại đem tinh lực đặt hết lên nghiệp vụ bất động sản của tập đoàn Hoàn Á rồi.”

Thu Tử Thiện tự nhiên cảm thấy bản thân chẳng may mắn chút nào, lúc trước cô mới cự tuyệt Thái Tử gia của Hoàn Á, lúc này lại lau mặt đi cầu bọn họ mở rộng cánh cửa với bộ phim nhà mình.

Nghĩ như thế nào cô cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Có điều nghĩ đến đây cô đột nhiên nhớ đến, từ sau hôm đó tách ra, Lạc Ngạn hình như cũng không có liên lạc với cô.

Đương nhiên không phải cô hy vọng anh liên lạc với cô, nhưng dù hai người không thể làm người yêu, cũng không đến nỗi cả đời không qua lại với nhau chứ.

Thu Tử Thiện vừa nghĩ vừa châm chọc cái tên keo kiệt lại không bền lòng nào đó, đâu biết Chương Lỗi kêu cô ba lần cô mới lấy lại tinh thần.

“Xin lỗi, anh vừa mới nói cái gì? Tôi không nghe thấy,” Thu Tử Thiện ngượng ngùng cười cười.

Chương Lỗi lại không để ý, chỉ hơi xấu hổ nói: “Kha Khải Tân người này làm người cũng được, nhưng mà có chút...”

Thu Tử Thiện thấy bộ dáng hần muốn nói lại thôi, liền ra ý bảo hần tiếp tục nói.

“Háo sắc.”

“Mỹ thực xứng mỹ nhân, xem ra đêm nay tôi nhất định sẽ không thất vọng mà về,” bạc môi khẽ mở nói ra một câu ái muội không rõ, nhưng dù như vậy, người đàn ông đối diện cũng đủ để xưng được từ thoải mái phong lưu.

Chiếc áo sơ mi đen trên người hần được ánh đèn sáng rực rọi vào, lộ ra chút ánh bạc, mà nếu so sánh với chiếc áo sơ mi tối màu này, khuôn mặt trắng nõn của hần khiến người ta càng chú ý hơn. Mái tóc hơi dài được chải vuốt tỉ mỉ, trán có ít tóc mái rũ xuống che đi lông mi đen nhánh, mũi anh tuấn, đôi môi no đủ theo kiểu của đàn ông.

Được rồi, nếu bỏ qua ánh mắt lóe lên của hần khi nãy, Thu Tử Thiện nguyện ý cho người đàn ông này 80 điểm. Có điều với một đôi mắt không an phận như vậy, trực tiếp cho hần vào danh sách đen.

“Xem ra Kha tổng giám đốc nhà này nhà hàng này rất vừa lòng,” Thu Tử Thiện khẽ nhếch môi, không chế độ cong khi mỉm cười chính xác mà hoàn mỹ.

“Đương nhiên, nhưng bây giờ Tử Thiện còn gọi tôi là Kha tổng giám không khỏi rất xa lạ, cứ gọi là Khải Tân là được,” giọng nói của Kha Khải Tân miễn cưỡng tính là thanh nhuận, nhưng không biết vì sao Thu Tử Thiện lại càng muốn nghe giọng nói hơi chút trầm thấp hơn.

Lúc này bọn họ đang ngồi ở một gian nhà hàng, chính giữa nhà hàng treo một chụp đèn tầng thủy tinh, ở dưới cuối cùng cái đèn là một viên thủy tinh buông xuống, trên đỉnh đầu bọn họ chính là phiên bản thu nhỏ của chùm đèn kia. Sàn nhà bằng đá cẩm thạch bóng loáng trong như gương, người dẫm trên mặt ngay cả ảnh ngược đều có thể thấy được rõ ràng.

Một chiếc đàn Piano màu trắng được đặt ngay trước đại sảnh, khi ánh đèn chiếu xạ xuống dưới, làm cho cả đại sảnh đều mang theo vài phần cao quý thanh lịch.

“Bây giờ thức ăn còn chưa mang lên, không bằng trước hết chúng ta nói chuyện về việc sắp xếp suất chiếu cho Một Đêm Thành Danh nhé? Tôi cảm thấy sách lược của Hoàn Á đối với bộ phim này quá mức bảo thủ, tuy rằng bộ phim này giá cả cũng thấp, nhưng...”

Ai ngờ Kha Khải Tân đột nhiên vươn một bàn tay, đưa tay nhẹ nhàng đặt trên cánh môi của cô, miễn cưỡng nói: “Thiện Thiện, em không biết là ở loại địa phương này đàm phán công việc rất phá hư không khí sao?”

Thu Tử Thiện đột nhiên bị hành vi cột nhả của hắn làm khiếp sợ ngây dại. Đợi Kha Khải Tân thu hồi tay, cô mới phản ứng lại, gắt gao nhìn chằm chằm cái tay kia, hận không thể lập tức lấy đĩa ăn bên cạnh đập rớt cái tay vừa chạm vào môi của mình.

Này! Đồ! Tiện! Nhân!

Thu Tử Thiện dưới đáy lòng phát điên, trên mặt lại kiệt lực muốn bảo trì bình tĩnh, nhưng vẫn lộ dấu vết. Nếu lúc này cô có thể trông thấy sắc mặt mình, thì cô nhất định có thể trông thấy hai má hồng lên, là bị tức.

Ngay lúc Thu Tử Thiện suy nghĩ nên tiếp tục nhẫn nại, hay là lấy dao cắt đứt tay của hắn, chợt thấy sắc mặt Kha Khải Tân khê biến.

Cô quay đầu lại, liền thấy một người thân hình cao lớn đang đứng bên cạnh ghế của cô.

Áo sơ mi màu xám phẳng lì bao vây lấy dáng người cao lớn, đỉnh đầu tản ra ánh sáng rọi từ chùm đèn thủy tinh xuống khiến cho ánh đèn dường như âm đạm đi, chỉ còn lại dung nhan tinh xảo lóa mắt kia, chiếu rọi trong đôi mắt Thu Tử Thiện.

Nếu nói khuôn mặt của Kha Khải Tân là tinh tế sau mới có anh tuấn, như vậy Lạc Ngạn hoàn toàn là tinh xảo quý khí.

Hai người đang ngồi còn chưa mở miệng, Lạc Ngạn đã tự động ngồi xuống.

Lạc Ngạn tà tà dựa người vào ghế, cánh tay cũng nhẹ nhàng đặt lên thành ghế, tuy rằng anh không đưa tay khoác lên trên vai Thu Tử Thiện, nhưng tư thế này ngược lại càng phát ra vẻ ái muội không rõ.

Giọng điệu của anh cực chậm, ánh mắt lại trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn Kha Khải Tân: “Kha Tổng giám, thật có nhã hứng.”

Kha Khải Tân không nghĩ tới Lạc Ngạn lại có thể không ai mời mà tự ngồi xuống, hơn nữa sau khi nhìn thấy động tác của anh, sắc mặt càng cứng ngắc thêm.

“Lạc tổng, anh cũng tới đây ăn cơm à.”

Quan hệ của Kha Khải Tân và Lạc Ngạn cũng không được tốt lắm, trong tập đoàn thì Lạc Gia Đồng mới là người lãnh đạo trực tiếp của hắn, cho dù là đứng thành hàng thì hiển nhiên hắn cũng đứng bên Lạc Gia Đồng.

Ai ngờ lúc này Lạc Ngạn lại đột nhiên quay đầu nhìn Thu Tử Thiện, bọn họ hai người ngồi cùng một hàng ghế, khoảng cách gần sát đến nỗi chỉ cần Thu Tử Thiện khê quay đầu liền có thể cảm giác được hô hấp của anh, vừa nhẹ vừa ấm.

“Đúng rồi, Thiện Thiện, sinh nhật của em vào ngày nào?”

Người đàn ông này lại bất ngờ chuyển đề tài, khiến Thu Tử Thiện cảm thấy khó hiểu. Xoay như chóng chóng vậy.

Tuy Thu Tử Thiện cảm thấy khó hiểu, nhưng dưới ánh mắt của anh, vẫn ngoan ngoãn trả lời: “Là ngày 16/12 à.”

“16/12 à,” Lạc Ngạn hơi hơi đề cao giọng lặp lại một lần, tiếp theo mặt mày cười khê nói: “Vây là phải tới mùa đông năm nay em mới trưởng thành nhỉ.”

Trưởng thành? Nghe hai chữ này, đồng tử của Kha Khải Tân hơi hơi co rút lại.

“Vây đến lúc đó chú Kha đây cần phải đưa một phần đại lễ chúc mừng lễ trưởng thành của em rồi.”

Tay cầm cốc nước Kha Khải Tân kịch liệt rung rung một chút

36. Chương 36

Edit & beta: Ha Phuong

Thu Tử Thiện liều mạng chịu đựng, cố gắng để cho bản thân duy trì được biểu tình bình tĩnh, nhưng độ cong nơi khoe miệng vẫn không tự giác mà nâng lên.

Còn bên Kha Khải Tân lại càng không muốn nói đến, lúc hần mới gặp Thu Tử Thiện cũng nhận ra cô hình như còn quá trẻ. Có điều hần cũng không nghĩ nhiều, có thể đảm nhận một chức vụ như vậy trong công ty thì không thể nào là một người ở tuổi vị thành niên được.

Hướng chi, dù Thu Tử Thiện không nói rõ thân phận của mình, nhưng có thể ở Trung Vực đảm nhiệm chức vị quan trọng như vậy, lại là họ Thu, không cần hỏi tự nhiên biết đó chính là người nhà họ Thu.

Kha Khải Tân liền vui vẻ tiếp nhận lời mời của cô, với lại chỉ cần khuôn mặt này của Thu Tử Thiện, Kha Khải Tân cũng sẽ vui vẻ cùng cô đi ăn cơm.

Kha Khải Tân chính là một hoa hoa công tử thời đại mới, mặt ngoài là bộ dạng ôn lương kính cẩn nghe theo, nhưng lại công tư lẫn lộn, thường xuyên lấy công để làm việc tư.

Vốn hần tính dùng chút thủ đoạn bắt lấy cô gái Thu Tử Thiện này, vì nếu so sánh với các cô gái xinh đẹp khác, cô lại hơn một phần về gia thế.

Nhưng ai ngờ Lạc Ngạn lại chen vào giữa chừng, hần xưa nay cùng Lạc Ngạn không tính là hòa hợp, mặt ngoài tuy không dám hiển lộ, nhưng lúc này trong lòng đối với người này vô cùng bất mãn.

Lạc Ngạn nhìn sắc mặt Kha Khải Tân dần dần xanh mét, biểu tình của anh càng trở nên sung sướng, anh cười như không cười nhìn Thu Tử Thiện: “Em có chuyện gì yêu cầu chú Kha làm sao? Em nói chuyện cho tốt, chú Kha của em nhất định sẽ không làm khó dễ em.”

Kha Khải Tân nghe anh trái một câu chú Kha, phải một câu chú Kha, hận không thể phun một ngụm máu ra, hần luôn luôn tự xưng là thanh niên tài俊, nhưng giờ lại bị thăng cấp thành ông chú.

Thu Tử Thiện bĩu môi, muốn nói chuyện, nhưng chợt bắt gặp ánh mắt chớp động của Lạc Ngạn, lời đến bên miệng lại nuốt trở vào.

“Lạc tổng, chuyện của tôi và cô Thu đây hình như không cần phải báo cho anh biết chứ?” thần sắc trên mặt Kha Khải Tân hơi khó coi, Lạc Ngạn này có ý hàm xúc châm chọc quá mức thâm, dù tính tình hần có tốt cũng chịu không nổi, càng miễn bàn hần và Lạc Ngạn luôn không ưa nhau.

“Hừm, phải không?” Giọng nói của Lạc Ngạn vốn trầm thấp, lúc này hơi hợt thả ra một âm điệu, nhưng lại mang theo nồng đậm trào phúng, cánh tay đang khoác trên ghế của anh khê nâng, đưa lên vén sợi tóc bên tai Thu Tử Thiện, nói: “Cô bé này tuổi còn nhỏ, luôn phân không rõ người tốt người xấu, tôi phải để ý.”

“Còn chuyện của cô ấy,” Lạc Ngạn dừng lại động tác, hơi nghiêng má nhìn cô: “Đương nhiên có liên quan đến tôi.”

“Kha Tổng giám phải ở lại chỗ này ăn cơm đi, nhà hàng này tôi thường xuyên đến ăn, không bằng tôi đề cử đầu bếp chuyên môn cho anh nhé, được chứ?”

Đều đã nói đến mức này rồi, Kha Khải Tân còn không có mắt nhìn thì thật sự là uổng phí bằng ấy năm lẫn lộn. Hần hậm hực nói: “Lạc tổng đã nói như vậy, tôi đây sẽ không quấy rầy hai người nữa.”

Nghe hắn nói như vậy, tâm tư chế giễu trong lòng Thu Tử Thiện liền lập tức tán đi, không khỏi có chút sốt ruột. Kha Khải Tân đi rồi, vậy ai sẽ đảm sắp xếp chuyện suất chiếu phim với cô đây.

Nghĩ vậy, cô không khỏi thầm oán trừng mắt nhìn liếc Lạc Ngạn một cái. Nhưng Lạc Ngạn chỉ nhẹ cầm tay cô, cánh tay nhẹ nhàng đặt ở trên đùi cô, âm thầm dùng sức ấn không cho cô đứng dậy.

Động tác Thu Tử Thiện trừng mắt vừa vặn bị Kha Khải Tân nhìn thấy, thành ra trong mắt hắn là cô đang cùng Lạc Ngạn liếc mắt đưa tình.

Vì thế hắn không chút do dự đứng lên, lập tức rời khỏi chỗ ngồi.

Đợi Kha Khải Tân đi xa, Lạc Ngạn nặng nề hừ mũi một tiếng, vẻ châm chọc trên mặt càng đậm hơn.

Thu Tử Thiện khề tức giận nói: “Anh làm người ta tức giận bỏ đi rồi, anh bảo tôi làm sao bây giờ?”

Lạc Ngạn nhìn cô một cái, một lát sau mới nhàn nhạt nói: “Sao hả, luyến tiếc thật à?”

“Người như thế nếu không có sự cầu đến hắn, anh nghĩ rằng tôi sẽ nguyện ý cùng hắn ngồi chung trên một mâm cơm sao? Tôi từ bé đến lớn đã gặp đủ loại người như thế, ỷ vào mình có chút tiền lại đẹp trai, rồi nghĩ bản thân thành tình thánh.”

Động tác Kha Khải Tân lấy tay chạm vào môi của cô vừa rồi đã khiến Thu Tử Thiện ghê tởm muốn chết. Đến bây giờ da gà nổi lên vẫn chưa lặn xuống đâu, nếu Lạc Ngạn không đột nhiên xuất hiện, cô thực hoài nghi cuối cùng mình sẽ nhịn không nổi mà lấy dao ăn phanh thây hắn ra.

Lạc Ngạn ung dung nhìn cô, thản nhiên nói: “Em có chuyện nhờ hắn, không bằng đi nhờ tôi này, dù sao chuyện nhờ vả của em nhất định có liên quan đến tập đoàn Hoàn Á.”

Thu Tử Thiện lúc đầu đã nghĩ tới chuyện này, tuy nói huyện quan không bằng hiện quản, nhưng hiện tại hiện quản chạy rồi, cô chỉ tóm được vị trước mắt này thôi.

Lạc Ngạn nhìn tròn mắt xoay chuyển của cô, nhãn tình của cô thực ướt át, luôn làm cho người ta có một loại cảm giác mê mông. Lúc này xoay chuyển linh động như vậy, lại thấy hơn chút hoạt bát cùng nghịch ngợm. Anh đương nhiên hiểu được nha đầu kia nhất định là có chuyện nhờ vả, liền ôm cánh tay chờ cô mở miệng.

“Anh Lạc Ngạn,” Thu Tử Thiện ập a ập ứng hồi lâu mới nói mấy chữ này ra miệng, đối với một người phụ nữ tuổi tâm lý đã hai mươi mấy như cô mà nói, chuyện này thật làm khó cô quá.

Ai ngờ người trước mặt chỉ thản nhiên trả lời: “Là chú Lạc Ngạn, trước đây không phải em còn nói rằng chưa nghĩ đến việc kết giao với một ông chú sao?”

Thu Tử Thiện lập tức cắn môi, tức giận nhìn người nào đó. Cho tới bây giờ cô thật sự chưa thấy qua một người đàn ông nào thù dai như vậy đâu, chỉ là một câu mà thôi, chẳng lẽ anh ta thật sự phải nhớ cả đời hay sao hả?

Lúc này Thu Tử Thiện không nghĩ tới, người đàn ông này thật sự ghi nhớ câu này suốt cuộc đời.

Vốn là cô còn mang vẻ mặt tức giận, nhưng dưới ánh mắt của người nào đó, cô lập tức hạ mình làm thiếp: “Là tôi sai rồi, dù sao chưa từng có ai đối xử tốt với tôi giống như anh Lạc Ngạn vậy, thế nên trong khoảng thời gian ngắn tôi liền khẩn trương ngay cả nói cũng không xong. Cho nên anh Lạc Ngạn, anh cứ coi như là tôi nhất thời nói lỡ đi.”

Lạc Ngạn nhìn cô, thần sắc tự nhiên hỏi: “Cho nên ý của em là ngày đó em nói sai rồi.”

“Đương nhiên, đương nhiên, ngày đó là tôi nhất thời nói lỡ, anh Lạc Ngạn đại nhân không chấp nhận sai lầm của tôi được không,” nói xong Thu Tử Thiện liền phát hiện mình đối với mấy lời nói ghê tởm như vậy đã có thể hạ bút thành văn.

“Hửm, thì ra lời cự tuyệt của em hôm đó, đều là khẩu thị tâm phi.”

Bùm bùm bùm, giống như có một quả bom nguyên tử nổ tung trong đầu Thu Tử Thiện, cô trừng mắt nhìn người đối diện, sau đó lại trừng mắt nhìn tiếp.

Lạc Ngạn nhìn cô nhếch miệng, thấy bộ dáng muốn nói lại thôi này của cô chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười.

Ngay sau đó anh liền đến gần đôi môi của cô, dựa người lại gần cô, khuôn mặt tuần lãng, ánh mắt ôn hòa, một bàn tay nhẹ nhàng ôm lấy cổ cô.

Bàn tay đàn ông dày rộng ấm áp dán lên cổ cô, vốn là nhiệt độ ấm áp, nhưng cử động chậm rãi lại trở nên cực nóng, giống như bàn ủi nóng bỏng chạm vào da thịt cô, khiến cô có một loại cảm giác muốn bỏ trốn ngay lập tức.

Anh không lập tức hành động, mà lại im lặng một lát, sau mới khẽ mở bạc môi, “Nhắm mắt”.

Thu Tử Thiện giống như mê muội, sau khi cô nghe xong hai chữ này, thật sự nhu thuận nhắm hai mắt lại. Sau đó, khuôn mặt tuần mỹ giống như điêu khắc chậm rãi tới gần, cuối cùng dừng lại trên đôi môi no đủ ướt ắt, thản nhiên hôn một cái.

“Cô bé ngốc, thích tôi thì cứ nói thẳng ra.”

Lạc Ngạn đưa tay nhẹ vuốt ve đôi lông mày của cô, theo đôi mày tinh tế sạch sẽ vuốt đến chéch mũi thon.

Đợi chút, sao lại biến thành cô thích anh?

Không phải anh thổ lộ trước sao? Sau đó cô cự tuyệt, sao hiện tại nghe ra có vẻ cô tỏ tình nhưng không thành vậy? Trong cái cạm bẫy ôn nhu ngây người một hồi lâu, Thu Tử Thiện mới hoàn toàn lấy lại tinh thần.

“Anh có thể ngồi qua bên đối diện không, ngồi như vậy chật lắm,” Thu Tử Thiện bắt đắ dĩ nhìn người ngồi bên cạnh mình, chen chúc chung trên một cái ghế sofa.

Trong mắt Lạc Ngạn mang theo ý cười thản nhiên, còn nướg mi làm bộ kinh ngạc nói: “Em cảm thấy không tiện sao? Không sao để tôi giúp em cắt bớt tét.”

Nói xong, anh liền đưa tay lấy bớt tét trước mặt Thu Tử Thiện qua.

“Được rồi, được rồi, em thấy không chật, không chật,” Thu Tử Thiện nhanh tay dè tay anh lại, tuy rằng nhà hàng này bởi vì giá cả đắt đỏ nên cũng không có nhiều khách, nhưng cô cũng không muốn cho người khác xem diễn miễn phí.

Thu Tử Thiện thấy người bên cạnh chậm rãi tao nhã ăn, không hề có chút cảm giác tâm lý rối rắm, vì thế cô liền gấp lấy một khối bớt tét lên miệng, nhẹ nhàng mà thở dài một hơi.

Lúc cô thở dài, Lạc Ngạn liền liếc nhìn cô một cái.

Khi cô thở dài cái thứ hai, Lạc Ngạn dừng lại động tác cắt bớt tét.

Đợi cô thở dài cái thứ ba, Lạc Ngạn buông dao nĩa xuống, hỏi: “Nói đi, phải thế nào em mới có thể im lặng để cho tôi ăn cơm.”

“Anh Lạc Ngạn, anh có biết là em được thăng chức rồi không, làm trợ lý đặc biệt của Tổng Giám Đốc đó,” Thu Tử Thiện cố ý nói vừa hoạt bát vừa đáng yêu, nhưng lúc thấy trên mặt Lạc Ngạn không có bất luận biểu tình gì, lập tức làm giọng điệu trở nên bình thường: “Cũng vì vậy, Tổng giám Tony Hà bên bộ phận phát hành đã giao cho em nhiệm vụ đầu tiên, chính là cùng với bên Hoàn Á của anh thương lượng về các suất chiếu của bộ phim mà bên chúng tôi sắp ra mắt.”

“Bộ phim mới của bên em tên gì?”

“ Một Đêm Thành Danh , vai nam chính là Đỗ Minh Túc, một diễn viên rất nổi tiếng bên mảng phim truyền hình, nữ chính tuy là một người mới nhưng rất có khí chất. Đạo diễn là Kim Dật Hiền, năm trước

làm đạo diễn bộ phim Chiến Xa còn được giải phim nhựa tốt nhất của Kim Kê đó,” Thu Tử Thiện thấy anh không có hứng thú mấy, liền nhanh chóng nói hết mấy lời đã chuẩn bị sẵn trong đầu.

“Một người cũng chưa từng nghe qua,” Lạc Ngạn nói xong, không quan tâm đến cô nữa, lại tập trung sự chú ý vào việc cắt bít tết trước mặt.

Thu Tử Thiện nghe anh lưu loát dứt khoát cự tuyệt như vậy, tức giận trong lòng liền vọt lên, vừa rồi còn nói để cho mình nhờ vả anh ta kia đấy, cô đúng là ngây thơ. Còn không phải là đùa giỡn cô sao.

Hôm nay không làm xong chuyện của tôi, thì đừng hòng ăn cơm. Thu Tử Thiện oán hận nghĩ trong lòng. Chẳng qua cô không chú ý tới việc bắt tri bắt giác trong lòng cô đối Lạc Ngạn hoàn toàn không còn sự sợ hãi và xa cách như lúc trước, cô nghĩ gì trong đầu liền tự nhiên ở trước mặt anh biểu hiện ra ngoài.

Ví dụ như hiện tại, cô vẻ mặt vô lại nắm lấy cánh tay Lạc Ngạn, ngụ ý là không cho anh ăn cơm.

“Anh đã nói sẽ giúp em, sao lại nói như vậy được chứ.”

Lạc Ngạn không đẩy tay cô ra, chỉ thản nhiên nhìn cô: “Tôi chưa nói giúp em, tôi chỉ cho phép em nhờ vả tôi.” (Edit tới đoạn này lại nhớ tới đại ca Tề Mặc)

“Em mặc kệ, anh khiến người em mời đến tức tối bỏ đi, anh phải phụ trách hậu quả cho em,” Thu Tử Thiện hiện tại cũng bất chấp cái gì gọi là giang hồ đạo nghĩa, hôm nay đã là thứ Sáu, cũng sắp đến kì hạn thứ Hai tuần sau rồi. Cô không muốn trong hội nghị cấp cao công ty, bị mọi người dùng ánh mắt trào phúng nhìn mình.

“Anh coi như là vì em được không,” dưới tình huống Lạc Ngạn vẫn thờ ơ như trước, Thu Tử Thiện chỉ có thể nghiêm mặt nói như vậy.

Ai ngờ, Lạc Ngạn lần này lại có phản ứng, vốn anh luôn biểu tình thản nhiên thông thả bây giờ lại rõ ràng nghiêm lên một tầng ý cười: “Em sớm nói như vậy có phải được rồi không.”

Trên mặt Thu Tử Thiện tuy rằng không có biểu tình, nhưng trong lòng cũng đã nghiêng trời lệch đất, cô hẳn là cao hứng mới phải. Được một người như vậy tùy ý sủng ái, nhưng vì sao trong lòng lại chưa chút khó chịu, trong hốc mắt giống như có cái gì muốn rơi xuống.

Cô vẫn cầm tay anh như cũ, nhưng vẫn liều mạng trọn to hai mắt của mình, cuối cùng cố gắng đem nó hóa thành khí bay mất.

Chờ thêm hồi lâu, cô đã có thể tìm về giọng nói của mình, liền rầu rĩ hỏi: “Vậy ngày đầu tiên công chiếu anh sẽ sắp xếp bao nhiêu phần trăm suất chiếu?”

“23%” Lạc Ngạn từ lúc cô nước mắt mông lung liền quay đầu, có đôi khi xem nhẹ cũng là một loại mỹ đức. Tựa như anh nguyện ý sau khi Thu Tử Thiện cự tuyệt chính mình, liền cho cô một khoảng thời gian. Hiện tại anh cũng nguyện ý xem nhẹ cô không muốn làm cho người ta trông thấy mình yếu ớt, mỗi người đều có quyền độc lập chữa thương.

“Sao lại ít như vậy, không được, phải là 30%”, Thu Tử Thiện biết bản thân được một tác lại muốn tiến một bước, nhưng đã lâu lắm rồi cô không có cảm giác được người ta sủng ái như vậy, lúc này đây cô muốn vô lại một lần, chỉ lúc này thôi.

Cô cam đoan.

“Không được, nhiều nhất chỉ có thể là 25%,” Lạc Ngạn làm bộ như không trông thấy mắt cô đột nhiên tràn ra hơi nước, lần này anh quay đầu làm ra biểu tình đứng đắn: “Nhưng nếu em hôn tôi một cái, tôi có thể suy xét lại một chút.”

Thu Tử Thiện đầu tiên đỏ mặt lên, sau thẹn quá thành giận nói: “Lạc, Ngạn.”

Nhưng sau đó cô lại xoay chuyển ý nghĩ trong đầu, cười hì hì hỏi: “Vậy có phải hôn hai cái liền tăng hai phần không.”

Lần này đến phiên Lạc Ngạn thẹn quá thành giận,: “Thu, Tử, Thiện.”

“Anh rốt cuộc có tăng hay không tăng.”

“Vậy em hôn hay không hôn, em hôn tôi liền tăng.”

“Không được, anh tăng em mới hôn.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu kịch trường

Một ngày, Thu Tử Thiện cầm một quyển tạp chí ô tô đi đến sofa chỗ người nào đó đang đọc sách.

Làm nũng nói: “Anh Lạc Ngạn, anh cảm thấy chiếc xe này thế nào, anh mua cho em được không.”

Người nào đó thản nhiên ngẩng đầu nói: “Không phải là chú Lạc Ngạn sao?”

Lại một ngày, đến phiên Thu Tử Thiện rửa chén.

Cô đứng trước mặt người nào đó đang xem tivi, đáng thương hề hề nói: “Anh Lạc Ngạn, anh có thể giúp người ta rửa chén không.”

Mồ tiên sinh giọng điệu bình thản nói: “Không phải là chú Lạc Ngạn sao?”

Thu Tử Thiện chịu không nổi rống giận, anh đủ rồi đó nha, chẳng lẽ thật sự phải nhớ cả đời sao.

Lúc này lại truyền đến một giọng nói bình thản: “Ngại quá, trí nhớ của chú luôn luôn rất tốt.”

37. Chương 37: Gặp Chuyện Không May

Edit & beta: Hà Phương

“Tôi vừa đến công ty, đang chuẩn bị họp. Thư ký Diệp hôm nay pha cafe khó uống quá.”

Thu Tử Thiện cầm di động nhìn tin nhắn mới tới, nghĩ nghĩ, xong mới bắt đầu đánh chữ, “Không phải chị ta pha cafe khó uống, là do anh quá khó hầu hạ thôi.”

Từ sau bữa tối kia, mấy ngày nay Lạc Ngạn đều gửi tin nhắn đến, nhắn cũng không nhiều, nhưng nội dung đều là anh đi đâu, làm những gì.

Cho nên nói anh đang tự động báo cáo hành trình cho cô à? Thu Tử Thiện nhìn tin nhắn gửi đến hai ngày qua, liếc giếm vài phần ngọt ngào cùng kiêu ngạo trong suy nghĩ, quan hệ giữa bọn họ hình như vẫn chưa đến mức thông báo hành trình với nhau đâu.

Nhưng người nào đó mới nói xong mấy lời vô tình, vẫn cầm di động nhìn lại từ đầu đến cuối những tin nhắn, nghĩ lúc mới nhận được tin nhắn đầu tiên còn có chút chân tay luống cuống, không biết phải trả lời lại thế nào.

Được rồi, là cô làm kiêu.

Thu Tử Thiện nhìn thoáng qua di động rồi thu liễm chút tươi cười trên mặt, sau đó cầm lấy văn kiện trong tay đi về phía phòng họp.

Hôm nay mọi người đều tới đủ, ừm, Thu Tử Thiện nhìn chung quanh, có hơi sớm.

Tuần trước lúc cô vào họp, mấy vị này một vị so với một vị còn tự phụ hơn, đợi đến hội nghị sắp bắt đầu mới đến đông đủ hết. Thu Tử Thiện tùy ý liếc mắt nhìn đồng hồ trên tay, cách giờ hội nghị thường kì bắt đầu còn có năm phút đồng hồ, tất cả mọi người đều đã đến.

Rất tốt, cô biết phần lớn người ở đây đều đang chuẩn bị chê cười cô.

Hội nghị như vậy từ trước đến nay đều rất nặng nề, tranh chấp lục đục với nhau, còn việc mọi người đồng lòng chờ mong một sự kiện, thật đúng là lần đầu tiên xuất hiện.

Thu Tử Thiện chuyển một chiếc ghế dựa đến vị trí phía sau Tần Khoa, như cô thì vị trí chỗ ngồi đó cũng không thích hợp. Chẳng bằng cứ ngồi ở bên cạnh, dù sao cô cũng không quá để ý chỗ ngồi.

Tổng giám đốc Tần Khoa là nhân viên rất tốt của Trung Vực, tính cách ôn hòa, vẫn chủ trương phát triển vững chắc, phản đối công ty khuếch trương quá nhanh chóng. Nhưng lại nói, mấy Đại tổng giám cấp dưới của hắn đều là những nhân vật không làm người ta bớt lo, không chỉ có tuổi trẻ đầy hứa hẹn, còn đều là người dã tâm bừng bừng.

Kỳ thực vị trí của Tần Khoa cũng không tốt lắm, lúc này lại đến một Thu Tử Thiện, càng khiến hấp dẫn tất cả ánh mắt, đương nhiên cũng hấp dẫn hỏa lực của mọi người.

Hội nghị bắt đầu, mọi người coi như là khách khách khí khí, đầu vào đẩy tiến vào hội nghị, nên báo cáo với Tổng giám đốc thì báo cáo, nên có phê bình vẫn phê bình.

Lúc Tony Hà phát biểu, cơ bản không có ai là không có biểu tình để ý. Mỗi người biểu tình khác nhau, có người viết hai chữ tỏ mò rõ ràng trên mặt, có người tuy trên mặt hồ hững hờ nhưng trong mắt lại lộ ra ý tứ chế giễu.

Tony Hà cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, nói thẳng: “Tổng giám đốc, bộ phận của chúng tôi tuần này cũng không có gì quan trọng. À, đúng rồi, chuyện duy nhất cần thảo luận chính là về chuyện sắp xếp suất chiếu của Một đêm thành danh. Tôi đã thương lượng với bên rạp chiếu phim quốc tế, bọn họ đồng ý trong ngày công chiếu sẽ sắp xếp tăng thêm 3% nữa, như vậy các suất chiếu cao nhất của Một đêm thành danh có thể đạt đến 24%.”

Thành tựu có ảnh hưởng đến một bộ phim điện ảnh được hắn nói nhẹ nhàng như mây bay, ở đây cho dù có người không thích hắn cũng không thể không thừa nhận, Tony Hà ở phương diện phát hành này đúng là có năng lực số một số hai trong ngành.

Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn về phía Thu Tử Thiện.

Đợi tất cả mọi người đều rời đi phòng họp, lần này Thu Tử Thiện vẫn ra sau họ một bước. Nhưng hiển nhiên cũng có người có ý tưởng giống cô.

Thu Tử Thiện sửa sang lại văn kiện trong tay, ngẩng đầu nhìn người còn ngồi ở trên ghế chưa đi, cười hỏi: “Hà Tổng giám, vẫn chưa đi sao?”

Tony Hà hơi hơi ngược mặt, lơ đãng nhìn Thu Tử Thiện: “Vốn là muốn xem cô bị chê cười, không nghĩ tới lại làm cho mọi người chê cười tôi. Thu tiểu thư, không thể không nói tôi coi thường cô rồi. Lần này tôi thua.”

Thu Tử Thiện lơ đãng vờ về mái tóc rối trên vai, thái độ ôn hòa khiêm nhường: “Hà Tổng giám cần gì khách khí, ai cũng biết rõ năng lực của anh. Lần này chỉ do tôi may mắn thôi, huống hồ loại chuyện này cũng không phải trận đấu, càng chưa nói tới thắng thua, anh nghiêm trọng rồi.”

“Một bộ phim với sự đầu tư và dàn diễn viên này, tôi nghĩ có thể lấy đến 24% đã là cực hạn, nhưng lại không nghĩ tới Thu tiểu thư có thể lấy được 30% của rạp phim Hoàn Á, không biết Thu tiểu thư có bằng lòng chỉ điểm tôi một hai hay không,” Tony Hà nói khách khí, nhưng trong lời nói lại lộ ra ý khiêu khích.

Với người lần đầu tiên khiêu khích bạn, thì bạn hãy khách khí đáp lễ hắn, nhưng khi người đó khiêu khích bạn lần thứ hai, thì mời bạn khiêm tốn đánh trả lại hắn; còn lần thứ ba người đó tiếp tục khiêu khích bạn, như vậy mời không cần khách khí nữa, giết chết hắn đi.

Thu Tử Thiện đương nhiên không có khả năng giết chết Tony Hà, nhưng nhin anh vài lần, anh thật sự xem tôi là Hello Kitty sao?

Vì thế cô thu liễm sự tươi cười khách khí khiêm nhường trên mặt, hơi ngược mặt lên, khoe miệng bắt đầu chậm rãi lộ ra một nụ cười soi mói, cười như vậy đối cô mà nói chính là thuận buồm xuôi gió.

“Hà Tổng giám, tôi biết trong lòng anh cũng không ủng hộ tôi, đương nhiên, mặt ngoài anh cũng không tán thành tôi. Tôi biết năng lực anh rất mạnh, nhưng muốn lẫn lộn trong xã hội này cũng không phải hoàn

toàn dựa vào năng lực. Tôi biết anh cũng đã lăn lộn trong vòng này mấy năm, nhưng bản thân tôi cũng đã ở trong cái vòng này lâu rồi, hơn nữa trình tự giữa chúng ta không giống nhau. Cho nên tôi ở nơi này đi thông được, nhưng chưa chắc anh đã được qua.”

Thu Tử Thiện không chút khách khí nói cho Tony Hà biết, cô họ Thu, từ bé chính là trộn trong giới thượng lưu, tiếp xúc đều là các cấp tai to mặt lớn, có rất nhiều nhân mạch. Cho nên cô có thể lấy quan hệ để sắp xếp việc suất chiếu của một bộ phim, mà Tony Hà hẳn lại không có thể.

Đúng là vừa lên mặt vừa kiêu ngạo, nhưng cố tình khiến cho người ta không thể phản bác.

Cuối cùng Thu Tử Thiện cười đến phá lệ ý vị thâm trường, chỉ nghe giọng nói của cô róc rách giống như tiếng suối thanh linh chậm rãi chảy xuôi trong không gian trống trải yên tĩnh: “Tôi cũng không phải là ở trong này chơi đùa hai ngày liền rồi đi, nói không chừng về sau tôi chính là bà chủ của anh đấy. Chúng ta cần gì phải làm mối quan hệ trở nên căng thẳng như vậy.”

“Cho nên, anh tốt nhất nên khách khí với tôi chút đi.”

Sau khi rời khỏi phòng họp, Thu Tử Thiện cảm thấy ngay cả bước chân của mình cũng nhẹ đi rất nhiều. Cô ngẫm lại biểu tình lúc mấy người đó nghe thấy cô có thể lấy được 30% suất chiếu, liền nhìn không được muốn cười.

Muốn nhìn bốn cô nương bị chê cười, chờ kiếp sau đi. Thu Tử Thiện kiêu ngạo đáng đánh đòn nghĩ, hận không thể viết lên mặt hàng chữ, phía sau ông đây có người chống lưng.

Đến khi cô ấn nút thang máy liền trông thấy một người đang đi trên hành lang, người đó mặc một cái áo sơmi đơn giản cùng quần bò, đeo găng tay nhựa, xách theo một thùng nước.

“Bạch Phú Mỹ?” Bởi vì người nọ đeo khẩu trang lại cúi đầu, Thu Tử Thiện chỉ có thể thử hô lên một câu.

Người kia nghe vậy liền ngẩng đầu lên, khẩu trang rất lớn che hết khuôn mặt, chỉ còn lộ ra một đôi mắt to tròn.

Sau khi người đó nhìn thấy Thu Tử Thiện, lập tức cao hứng cầm buồng thùng nước trong tay xuống, sau đó lại cởi cái bao tay bằng nhựa trên tay ra, cuối cùng mới kéo khẩu trang lộ ra một khuôn mặt.

“Thiện Thiện, sao cô lại ở đây?” Bạch Phú Mỹ đã nhiều ngày không gặp Thu Tử Thiện, khi vừa nhìn thấy cô thì đặc biệt cao hứng.

Thu Tử Thiện kỳ quái nhìn cô nàng, lại nhìn nhìn dụng cụ vệ sinh trên mặt đất, cau mày hỏi: “Sao lại thế này, tôi nhớ rõ cô làm bên phòng hậu cần, không phải bên vệ sinh đúng không? Sao cô lại ở đây quét tước vệ sinh?”

Bạch Phú Mỹ vô tâm cười cười nói: “Không có gì, toilet nữ tầng này bị nghẹt, sau đó bên lao công lại không có người cho nên bảo tôi đi hỗ trợ. Dù sao tôi cũng bên phòng hậu cần mà.”

Thu Tử Thiện thở dài, lại truy vấn tiếp: “Mấy ngày nay cô đều làm này cái này hả?”

“Cũng không phải, đi lao công thật sự không rảnh, hơn nữa tầng này mọi người thúc giục phải làm ngay, cho nên tôi liền giúp họ một tay.”

Thu Tử Thiện nhìn Bạch Phú Mỹ không hề lộ ra chút bất mãn nào, trong lòng vừa động, mấy ngày nay cô vội vàng tìm hiểu bộ công ty, vừa cùng Hoàn Á đàm phán suất chiếu phim, không có thời gian đi tìm Bạch Phú Mỹ.

Nhưng mới qua vài ngày, người này lại để cho người khác sai khiến đi quét tước vệ sinh. Thu Tử Thiện làm sao có thể không biết tính tình những người đó, thấy bình thường Bạch Phú Mỹ ở cùng cô thì gần như không dám đối với cô nàng bất lợi, đợi Thu Tử Thiện đi rồi, liền buông tay ra sai sử cô nàng.

Thu Tử Thiện nhớ rõ Bạch Phú Mỹ từng nói, cô nàng được một người anh họ trong nhà giới thiệu đến đây làm, nhưng cô nàng vẫn chưa nói người anh họ kia tên là gì, Thu Tử Thiện cũng không để trong lòng.

Lúc này cô có chút tự trách nói: “Vậy sao cô không nói với tôi?”

“Nói với cô cái gì?” Bạch Phú Mỹ cảm thấy những lời này của Thu Tử Thiện không đầu không đuôi. Thu Tử Thiện trông thấy bộ dáng ngây thơ này của cô nàng, hận không thể đi lên mở đầu của cô nàng nhìn xem cấu tạo bên trong.

Nhưng nhìn biểu tình có phần mê hoặc của cô nàng, Thu Tử Thiện vẫn mềm lòng. Có vài người chính là như vậy, bạn nghĩ rằng họ ngốc, bị người khác sai khiến đi làm công việc không phải bổn phận của mình, bạn muốn nói cho họ biết, làm như vậy cũng thật đủ ngốc.

Nhưng bạn không biết, trong lòng họ nghĩ cũng không phải ngốc, cũng không phải họ nghĩ là mình chịu thiệt thòi, chuyện đó đối với họ mà nói chỉ thật sự là ra tay giúp đỡ mà thôi, giống như bạn giúp người khác mở cửa một lần để đổi lại một chén nước vậy, đơn giản thế thôi.

Có lẽ cũng vì như vậy, Thu Tử Thiện mới phá lệ thích Bạch Phú Mỹ.

Vì thế cô cười nói: “Đêm nay tôi mời cô ăn cơm.”

“Vì sao?”

“Cô không nên hỏi như vậy, chỉ là mời cô ăn cơm còn không được sao? Coi như là vì chúc mừng tôi thăng chức đi, thế nào?”

“Tốt lắm, không bằng tới nhà tôi ăn đi, tôi làm cơm cũng ngon lắm đó.”

Thu Tử Thiện giơ tay lên làm bộ muốn đập cô nàng, miệng không khách khí nói: “Cô không nên nhiều chuyện như vậy.”

Thoáng cái đã tám giờ tối, khi Thu Tử Thiện gọi đến lần thứ hai mươi mốt, Bạch Phú Mỹ mới khoan thai đến chậm. Cô nàng vào xe xong bắt đầu không ngừng xin lỗi, nhưng vẫn không có thể thay đổi được bộ mặt thối của Thu Tử Thiện.

Hai người chạy một vòng, đến được quán ăn ưa thích của Thu Tử Thiện thì đã gần tám giờ rưỡi. Cũng may quán ăn này luôn luôn buôn bán đến khuya.

Gọi món đều do Thu Tử Thiện làm chủ, nhưng khi Thu Tử Thiện hỏi cô nàng muốn uống gì, Bạch Phú Mỹ liền mang theo chút hưng phấn chờ mong nói: “Thiện Thiện, chúng ta gọi chút rượu đi, coi như chúc mừng cô thăng chức.”

Hai người ăn đến nửa chừng, Thu Tử Thiện liền bắt đầu hối hận, cô đúng là tự đào hố chôn mình mà. Bạch Phú Mỹ lấy hết dũng khí, gọi ra một chai rượu trắng.

Cuối cùng cô nàng thậm chí còn ghét bỏ nhà ly rượu của quán ăn quá nhỏ, uống chẳng đã nghiệm, trực tiếp nói với phục vụ muốn một cái chén nhỏ. Nhưng tìm tìm toàn bộ nhà ăn đều không tìm được cái chén thỏa mãn yêu cầu của cô nàng.

Bạch Phú Mỹ không để ý Thu Tử Thiện ngăn trở, liền đổ rượu trắng vào trong chén, tràn đầy một chén, rồi nâng lên, nói: “Thiện Thiện, hôm qua tôi tra cứu điểm thi đại học, 681 điểm, đứng nhất toàn huyện, đứng thứ bảy thành phố, toàn tỉnh đệ...”

Nói đến đây, cô nàng liền ợ một cái. Thần thái lại mang theo chút men say, cô nàng ha ha nở nụ cười hai tiếng nói: “Tôi rất cục có thể hoàn toàn rời khỏi cái nhà kia, về sau tôi sẽ đến học trường ở Vân Đô, sau đó ở trong này tìm một người đàn ông thành thật lại tin cậy, mua nhà rồi kết hôn sinh con. Cuộc sống hạnh phúc của tôi sắp bắt đầu rồi.”

Không đợi Thu Tử Thiện phản ứng lại, cô nàng đã uống hết rượu trong chén.

Thu Tử Thiện mơ mơ màng màng hỏi lại: “Ngày hôm qua có kết quả thi đại học rồi hả?”

“Móa, Thiện Thiện, có đúng là năm nay cô cũng thi đại học không đấy?” Cho dù Bạch Phú Mỹ là một người thành thật, nghe mấy lời này của cô cũng nhịn không được chữ thề. Mình không yên lòng chờ đợi kết quả suốt một tháng, vậy mà con nhóc này lại hoàn toàn quên mất.

Thu Tử Thiện không khỏi lấy tay ôm trán, cô đều bị sự tình loạn thất bát tao trong khoảng thời gian này làm hỗn loạn đầu óc. Lúc này cô không khỏi nhớ tới Thu Tử Hàn, từ lúc cô lấy thân phận trợ lý đặc biệt vào công ty, Thu Tử Hàn không đến công ty nữa.

Mỗi ngày đều bận đến chiều tối, Thu Tử Thiện đã có mấy ngày không trông thấy cậu ở nhà. Nhưng cô có thể hiểu được tâm tình của Thu Tử Hàn, cũng tính để cho cậu phóng túng một trận, đợi qua một đoạn thời gian nữa, cô nhất định nói rõ ràng với cậu.

Cô cầm lấy di động muốn gửi cho Thu Tử Hàn một tin nhắn, là nói cho cậu thành tích thi đại học, hay là nói về chuyện khác đây.

Đúng lúc này, màn hình di động đột nhiên rung lên, tiếng chuông dễ nghe vang lên.

Cô thấy trên màn hình là ba chữ Thu Tử Hàn đang chớp động, không khỏi cả kinh, chẳng lẽ bọn họ thật sự có thần giao cách cảm đến loại trình độ này.

Ai ngờ cô vừa tiếp điện thoại, còn chưa lên tiếng thì trong điện thoại liền truyền đến một trận âm thanh kích động.

Cô càng nghe sắc mặt càng trở nên khó coi, cuối cùng cắn răng nói: “Giờ em đừng đi đâu cả, ở yên đó chờ chị. Trước khi chị đến, em không được đi đâu cả, hiểu chưa?”

38. Chương 38

Edit & beta: Ha Phuong

Truyện ế thế nhĩ.

Có người từng nói cho chúng ta biết, vĩnh viễn đừng xem nhẹ sức tưởng tượng của thế giới này, bởi vì bạn sẽ phát hiện nó còn cầu huyết vượt xa tưởng tượng của bạn.

Thu Tử Thiện chưa từng xem nhẹ thế giới này, bởi vì sự tồn tại của cô chính là một chuyện không tưởng tượng nổi.

Nhưng cô thật không ngờ, có một ngày cô cũng sẽ gặp phải vấn đề như vậy.

Sau khi cô cúp điện thoại thì lập tức đứng lên, chiếc ghế dựa bị đẩy ra ma sát với mặt đất phát ra tiếng vang rất lớn. Cô chống hai tay lên mặt bàn, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm người đối diện, nhưng ánh mắt lại không có tiêu cự.

Bạch Phú Mỹ bị hành động này của cô làm hoảng sợ, thấy cô chỉ nhợt nhạt thở hổn hển một hơi, liền vừa lo lắng vừa nghi hoặc hỏi: “Thiện Thiện, cô làm sao vậy?”

“Chúng ta đi thôi,” Thu Tử Thiện không trả lời vấn đề này, chỉ nhanh chóng cầm lấy túi ở ghế bên cạnh, tuy cô cố gắng áp chế bối rối trong mắt nhưng động tác tay lại bán đứng cô

Một tay Bạch Phú Mỹ vẫn đang cầm một cái chén nhỏ, tay kia cầm lấy bình rượu, đang chuẩn bị rót rượu vào chén. Nhưng ai biết Thu Tử Thiện lại nói muốn đi, vì thế cô nàng hơi thầm oán nói: “Chúng ta còn chưa có uống xong đâu, đi đâu chứ?”

Nhưng Thu Tử Thiện bây giờ dù vấn đề gấp gáp gì, cô đều gác qua để đến bên cạnh Thu Tử Hàn.

Cô nhanh chóng đi ra phía cửa, thuận tay túm Bạch Phú Mỹ. Bạch Phú Mỹ vẫn đang cầm chén trong tay, nên lập tức bị rượu sánh ra rót xuống trước ngực.

“Thiện Thiện, cô đợi chút,” Bạch Phú Mỹ còn muốn nói chuyện.

Thu Tử Thiện quay đầu nhìn cô nàng, vốn đôi mắt đen lúc này đã đỏ bừng, giống như bị sung huyết, nhìn khiến Bạch Phú Mỹ hoảng sợ.

Khi hai người tới bãi đỗ xe tìm được xe của mình, Thu Tử Thiện muốn mở cửa lên xe. Bạch Phú Mỹ chạy nhanh ngăn cô lại khuyên nhủ: “Thiện Thiện, uống rượu lái xe rất nguy hiểm.”

Thu Tử Thiện lúc này tâm phiền ý loạn, làm sao nghe thấy lời cô nàng hảo tâm khuyên bảo, nổi giận nói: “Cô rút cuộc lên hay không lên xe, không lên thì đứng qua một bên đi, đừng có cản trở tôi.”

Bạch Phú Mỹ nhìn bộ dáng này của cô, đầu còn dám nói gì nữa, nhưng lại không dám thật sự để Thu Tử Thiện rời đi một mình.

Nhưng cũng may Thu Tử Thiện không uống bao nhiêu rượu, mà ngược lại là bị Bạch Phú Mỹ uống vào hơn phân nửa.

Lúc này thành thị đã không có tiếng động lớn rầm rĩ như ban ngày, mà niêm lên tầng tầng ánh đèn, dưới ánh đèn mờ nhạt của đèn đường, thành thị trông có vẻ phồn hoa lại yên tĩnh.

Kiến trúc hai bên đường giống như phong cảnh bình thường, không ngừng giạt lùi lại qua kính chiếu hậu, theo tốc độ của xe, ngay cả tốc độ giạt lùi cũng nhanh kinh người.

Bạch Phú Mỹ quay đầu nhìn thoáng qua Thu Tử Thiện, đèn đường ngoài cửa sổ không ngừng chiếu vào trong xe, chiếu vào gương mặt của cô, trắng đen biến ảo tầng tầng lớp lớp, làm cho cô nàng thấy không rõ biểu tình lúc này của Thiện Thiện.

Vốn là phải chạy suốt một tiếng mới tới, lại bị Thu Tử Thiện rút ngắn còn 40 phút. Đây là sơn trang Minh Hồ, nhà họ Thu có một biệt thự ở trong này, nơi này cũng là nơi Thu Tử Hàn thường dẫn người tầm hoan tác nhạc.

Cô lái xe thẳng đến cửa biệt thự liền ngừng lại, cũng không để ý Bạch Phú Mỹ liền lập tức xuống xe, ấn vang chuông cửa biệt thự.

Bạch Phú Mỹ không dám chậm trễ, chạy nhanh theo cô, tuy không trông thấy gương mặt của cô nhưng Bạch Phú Mỹ vẫn cảm thấy, lúc này trên người Thu Tử Thiện tràn ngập một cỗ sát khí.

Cửa mở, tại cửa lộ ra một khuôn mặt mà Bạch Phú Mỹ chưa từng gặp qua. Thu Tử Thiện cũng không thèm nhìn tới hắn, trực tiếp đẩy hắn qua một bên, giẫm giày cao gót bước nhanh tiến vào trong biệt thự.

Kết cấu bên trong biệt thự rất trống trải, từ cửa tiến vào là phòng khách, toàn bộ phòng khách ước chừng có bốn mươi mét vuông, nhưng lúc này Thu Tử Thiện chỉ nhìn thấy một người ngồi ở trên ghế sofa.

Cô lập tức đi qua, còn chưa đứng vững liền vươn một bàn tay túm áo kéo cả người cậu đứng lên. Thu Tử Thiện không cao như cậu nhưng hiện tại sự phẫn nộ trên mặt cô cùng khí thế trên người lại vẫn làm cho lòng người đối diện run lên.

“Chị”, Thu Tử Hàn không dám nói khác, chỉ nhỏ giọng kêu một câu.

Thu Tử Thiện lại bất ngờ đưa tay hung hăng cho cậu một quyền, cho dù Thu Tử Hàn dáng người cao ngất, đối mặt với một quyền không hề báo trước cũng phải lui về sau một bước.

Phía sau cậu đứng ghế sofa nên cậu ngay cả lui cũng không có, vì thế thân thể không tự giác ngã xuống, cả người chỉ có thể nằm sòng xoài trên sofa. Thu Tử Thiện lại thừa cơ đè ép xuống, một cánh tay vắt ngang ngay trên cổ cậu, dùng sức đè xuống, cũng không quản cậu có thể thở được hay không.

Ánh mắt cô nhìn cậu như nhìn một thứ có độc, khi hô hấp của Thu Tử Hàn trở nên cực khổ, sắc mặt chậm rãi đỏ lên, Thu Tử Thiện mới nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em biết không, nếu em có thể đùa bốn thủ đoạn làm cho ả tiện nhân Hà Minh Châu kia tự nguyện nằm ở dưới thân đàn ông mà rối loạn, như vậy chị không chỉ không còn lời nào để nói, thậm chí còn có thể bội phục thủ đoạn của em.”

“Nhưng hiện tại em lại sai sử người khác đi luân phiên cưỡng bức ả, cho dù chị vô cùng chán ghét Hà Minh Châu nhưng chị cũng coi thường thủ đoạn này của em. Em có biết vì sao ông nội lại lựa chọn chị mà không phải em không? Nhìn xem bây giờ em làm ra chuyện này, em nên hiểu lựa chọn của ông nội có bao nhiêu sao chính xác.”

Hòa Khai đứng bên cạnh có hơi chướng mắt, hẩn nhìn sắc mặt Thu Tử Hàn đã muốn đỏ bừng vì khó thở, nhưng lại không có phát ra một chút cầu xin tha thứ, hẩn lập tức đi lên muốn ngăn cản Thu Tử Thiện.

Thu Tử Thiện lại lập tức quát: “Bạch Phú Mỹ, ngăn cậu ta lại.”

Tuy không đành lòng xem Thu Tử Hàn bị đối đãi như vậy, nhưng lại không tốt cự tuyệt Thu Tử Thiện, cuối cùng Bạch Phú Mỹ vẫn thật sự đi lên ngăn cản Hòa Khai.

Hòa Khai lập tức không khách khí thối lui lại, cũng nổi giận nói: “Nếu cô không tránh ra, cậu ta sẽ thật sự bị giết chết.”

Sau khi Thu Tử Hàn được Hòa Khai nâng dậy, Hòa Khai nhìn cậu không nói được một lời, khuôn mặt anh tuần sau khi biến ảo nhiều loại biểu tình, vẫn hạ quyết tâm nói: “Cô đừng trách Tử Hàn, mọi việc đều là trách nhiệm của tôi, là tôi ra chủ ý. Tôi vốn chỉ muốn cho những người đó hù dọa chị ta một chút thôi, ai ngờ...”

“Ai ngờ tên lưu manh đó lại không có nghe theo mệnh lệnh của cậu, trong lúc nhất thời mọi người đều high, tình trờng lên não, không nghe theo chỉ huy của cậu nữa chứ gì?” Thu Tử Thiện chưa nghe Hòa Khai nói xong liền đùa cợt tiếp lời.

Thu Tử Thiện tại Las Vegas sinh hoạt ba năm, ở cái nơi mà thiên đường và địa ngục cùng tồn tại đó, cô từng nhìn thấy nhiều người bởi vì tham lam mà ở sông bạc đánh mất chính mình, cuối cùng biến thành táng gia bại sản, cửa nát nhà tan.

Dục vọng là tội ác.

Nếu sự thật giống như những gì cô nói, như vậy Thu Tử Thiện thật sự không có một chút bất ngờ.

Nhưng sau khi cô nhìn thấy biểu tình của Hòa Khai thì hiểu được tuy cô không nói đúng được hoàn toàn, thì ít nhất cũng nói đúng phần lớn sự việc.

Hòa Khai hơi hơi cúi đầu, vài sợi tóc mái rớt xuống trán, mang theo dung mạo đặc hữu tuần tú tinh xảo của thiếu niên, nhưng tại giờ khắc này có chút suy tàn.

Thu Tử Thiện lui ra phía sau hai bước khoanh tay nhìn hai người, đồng dạng thiếu niên anh tuấn, đồng dạng dáng người cao lớn, tuy rằng một người như ánh mặt trời, một người khác mang theo khí chất xấu xa, nhưng thấy thế nào đều không có một chút bất hòa.

“Tốt lắm, Thu Tử Hàn, hiện tại em có thể đem toàn bộ sự kiện, từ đầu tới đuôi không sót một chi tiết nói cho chị biết, phải nhanh, chúng ta không có bao nhiêu thời gian.” Thu Tử Thiện miễn cưỡng áp chế ý nghĩ muốn hành hung cậu trong đầu xuống.

Sự tình tự nhiên phải theo Thu Tử Thiện được ông cụ chỉ định làm trợ lý Tổng giám đốc ngày đó, Thu Tử Hàn tại đêm đó liền lại tìm Hòa Khai uống rượu.

Sau đó, cậu liền không đến công ty nữa, tựa hồ lại lần nữa khôi phục cuộc sống lang thang trước kia.

Còn Thu Vĩ Toàn, từ lúc ông ta bị bắt tình dưỡng, ông ta cũng không về lại nhà nữa, mà cùng với Trương Tuyết Vân đi đây đi đó giải sầu.

Hòa Khai mấy ngày nay đều bị Thu Tử Hàn kêu đi ra ngoài uống rượu, nhận thấy cậu còn phiền lòng về chuyện Hà Minh Châu, vì thế liền đùa cợt đưa ra đề xuất, có muốn tìm người giáo huấn Hà Minh Châu một chút không.

Lần này, Thu Tử Hàn không nói lời cự tuyệt, đương nhiên cũng không đồng ý.

Hòa Khai là đứa con trai nhỏ nhất của nhà họ Hòa ở Vân Đô, muốn gió được gió muốn mưa được mưa, từ nhỏ đã được ngàn vạn sủng ái trên một người. Có điều bé trai được ngàn kiêu vạn sủng nuôi lớn như này, tự nhiên cũng có một chút không tốt, bởi vì bọn họ cho rằng tất cả mọi thứ có được đều là đương nhiên.

Lúc trước, trong trường học, hẩn từng trêu đùa qua không ít cô gái. Nhưng nam sinh như hẩn tự nhiên khinh thường việc bắt ép tình cảm, thành ra hẩn cũng xem mấy loại lưu manh mà mình tìm đến cũng cùng loại như hẩn.

Thu Tử Thiện nghe xong chuyện xưa cầu huyết như vậy thì hung hăng mắng một câu trong lòng. Cô cao thấp đánh giá hai người, cười như không cười hỏi: “Cậu là người đàn ông của cậu ta, hay cậu ta là người đàn ông của cậu?”

Ban đầu hai người đứng chung một chỗ còn chưa kịp phản ứng lại, đợi nghe hiểu ý trong lời nói của Thu Tử Thiện xong, tự động liếc nhìn đối phương một cái, sau đó giống như tránh né vì khuôn, không hẹn mà cùng lui từng bước ra sau.

Trên khuôn mặt tinh tế của Hòa Khai hiện lên một tầng phần nộ, lập tức quát: “Cô có tật xấu gì vậy, tôi và cậu ta không có quan hệ gì cả.”

“Không quan hệ? Không quan hệ vậy cậu quản việc nhà họ Thu chúng tôi làm gì hả?” Thu Tử Thiện lần này rất cục không khách khí rống vào mặt hắn một câu.

Thu Tử Hàn này giờ đều không nói gì, cuối cùng vào lúc này ngẩng đầu lên, trông mắt cậu hơi hơi phiếm hồng, tuy rằng cậu thích chơi đùa, cũng không phải thiếu niên ngây thơ gì, nhưng chuyện này nghiêm nhiên đã vượt qua phạm vi cậu có thể thừa nhận.

Giọng nói của cậu tuy nhẹ nhưng lại dị thường kiên định: “Chị nói rất đúng, chuyện này là do tôi sai, nếu thực xảy ra chuyện gì tôi chắc chắn sẽ nhận sự trừng phạt thuộc về mình, còn Hòa Khai, cậu ta đơn giản xem tôi là bạn, ý định ban đầu của chúng tôi không phải như vậy, ai cũng không nghĩ đến chuyện sẽ thành ra như vậy.”

Thu Tử Thiện lạnh mặt, lạnh giọng hỏi: “Em thật sự không nghĩ tới?”

“Cho dù tôi có hư hỏng cũng sẽ không có loại ý nghĩ này, sự tình phát triển vượt qua tầm kiểm soát của bọn tôi,” Thu Tử Hàn lấy tay che che hai má, giọng nói nặng nề: “Tội tôi thật sự chưa từng nghĩ tới.”

Đúng lúc này thì di động của Hòa Khai vang lên, hắn nhìn thoáng qua rồi nhanh chóng tiếp điện thoại: “Sự tình thế nào rồi?”

“Ông nội của tôi, đã không có chuyện luân phiên cưỡng bức, vậy bọn anh con mẹ nó hoảng cái gì mà hoảng,” Hòa Khai cũng không thường chửi thề, nhưng lúc này vẫn nhịn không được mắng ra tiếng, chợt bắt gặp Thu Tử Thiện đối diện đang khoanh tay, trên khuôn mặt nhỏ nhắn giống như kết một tầng băng, liền không tiếp tục mắng chửi nữa.

“Được rồi, được rồi, tôi biết rồi, anh có tin tức gì thì tiếp tục cho tôi biết.”

Hắn vừa cắt đứt điện thoại, Thu Tử Thiện liền lạnh lạnh nói: “Hà Minh Châu không bị ai cưỡng bạo, không có bị cưỡng bức tập thể, thế có phải cậu liền cảm thấy thở phào một hơi không?”

Không đợi Hòa Khai lên tiếng, người đối diện đã không khách khí nâng chân lên đá vào bụng hắn một cái thật mạnh. Cô tìm vị trí rất xảo quyệt, tuy rằng không có đá đến gốc rễ của hắn, nhưng lại gần sát bụng hắn.

Hòa Khai nháy mắt đau đến muốn lách người, lại bị Thu Tử Thiện túm lấy cổ áo, lạnh lùng nói: “Một cước này không phải tôi giúp Hà Minh Châu đá, là tôi giúp cha mẹ cậu, giúp các cô gái bị cậu lừa gạt đá cậu. Nếu không phải tôi biết cậu thật sự không cố ý làm hại Hà Minh Châu, thì một cước vừa rồi tôi đã đá vào gốc rễ của cậu rồi.”

Nói xong, cô liền đẩy mạnh hắn ra.

Bạch Phú Mỹ ở một bên xem mà chẳng dám thở mạnh lấy một cái, vị trước mặt này hoàn toàn khí phách y như nữ vương, cô nàng chỉ ước có thể làm cho cảm giác tồn tại của mình trở nên nhỏ nhất.

Thu Tử Thiện sửa trị hai cái tên làm cô không bớt lo xong liền nói đến chính sự, cô hiểu mục đích Thu Tử Hàn tìm đến mình, đơn giản chính là giúp cậu xử lý chuyện này. Có điều lần này cô không thể không nói, em trai cô cuối cùng cũng phải đối mặt với một sự kiện.

Thanh danh của nhà họ Hòa ở Vân Đô quá mức hiển hách, ông nội của Hòa Khai chính là một trong những người lãnh đạo tiền nhiệm của Quốc gia, nay tuy đã lui về an dưỡng ở Vân Đô, nhưng phá thuyền còn có ba

ngàn cây đình (Ở đây ý nói là tuy ông này về hưu rồi nhưng sức ảnh hưởng vẫn còn đó). Càng miễn bàn, Bác của Hòa Khai hôm nay ở Vân Đô có quyền cao chức trọng, chỉ kém một bước lên trời thôi.

Nếu để cho người nhà họ Hòa biết chuyện này, một là âm thầm xử lý sạch sẽ, đương nhiên mọi sự bình an. Nhưng một khi có truyền thông yêu sách hoặc trên tin tức có một chút gió lay cỏ động, như vậy Thu Tử Thiện tin tưởng, nhà họ Hòa tuyệt đối sẽ đẩy Thu Tử Hàn ra làm kẻ chết thay.

Cô rất tức giận Thu Tử Hàn làm việc xúc động, nhưng dù sao chuyện này đã phát sinh, hơn nữa giờ ai cũng đều không có sự thương hại.

“Hiện tại tôi muốn xử lý chuyện này, mặc kệ có khả năng này hay không, chúng ta cũng không thể để truyền thông biết chuyện này. Bất luận là Hòa Khai làm chủ, hay là em làm chủ, việc này đều sẽ là một hồi gièm pha.” Thu Tử Thiện mặt bình tĩnh nhìn chằm chằm Thu Tử Hàn nói.

Đúng vậy, bất luận là phiên bản con của quan lớn tìm người giáo huấn con gái riêng của hào môn, hay là phiên bản em trai tìm người luân phiên cưỡng bức chị gái riêng trong hào môn nội đấu, một chút cô cũng không nghi ngờ, việc này đều khiến mọi người gièm pha.

Như vậy thì để cho hết thảy đều bị che giấu dưới màn đêm đi

39. Chương 39

Thu Tử Thiện đi tới cửa, quay đầu lại thì thấy Bạch Phú Mỹ còn đứng ngơ ngác tại chỗ, cô lập tức lắc đầu nghi hoặc hỏi: “Bạch phú Mỹ, cô còn không nhanh lên?”

“Tôi cũng phải đi hả” Bạch Phú Mỹ không thể tin được lấy tay chỉ chỉ chính mình. Cô nàng lớn lên ở thị trấn nhỏ, dân phong tuyệt đối được cho là thuần phác, gặp chuyện lớn nhất cũng chẳng qua là hai người đánh nhau. Nhưng bây giờ lại đối mặt với vụ việc cưỡng bức tập thể, dù hành vi chưa thành nhưng đó cũng là phạm pháp đấy.

Sắc mặt Thu Tử Thiện có chút khó coi, đêm nay cô đã bị nhiều kích thích lắm rồi, giờ thấy bộ dạng Bạch Phú Mỹ còn do dự dự liền cười lạnh: “Sao hả, mới vậy đã muốn phủi sạch quan hệ với tôi?”

Bạch Phú Mỹ quay đầu vô tội nhìn hai người bên cạnh, ngờ đâu hai người này chẳng tỏ vẻ gì, thậm chí ngay cả một ánh mắt cũng không cho. Được rồi, mình vẫn là nên ngoan ngoãn nghe lời.

Vì thế cô nàng nhanh chân bước đến bên cạnh Thu Tử Thiện, đứng bên cạnh nữ vương cao 168cm lại mang thêm giày cao gót mười phân, Bạch Phú Mỹ mang giày đế bằng nghiêm nhiên biến thành người hầu nhỏ. Bạch Phú Mỹ yên lặng thở dài, đây có lẽ chính là vận mệnh của cô đi.

Sau khi lên xe, cô nàng còn chưa kịp cài dây an toàn thì chiếc xe liền vèo một phát xông ra ngoài. Tốc độ lái xe của Thu Tử Thiện gần đây càng ngày càng nhanh, Bạch Phú Mỹ ngồi ở một bên chỉ dám nắm chặt dây an toàn trên người, sau đó âm thầm nghĩ nếu mình bất hạnh, vậy có tính là hi sinh vì nhiệm vụ không?

Thu Tử Thiện đã hỏi rõ ràng, sau khi được người qua đường báo nguy, Hà Minh Châu đã được đưa đến một bệnh viện tư nhân. Mà hiện tại, đã có cảnh sát nhân dân đến bệnh viện chuẩn bị ghi chép lấy khẩu cung của ả.

Đáng được ăn mừng là người được Sở cảnh sát phái đi là Mục Hà, người Hòa Khai quen biết. Bởi vì lúc trước hắn ở một quán bar đánh nhau với người ta, nhà họ Hòa trực tiếp tìm đến Sở cảnh sát, cuối cùng bên đó trực tiếp hạ xuống mệnh lệnh. Cũng là lần đó, hắn nhận thức vị Đại đội trưởng đội điều tra tội phạm này.

Chuyện này nói nhỏ thì là một đám lưu manh đùa giỡn phụ nữ, nói lớn thì chính là hiếp dâm không thành. Điều Thu Tử Thiện cần phải làm bây giờ chính là xuống tay từ chỗ Hà Minh Châu.

Cô rất lo lắng về người phụ nữ này, tuy rằng mỗi một cô gái đều thương tiếc thanh danh của bản thân mà muốn xử lý êm thấm chuyện này. Nhưng Hà Minh Châu muốn tiến vào nhà họ Thu đến phát điên rồi, một khi cảnh sát bắt tay vào điều tra, chắc sẽ tra được chuyện này có liên quan đến Thu Tử Hàn.

Cô tuyệt đối tin tưởng, Hà Minh Châu chắc chắn dám công khai loại chuyện này cho người trong toàn thiên hạ biết.

Khi hai người tới bệnh viện, đầu tiên là hỏi y tá phụ trách, vừa nhắc tới tên Hà Minh Châu, cô y tá cũng không vòng vo, nói thẳng: “Các người là người nhà của cô ta à? Cuối cùng cũng tới, loại bệnh nhân như vậy tôi rất hiếm khi gặp.”

Giọng điệu của cô y tá mang theo chút khẩu âm Vân Đô, không khỏi làm cho Bạch Phú Mỹ bên cạnh khẽ nở nụ cười.

Nhưng cô y tá này lỗ tai rất linh mẫn, ngẩng đầu liếc mắt nhìn hai người các cô, miệng khinh thường nói: “Ngôi sao cũng chưa từng có biểu hiện giống như cô ta, trên người cũng không có vết thương gì lớn, nhưng cứ chết sống muốn nằm lại bệnh viện. Vào phòng bệnh nằm cũng không tính, còn ngại phòng có nhiều bệnh nhân. Cô phải biết rằng bình thường giường bệnh của chúng tôi cũng không phải ai muốn vào là có thể vào.”

Thu Tử Thiện khó được lúc tốt tính nghe cô y tá này oán giận, cuối cùng còn cười hỏi: “Lúc chị ta đến đây là ai đưa đến vậy chị?”

“Cảnh sát, cũng không biết là phạm vào tội gì, nhưng cũng coi như cô ta gặp may mắn, phòng bệnh VIP ở lầu 16 tối hôm qua vừa vận đi một người. Cô ta đã trả tiền, để cô ta ở đó cũng được.”

“Vậy giờ cảnh sát còn ở đó không?”

“Tôi vừa mới trông thấy một người đi ra ngoài, hình như là đi mua đồ ăn khuya, nhưng hẳn là còn hai người ở trên lầu.” Nói xong, cô ta tà tà liếc nhìn Thu Tử Thiện một cái, có chút cảnh giác hỏi: “Cô không phải là người nhà cô ta à? Sao thấy cô không gấp gáp chút nào vậy.”

Thu Tử Thiện đã hỏi xong những điều cần hỏi nhưng tươi cười trên mặt vẫn không thay đổi, còn tốt tính giải thích: “Không phải chị nói trên người chị ta không có thương tổn sao, nên tôi cũng không lo lắng.”

Hai người vào thang máy đến lầu 16, lúc mới vừa đi ra thang máy chuẩn bị rẽ phải liền trông thấy một người đàn ông đang đứng hút thuốc ở trước cửa, cảnh phục trên người anh ta trông phá lệ nổi bật.

Thu Tử Thiện nhanh chóng kéo Bạch Phú Mỹ lại, mắt lạnh nhìn vị cảnh sát đang đứng ngay cửa. Trong lòng yên lặng suy nghĩ một lần, lúc cô và Hà Minh Châu đàm phán, tự nhiên là bất luận kẻ nào cũng không được nghe. Như vậy cô đành phải nghĩ biện pháp, vị thần giữ cửa này và cả vị cảnh sát đang ngốc trong phòng bệnh đều phải rời khỏi.

Nhưng suy nghĩ hồi lâu, cô cũng không nghĩ ra được biện pháp nào, ngay lúc cô đang chuẩn bị đi thẳng qua, Bạch Phú Mỹ lại hơi khẩn trương lôi kéo cô hỏi: “Thiện Thiện, cô chuẩn bị làm thế nào?”

“Bạch Phú Mỹ, néo tôi đi,” giọng nói của Thu Tử Thiện thản nhiên vang lên, Bạch Phú Mỹ nhìn cô, cô nàng còn tưởng rằng mình nghe nhầm, ngờ đâu Thu Tử Thiện trực tiếp kéo tay cô nàng khoác lên người mình, lập lại một lần: “Nhanh lên, không phải bình thường cô có thể tự mình khiêng một thùng nước sao? Chút sức lực đó chắc hẳn phải có chứ.”

Bạch Phú Mỹ nhìn nhìn ngón tay mình, lại nhìn nhìn Thu Tử Thiện, có chút không đành lòng nói: “Tôi không néo đau đâu, nhưng nếu đau thì cô phải cho tôi biết đấy.”

“Ừ,” Thu Tử Thiện liếc mắt hít sâu một hơi, mới ngăn trở mình thiếu chút nữa thốt ra tiếng, thật sự rất con mẹ nó đau.

Thu Tử Thiện cuối cùng gần như là nghiêng răng nghiêng lợi bỏ tay Bạch Phú Mỹ ra, cô nhìn Bạch Phú Mỹ biểu tình vô tội, muốn đưa tay chụp lấy bả vai cô nàng, ai ngờ vừa chụp lên, chỗ sườn thắt lưng đau khiến cho cô co lại một chút, cuối cùng cô cắn răng nói: “Được rồi.”

Lúc này, Thu Tử Thiện cũng thành công xuất hiện nước mắt, cô lại dùng sức trợn to mắt, cuối cùng nước mắt cũng theo hốc mắt chảy xuống dưới.

“Chú cảnh sát, chị Minh Châu nhà tôi thế nào rồi,” Thu Tử Thiện vừa tới cửa, không đợi cảnh sát nói chuyện, liền túm chặt lấy quần áo hắn, vốn là vạt áo trắng thơm lại bị nắm nhàu nhúm hết.

Vị tiểu cảnh sát được phái đến này là người vừa mới tiến vào Sở không lâu, nếu không phải đêm nay hơn phân nửa cảnh sát đã ra ngoài làm nhiệm vụ thì việc này cũng sẽ không đến phiên hắn. Hắn cũng chỉ là một thằng con trai hai mươi mấy tuổi, gặp một cô bé xinh đẹp thế này túm lấy áo hắn, hai mắt đắm lệ mông lung nhìn hắn, đáng thương hỏi chuyện của chị mình.

Tâm của chú cảnh sát thuận thế liền mềm ra, còn đâu mà để ý chuyện cô túm lấy quần áo của mình. Bạch Phú Mỹ liền nhân cơ hội đi lên, lôi kéo cô khuyên: “Thiện Thiện, cô đừng như vậy, tôi nghĩ chị cô nhất định sẽ không có việc gì.”

Nhưng ngay lúc kéo Thu Tử Thiện ra, bịch xộp trong tay Bạch Phú Mỹ đột nhiên bị tuột ra, hộp canh bên trong lập tức bị đổ ra. Tuy rằng đó chỉ là một hộp canh nhỏ, nhưng mà nước bên trong cũng không ít, lập tức đổ hết lên người chú cảnh sát.

Thu Tử Thiện lúc này “Vừa đúng” bị Bạch Phú Mỹ kéo ra nên cô tránh thoát được một kiếp. Vị cảnh sát nhìn thoáng qua ống quần dính chất lỏng của mình, mặt thiếu chút nữa liền tái luôn.

Thu Tử Thiện đang im lặng đột nhiên lại nức nở, thanh âm thê thảm lại mang theo đáng thương: “Vốn tôi còn tính mang bữa ăn khuya cho chị Minh Châu ăn, chúng tôi mới đó còn trò chuyện vui như vậy, sao chị ấy lại đột nhiên nằm viện thế này.”

Thấy cô như vậy, thiên tính muốn an ủi của đàn ông trên người tiểu cảnh sát liền xông ra, hắn không bận tâm lau dạn thứ dính trên người mình, nhanh chóng an ủi: “Chị của em không có việc gì, chỉ bị chút kinh hách thôi.”

Động tĩnh bên ngoài làm vị nữ cảnh sát ngồi bên trong phòng cũng mở cửa ra, đầu tiên nhìn thoáng qua hai cô gái, rồi thoáng nhìn quần của anh cảnh sát, kinh ngạc hỏi: “Tiểu Đình, anh bị làm sao vậy?”

Tiểu Đình tùy ý khoát tay, không bận tâm nói: “Không có việc gì, không có việc gì, không cần thận chút thôi.”

Đầu sỏ gây nên là Bạch Phú Mỹ liền nhanh chóng cúi đầu, ra vẻ ăn năn hối lỗi.

Nhưng nữ cảnh sát sát vẫn tiếp tục truy vấn: “Nếu không anh đến toilet xem một chút đi, chắc không bị phỏng chứ. Tôi thấy đây chắc là canh nóng.” Nhìn nữ cảnh sát này tuổi cũng không lớn, xem cũng gần gần tuổi với Tiểu Đình, tại sông bạc luyện hai năm hoá nhân kim tinh, vẫn có phát huy tác dụng. Chỉ nghe Thu Tử Thiện ôn nhu nói: “Chị, hay là chị theo giúp anh này một chút đi, em có thể vào phòng giúp chị Minh Châu.”

“Thì ra em là người nhà Minh Châu à, tốt lắm, các em nhanh vào phòng đi, ngồi trò chuyện với cô ấy, đêm nay cô ấy bị kích thích không nhỏ đâu.”

Đợi nữ cảnh sát lòng tràn đầy vui mừng cùng Tiểu Đình đi thu thập quần áo, Thu Tử Thiện liền đẩy cửa đi vào phòng. Cô quay đầu phân phó Bạch Phú Mỹ: “Cô đứng ngay cửa canh chừng, tôi muốn cùng chị Minh Châu ôn chuyện thật tốt.”

Hà Minh Châu mới vừa rồi còn nằm nghiêng hướng về cửa sổ, lúc này nghe được giọng nói quen thuộc, lập tức quay người nhìn về phía Thu Tử Thiện.

“Sao cô lại tới đây?” Hà Minh Châu về mặt cảnh giác nhìn Thu Tử Thiện. Giống như Thu Tử Thiện hiểu được, Hà Minh Châu tùy thời chuẩn bị hại chính mình thì Hà Minh Châu cũng chưa từng yên tâm với Thu Tử Thiện. Hai người các cô tùy thời chờ đợi cơ hội, một khi bắt lấy cơ hội sẽ không chút do dự đẩy đối phương xuống địa ngục.

“Nghe nói chị nằm viện, tôi tự nhiên muốn đến thăm chị.” Thu Tử Thiện nhìn ả, dưới đáy lòng thì đang suy nghĩ làm cách nào để Hà Minh Châu sửa miệng.

“Cô có tâm tốt như vậy sao, cô là chồn...” Ả đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, lập tức dừng lại, lời muốn nói trong lòng cũng không tiếp tục nói ra. Mà lúc này ánh mắt ả sáng quắc nhìn cô gái đứng đối diện, cùng lắm mới hơn một tháng mà thôi, nhưng Thu Tử Thiện cho ả cảm giác cô giống như hoàn toàn thay đổi thành một người khác.

Vốn lúc nào cũng trang điểm lòe loẹt nay lại biến thành đơn giản tinh xảo, khuôn mặt vẫn xinh đẹp như cũ, con ngươi đen bóng khi nhìn Hà Minh Châu lại trở nên phá lệ ám trầm, phần môi hơi hơi gợi lên, tựa hồ như có tâm sự. Bộ dáng cô xinh đẹp có chút quá đáng, lại khiến trong lòng Hà Minh Châu bốc hỏa.

Hà Minh Châu không thể không thừa nhận, từ nhỏ đến lớn, ả trừ bỏ ghen tị thân phận của Thu Tử Thiện, thì ả cũng ghen tị tướng mạo của cô. Cho nên sau khi Thu Tử Thiện lên trung học lại học được cách trang điểm không giống ai, ả so với ai khác đều cao hừng.

Nhưng hiện tại không còn như lúc trước nữa, cô đã không còn là một cô bé ngốc hồ bị khích bác là lại làm chuyện ngu xuẩn nữa. Suy nghĩ trong lòng cô ngay cả Hà Minh Châu cũng xem không hiểu. Giữa lúc hai người không ngừng giao phong, trong lòng ả bắt đầu e ngại giằng co với một Thu Tử Thiện xa lạ như vậy.

“Là cô sao? Cô cho những người đó đến bao vây tôi, thậm chí còn sai bọn họ đến luân phiên cưỡng bức tôi” Đồi đồng tử của Hà Minh Châu hơi phóng đại, giọng nói hơi khàn mang theo đao phong sắc bén.

Thu Tử Thiện đột nhiên cất bước tiến lên, mắt lạnh nhìn Hà Minh Châu. Trong ấn tượng của cô, miệng lưỡi Hà Minh Châu luôn luôn khéo như rót mật.

Lúc này cô có nghe Hòa Khai nói, vì phòng ngừa mấy tên côn đồ đó khinh suất, kỳ thực hẳn cũng cố ý dẫn dò mấy người đó không được uống rượu, đừng làm ra chuyện gì xúc động, nhưng lại cố tình truyền đến tin tức Hà Minh Châu bị rồi.

“Không phải tôi, có điều tôi đến đây là muốn chị thay đổi chủ ý,” Thu Tử Thiện cẩn thận quan sát gương mặt của ả, hy vọng có thể từ mỗi tiếng nói, cử động của ả nhìn ra sơ hở, nhưng người này rất bình tĩnh, chứng tỏ ả quả thật không có bị.

Hà Minh Châu lúc này nhìn thoáng qua cửa, biểu tình có chút đắc ý lại mang theo vài phần đùa cợt nói: “Như thế nào, em trai cô phái người đến cường gian tôi xong, cô lại tính đến bịt miệng tôi. Vậy cô chuẩn bị lấy cái gì để đàm phán.”

Lúc này ả thoáng vươn mình hoạt động vài cái, điều chỉnh tư thế bản thân, khoanh tay trước ngực ung dung nói: “Bên ngoài đang có hai cảnh sát, chỉ cần tôi với bọn họ, người phía sau màn này chính Thu Tử Hàn, cô đoán bọn họ có thể đi bắt người hay không?”

“Chị đừng xúc động, nếu chị thật sự làm như vậy, đối với mỗi người chúng ta đều có hại mà không có lợi. Chị từ nhỏ đến lớn luôn luôn thông minh, so với bọn tôi luôn biết làm thế nào lấy hay bỏ dở, không phải sao?” Thu Tử Thiện vô cùng bình tĩnh nói, nước mắt vừa rồi sớm đã không còn bóng dáng.

“Đúng vậy, tôi rất hiểu được việc lấy hay bỏ dở, đó là bởi vì tôi muốn có được thứ này thì phải buông tha cho thứ khác. Mà các người thì sao, hai chị em các cô chỉ có thứ không muốn, chứ chưa từng có thứ không chiếm được.” trên mặt Hà Minh Châu lúc này mang theo một vẻ điên cuồng, ả dường như có thể trông thấy viễn cảnh bản thân mình chiến thắng Thu Tử Thiện.

Cho dù cô ta không ai bì nổi thì thế nào, hiện tại là ả nắm giữ quyền chủ động: “Vận mệnh của em trai cô giờ đang bị tôi nắm giữ trong tay, nếu để mọi người biết chuyện này, cô cho là cổ đông cùng Ban Giám Đốc Trung Vực sẽ đồng ý để nó thừa kế Tập đoàn sao?”

Nói tới đây, trên mặt có phần tái nhợt của ả lại đột nhiên nhiễm lên một tầng hồng, Hà Minh Châu cười duyên hai tiếng: “À đúng rồi, tôi quên mất là giờ cô cũng đang làm ở công ty. Như vậy tôi nghĩ so với tôi, hẳn là cô càng thêm chờ đợi nó thân bại danh liệt đi, như vậy sẽ không còn ai chần chừ chân lên làm người thừa kế công ty của cô nữa.”

Hà Minh Châu giống như đã trông thấy cảnh tượng tranh đấu nhau giữa hai chị em nhà họ Thu, ả thậm chí còn ra vẻ cổ động nói: “Tôi thật ra muốn hỏi một câu, cô tới đây là vì che giấu chuyện này, hay là muốn cho mọi người đều biết chuyện này.”

Tuy rằng Bạch Phú Mỹ đang đứng ở cửa, gắt gao nhìn chăm chăm khung cửa sổ nhỏ trong phòng bệnh, nhưng trong lòng bàn tay đã đổ đầy mồ hôi. Cô nghe thấy Hà Minh Châu khi thì đắc ý khi thì điên cuồng, khi thì mang theo giọng nói mê hoặc, vì Thu Tử Thiện lo lắng, cũng vì Thu Tử Hàn lo lắng.

Cô nàng không hiểu chuyện ở trong công ty, chuyện thừa kế này nọ, nhưng cô biết, tiền có thể làm cho người ta điên cuồng.

Nhưng cô không muốn thấy Thiện Thiện điên cuồng.

Thu Tử Thiện vẫn im lặng, chỉ lẳng lặng nhìn Hà Minh Châu, ánh mắt cô không gọn sóng không sợ hãi cục diện đáng buồn này, ngay cả con người đều nằm yên một chỗ.

Sau khi Hà Minh Châu im miệng, trong phòng xuất hiện sự yên tĩnh tịch mịch ngán ngùi.

Sau đó Thu Tử Thiện cử động, cô bỗng nhiên sải từng bước đến phía trước, duỗi tay ra bắt được mái tóc dài rối tung của Hà Minh Châu, cô kéo mạnh tóc làm cho Hà Minh Châu đau đến độ không nói nên lời.

Cô tàn nhẫn nói: “Hà Minh Châu, xem ra khách khí đối với chị là vô dụng. Được rồi, tôi nói cho chị biết, tôi đến đây không phải vì cùng chị thương thảo cái gì cả, chuyện này chị không muốn nghe cũng phải nghe.”

“Chị sẽ không muốn cho tất cả mọi người biết chị bị cưỡng bức tập thể chứ.”

Thu Tử Thiện khí lực quá lớn, Hà Minh Châu chỉ có thể lấy tay nắm lại tóc mình để cho da đầu không bị thương. Á run run nói: “Tôi không bị cưỡng bức tập thể, cô đừng hòng uy hiếp được tôi.”

“Ha ha,” Thu Tử Thiện khinh miệt nở nụ cười, giọng điệu ôn nhu sắc sảo nói: “Nhưng ai biết đâu, đến lúc đó mặc kệ mọi người biết chị bị hay không, đều chỉ nhớ kỹ chị là một người phụ nữ bị người ta luân phiên cưỡng bức.”

“Không phải chị thích chơi đùa thủy quân (*) trên Internet sao? Chân tướng trước mặt lời đồn đại hoàn toàn không đáng giá nhắc tới, tất cả mọi người chỉ biết nhớ kỹ chân tướng bọn họ cảm thấy hứng thú. Mà đến lúc đó, khi người khác nhắc đến chị, họ chỉ nói, à, chính là cái ả bị người ta luân phiên cưỡng gian, Hà Minh Châu.”

(*): Thủy quân là nhân viên mạng làm thuê cho công ty PR mạng, mở topic tạo thế cho người khác.

Nói xong cô liền thả mạnh tay, đầu Hà Minh Châu cũng theo quán tính đụng mạnh vào vách tường, một tiếng “rầm” nặng nề mà hữu lực khiến Bạch Phú Mỹ đang đứng giữ cửa cũng rung lên.

Sắc mặt Hà Minh Châu lập tức trở nên trắng bệch, làm sao ả có thể không biết hiện tại tốc độ truyền bá trên Internet nhanh như thế nào, ả nhìn thoáng qua Thu Tử Thiện, ả biết Thu Tử Thiện thật sự sẽ làm như vậy.

Thu Tử Thiện thản nhiên nói: “Không phải chị thích Dung Trạch sao? Vậy chị cho rằng anh ta sẽ tiếp tục ở cùng một chỗ với một người phụ nữ bị người ta thay nhau cưỡng gian sao? Huống hồ cho dù anh ta nguyện ý, chị cho rằng người nhà họ Dung sẽ nhận người như vậy làm con dâu sao?”

Nhìn hai má Hà Minh Châu trắng giống như giấy bạc, Thu Tử Thiện biết, mình đã bắt được bẫy tặc của Hà Minh Châu.

“Trừ bỏ tiến vào nhà họ Thu là không có khả năng, chị nói ra điều kiện của mình đi.” Thu Tử Thiện thấy uy hiếp đã được được rồi, không hề vô nghĩa mà trực tiếp khai bảng giá với Hà Minh Châu.

Cô không có khả năng trông cậy vào vài câu uy hiếp liền thay đổi được tâm ý Hà Minh Châu, cho nên cô quyết định tung một dây leo.

Hà Minh Châu ngẩng đầu dùng biểu tình oán độc nhìn Thu Tử Thiện, ngay lúc Thu Tử Thiện nghĩ rằng ả sẽ cự tuyệt mình thì nghe ả chậm rãi mở miệng nói: “Tôi muốn có một khoản tiền, một số tiền lớn.”

“Được, chị muốn bao nhiêu?”

“Tám trăm vạn.”

Thu Tử Thiện tức giận ha ha nở nụ cười, chị ta đang sử dụng công phu sư tử ngoạm sao. Vì thế cô lạnh lùng nói: “Không có khả năng, nhất thời tôi không lấy ra được số tiền lớn như vậy, cũng không gom góp được.”

“Tôi chỉ cần tiền.” ánh mắt Hà Minh Châu vẫn oán độc như cũ, nhưng ả sẽ không bởi vì nhất thời phần nộ mà trở nên mất đi lý trí.

Cho dù ả thật đem chuyện này tuôn ra thì thế nào, sự thật là đám lưu manh chỉ phi lễ ả, cũng không có thật sự cường bạo, muốn thật sự đi cáo án, chỉ sợ ngay cả hình phạt đều không đủ trình độ. Hà Minh Châu hiểu, Thu Tử Thiện hoàn toàn là vì thanh danh của Thu Tử Hàn mà lo lắng, mới đến đây bàn điều kiện với ả.

“Tôi chỉ có thể cho chị năm trăm vạn, đây là số tiền lớn nhất rồi, chị đừng có được một tác lại muốn tiến một thước.”

“Được, năm trăm vạn thì năm trăm vạn, trước buổi tối ngày mai tôi muốn trông thấy tiền.”

Thu Tử Thiện cắn răng nhìn ả, nhưng trong lòng lại càng không ngừng nhớ lại, tiền mừng tuổi từ nhỏ đến lớn của cô đều được gửi tiết kiệm, bây giờ cô cũng có thể huy động tài chính. Đương nhiên trên tay Thu Tử Hàn có tiền, cô cũng nghĩ sơ qua một phen.

Cuối cùng, cô lạnh lùng nói: “Tôi có thể cho chị tiền, nhưng chị phải tuân thủ hứa hẹn quản tốt cái miệng của mình, đừng có cùng bất kì người ngoài nói chuyện này. Bằng không, tôi sẽ làm cho chị biết chữ chết viết như thế nào.”

Đúng lúc này, Bạch Phú Mỹ lặng lẽ nói, “Cảnh sát đã trở lại.”

“Chị Minh Châu, chị nghỉ ngơi cho tốt, đừng thương tâm quá,” Thu Tử Thiện ngồi ở đầu giường hơi thương tâm nói.

Nữ cảnh sát thấy bộ dáng này của cô thì thấy có chút đáng thương, liền an ủi nói: “Em yên tâm, chúng tôi nhất định bắt được tên tội phạm đó.”

Thu Tử Thiện cầm chặt tay cô ta, giọng điệu tất cả đều là cảm kích: “Chị, thật sự cảm ơn các chị đã cứu chị Minh Châu. Các chị nhất định phải bắt được kẻ xấu đó đấy.”

Đợi một lát sau, Hà Minh Châu liền xa xôi mở miệng: “Thiện Thiện, đã trễ thế này rồi, em đi về trước đi. Bằng không trở về tối quá, có thể nguy hiểm.”

Tiểu Đinh ở bên cạnh cũng nhanh miệng nói: “Đúng vậy, trễ quá hai cô bé như các em về cũng không an toàn. Hai em cứ về trước đi, đợi cô Hà trình báo xong, chúng tôi cũng sẽ đưa cô ấy trở về.”

Dưới tình huống Thu Tử Thiện “Không nỡ” cộng với Hà Minh Châu mọi cách “Khuyên can”, hai người cuối cùng cũng đi ra cửa phòng.

Lúc bọn họ ra khỏi cửa, trông thấy một cô lao công đang lau dọn vết nước canh bị đổ trên sàn.

Thu Tử Thiện liếc mắt một cái, thản nhiên nói: “Thật sự là đáng tiếc, lãng phí một trăm đồng tiền của tôi.”

Bạch Phú Mỹ đứng bên cạnh cô, không dám nói gì. Đây là canh y tá người ta dùng để ăn khuya, Thu Tử Thiện quảng một trăm đồng mua lại, sau đó liền hắt lên người tiểu ca cảnh sát.

Thu Tử Thiện không chút do dự cất bước rời đi, trong hành lang trống trải quan quần tiếng cộp cộp của giày cao gót trên chân cô.

40. Chương 40

Edit & beta: Hà Phương

“Tôi sẽ vì chuyện hôm nay làm mà trả giá lớn,” Thu Tử Thiện cầm tay lái, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm đối diện, chỗ đó chỉ là một bức tường trống rỗng, trong màn đêm lại càng thêm trống trải.

Sắc mặt Bạch Phú Mỹ hơi khó coi nhưng cũng cảm thấy không nên có ý khuyên giải an ủi, kỳ thực hai người các cô đều biết, dù Hà Minh Châu có đáng giận thế nào đi chăng nữa, cô cũng không nên làm chuyện giống như đêm nay.

Nhưng vì Thu Tử Hàn, vì toàn bộ nhà họ Thu, điều duy nhất Thu Tử Thiện có thể làm chính là hoàn toàn mai táng hết thảy dưới một góc âm u không ai biết đến.

Nhưng Thu Tử Thiện rất nhanh liền hiểu được, sự đồng tình nhất thời đó với Hà Minh Châu là cỡ nào buồn cười. Thế giới này vĩnh viễn sẽ không dựa theo sự tưởng tượng của bạn mà phát triển, bạn đã có dũng khí vào cuộc, như vậy bạn phải thời khắc làm tốt chuẩn bị thua cuộc. Nhờ lần đó, khiến Thu Tử Thiện hoàn toàn hiểu được, cái gọi là đồng tình quả thật rất buồn cười.

Bạch Phú Mỹ lại nhắc lại, cô nàng có thể tự mình về nhà, nhưng Thu Tử Thiện vẫn dành thời gian trần trọc tìm được nhà cô nàng, hoặc là nói nơi ở tạm thời.

Đây là một chỗ vô cùng hỗn độn lại dơ bẩn, Thu Tử Thiện từ nhỏ cảm y ngọc thực mà lớn lên, cho tới bây giờ những nơi đi qua đều là đá cẩm thạch soi rõ bóng người, trên chân cô thậm chí còn không giẫm quá nhiều bụi đất.

Đương nhiên ba năm cuộc sống gần như là lưu vong kia, cô cũng từng sinh hoạt ở một nơi ngư long hỗn tạp như này.

Cô yên lặng quan sát xung quanh, tuy thấy không rõ bộ dáng nhưng tùy ý nhìn xuống đất là có thể thấy được rác vút lung tung, chắc là do rác tiểu thương nơi này lưu lại, cách đó không xa vẫn còn có mấy quán nhỏ buôn bán đêm.

Bạch Phú Mỹ bảo cô ngừng xe rồi nói: “Đường bên trong rất hẹp, tôi sợ sẽ cọ trầy xe cô.”

Ngay lúc Bạch Phú Mỹ muốn xuống xe, Thu Tử Thiện mới xa xôi mở miệng hỏi: “Aizz, Bạch Phú Mỹ, cô sẽ khinh bỉ tôi sao?”

Đây là lần đầu tiên sau khi rời khỏi bệnh viện, Bạch Phú Mỹ cùng cô đối diện, hai má mướt mà lộ ra vẻ tươi cười: “Sẽ không, cô chỉ muốn bảo vệ thứ mà cô muốn bảo vệ mà thôi.”

“Nhưng có lẽ tôi vĩnh viễn sẽ không có cách nào hiểu được cô.”

Thế giới này thật ra có rất nhiều nơi trắng đen lẫn lộn, nhưng phần lớn đều là người bình thường, bọn họ chấp nhất chân thành tin tưởng trắng đen rõ ràng. Dù sao trong cuộc sống của họ, phần lớn thứ tồn tại quanh họ luôn quang minh lỗi lạc. Có lẽ trong cuộc đời của bọn họ, có thể gặp được chuyện lớn nhất chính là trong tiệm cơm ăn cơm bị một tên say rượu kẻ bên khiêu khích rồi ra tay quá nặng mà thôi.

Sau lưng tiền tài luôn dính đầy máu tươi cùng tội ác, tuy Thu Tử Thiện không va chạm vào máu tươi nhưng cô đã trông thấy bộ dáng của tội ác, nó chỉ cách một tầng lụa mỏng mỉm cười mê người, nhìn cô quan sát cô.

Bạch Phú Mỹ đã đi hồi lâu nhưng cô vẫn im lặng nắm chặt tay lái.

Không ai trời sinh ra đã là ác nhân, nhưng lại vĩnh viễn có người lựa chọn trở thành ác nhân. Có lẽ là vì tham lam, có lẽ là bởi vì bọn họ có chết cũng không thể buông tha cho cái gì đó đáng được bảo vệ, mà cô hiểu được, cô có chết cũng không thể buông tha cho thứ đang chậm rãi bức bách cô đi từng bước về phía trước.

Đúng lúc này, di động cô vấp ở trong xe vang lên âm thanh. Đó là một bài hát cô thích nhất, cô từng dựa vào việc nghe bài hát này, vượt qua những đêm dài đằng đẵng không ngủ được ở Las Vegas.

Giờ đây cô cái đặt bài hát này thành âm thanh báo tin nhắn của Lạc Ngạn.

Trong mắt cô dường như xuất hiện khuôn mặt tinh xảo mang theo tươi cười ấm áp, tay anh dường như lúc nào cũng mang theo một nhiệt độ, mỗi lần khi anh gần sát mình, cô liền cảm thấy rõ ràng được sự sống trên thế giới này, bỗng bật mà lại trông rất sống động.

Giống như hồi nhỏ cô thích xem Harry Potter, hiệu trưởng một lần lại một lần không hề thấy phiền khi nhắc đến từ yêu, khi đó còn nhỏ non nớt cô cũng không biết từ ngữ đơn giản này.

Nhưng đợi khi cô lớn lên, đã có thể lí giải chữ yêu này, cô lại tự cho là đúng trao lầm tình yêu đầu tiên cho một người, tạo thành hậu quả không thể đo lường.

Như vậy, hiện tại, anh là người cô yêu sao?

“Đột nhiên có chút nhớ em, ngủ ngon.” Thu Tử Thiện nắm tay, mở tin nhắn ra liền trông thấy một câu đơn giản như vậy, cô vuốt ve màn hình di động, trong lòng lại dâng lên từng trận sóng lớn.

Rất cục, cô vẫn thuận theo trái tim mình, nhấn một cái tên, gần như là nháy mắt bên kia liền tiếp điện thoại, giọng nói ấm áp mà trầm thấp của anh xuyên thấu qua sóng điện chậm rãi truyền đến, giống như điện lưu lại sự tê dại trong lòng cô, anh nói: “Thiện Thiện, em còn chưa ngủ sao?”

Cô gần như muốn khóc khi nghe thấy những lời này, cô chưa ngủ, bởi vì cô còn phải vội vàng đi uy hiếp một người phụ nữ suýt chút nữa đã bị cưỡng bức, tuy cô hận không thể khiến người phụ nữ đó đi tìm chết, nhưng nội tâm của cô vẫn còn không hạ độc thủ được, lương tri của cô vẫn giày vò cô.

Lúc đó Bạch Phú Mỹ nói rằng không thể hiểu được cô nhưng vẫn kiên định đứng bên người cô, nói với cô, đây có lẽ là sự khác nhau giữa cô và Hà Minh Châu, cô vẫn mang theo lòng thương người mà mềm mỏng, còn Hà Minh Châu đã bị tiền tài, quyền thế hoàn toàn chiếm cứ nội tâm.

“Chưa, em rất không vui,” giọng nói Thu Tử Thiện mang theo nồng đậm giọng mũi, ngay cả giọng điệu đều mang theo làm nũng trước nay chưa có, tại giờ khắc này cô biết có một người đàn ông nguyện ý nghe cô oán giận, bao dung tính tình trẻ con của cô, sau đó lại dùng giọng nói trầm thấp mê người nhẹ giọng an ủi cô.

Trong chiếc xe nhỏ hẹp này, giọng nói của anh quanh quẩn tại mỗi khắp ngõ ngách, cô dường như có thể nghe thấy anh thần nhiên cười khẽ, mê người như vậy.

Đây chính là tình yêu sao?

“Em ở đâu, giờ anh đến chỗ em,” Có lẽ do tiếng sáo ven đường ngẫu nhiên truyền vào tai anh, Lạc Ngạn mơ hồ có thể đoán ra lúc này cô không có ở nhà.

Thu Tử Thiện lúc này biểu tình ung dung, khóe miệng hơi hơi nhếch lên lộ ra ý cười nhợt nhạt, cô chậm rãi thả lỏng tích tụ trong lòng, làm cho chính mình đắm chìm trong cảm giác vui sướng hạnh phúc này.

“Không cần, em muốn đến tìm anh.”

Thu Tử Thiện gần như là lái xe hết tốc độ, cô nghĩ những người lái xe ban đêm có phải đều có tâm tình như vậy không, bởi vì biết ở nơi nào đó có người đang chờ mình, cho nên mới mong mau được về nhà như vậy.

Lúc cô đến, ngoài ý muốn nhìn thấy anh đứng bên đường cái, một tay cầm trong túi quần, thân thể thoáng nghiêng mang theo sơ đậm lười nhác.

Lúc Thu Tử Thiện hăng hái chạy như bay xe rồi ngừng trước mặt anh, quán tính cực lớn làm cho lớp xe ma sát mặt đất phát ra âm thanh chói tai, Thu Tử Thiện ngẩng đầu vừa vặn trông thấy anh đang cau mày.

Đợi Thu Tử Thiện mở cửa xuống xe đi đến trước mặt anh, chợt nghe anh bất mãn hỏi: “Em bình thường đều lái xe như vậy sao? Dùng tốc độ như vậy?”

Thu Tử Thiện chỉ ngây ngốc nở nụ cười, cũng không nói gì. Lạc Ngạn miễn cưỡng cảm nhận được trong không khí thần nhiên phiêu đảng mùi rượu, anh đưa tay kéo Thu Tử Thiện lại gần mình, khiến hai người gần như dính cùng một chỗ: “Em lại dám uống rượu lái xe?”

Khi Lạc Ngạn nói một câu này, gần như là mang theo biểu tình nghiêng răng nghiêng lợi, được rồi, kỳ thực anh như vậy cũng không tốt, phần nộ dễ dàng làm cho người ta già cả.

Lúc này, Thu Tử Thiện vẫn cười ngây ngô, ngốc hồ hồ còn mang theo vô tâm vô phế.

Sau đó, cô đưa tay ôm lấy cổ lấy Lạc Ngạn, đến gần sát môi anh, nói: “Xấu, không được giáo huấn em, thân thân với em, đêm khổ ngắn.”

Lạc Ngạn gần như là bị đình chỉ động tác, rồi lộ ra biểu tình dở khóc dở cười, hiện tại anh đang đang bị con nhóc này đùa giỡn ven đường?

Cô gần như là mạnh mẽ đánh thẳng vào đôi môi anh, vừa gấp gấp tìm kiếm đầu lưỡi ướt át của anh, Lạc Ngạn cũng đã rút tay ra khỏi túi quần, hai tay thông thả dùng sức ôm chặt cô trong lòng. Sau đó, dùng môi mình, cẩn thận trấn an xao động vội vàng của cô.

Đêm khuya gió đêm thổi phật qua thân thể hai người, ven đường thỉnh thoảng có chiếc xe chạy qua. Nhưng lúc này, bọn họ đều đắm chìm thật sâu trong cái hôn ướt át, anh ngậm môi cô, tay anh chậm rãi mơn trớn sau lưng cô, khiến lưng cô càng ngày càng mềm mại, cuối cùng tay phải của anh chế trụ đôi tay cô, dần dần biến thành tư thế sát chặt.

Khi cái hôn môi say mê quá đỗi kết thúc, trên gương mặt Thu Tử Thiện mang theo ửng hồng, huyết dịch dưới làn da trắng nõn đều không an phận, kêu gào suy nghĩ muốn càng nhiều hơn.

“Có lẽ về sau nhớ tới một ngày này, anh sẽ hận mình đêm nay không xuống tay với em,” Lạc Ngạn bám vào bên tai cô, nhẹ nhàng nói.

Ngôn ngữ mang theo trêu đùa làm cho không khí lưu động chung quanh càng thêm động lại, có điều Lạc Ngạn vẫn nghiêm mặt nói: “Cùng anh đi đến một nơi đón người, nếu em mệt mỏi quá, có thể ở trên xe ngủ một lát.”

Thu Tử Thiện tự nhiên cũng chú ý tới anh mặc quần áo chỉnh tề, nhưng cũng không dị nghị anh đưa cô lên ghế lái phụ.

Lần này Lạc Ngạn lái xe, âm thanh động cơ vang động trong không gian yên tĩnh.

Thu Tử Thiện muốn nói chuyện với anh, nhưng mí mắt rất nặng. Đêm nay cô tạo ngộ nhiều chuyện lắm rồi, mà việc này đủ để cho bất luận ai cũng là lao lực quá độ.

Cô không muốn biểu hiện mình rất buồn ngủ, nhưng lúc chờ đèn đỏ, Lạc Ngạn quay đầu nhìn cô nói: “Anh bật điều hòa lên độ ấm cao nhất rồi, em ngủ một lát đi, lúc tới anh sẽ gọi em.”

Thu Tử Thiện đưa tay cầm lấy tay anh đang phủ trên tóc mình, yếu ớt lại bướng bỉnh nói: “Nhưng em muốn nói chuyện với anh.”

“Ngoan, anh không sao, em cứ ngủ một lát đi.”

Cuối cùng, Thu Tử Thiện vẫn không có thể chống cự được cơn buồn ngủ, liền nặng nề ngủ mất. Lạc Ngạn không quá thuần thực giúp cô điều chỉnh chỗ ngồi, lại từ phía sau lấy ra cái chăn đắp lên người cô.

Khi anh quay đầu tìm chăn, liền có thể thấy được tiểu vật phẩm trang sức thì không khỏi cười khẽ một chút, quả thực vẫn là một cô nhóc, thích mấy đồ chơi như vậy.

Nghĩ đến đây, Lạc Ngạn lại nhin không được u buồn. (Editor: Anh ấy tự ti vì mình già đó=))))

Xe vững vàng nhanh chóng chạy trên đường, nếu lúc này Thu Tử Thiện tỉnh lại, sẽ kinh ngạc phát hiện hướng này là hướng chạy ra biển.

Được một lúc, Lạc Ngạn nhìn nhìn đồng hồ trên tay, thấy thời gian còn sớm liền nhẹ nhàng ngồi ở chỗ điều khiển. Anh quay đầu nhìn Thu Tử Thiện, lúc này cô im lặng giống một tiểu thiên sứ, không có nhanh nhẹn nhanh miệng, dung nhan ngọt ngào khi ngủ làm cho anh không khỏi cong khóe miệng.

Đến tận lúc này, anh vẫn khó có thể tin được, anh thích con nhóc này, là gần đến trình độ yêu rồi sao?

Như vậy thì chuyện phát triển từ lúc nào nhỉ, là theo cuộc sống gia đình mưa dầm thấm đất nên sau mới bắt đầu một loại khát vọng, hay là từ lúc nhìn thấy cô ngu ngốc lại bướng bỉnh liền bắt đầu.

Đúng vào lúc này, điện thoại trong túi quần anh lại rung mấy cái.

Anh không lấy di động ra mà chỉ nhẹ nhàng cúi người qua, đưa tay chế trụ cằm cô, môi tới gần sau liền vọt vào cánh môi cô, sau đó hấp thu không khí trong miệng cô, Lạc Ngạn nghe cô vì khó thở mà khẽ phát ra âm thanh, thân thể thể nhưng trở nên cứng rắn.

Có điều trước khi mọi thứ xảy ra không thể văn hồi, mỹ nhân ngủ say rốt cục vẫn là do hít thở không thông xa xôi tỉnh lại.

Lạc Ngạn nhìn đôi mắt đen bóng gần trong gang tấc, trong lúc nhất thời mê luyến hôn lên khóe mắt cô. Động tác như vậy quá mức thân mật cùng ái muội, làm cho cả người Thu Tử Thiện đều run lên.

“Chúng ta đến rồi sao?” Thu Tử Thiện mơ hồ hỏi.

Lạc Ngạn gật đầu, đưa tay lấy tấm thảm trên người cô xuống: “Chúng ta nên đi xuống, người anh đón tới rồi.”

Thu Tử Thiện xuống xe trông thấy đối diện chính là biển lớn trong đêm ánh lên ánh trăng bàng bạc, đầu tiên là chấn động, nhưng nghĩ nghĩ lại mang chút nghi hoặc hỏi: “Anh còn làm buồn lậu sao?”

Câu này đầu tiên là làm cho Lạc Ngạn sững sốt, sau đó buồn cười hỏi: “Em cảm thấy anh là người làm loại chuyện này sao?”

Thu Tử Thiện có lẽ vẫn còn hơi buồn ngủ, không đầu không đuôi nói như vậy một phen xong, đại khái cũng hiểu được buồn cười, liền cười ha ha hỏi: “Anh hơn nửa đêm đưa em tới bờ biển đón người, em còn cho rằng anh đang làm chuyện xấu đấy.”

“Nếu anh thật sự làm chuyện xấu, em sẽ tố cáo anh sao?” Bởi vì Lạc Ngạn không có đi vội vã, hai người dựa vào vào cạnh xe câu được câu không nói chuyện phiếm.

Ai ngờ Thu Tử Thiện thật sự nghiêng đầu suy tư một phen, sau đó cô thật sự nói: “Sẽ không, em sẽ giúp anh giấu diếm.”

Lạc Ngạn trong lòng chấn động, tại nơi rộng lớn đen tối này, đôi môi mỏng của anh hơi giờ lên, trên mặt không thể ngăn cản nhiễm lên một tầng ý cười.

Lúc này di động trong túi anh rung mạnh một hồi, lúc này đây không hề là chỉ chấn động vài cái liên ngừng, mà là một trận lại một trận. Bên bờ biển yên tĩnh như vậy, âm thanh chấn động này triệt để thu vào tai hai người.

Thu Tử Thiện đưa tay chỉ chỉ vào túi anh nói: “Người kết nối đã đến, sao chúng ta còn không ra đón?”

Lạc Ngạn nghe được từ người kết nối trong miệng cô, lại thần nhiên ôm cô nói: “Giờ đi, chúng ta đi tìm người kết nối của anh thôi.”

Lạc Ngạn mang theo Thu Tử Thiện đi ra phía bờ biển, thật cẩn thận đi lên phía trước, Lạc Ngạn cầm di động ở phía trước chiếu sáng, đi từng bước liền quay đầu một cái, sợ cô giẫm hụt chân trong bóng đêm.

Cuối cùng Thu Tử Thiện vì làm cho anh yên tâm, liền đơn giản cởi giày cao gót ra xách trên tay.

Lúc này bờ biển chỉ có sóng biển đập bên bờ, một lần lại một lần, liên miên không dứt tựa hồ vĩnh viễn không dừng lại. Cô nắm lấy bàn tay dày rộng của Lạc Ngạn dày rộng, đôi tay hữu lực làm cho người ta an tâm.

Lúc hai người người tới gần bờ biển, đột nhiên Thu Tử Thiện trông thấy cách đó không xa có người. Cô nhanh chóng kéo Lạc Ngạn lại, sau đó hai người đứng tại chỗ.

Bọn họ nhìn cũng không rõ lắm, nhưng lại ánh trăng mờ mờ có thể thấy rõ đó hẳn là hai người.

Thu Tử Thiện lén lút hỏi đó có phải là người anh đến đón không, chỉ thấy hai người kia vốn đang dựa vào nhau đột nhiên tách ra.

Sau đó làm cho Thu Tử Thiện khiếp sợ chứng kiến một màn xảy ra, chỉ thấy trong đó có một người cao cao giờ lên cánh tay, mà một người khác chuyển động vài cái.

Tuy rằng đêm rất tối, nhưng ngay cả ánh trăng đều vì bọn họ chiếu sáng, trên bờ cát đêm yên tĩnh như vậy, bọn họ lại đang khiêu vũ.

Khiêu vũ dưới ánh trăng? Thu Tử Thiện ngơ ngác nhìn, cô chỉ có thể nhìn thấy được bóng dáng, nhưng tựa hồ có thể theo vũ điệu thấy được sự khoái hoạt của họ.

Chắc chắn sẽ có người ngây ngốc hỏi, hạnh phúc là gì? Đương nhiên nhất định sẽ có người bí hiểm nói, một ngàn người thì sẽ có một ngàn loại hạnh phúc. Hạnh phúc là gì giống như người uống nước, ấm lạnh tự biết.

Nhưng lúc này Thu Tử Thiện trầm nghĩ, hình ảnh hai người tận tình khiêu vũ dưới ánh trăng thật sự là hạnh phúc.

Lúc cô đang đắm chìm trong ý nghĩ phong hoa tuyết nguyệt, chỉ thấy Lạc Ngạn dùng sức kéo cánh tay cô, đến gần hai người.

Sau đó đứng ở cách bọn họ không xa, Lạc Ngạn dùng thanh âm lạnh nhạt mấy người đều có thể nghe thấy nói: “Bố mẹ, hai người thật sự là hăng hái.”

41. Chương 41

Nếu lúc này mà có ánh sáng, người đối diện có thể tinh tường trông thấy Thu Tử Thiện mở lớn miệng, biểu tình giật mình như vừa nghe thấy điều khó tin nhất trên thế giới.

Nhưng cô lập tức phản ứng lại, khẽ dùng sức rút bàn tay đang bị Lạc Ngạn nắm chặt. Sau đó cô nghe giọng nữ oán giận vang lên: “Con trai, bố con gạt mẹ nói rằng hôm nay sẽ có hải lưu Seberia đến, sẽ có bầy cá xuất hiện, kết quả bọn mẹ đợi đến bây giờ ngay cả một con tôm cũng chưa câu được.”

Lạc Ngạn khẽ lấy tay ôm trán bình tĩnh nhìn mẹ mình, sau đó hỏi: “Bầy cá bình thường chỉ sẽ xuất hiện nơi biển sâu, chẳng lẽ mẹ cho rằng chung quanh hải vực Vân Đô sẽ có thứ đó đấy chứ?”

Lạc Thiên Tề cũng có vẻ rất hứng trí, ông cao hứng quay đầu nhìn về mặt mắt hứng của vợ mình nói: “Bà không biết như vậy sẽ rất có ý nghĩa để chúc mừng 30 năm ngày kết hôn sao, chẳng lẽ kỷ niệm ngày kết hôn lúc nào cũng phải có kim cương với hoa tươi?”

Hứa Lan hừ lạnh một tiếng, tức giận nói: “Nếu thật sự có bầy cá giống như lời ông nói, tôi sẽ rất cao hứng. Nhưng giờ thì sao, tôi không chỉ ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ phiêu bạt cả ngày, còn ngốc hồ đồ đến tận giờ này chưa về nhà nữa.”

“Vừa rồi bà còn rất cao hứng đấy.” Dù Lạc Thiên Tề đã kết hôn được ba mươi năm, hơn nữa ông cũng được cho là người có thanh danh lan xa, nhưng trên thực tế ông cũng không được tính một người đàn ông hiểu được lòng phụ nữ.

Nếu hôm nay ông có thể đưa Hứa Lan rời bến một ngày, sau đó lại bình yên đưa người về nhà, có lẽ tâm tình hiện tại của Hứa Lan cũng sẽ không tệ như vậy.

Nhưng mấu chốt là giờ bà không chỉ đối mặt với con trai, mà còn với một cô gái nghi là nàng dâu tương lai của mình. Trời biết, năm xưa lúc bà gặp mẹ chồng mình, đã bị hình tượng tao nhã cùng cao quý thâm trầm đả động. Bởi vậy bà cũng hy vọng bản thân mình có thể lưu lại một ấn tượng cao quý tao nhã trong lòng cô con dâu tương lai. Chứ không phải giống như bây giờ, y như hai tên ngốc, chỉ có thể đáng thương chờ đợi con trai mình đến cứu vớt.

Thật lâu về sau, Thu Tử Thiện cùng với mẹ chồng tiêu chuẩn nói chuyện về lần gặp mặt đầu tiên này, cô mới rốt cục hiểu được sự kiêu ngạo và nhỏ mọn thỉnh thoảng xuất hiện trên người Lạc Ngạn đến tột cùng là từ đâu mà ra.

Lúc này cô chỉ biết ngây ngô đứng tại chỗ, sau đó cảm thấy hai người bọn họ cũng thật thú vị, đương nhiên Thu Tử Thiện cũng đem loại thú vị này biến thành loại hạnh phúc chỉ thuộc về bọn họ.

Đợi một hồi, Hứa Lan rốt cục hoàn toàn áp chế Lạc Thiên Tề, hơn nữa làm cho ông chân thành khắc ghi nhận thức rằng, hành vi hôm nay của ông là sai lầm nghiêm trọng, ông không chỉ lãng phí thời gian của Hứa nữ sĩ, mà còn làm tổn thương nghiêm trọng hình tượng của Hứa nữ sĩ.

Hứa Lan đắc ý cười cười, sau đó dưới bóng đêm khó có thể nhìn thấy, nở nụ cười mà bà tự nhận là rất tao nhã nói: “Con trai, vị tiểu thư bên cạnh con là ai? Con hẳn nên giới thiệu với mẹ và bố con một chút chứ?”

Lạc Ngạn im lặng nhìn mẹ mình đang có biểu hiện tư thái, nếu lúc này bà không phải đang kéo ống quần, trong tay còn cầm một cái cần câu, thì anh sẽ tin tưởng tiếng nói tao nhã này rất xứng đôi với bà.

Đương nhiên anh sẽ không châm chọc bà trước mặt Thu Tử Thiện, anh nhu hòa nói: “Mẹ, đây là bạn con, Thu Tử Thiện, bố đã gặp qua cô ấy rồi.”

Hứa Lan khề tức giận quay đầu trừng mắt nhìn Lạc Thiên Tề, sau đó lại đột nhiên nghĩ trời tối vậy chắc ông nhìn không thấy ánh mắt mình đâu, vì thế liền thừa dịp nguyệt hắc phong cao vụng trộm vươn một bàn tay.

Lạc Ngạn làm sao không biết chút tâm tư nhỏ bé này của mẹ mình, nhưng mà nơi này cũng không phải là nơi tốt để tâm sự, nên anh nói: “Được rồi, trước hết chúng ta về xe cái đã. Nơi này gió biển lớn quá.”

“Thiện Thiện, cháu đừng để ý, bác trai bình thường làm người vẫn rất ổn trọng, hôm nay chỉ xảy ra chút trục trặc thôi,” hiển nhiên Hứa Lan đã xem Thu Tử Thiện là bạn gái của Lạc Ngạn.

Không phải bất kì người đàn ông nào cũng mang theo bạn không quen thuộc, hơn nữa đêm tối đón bố mẹ đang bị kẹt ở bãi biển.

Bất kể là Hứa Lan hay Lạc Thiên Tề đều không phải là loại người cổ hủ, lúc còn trẻ bọn họ đều từng đi du học ở nước ngoài, đối với hôn nhân của con trai đều có thái độ nhất trí, chính là tự anh làm chủ.

“Cháu biết ạ, bác gái,” Thu Tử Thiện hơi kích động, đến mức không biết nói gì cho phải. Cô ngày thường cũng không phải không tiếp xúc với trưởng bối, nhưng các vị trưởng bối đó hoặc là tao nhã xuất hiện ở phòng khách nhà cô, hoặc là thanh thần tại hoa viên nhà mình chiêu đãi khách nhân.

Nhưng cô lại rất thích cha mẹ Lạc Ngạn như thế này, có tiền nhưng lại không cầu nệ, chẳng qua ở hải vực phụ cận Vân Đô thật sự có thể trông thấy bầy cá sao?

Trong lộ trình ngắn ngủi này, Hứa Lan đã phát huy đầy đủ ưu thế ba mươi năm làm phu nhân của mình, có thể hỏi chuyện nhà người ta một cách thân thiết mà lại không khiến người nghe chán ghét phiền phức.

Hứa Lan cũng biết Thu Tử Thiện cũng sinh ra trong hào môn, bà tuy không bài xích gia thế nhà gái, nhưng vấn đề môn đăng hộ đối đã lưu hành ngàn năm và đến bây giờ còn áp dụng, cũng không phải hoàn toàn là sai, ngược lại nó luôn được thời gian chứng minh tính chân lí của mình.

Trong xã hội thượng lưu ở Vân Đô, chuyện tình cô bé lọ lem cũng không thiếu, nhưng là kết cục luôn không được như ý người. Lúc tình yêu tốt đẹp bị cắt vào cái chai hôn nhân kia, rất nhiều người mới phát hiện, sự chênh lệch giữa hai người giống như bị kính lúp phóng đại lên.

Hứa Lan luôn hy vọng hôn nhân của con trai mình thuận buồm xuôi gió, cho nên lúc này bà rất hài lòng với cô bé này. Bà biết con trai mình đối với mấy loại chuyện này cũng không quá nhiệt tình, nay tự nhiên lại mang theo cô bé này đến đón hai vợ chồng bà, có phải đã đại biểu cho việc nó đã định không?

Lúc này trong lòng Hứa Lan đã bắt đầu phiêu rồi, sau đó lại nghĩ, nếu đã định rồi, sinh lễ phải cho bao nhiêu, nếu quá ít thì có vẻ như không quá đại khí, nhưng nhiều quá thì lại có vẻ như nhà họ Lạc bọn họ giống nhà giàu mới nổi. Đương nhiên việc mẹ chồng cho con dâu trang sức cũng không thể thiếu, không những phải tinh quý còn phải phù hợp với sự yêu thích của các cô gái.

Bà còn nhớ rõ năm đó, mẹ chồng bà tặng bà một đôi vòng tay bằng bạch ngọc, lúc mới nhận đến tay còn rất không ưng. Nhưng đeo một thời gian, ngược lại càng yêu thích, đều nói ngọc dưỡng người là như vậy.

Nhưng bà lại lo lắng hiện tại các cô gái đều không thích các loại ngọc kiểu như ngọc phỉ thúy này nọ, không chừng còn ghét bỏ nó là đồ cổ lỗ sĩ đi. Nhưng mà không quan hệ, bà nhớ rõ lần kỉ niệm hai mươi năm ngày

kết hôn, Lạc Thiên Tề đã tặng bà một viên kim cương 18 Carat, bà vẫn luôn không dùng, vậy đến đại sự này có nên dùng đến viên kim cương này không đây?

Hứa Lan quả thực là càng nghĩ càng hưng phấn, y như ngày mai Lạc Ngạn kết hôn luôn ấy. Nhưng sau khi bà ngồi vào xe, đợi Thu Tử Thiện mở cửa xe ngồi vào ghế phó lái, lúc trông thấy rõ khuôn mặt cô bé này thì liền thét chói tai: “Con trai.”

Lạc Ngạn từ chỗ điều khiển xe xoay người, hơi kinh ngạc nhìn Hứa Lan.

Hứa Lan run run nửa ngày cũng chưa đến mức không biết xấu hổ nói ra miệng, bởi vì bà vô cùng muốn hỏi con trai mình, đứa bé này đã trưởng thành chưa?

Qua hồi lâu, bà vẫn còn chưa nghĩ ra lí do thoái thác, còn Lạc Ngạn đã khởi động xe chuẩn bị xuất phát.

Cuối cùng, Hứa Lan giống như hạ quyết tâm, làm bộ lơ đãng hỏi: “Thiện Thiện, năm nay cháu bao nhiêu, Lạc Ngạn nhà bác mới trước đây từng có cao tăng chỉ điểm qua, nói là tìm vợ phải tìm người hơn nó năm tuổi đấy.”

Lạc Ngạn đang chuẩn bị lái xe dừng động tác một chút, sau đó giọng nói lạnh lạnh vang lên: “Sao con không biết mình từng được cao tăng chỉ điểm vậy?”

“Đứa nhỏ này thật là, đó không là vì trước kia con cũng không quá để ý sao, mẹ cũng không nói chuyện này với con,” Hứa Lan đưa tay vỗ vỗ con mình, đương nhiên trước lúc rời tay đi con ôn nhu vuốt ve anh một chút.

Thu Tử Thiện nghe xong lời của bà, xấu hổ ngồi cầm như hén, kết hôn, vợ? Tuy rằng Lạc Ngạn đêm hôm khuya khoắc dẫn cô tới đón bố mẹ anh là chuyện rất đột ngột, nhưng vấn đề bác gái đề cập đến có phải hơi sâu rồi không?

Nhưng cô vẫn hồi đáp chi tiết: “Bác gái, năm nay cháu mười tám, vừa thi đại học xong. Đến tháng 9 này là nhập học ạ.”

“Mười tám, ha ha,” Giọng nói của Hứa Lan sượng sượng giống như một kẻ ngốc, bất kể là thi đại học hay chỉ là cái danh từ đại học, đều như là nước mưa tầm tã lập tức dập tắt ngọn lửa đang thiêu đốt trong lòng bà.

Lạc Thiên Tề ở bên cạnh vẫn luôn lắng nghe vợ mình hỏi đông hỏi tây mà không nói gì, lúc này lại lập tức cười khê ra tiếng, tiếng cười nhợt nhạt quanh quẩn trong xe, khiến cho Thu Tử Thiện đang ngồi trên ghế phó lái và Hứa Lan đang ngồi phía sau đều xấu hổ chân tay luống cuống.

Cuối cùng, Hứa Lan liền dùng bàn tay tinh tế trắng nõn âu yếm ông chồng nhà mình một chút.

Hứa Lan phát hiện giấc mộng làm mẹ chồng tốt đẹp của mình tan biến, vốn còn hưng trí dạt dào, tự nhiên trông có vẻ hơi chán nản.

Nhìn bộ dạng bà như vậy làm cho Thu Tử Thiện càng thêm không biết làm sao, nhưng trên xe còn có hai vị trưởng bối, Thu Tử Thiện lại không thể trực tiếp mở miệng hỏi Lạc Ngạn, bản thân đến tột cùng làm sai cái gì, sau đó bốn người mỗi người một suy nghĩ riêng chạy về nội thành.

Vì sắc trời quá muộn nên hai vợ chồng Lạc Thiên Tề không trở về đại trạch nhà họ Lạc, mà đi tới biệt thự của Lạc Ngạn trong thành phố, chính là biệt thự lần trước Thu Tử Thiện từng đến.

Lúc Hứa Lan xuống xe, bà liền đề nghị đã trễ thế này, không bằng để Thu Tử Thiện ở lại đây một đêm. Nhưng không ngờ lần này Lạc Ngạn lại kiên trì đưa cô trở về.

Hứa Lan nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn còn mang theo một chút trẻ con của Thu Tử Thiện, vạn phần không muốn nói: “Thiện Thiện, lần sau nhớ tới nhà dì làm khách nha.”

Sau đó giống như đã hạ một quyết định vô cùng khó khăn, giọng nói vừa uể oải vừa chờ mong nói: “Tuổi cháu còn nhỏ cũng không sao, trước cứ ở chung với dì đi đã.”

Nhìn Hứa Lan và Lạc Thiên Tề đi vào biệt thự, Thu Tử Thiện mới kỳ quái quay đầu hỏi Lạc Ngạn: “Lời vừa rồi của dì là có ý tứ gì, còn có hình như em làm sai cái gì phải không, vì sao lúc này dì còn hưng trí bình bình, sau đó lại đột nhiên lại trở nên mất hứng vậy.”

Lạc Ngạn nhin cười giải thích: “Không phải bà ấy mất hứng, chỉ là chút hi vọng bị tan biến thôi.”

“Cái gì mà hi vọng tan biến?”

Nhìn Thu Tử Thiện vẻ mặt tò mò, Lạc Ngạn tiên sinh luôn luôn không kiên nhẫn vẫn cẩn thận giải thích: “Bà ấy vừa nghĩ đến việc làm mẹ chồng của mình bị chậm trễ vài năm, đương nhiên thất vọng vô cùng.”

Nghe nói như thế Thu Tử Thiện vẫn còn có chút mơ hồ, nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận, một khuôn mặt đỏ ửng chưa lui hết lúc này đỏ bừng giống như ráng chiều, nháy mắt bao trùm hai gò má cô.

“Anh, ” Thu Tử Thiện xấu hổ chỉ vào anh, nhưng hồi lâu cũng chưa nói ra được chữ thứ hai.

“Như vậy, Thu Tử Thiện tiểu thư, em có nên suy xét đề nghị lúc đầu của tôi không, mẹ tôi dường như đã nhận định em rồi đó. Em không phát hiện, biểu tình vừa rồi của bà ấy tuy rằng rối rắm nhưng rất kiên định đấy. Em nhẫn tâm làm cho bà thất vọng sao?” thân thể to lớn của Lạc Ngạn dần nghiêng lại, khuôn mặt hai người gần nhau đến nỗi có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực của đối phương phả vào mặt mình.

“Mấy ông chú bây giờ đều theo đuổi người khác như vậy sao? Không có kim cương còn chưa tính, ngay cả đoá hoa đều không có, chỉ nói miệng, anh liền tính lừa gạt một thiếu nữ đang hoàng sao?”

“Được rồi, thiếu nữ bây giờ quả thật là không dễ bị dụ.” Lạc Ngạn cười hề hề xoa xoa đầu cô.

Thu Tử Thiện thấy anh cũng không nói gì khác, hơi hơi thất vọng. Lạc Ngạn quay đầu nhìn chằm chằm phía trước chuẩn bị lái xe, khoe miệng hơi hơi giơ lên lộ ra một nụ cười.

Thật lâu về sau, khi Thu Tử Thiện đã trở thành một phần không thể thiếu của anh, cô liền biết người đàn ông này mỗi lần lộ ra loại tươi cười này đều chuẩn bị có chuyện không tốt.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tiểu kịch trường cha mẹ Lạc

Hứa Lan nhìn xe đậu dưới lầu, u buồn quay đầu nhìn về ông chồng mình, ai oán hỏi: “Vì sao, vì sao con trai lại đối xử với tôi như vậy, tôi chỉ muốn làm một bà mẹ chồng thôi mà?”

Lạc Thiên Tề không đành lòng nhìn vợ, an ủi nói: “Hay bà bảo con trai nhanh hành động đi?”

“Mười tám tuổi đã đủ tuổi pháp định kết hôn sao?” Hứa Lan bắt đầu đi qua đi lại trong phòng, sau đó không ngừng suy nghĩ, “Aiz, thật sự là chán ghét, tại sao phải quy định tuổi pháp định kết hôn kia chứ. Hay là chúng ta kêu bọn nó ra nước ngoài đăng kí đi.

Ông cảm thấy nước Pháp lãng mạn đa tình tốt, hay là thiên đường đảo Bali mới là tốt đây.”

“Nhưng mà tôi cảm thấy cả hai nước đó đều không tốt, nếu không đi New Zealand đi. Ở đó tôi còn có một trang trại.”

Lạc Thiên Tề ở một bên yên lặng nghe, nhưng trong lòng trầm nghĩ, con dâu, bà suy nghĩ hơi bị nhiều rồi đó?

42. Chương 42

Edit & beta: Hà Phương

Hơn hai giờ sáng mới về tới nhà ngủ, hơn nửa tám giờ sáng còn phải rời giường đến công ty, Thu Tử Thiện bắt đầu nghĩ đây có lẽ là một khảo nghiệm không hề nhỏ với bất kì ai.

Lúc cô xuống nhà trông thấy Thu Tử Hàn ở nhà ăn, đầu tiên kinh ngạc, sau đó mới chậm rãi ngồi xuống.

Thu Tử Hàn lúc này thoát nhìn đã ăn gần xong bữa sáng, đang chuẩn bị đứng dậy rời đi. Thang Kiều ở bên cạnh thấy vậy thì gọi lại nói: “Dù sao chị con cũng đi làm, hay con ngồi chung xe với nó đến công ty đi?”

Nghe Thu Tử Hàn muốn đến công ty, cô khẽ nhướn mày rồi lơ đãng cầm lấy ly sữa trên bàn uống.

Ông nội cô cũng ngồi ăn bên cạnh, nhưng ông cụ cái gì cũng không nói, không những không răn dạy hành vi trốn việc mấy ngày trước của Thu Tử Hàn, cũng không phản ứng gì đến việc hôm nay cậu muốn đến công ty. Cho nên Thu Tử Thiện cũng thông minh lựa chọn im miệng.

Thang Kiều cũng cứng chiều cậu quá thể, mặc kệ Thu Tử Hàn vì sao trốn việc nhưng chắc chắn là cậu có lí do, Thu Tử Hàn không tự mình nhắc tới trước mặt ông nội, cô tự nhiên cũng không muốn giẫm vào bãi mìn này.

Cũng may Thu Tử Hàn không có bất luận cái cảm xúc gì, chỉ nói: “Không cần, tự con đến công ty cũng được.”

“Nếu không để mẹ lái xe đưa con đi, ở đây làm gì có xe taxi mà đi,” Thang Kiều còn chưa từ bỏ ý định, đứng lên đuổi theo cậu lên lầu.

Sau khi Thang Kiều lên lầu, ông cụ mới chậm rãi buông chén xuống, nặng nề nói: “Con hư tại mẹ.”

Thu Tử Thiện bắt đắc dĩ thở dài một hơi, chung quanh đây không có những người khác, hiển nhiên những lời này là nói cho cô nghe. Nhưng lão nhân gia ngài vì sao không nói lúc mẹ có mặt ở đây ấy, Thu Tử Thiện ở trong lòng phun tào.

Nhưng rõ ràng, Thu Tử Thiện không thể làm như không nghe thấy những lời này, cô chỉ có thể kiên trì nói: “Ông nội, con sẽ tìm thời gian cùng mẹ nói chuyện này.”

Thu Tử Thiện lái xe ra khỏi nhà, trong lòng vô cùng buồn bực. Cô cùng lắm sinh ra sớm hơn Thu Tử Hàn có ba phút, nhưng vì sao cô phải đảm đương trách nhiệm của một tộc trưởng chứ. Nhưng hiện thực quá tàn khốc, trong nhà này cô dường như không tìm được người nào thích hợp hơn mình cả.

Ông nội lớn tuổi, giáo dục ra được một người bác thành công và ông bố thật bại của cô xong, hiển nhiên không còn tinh lực đi quản giáo tới mấy đứa cháu nữa. Huống hồ còn là đứa bé không chịu an phận, nếu chuyện tối hôm qua mà đến tai ông cụ, Thu Tử Thiện thậm chí không chút nghi ngờ chuyện này sẽ khiến ông cụ lên huyết áp.

Còn Thu Tử Toàn, cô đã hoàn toàn buông tha cho việc tìm kiếm trách nhiệm của người làm cha trên người ông ta, có lẽ trong cảm nhận của ông ta, chỉ có đứa con gái riêng của tiểu tam kia mới có thể lấy được chút ít tình thương người cha từ ông ta.

Thang Kiều càng không cần phải nói, bà chỉ thích hợp làm mẹ hiền.

Nghĩ đến Thu Tử Toàn, cô liền cười lạnh, ông ta và Trương Tuyết Vân xuất ngoại du lịch lâu như vậy, cũng nên trở về rồi.

Mỗi lần trông thấy mấy bức ảnh được gửi từ nước ngoài về, trong lòng Thu Tử Thiện vừa đau lại vừa oán giận. Mấy lần Thang Kiều muốn cùng ông ta xuất ngoại đi chơi, ông ta đều tìm mọi cách để hoãn lại.

Lúc này, thừa dịp đèn đỏ, Thu Tử Thiện liền bấm điện thoại: “Mấy ngày nay các anh giúp tôi theo dõi chặt chẽ Thu Tử Hàn, nó đi đến chỗ nào đều phải báo lại cho tôi biết.”

Đầu dây bên kia nói: “Thu tiểu thư, chuyện đêm qua...”

“Tôi biết là các anh báo nguy, tôi không trách các anh. Tôi nghĩ ai nhìn thấy tình huống như thế đều làm vậy, nhưng các anh cứ yên tâm, chuyện này tôi đã xử lý tốt rồi. Hiện tại các anh chỉ cần đi theo nhìn chăm chăm nó là được.”

Cúp máy xong, Thu Tử Thiện liền lấy tai nghe xuống phần nộ quảng ở bên cạnh chỗ phó lái.

Năm trăm vạn, năm trăm vạn, định mệnh nó tiền mười tám năm dành dụm của cô đều quảng hết vào việc lần này rồi. Thu Tử Thiện kiệt lực không cho bản thân suy nghĩ chuyện năm trăm vạn này nữa, nhưng ba chữ năm trăm vạn này vẫn cứ tiến vào trong óc cô, khiến cô đau lòng đến nội thương.

Cũng may cô nắm trong tay tiền của Thu Tử Hàn, lúc trước vì ông bội tín nhiệm cô nên đã để cho cô bảo quản tài sản tư nhân của Thu Tử Hàn. Kỳ thực tài sản danh nghĩa của cô khẳng định không chỉ có năm trăm vạn, nhưng tài sản này phần nhiều là bất động sản, điền sản còn có châu báu các kiểu chứ không phải tiền mặt.

Đừng nói bất động sản, điền sản cô đều không động vào được, ngay cả châu báu cô cũng không có khả năng xuất ra được.

Nghĩ đến đây, Thu Tử Thiện vỗ mạnh vào tay lái, sau đó cái còi càng không ngừng kêu gào. Vừa nghĩ đến việc cô phải cúi đầu trước Hà Minh Châu, việc đó không khác lấy mạng cô cả.

Cô lấy tiền của mình đưa Hà Minh Châu, đây đúng là việc làm khiến cho người ta ghen khắt lại không thể chịu đựng được.

Sau khi đến công ty, cô nhanh chóng đi tìm Chương Lỗi. Về chuyện Bạch Phú Mỹ, cô đã nghĩ xong rồi, dù sao Bạch Phú Mỹ đã biết chuyện tối hôm qua. Cô tin Bạch Phú Mỹ, nhưng cô vẫn muốn nhiều hơn một phần đảm bảo.

“Phòng thư kí của chúng ta có đang thiếu một chân chạy vặt không, ví dụ như đưa văn kiện cho các phòng ban hoặc là mua trà bánh, tôi cảm thấy loại chuyện này không nên để mấy vị mỹ nữ bên ngoài làm được, giống như có chút lãng phí nhân tài.” Thu Tử Thiện tránh nặng tìm nhẹ, cô không nghĩ khiến Chương Lỗi cho rằng cô đang dùng thân phận để ép hấn.

Cô cũng biết yêu cầu của bản thân có phần quá đáng, dù sao cô mới đến văn phòng Tổng Giám Đốc này làm chưa đến hai tuần lễ, đã bắt đầu khoa tay múa chân với Chương Lỗi. Tuy rằng cô rất không muốn để lại ấn tượng xấu, nhưng hiện tại cô đúng là đang làm chuyện như vậy.

Chương Lỗi nhìn nhìn cô, thấy cô không phải đang nói đùa liền hiểu được tâm tư cô, cũng không có lảng tránh trực tiếp hỏi: “Như vậy cô cảm thấy ai là người thích hợp?”

“Tôi cảm thấy Bạch Phú Mỹ bên phòng hậu cần là được nhất, đương nhiên chúng ta có thể không cần điều động phòng ban của cô ấy, cứ bố trí một chỗ trong phòng thư kí cho cô ấy, sau đó làm việc vặt.” Thu Tử Thiện có chút chán nản nói, cô đương nhiên không có khả năng yêu cầu người khác an bài vị trí gì cho Bạch Phú Mỹ.

Bạch Phú Mỹ dù sao cũng chỉ là một thực tập sinh, cũng giống như cô vậy. Có một người là cô làm việc tại phòng thư kí đã là không bình thường, bây giờ cô lại còn muốn dẫn thêm một người nữa vào, cơ bản Thu Tử Thiện đã có thể nghĩ đến giọng điệu mà mấy người kia nghị luận về cô.

Chương Lỗi ôn hòa cười cười: “Tử Thiện, cô không cần ngại ngần như vậy, kỳ thực mấy cô kia cũng có nói qua với tôi về chuyện này, lúc trước tôi cũng không coi trọng lắm, hiện tại chúng ta có thể lôi ra để hoàn thành rồi.”

Không thể không nói, Chương Lỗi có thể làm đến vị trí Thư kí trưởng cũng là có đạo lý, dù sao hần cũng là mắt xích giữa các Giám Đốc và Tổng Giám Đốc, cũng có thể nói là dầu bôi trơn. Hần hiểu được làm thế nào để xử lý thỏa đáng một số yêu cầu không hợp lý.

Thu Tử Thiện gần như là mang theo thành ý cảm động đến rơi nước mắt, đợi sau này Thu Tử Hàn lên làm Tổng giám đốc, sẽ khuyên cậu tận dụng Chương Lỗi, đây đúng là một nhân tài.

Sua khi cô từ văn phòng Chương Lỗi đi ra, chuẩn bị trở lại văn phòng của mình liền trông thấy có người đẩy cửa tiến vào.

Đập vào mắt cô là một người đang bị một bó hoa lớn che hết gần nửa người, Thu Tử Thiện bĩu môi nhìn hình ảnh trước mặt, giống hệt nhà giàu mới nổi.

Ngay lúc cô chuẩn bị đi vào văn phòng của mình thì thấy cô lễ tân gian nan lộ mặt ra từ sau bó hoa, hỏi: “Thu tiểu thư, cô ở trong văn phòng sao? Có người tặng cô một bó hoa.”

Thu Tử Thiện dừng chân, sau đó cô lại lần nữa dùng biểu tình giật mình nhìn bó hoa vĩ đại trước mặt, ủa nói vậy vị nhà giàu mới nổi bị cô khinh bỉ kia tặng hoa cho cô hả?

Cô lễ tân gắng sức ôm lấy bó hoa vĩ đại, trong Trung Vực từ trước đến giờ cũng không thiếu mấy việc này, mỗi lần fan gửi quà qua bưu điện đến công ty, đều là do nhân viên lễ tân kí nhận.

Lúc mới đầu, nhân viên lễ tân còn đặc biệt khắt khe trách đưa quà, nhưng sau khi đưa qua mới phát hiện, người ta không chỉ không cảm ơn cô mà còn chê cô mang đồ choán hết không gian của người ta nữa.

Cho nên mỗi lần trông thấy mấy quà tặng này của người hâm mộ, cô lễ tân đều bĩu môi. Mấy minh tinh này lúc nói chuyện còn hay hơn hát, cái gì mà được fan yêu quý là động lực của tôi, vì có fan yêu quý nên tôi mới có thể kiên trì đến bây giờ, sự thật là tiền và danh lợi mới là động lực lớn nhất của bọn họ.

Vì vậy sau này khi nhân viên lễ tân nhận được đồ gửi đến liền để ở đó, đợi gom lại thấy kha khá mới báo cho trợ lý của ngôi sao đến lấy, thậm chí có mấy thứ mà fan đưa lại hợp ý các cô thì các cô còn vụng trộm giấu đi.

Nhưng hôm nay lúc có người ôm bó hoa lớn này đến, đầu tiên cô lễ tân còn không chú ý, bởi vì người đưa hoa đến cũng không phải là ít, nhưng đa phần số mệnh của những bó hoa này là nằm chờng chờ trong thùng rác..

Tưởng chỉ là một trợ lý nho nhỏ vừa vào công ty thì cứ để đó từ từ đưa, nhưng người giao hoa sống chết muốn đưa đến tận tay người nhận, còn muốn tự mình kí nhận đã đưa hoa. Nhưng cô lễ tân nhất quyết đồng ý làm để người này đi vào, hai người liền âm ỷ hai câu.

Cuối cùng người đưa hoa khinh thường hỏi, nếu lỡ may mất rồi cô bồi thường được không? Nếu cô bồi thường được thì cô cứ kí đi.

Khi Trưởng quầy lễ tân nhìn thoáng kĩ bó hoa kia, mới nhanh chóng để người kia đưa vào, hóa đơn cũng nhất định phải đưa lên cho người nhận kí.

“Của tôi sao?” Thu Tử Thiện hơi kinh ngạc, nhưng vẫn tiếp nhận tờ giấy trong tay cô lễ tân, tùy tay cầm chiếc bút ký tên mình lên.

Cô lễ tân cũng chỉ là cô gái vừa tốt nghiệp ra trường, thấy Thu Tử Thiện còn nhỏ tuổi, nói chuyện mang theo bộ dáng tươi cười, hoàn toàn không đáng sợ giống như lời đồn, liền lấy dũng khí nói: “Người dưới lầu nói hoa này là được vận chuyển từ Pháp về, vài vạn đấy.”

Cô ta thè lưỡi, kinh ngạc nói: “Thu tiểu thư, người theo đuổi cô đúng thật là một thổ hào (địa chủ, phú hào có quyền thế ở một địa phương).”

Thổ hào? Thu Tử Thiện trông thấy bên trong có tấm thiệp, tùy ý lấy ra, chỉ thấy mặt trên viết “Đây là tâm ý của tôi, hy vọng em sẽ thích”, chỗ kí tên còn đề “Your Vince”.

Thu Tử Thiện cầm tấm thiệp, khuôn mặt khẽ ngẩng lên, khóe miệng chậm rãi lộ ra một cỗ ý cười. Thổ hào? Cô ý đồ muốn hình dung từ này và Lạc Ngạn liên hệ cùng một chỗ, cuối cùng nhin không được cười ra tiếng.

“Thu tiểu thư, tôi nói sai rồi sao?” Cô lễ tân thấy Thu Tử Thiện mặt mày hớn hở xem tấm thiệp, nhìn sao cũng ra bộ dáng đang trong tình yêu ngọt ngào, vậy nên có chút sợ hãi nói.

“À, không có việc gì, cô đưa cái này xuống cho người giao hoa đi, cảm ơn,” Thu Tử Thiện chỉ chỉ hóa đơn ý báo cô ta lấy đi.

Thu Tử Thiện ôm hoa tươi định trở về văn phòng mình, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì nên quay đầu nói với Nghiêm Phái: “Thư ký Nghiêm, chị có thể tìm giúp tôi một bình hoa không?”

“Đương nhiên có thể,” tuy rằng vừa rồi trong văn phòng mọi người đều không nói gì, nhưng không có nghĩa là bọn họ không phát hiện được một bó hoa lớn như vậy, cùng với nụ cười trên mặt Thu Tử Thiện.

Sau khi Thu Tử Thiện đi mất, đầu tiên là Vivian dài thở dài một hơi, có chút bất đắc dĩ nói: “Ngay cả một cô nhóc mười tám tuổi đều có thể bắt động nhận được một bó hoa lớn như vậy, còn mấy bà cô như chúng ta chẳng lẽ thật sự đã bị thời đại và đàn ông từ bỏ rồi sao?”

“Aiyoo, cô bị vớt bỏ thì thôi đi, đừng kéo chúng tôi vào cùng. Nhưng mà cô gái giống như Thu tiểu thư, đàn ông dám theo đuổi không phải là thương gia bạc triệu thì cũng phải là một phú nhị đại rồi.” Nghiêm Phái đứng lên chuẩn bị đi tìm cái bình hoa, sau đó có chút nghi hoặc nói: “Tôi phải đi đâu tìm một bình hoa lớn để chứa hết nhiều đó hoa đây? Bó hoa đó chắc cũng cỡ 999 đóa ấy chứ?”

Sau khi Thu Tử Thiện trở về phòng liền nhẹ nhàng đặt bó hoa lên bàn, rồi cầm điện thoại lên ấn một dãy số.

Trong điện thoại vọng ra những âm thanh đô đô, mỗi một tiếng giống phù hợp với tâm tư người gọi, ngọt ngào lại mang theo chờ đợi ngượng ngùng.

“Thiện Thiện, nhận được hoa chưa?” Sau khi điện thoại thông, một giọng nói trầm thấp xuyên thấu qua điện thoại truyền đến màng tai cô, nếu nói ngay cả màng tai cũng phân biệt âm thanh, như vậy hiện tại hơi nóng lên ốc nhĩ có phải ý nghĩa là giọng nói của anh đã muốn khắc vào tai cô không.

Thu Tử Thiện đưa tay vân vê cánh hoa kiều diễm ướt át, trên đó còn đọng lại nhiều hạt sương li ti, giống như vừa mới được ngắt trong vườn xuống, độ cong nơi khoe miệng cô lan rộng, thậm chí giọng nói mang theo yếu ớt: “Người ta nói anh là thổ hào, vừa ra tay là tặng ngay một bó hoa to đùng, anh đúng là tục không tầm thường đâu?”

Nếu lúc này chỉ số thông minh của Thu Tử Thiện còn duy trì ở mức tiêu chuẩn bình thường, cô không thể không phát hiện, giọng nói lúc này của cô so với trước kia mềm mại hơn rất nhiều.

“Tôi cảm thấy mình tất yếu phải tuyên bố rằng tôi đang theo đuổi em, để tránh trong công ty có người nào đó không có mắt làm xằng làm bậy,” trong giọng nói của Lạc Ngạn chứa sự lười nhác, lúc này lại truyền đến một trận tiếng lật trang giấy.

Nếu bây giờ có một tấm gương trước mặt Thu Tử Thiện, cô sẽ nhìn thấy biểu tình trên mặt cô ngọt ngào, thậm chí có thể nói là ngấy đến buồn nôn.

Hai người hẹn nhau, tối nay Lạc Ngạn sẽ đến gặp cô, lúc này mới cúp máy.

Thu Tử Thiện vẫn nhớ đến sự kiện năm trăm vạn kia, cô liền gọi điện thoại kiểm tra tài khoản cá nhân của mình, biết được nằm trước mắt chỉ có thể huy động được ba trăm vạn mà thôi.

Thu Tử Thiện nghe xong bèn nghiêm túc suy nghĩ. Từ bé bắt kể là tiền tiêu vật hay tiền mừng tuổi, nhà họ Thu từ trước đều là cho hai chị em họ như nhau. Nếu vậy dù Thu Tử Hàn có xài xa hoa một chút, vậy khoản tiền còn lại chắc là cũng tầm khoảng hai trăm vạn đi.

Đối với gia đình như bọn họ, dù là chị em ruột cũng không có khả năng đối chiếu tiền bạc của nhau. Cho dù lúc trước cô chế trụ tài chính của Thu Tử Hàn, nhưng đó cũng chỉ là tạm thời bảo quản. Nay muốn sử dụng tiền của cậu, thì vẫn phải chờ bản thân cậu đồng ý.

Thu Tử Thiện liền gọi điện thoại, kêu cậu đến văn phòng cô một chuyến.

“Chuyện Hà Minh Châu chị đã giải quyết ổn thỏa, loại chuyện này nói nhỏ thì cũng chỉ là đùa giỡn. Chỉ cần người bị hại không truy cứu thì cũng không có vấn đề gì. Nhưng vấn đề hiện tại chính là chị tính đưa chị ta một khoản tiền để bịt miệng.” Thu Tử Thiện bình tĩnh báo kết quả giải quyết cho Thu Tử Hàn biết.

Thu Tử Hàn khoe mắt rút rút, sự tình được giải quyết đương nhiên là chuyện tốt. Tiền bịt miệng cậu đương nhiên cũng nguyện ý chi ra, nhưng biểu tình ngưng trọng trên mặt Thu Tử Thiện làm cậu nhận không được hỏi: “Chị tính đưa bao nhiêu?”

“Năm trăm vạn.”

Thu Tử Hàn có bình tĩnh đi nữa cũng nhận không được muốn nhảy dựng lên. Cậu dùng tay nắm chặt tay vịn sofa, bắt buộc chính mình tỉnh táo lại, hỏi: “Chị không thấy con số này quá lớn sao?”

“Nếu lần này nhân vật chính là người khác, như vậy không cần nói năm trăm vạn, ngay cả năm mươi vạn chị cũng không cho. Nhưng lần này là Hà Minh Châu, không cần nói đến hậu quả khi bị truyền thông biết tin. Nếu làm cho Thu Tử Toàn đã biết, hậu quả chúng ta không cần phải nói đến.” Thu Tử Thiện nghiêng

rằng nghiêng lợi nói, nếu không phải Thu Vĩ Toàn còn có 11% cổ phần công ty, thì cô sẽ khinh địch như vậy mà nhả ra sao?

Nếu Hà Minh Châu thật sự không quan tâm đem chuyện này nói cho Thu Vĩ Toàn, đến lúc đó Thu Tử Thiện thật sự không dám cam đoan người cha không có tể bào nào này có thể một mạch chuyển nhượng luôn số cổ phần trong tay cho Hà Minh Châu không nữa.

Tuy rằng ông nội để Thu Vĩ Toàn lấy danh nghĩa tỉnh dưỡng mà tạm thời mời ông ta ra khỏi công ty, nhưng ai biết được khi nào ông nội sẽ thay đổi chủ ý. Cho nên cô không thể để Hà Minh Châu có một chút cơ hội nào, huống chi, cô cũng không phải không có chuẩn bị phía sau.

Hà Minh Châu gần đây đi lại rất gần với Dung Trạch, mọi người đều biết nhà họ Dung luôn luôn có quan hệ chặt chẽ với nhà họ Thu. Nhưng cô không tin nhà họ Dung sẽ bỏ qua một đại tiểu thư chân chính là cô để lựa chọn một đứa con con gái riêng có thân phận không rõ như Hà Minh Châu.

“Chị biết con số năm trăm vạn này lớn, nhưng sự tình này bây giờ em cho là không cắt thịt thì có thể giải quyết vấn đề này sao? Huống chi, lần này là chị chi ra ba trăm vạn, em chỉ cần chi ra hai trăm vạn là được. Có điều ba trăm vạn này cũng không phải cho không, nếu em dám làm xằng làm bậy nữa, chị sẽ không nương tay với em đâu.”

Thu Tử Hàn nghe vậy sắc mặt có chút khó coi, ngay lúc Thu Tử Thiện muốn lên tiếng, cậu liền giành trước nói: “Không phải tôi không muốn lấy ra khoản tiền này, mà là tiền mặt của tôi thật sự không đủ hai trăm vạn.”

Thu Tử Thiện dài thở dài một hơi, gân xanh trên thái dương càng không ngừng vọt động, cô hít vào thở ra mấy hơi, miễn cưỡng nói: “Em xài hết rồi hả?”

Thu Tử Hàn không dám gạt đầu, chỉ nhỏ giọng ừ một tiếng.

“Được, rất tốt, quả thật là Thu thiếu gia tiêu tiền như nước.” Thu Tử Thiện hận không thể lấy đồ trên bàn ném cho lũng đầu cậu, sau đó xem nào cậu đến tột cùng được cấu tạo thể nào?

Lúc bọn họ trung học thì hàng tháng trong nhà đều cho tiêu vặt gần 5 con số, chưa kể Thang Kiều còn dúi riêng cho Thu Tử Hàn, nói cách khác làm học sinh bọn họ ăn trong nhà, dùng trong nhà sau đó hàng tháng còn cầm trên một vạn tiêu vặt. Sau đó cứ như vậy, cậu còn dám động đến số tiền kia?

Thu Tử Thiện trước kia coi như là mơ hồ nghe nói nam sinh tiêu xài hoang phí, nhưng cô thật không nghĩ tới một đám nam sinh trung học lại dám chơi hoang phí đến mức này. Hơn nữa cô dám khẳng định, Thu Tử Hàn tuyệt đối sẽ là người tiêu tiền nhiều nhất đám.

Vì thế cuối cùng Thu Tử Thiện ngay cả cười đều lười cười, nhấc chân bước thẳng ra ngoài.

Khoản tiền này xem ra là tự cô phải nghĩ cách rồi.

Hiện tại xem ra cô cần khoảng 100 vạn nữa để bù đủ số tiền 500 vạn này. Nhưng cũng may cô không phải hoàn toàn không có bạn, lúc gọi điện thoại cho Hứa Kiều Na, vẫn có chút khiêm tốn.

Dù sao đã lâu cô chưa liên hệ với người bạn tốt này, giờ liên hệ lại là vì vay tiền.

“Alo, Tử Thiện, không phải khéo như vậy đi, tớ vừa định gọi điện thoại cho cậu, thế mà cậu đã gọi đến rồi.”

Thu Tử Thiện có chút buồn cười, liền hỏi: “Làm sao vậy, cậu gọi điện thoại tìm tớ có việc?”

“Bố cậu sao rồi?” Hứa Kiều Na mở miệng liền hỏi Thu Vĩ Toàn.

Thu Tử Thiện đột nhiên có chút tò mò, nhưng cô chỉ vô tình nói: “Xuất ngoại đi chơi rồi, dù sao gần đây tôi không gặp ông ta.”

“Nghe giọng cậu này, còn có vẻ thờ ơ như vậy. Tớ nói cho cậu nghe, bố cậu lập tức muốn cho mẹ hai của cậu vào cửa đấy.”

“Có ý tứ gì?” Thu Tử Thiện nhăn mày lại.

“Tớ cũng chỉ nghe cô tôi nói lại, cô với dượng tớ sáng sớm cùng bạn đi đánh golf, ai ngờ tình cờ gặp bố cậu mang theo một người đàn bà lạ hoắc. Hơn nữa lúc bố cậu chào hỏi với cô mình, còn giới thiệu người đàn bà kia, nói đây là phu nhân của ông ta.”

Lúc này da đầu Thu Tử Thiện từng đợt run lên, giống như vô số bom đang nổ mạnh chung quanh, khiến suy nghĩ trong đầu cô không còn một mảnh.

“Cô tớ biết quan hệ giữa tớ và cậu, cho nên liền gọi điện thoại lại đây hỏi tớ. Nên vừa rồi tớ mới định gọi cho cậu, hỏi bố mẹ cậu li hôn rồi sao?”

“Không,” Thu Tử Thiện gần như là cắn răng phun lời này ra.

Hứa Kiều Na càng kỳ quái: “Không li hôn? Vậy sao bố cậu lại nói vậy, chẳng lẽ ông ta còn học người bên Hongkong, lấy vài bà vợ hay sao? Sau đó đều tuyên bố với người bên ngoài mỗi một bà vợ đều là bà Thu? Cậu...”

Sau đó, bên kia liền im bặt, Thu Tử Thiện bên này cũng lặng thinh.

Bởi vì các cô đều nghĩ tới khả năng này.

43. Chương 43

Edit & Beta: Ha Phuong

Một người đàn ông, đặc biệt một người đàn ông có tiền, khi được mấy người phụ nữ nhắc đến lại chỉ dùng từ nhẹ nhàng băng quơ như phong lưu. Dù luân lý sẽ khiến trách anh ta, nhưng thật không may, pháp luật chế tài của Trung Quốc với loại đàn ông này lại khiến cho người ta giận sôi máu.

Lúc Thang Kiều cường ghánh gọi luật sư đến nhà, thì chuyện li hôn Thu Tử Thiện cũng không phải không nghĩ qua. Nhưng sau khi cô được luật sư cố vấn, cũng hiểu được, mặc dù đoạn quan hệ này của Thu Tử Toàn là sai lầm. Nhưng dù là như vậy cũng không thể khiến ông ta ra khỏi nhà được.

Châm chọc ở chỗ, dù có chứng minh được Hà Minh Châu là con gái riêng của Thu Tử Toàn cũng không thể. Hiện tại cô không có khả năng khiến Thu Tử Toàn và mẹ mình li hôn, và dù ly hôn, thì cũng phải chia đôi tài sản chung của hai người.

Thu Tử Toàn có được 11% cổ phần công ty, Thang Kiều có được 7.8% cổ phần, cho dù Thang Kiều có nhiều lợi thế hơn, nhưng Thu Tử Toàn khẳng định vẫn là người kiểm soát cổ phần công ty. Đến lúc đó, số cổ phần trong tay ông ta chắc chắn sẽ không để lại cho Thu Tử Hàn, càng không thể để lại cho Thu Tử Thiện.

Sau khi hỏi cặn kẽ sự tình từ Hứa Kiều Na, Thu Tử Thiện có thể kết luận, Thu Tử Toàn thật sự sẽ không màng đến mặt mũi mà bất chấp mọi giá.

Thu Tử Thiện thường xuyên nhìn thấy thông tin bất quái trên tạp chí, là thông tin về một nhà giàu ở Hongkong, vợ cả vợ bé tranh đoạt, rồi chỉ thứ nhất với chỉ thứ hai đấu đá túi bụi với nhau. Nhưng bất luận là Hongkong hay là Ma Cao, đều là vì có một nguyên nhân lịch sử đặc thù.

Còn ở nội địa thì cũng không ít nhà giàu bao nuôi tình nhân, nhưng sẽ không quang minh chính đại giống bên Hongkong, để người tình về làm vợ hai hoặc cưới tới vợ ba, vợ bốn.

Chuyện tiền nong thì ban đầu cô tìm Hứa Kiều Na vay tiền, nhưng sau khi nghe được tin tức này, cô biết mình không cần mượn nữa. Bởi vì Hà Minh Châu căn bản không muốn lấy khoản tiền này, nếu Thu Tử Toàn đã dám quang minh chính đại giới thiệu với người khác Trương Tuyết Vân là bà Thu, như vậy mẹ con bọn họ cũng không để năm trăm vạn này vào mắt.

Đối với điểm này, Thu Tử Thiện chưa từng hoài nghi qua, nhưng hiện tại Hà Minh Châu còn có thể tùy ý khiến cho cảnh sát tiếp tục điều tra. Mà cô hoàn toàn chưa chuẩn bị gì cho việc sẽ phát sinh này.

Sở dĩ Thu Tử Thiện miễn cảm đối với chuyện này như vậy hoàn toàn là vì ở kiếp trước, trong lúc cô học đại học đã xảy ra một vụ án hiếp dâm tập thể chấn động cả nước. Lúc đó những người dính đến vụ án không phú cũng quý, nhưng do truyền thông khuếch tán, người nhà những người đó muốn áp chuyện này xuống cũng không được.

Thu Tử Thiện nghĩ người đó có lẽ sẽ không bị trừng phạt, nhưng có đôi khi dưới sự cố ý tuyên truyền của truyền thông, tất cả áp lực dư luận đều đặt trên người của người đầu tiên bị phanh phui ra ánh sáng.

Cô không dám mạo hiểm, bởi vì người phụ nữ Hà Minh Châu thật sự điều gì cũng dám làm đấy.

Hoặc là trước tiên cô đưa chi phiếu cho ả, sau đó lại nghĩ biện pháp xóa sạch chuyện này. Còn biện pháp gì, hiện tại cô đã mơ hồ có phương hướng.

Có lẽ ả không muốn lấy, nhưng Thu Tử Thiện vẫn phải đưa cho ả. Hà Minh Châu sợ hãi Thu Tử Thiện lợi dụng truyền thông nói ả bị hiếp dâm tập thể, còn Thu Tử Thiện lại sợ hãi Hà Minh Châu lợi dụng truyền thông bức chết Thu Tử Hàn.

Vì vậy tạo thành cục diện hai người không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Phương thức liên lạc với Hòa Khai vẫn nằm trong điện thoại cô, thật ra cô biết để xử lý loại chuyện này, hẳn là Hòa Khai sẽ có kinh nghiệm hơn cô. Do tối hôm qua, Thu Tử Hàn nhất thời hoảng thần mới có thể kêu cô tới.

Đối với Hòa Khai, tuy cô chưa tiếp xúc với cậu ta, nhưng chung quy vẫn cảm thấy người này không hoàn toàn giống như biểu hiện bề ngoài, cô luôn cảm thấy hẳn thời khắc đều có thể phun ra chất độc được đấy.

Nhưng vì Hà Minh Châu, cô không ngại tiếp xúc với độc được.

“Xin chào, Hòa Khai, tôi là Thu Tử Thiện,” cô không tính cùng người này vòng vo, sau khi tự giới thiệu lại hỏi: “Trưa này cậu có thể dùng cơm với tôi không?”

“Đương nhiên có thể.”

Hai người đều là người trẻ tuổi, nhưng nơi được chọn hôm nay không trẻ trung tí nào cả. Minh Hiền Phường là một Hội sở tư nhân cao cấp, xa xa từ bên ngoài có thể trông thấy nó rất cổ kính, cách đó không xa là đình đài lầu các, núi giả nước chảy, khiến người ta cảm thấy bản thân đã xuyên qua về cổ đại mấy trăm năm trước.

Chỗ hẹn là Hòa Khai chọn, hẳn cũng là hội viên ở đây. Nếu nói Giang Nam chính là nơi họp hội của những người mới nổi ở Vân Đô, như vậy Minh Hiền Phường chính là nơi hội họp của những lão nhân vật kì cựu Vân Đô.

Nếu bạn có thể trông thấy danh sách hội viên, chắc chắn bạn sẽ ngạc nhiên bởi người nào người nấy nghe tên là như sấm bên tai. Chẳng qua đời này bạn không có cơ hội nhìn đến bản danh sách đó thôi, trình độ giữ bí mật của nó so với công thức làm Coca Cola cũng không kém đâu.

Thu Tử Thiện không phải là hội viên ở đây, lẽ ra không được vào. Nhưng Hòa Khai không những là hội viên, mà còn là hội viên VIP, nên đương nhiên có thể mang người vào.

Hai người đi theo phục vụ xuyên qua mấy cái tầng đá ở đường nhỏ, tiến vào một hoa viên phủ đệ. Hai bên cửa lớn đứng hai hàng nhân viên phục vụ mặc đồng phục màu trắng. Lúc tới gần cửa, người phục vụ dẫn đường chợt dừng bước.

Một người mặc đồng phục trắng đứng ra, cung kính nói với hai người: “Kế tiếp tôi sẽ dẫn đường cho hai vị.”

Thu Tử Thiện đi theo phía sau người phục vụ, rất có hứng trí nhìn chung quanh. Vốn là kiến trúc của Hội sở và hoạt động đại chúng có liên quan đến nhau, nhưng kiến trúc bên trong lại được phát triển như vậy, càng khiến cho nó mang một sắc thái huyền bí. Chỉ nhìn nhân viên phục vụ thôi cũng đã thấy choáng ngợp, bình thường tác dụng lớn nhất cũng không phải vì lợi nhuận.

Rất nhiều người thích nơi này vì trừ bỏ có thể nổi bật thân phận bọn họ, nơi này cũng quả thật có thể mang đến cảm giác ưu việt cho bọn họ, vì mỗi người ra vào nơi này cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, người nào đến đây mà không phú không quý.

Hòa Khai có quyền lấy đến được một phòng bao, mà chuyện hôm nay bọn họ muốn nói thật không tiện để người ngoài nghe thấy.

“Tôi rất lấy làm lạ khi cô chủ động liên lạc với tôi, tôi nghĩ rằng trải qua tối hôm đó, cô không chỉ tự mình tận lực tránh xa tôi, còn nhất định cũng bắt Tử Hàn cách xa tôi đấy,” Hòa Khai kêu phục vụ đi ra ngoài, sau đó tự mình châm trà cho Thu Tử Thiện.

Thu Tử Thiện tao nhã lấy tay cầm ly trà, sau đó cẩn thận đưa tách trà đến gần bên miệng, sau khi trà vào miệng, bắt đầu tinh tế phẩm trà. Người Trung Quốc yêu uống trà, người già Trung Quốc càng yêu uống trà, mà người già Trung Quốc có tiền lại càng thích uống trà phẩm trà.

Ông cụ Thu luôn luôn thích uống trà, hàng năm lại tự mình chọn mua trà mới. Cho nên Thu Tử Thiện cũng có thể miễn cưỡng phẩm ra này trà quả thật không sai, có điều dù cô là trâu ăn mẩu đơn, ở một nơi như chỗ này thì trà tuyệt đối không kém.

“Nếu có khả năng, tôi đương nhiên muốn,” Thu Tử Thiện ngẩng đầu nhẹ giọng nói, nhưng lại không có một chút khách khí, nhưng sau đó cô lại mỉm cười: “Lại nói tiếp, lần này cậu chẳng qua là muốn giúp Thu Tử Hàn thôi, nghĩa khí bạn bè không sai, chỉ là dùng sai chỗ rồi. Tôi không phải không biết có ơn phải đáp. Nhưng trước lúc tôi tỏ lòng biết ơn, chúng ta phải chẳng nên xử lý chuyện này xong sớm một chút.”

Vị trí phòng bao họ ngồi đối diện ánh mặt trời, kiến trúc này tuy là mang phong cách cổ đại, nhưng cũng không gây trở ngại việc toàn bộ gian phòng bị khí lạnh nhờ nhờ bao vây lấy. Hòa Khai mặc áo sơ mi Dior Homme, dáng người của hắn thuộc loại thiếu niên đặc hữu tinh tế. Con người Hòa Khai đen trong trẻo, mang theo âm trầm thản nhiên, sau khi nghe thấy lời nói của Thu Tử Thiện, hắn không khỏi nhếch môi nở nụ cười, nhẹ giọng hỏi: “Tôi nghĩ cô đã xử lý tốt rồi chứ?”

“Tôi vốn tưởng rằng mình có thể thu xếp được, nhưng xem ra hình như tôi hơi xem trọng chính mình,” ngay từ đầu Thu Tử Thiện quả thật là muốn dựa vào tiền cùng uy hiếp để ép chuyện này xuống. Nhưng Thu Tử Toàn lại trở về, hơn nữa ông ta còn hành động như vậy, khiến cô không thể không tin tưởng ông ta tựa hồ đã đạt thành hiệp nghị nào đó với mẹ con Trương Tuyết Vân.

Ngón tay Hòa Khai thon dài mà mượt mà, ngón tay trắng sáng như ngọc của hắn đùa nghịch tách trà tử sa trước mắt, đúng là hài hòa đẹp mắt.

“Vậy hiện tại cô lại lựa chọn tin tưởng tôi?”

Thu Tử Thiện hơi hơi thở dài một hơi, hỏi: “Đây là chuyện bất đắc dĩ, vốn tôi cũng không muốn kéo câu vào. Nhưng tôi sợ người nhà họ Hòa sẽ bỏ xe giữ tướng, giờ tôi lại gặp phải vấn đề rất khó giải quyết, tôi nghĩ chung quy chuyện này cậu cũng có dính líu tới, chúng ta hẳn là nên học cách tin tưởng đồng lõa của mình không phải sao?”

Hòa Khai là một nam sinh tương đối anh tuấn, nhưng không thể không nói Thu Tử Thiện luôn ôm tâm lý phòng bị với hắn, có lẽ là vì trong mắt hắn luôn mang theo sự âm hiểm không nói rõ được, hơn nữa hắn làm việc lại quá mức vượt rào, Thu Tử Thiện cũng không thể yên tâm về hắn.

“Tôi muốn biết tối hôm qua có mấy người đi quấy rối Hà Minh Châu?”

Hòa Khai lơ đãng nói: “Ba người, tuổi cũng không lớn, tôi cố ý tìm người trẻ trung khỏe mạnh.”

Không đợi Thu Tử Thiện tỏ vẻ, hắn ngẩng đầu dùng giọng nói ác độc nói: “Tôi đối với người chị trên trời rơi xuống này của cô cũng đủ tốt đấy chứ.”

Đúng vậy, không tìm đàn ông đáng khinh mà tìm đàn ông trẻ tuổi, cho nên hình như Hà Minh Châu nên cảm tạ hắn đấy. Tuy tào lao như vậy, nhưng Thu Tử Thiện vẫn hỏi: “Ba người kia hiện tại ở đâu?”

“Đều núp ở chỗ an toàn, cô không cần lo lắng.”

“Tôi đương nhiên không lo lắng, nhưng tôi tính buổi chiều dùng một người trong bọn họ, tối hôm qua Hà Minh Châu không có nhìn thấy mặt bọn họ chứ?” Thu Tử Thiện lo lắng hỏi một câu.

Hòa Khai châm chọc nở nụ cười: “Vị Hà tiểu thư đó lúc ấy luôn thét chói tai, tối hôm qua lại không trắng không sao, nếu còn bị cô ta nhìn thấy mặt, vậy mấy người kia bị bắt cũng xứng đáng.”

Khi Thu Tử Thiện nói ra kế hoạch của mình với Hòa Khai, trên mặt hắn vốn ngượng ngùng cười châm rãi tán đi, dần dần lộ ra ác liệt vốn có: “Tôi thật không ngờ, cô lại có thể nghĩ đến biện pháp ác độc như vậy, xem ra tôi thật sự không nhìn lầm cô, cô thật là một con người đầy mưu mô.”

“Tôi có thể xem những lời này của cậu là lời khích lệ.”

Đương nhiên, cuối cùng trăm vạn còn thiếu kia, Thu Tử Thiện cũng không chút khách khí để Hòa Khai thanh toán. Ai kêu hai người hắn và Thu Tử Hàn cùng nhau gây họa, mà cô chỉ đang giúp bọn hắn xử lý thôi.

Đến chạng vạng, Thu Tử Thiện ngồi trong một quán cafe, nhìn nhìn đồng hồ trên tay, không hề ngạc nhiên khi thấy Hà Minh Châu đã đến muộn hơn mười lăm phút đồng hồ.

Lúc cô đang nhàm chán lật tạp chí trong tay, chợt nghe được tiếng chuông cửa, thông báo cho người phục vụ rằng có khách đến.

“Thiện Thiện, thật sự ngại quá, đến trễ một chút,” Hà Minh Châu mặc một chiếc váy dài hiệu Bohemian, tay xách một chiếc túi, Thu Tử Thiện hí mắt nhìn chăm chăm cái kia túi kia một hồi, nếu cô không nhìn lầm, đây là túi da da điều Hermes birkin.

Rất tốt, người phụ nữ này hôm qua còn mang vết mặt tái nhợt nằm ở bệnh viện, hôm nay đã có thể hoàn toàn ngăn nắp chói lọi đứng trước mặt cô điều vô dương oai.

“Túi xách đẹp đấy,” đối với thứ tốt, Thu Tử Thiện luôn không tiếc lòng ca ngợi.

Hà Minh Châu rụt rè ngồi xuống, giống như tùy ý đặt túi xách trên bàn, sau đó cười cười nói: “Quà bố mang về cho tôi từ nước Pháp, đúng rồi, bố đã về, cô biết không?”

“Không biết, có điều chị nói tôi mới nghĩ tới. Chuyện ở công ty bạn như vậy, tự nhiên tôi không có thời gian bồi bổ, chị đã bị công ty khai trừ rồi nên chị sẽ có nhiều thời gian để bồi ông ấy, dù sao đã bước vào tuổi đó mà còn bị đả kích như vậy, tôi sợ ông ấy nhất thời không tiếp thu được.” Thu Tử Thiện cũng lộ vẻ tươi cười khách khí mà xa cách, nhưng cô nhìn thấy được vẻ mặt muốn rụt rè lại cất dấu biểu tình đặc ý của Hà Minh Châu, thật đúng là thay ả một hoảng.

Nhưng cô cũng thật mệt mỏi đến hoảng, cùng loại phụ nữ này nói chuyện, chính là được nói một câu nói mà phải đến mười tám khúc quanh. Hiển nhiên sau khi cô châm chọc Hà Minh Châu, lại tổn hại đến Thu Tử Toàn, khiến Hà Minh Châu có điểm ngồi không yên.

“Được rồi, chúng ta cũng không cần nhiều lời, thứ cô đáp ứng đưa tôi, có mang đến không?”

Thu Tử Thiện đưa một tập văn kiện cho Hà Minh Châu, Hà Minh Châu nhận lấy tùy ý lật xem một chút, đại ý nội dung văn kiện chính là ả không được tiếp tục truy cứu chuyện này, sau khi ả lạnh lùng xem xong liền không chút do dự ký tên lên phần văn kiện kia.

Thu Tử Thiện lấy chỉ phiếu trong túi xách đưa Hà Minh Châu, Hà Minh Châu nhận lấy rồi kiểm tra rồi một phen, lại có chút nghi hoặc hỏi: “Vì sao người kí tên trên chỉ phiếu không phải là cô?”

“À, chị nghĩ rằng tôi sẽ ngu ngốc đến mức để cho chị lấy chỉ phiếu này biến thành nhược điểm hay sao? Chị chỉ cần lấy chỉ phiếu đi rút tiền là được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa.”

Hà Minh Châu đáng yêu cười: “Thiện Thiện, cô hiện tại thật cẩn thận quá.”

Ả bỏ chỉ phiếu vào giỏ xách xong, đứng lên nói: “Tôi sẽ không uống cafe đâu, bố vẫn đang chờ tôi về ăn cơm tối.”

Thu Tử Thiện không buồn ngắt đầu nhìn ả, cô chỉ lo lấy thìa khuấy cafe trong tách.

Sau khi Hà Minh Châu đẩy cửa rời đi, Thu Tử Thiện ngồi ở vị trí cửa sổ, nhìn một người đàn ông “Không cẩn thận” đụng phải Hà Minh Châu, sau đó đưa tay nâng ả dậy. Dưới góc độ này của cô nhìn qua thì hai người giống như đang dựa sát vào nhau.

Cô vừa uống cafe vừa nhìn người đang tránh trong góc đối diện, cầm máy ảnh nhắm ngay hai người kia mà chụp, tươi cười trên mặt Thu Tử Thiện càng thêm sâu.

Vài ngày sau, không ngừng có ảnh chụp rơi vào tay Thu Tử Thiện, cô nhìn Hà Minh Châu tỏ ra thẹn thùng các kiểu nhìn người đàn ông trước mặt, thú vị nghĩ, không phải chị ta đã muốn có Dung Trạch sao? Hay chỉ cần là đàn ông vừa anh tuấn lại có tiền, chị ta đều không muốn buông tha?

Nhưng cô biết, nếu biết người đàn ông này chính là người ngày đó muốn cưỡng bức chị ta, thật không biết biểu tình trên mặt chị ta sẽ như thế nào nữa?

44. Chương 44

Edit & beta: Hà Phương

Trên thế giới này không có bức tường nào không có gió lùa, sau khi Thu Vĩ Toàn từ nước ngoài trở về, lại bắt đầu phách lối xuất hiện tại các loại trường hợp. Mà từng cái trường hợp đều có một người phụ nữ bầu bạn bên cạnh ông ta, rất nhanh trên cơ bản xã hội thượng lưu có lui tới với nhà họ Thu đều đã biết sự tồn tại của Trương Tuyết Vân.

Đương nhiên dù chưa tới mức tung bay đầy trời, nhưng ai cũng đã biết, luôn luôn không có gì thì đề tài nhà họ Thu lần này thật sự là oanh động khắp thành phố.

Không chỉ có như thế, Thu Vĩ Toàn còn phách lối đưa mẹ con Trương Tuyết Vân dời đến Hinh Viên, đây là khu nhà ở tốt nhất Vân Đô, nghe nói một nhà ba người còn trụ tại một căn biệt thự độc lập.

Còn những người nhà họ Thu khác, bất kể là Thang Kiều hay là hai đứa con đều không có phản ứng, còn ông cụ thì đừng chờ mong ông cụ sẽ có nhiều phản ứng hơn bọn họ.

Khiến Thu Tử Thiện vui mừng là biểu hiện lần này của Thang Kiều rất kiên cường, đương nhiên dùng một từ ngữ để hình dung chính là, lần này bộ dáng bà dường như là hoàn toàn không quan tâm.

Không chỉ có mỗi ngày trang điểm thần thái sáng láng, cũng không giống lúc trước tự nhốt mình trong phòng, ngược lại số lần bà ra ngoài càng thêm thường xuyên, hơn nữa thậm chí còn có lúc giữa trưa thứ tư đến công ty, cùng hai chị em Thu Tử Thiện đi ăn cơm trưa.

Không có ai trong nhà nhắc đến Thu Vĩ Toàn, thật giống như người này không còn tồn tại. Đương nhiên đây chỉ là phán đoán phiến diện của Thu Tử Thiện thôi, thật ra cô hi vọng Thu Vĩ Toàn nhanh chóng biến mất luôn, nhưng sự thật luôn rất tàn khốc.

Đến thứ sáu, Tổng giám bộ phận PR Hạ Bá Hiền đến văn phòng Thu Tử Thiện. Hắn đưa thiệp mời trong tay cho Thu Tử Thiện rồi nói: “Thu tiểu thư, đây là thiệp mời gọi cô, là một tiệc từ thiện để gây quỹ cho trẻ em bị bệnh tim.”

Thu Tử Thiện đưa tay nhận lấy, nhìn thoáng qua, ngẩng đầu cười nói: “Quý từ thiện này rất nổi danh, là do vợ của ông vua ngành sắt thép trong thành phố, nữ sĩ Cung Thục Trân thành lập, nghe nói rất có uy vọng trong giới phu nhân danh媛 thành phố.”

Cô niết niết viên bạc trên tấm thiệp mời màu tím trong tay, thậm chí tươi cười ngọt ngào hỏi: “Tôi nghĩ đến lúc đó danh媛 trong thành phố chắc sẽ xuất hiện hết chứ?”

Hạ Bá Hiền có chút khó hiểu nhìn cô, nhưng vẫn cung kính nói: “Mức độ tuyên truyền của tiệc từ thiện này rất lớn, tôi nghĩ rằng ở tiệc tối này là lần đầu tiên cô thể hiện thái độ xã giao trong giới hắc làm đủ phân lượng.”

“Cám ơn,” Thu Tử Thiện xem như cao hứng nhận lấy tấm thiệp mời này, nhưng cô vẫn hỏi thêm: “Anh có thể giúp tôi làm một tấm thiệp mời không?”

“Đương nhiên có thể, Thu tiểu thư có thể mang theo bạn nam đi cùng.”

“À, không phải, tôi chuẩn bị cho người khác,” Thu Tử Thiện tươi cười thoải mái mà nói, nhưng lời tiếp theo nói ra tất nhiên không thể thoải mái: “Người được mời trên thiệp viết là Hà Minh Châu, địa chỉ để gửi thiệp chắc anh biết rồi?”

Thu Tử Thiện ung dung nhìn Hạ Bá Hiền, khoe miệng cô còn chứa ý cười nhưng đôi mắt lại là sự lạnh lẽo, Hạ Bá Hiền trên phương diện giao tiếp dường như có năng lực trời sinh. Người này rất giỏi khả năng quan sát sắc mặt, cho nên hắn lập tức liền hiểu được ý tứ Thu Tử Thiện.

“Thu tiểu thư, tôi là Tổng giám quan hệ xã hội, là công ty trả lương và hoa hồng hàng năm cho tôi, tôi tự nhiên nên vì công ty làm tròn trọng trách.” Hạ Bá Hiền cũng không có điểm thấu hiểu ý tứ Thu Tử Thiện, chỉ nhợt nhạt cười nói.

Thu Tử Thiện nghe được lời hắn nói thật sự không thể nói không hài lòng, Hạ Bá Hiền là một người thông minh, cô đương nhiên không hy vọng người thông minh đi làm việc ngốc nghếch.

Thu Tử Toàn tự nhận là chính mình làm thần không biết quỷ không hay, nhưng việc ông ta mật ước với vài vị Tổng giám trong công ty, người cô phái đi giám thị đều chụp được hết lại, rất tốt, tất cả Tổng giám đều không sót một người.

Tính chất của Trung Vực là công ty giải trí, có đôi khi làm cho chức trách của Tổng giám đốc ngược lại không lớn như Tổng giám. Ví dụ như Hạ Bá Hiền là Tổng giám PR, quyền lực to lớn quả thực là làm cho người ta lau mắt mà nhìn.

Bởi vì nghệ sĩ trong công ty đều do bên PR phụ trách, cho nên người đại diện của nghệ sĩ đa phần đều đi ra từ bộ phận PR. Mà kim bài của Trung Vực trừ tính chỉ có vài người, vì thể hiện công ty đối bọn họ coi trọng, những người đại diện kim bài bình thường đều mang danh hiệu Phó tổng giám bộ phận PR.

Một công ty giải trí, quan trọng chính là nhân lực, kịch bản không có còn có thể tìm, ý tưởng tiết mục không tốt có thể tiếp tục nghĩ thêm, nhưng để bồi dưỡng được một minh tinh lại cần tối thiểu ba năm. Còn ngôi sao nổi tiếng thì không cần phải nói.

Cho nên đối với nhiều Tổng giám như vậy, Thu Tử Thiện sợ hãi nhất chính là Hạ Bá Hiền phản bội. Nhưng hiển nhiên vị sinh viên tốt nghiệp từ trường đại học danh tiếng Columbia này có lý trí nhất định, cũng không bị Thu Tử Toàn đả động bằng những tương lai tốt đẹp ông ta vẽ vờ ra.

Cho nên tiệc từ thiện này nhất định rất thú vị.

Tiệc tối lần này vốn Thu Tử Thiện muốn Thu Tử Hàn đi chung với cô, nhưng ai ngờ Thang Kiều còn nhắc tới chuyện này sớm hơn cô. Bởi vì bà cũng được mời tham dự tiệc tối lần này.

“Mẹ, mẹ muốn đi dự buổi tiệc lần này sao, nếu mẹ không muốn đi, con có thể tìm người đi cùng con mà?” Thu Tử Thiện nhìn Thang Kiều nói.

Chuyện của chồng bà người toàn thế giới bên ngoài đều biết, chuyện này đối mỗi người đàn bà mà nói đều là một chuyện dày vò. Cô cũng không muốn để Thang Kiều bị mọi người dùng ánh mắt cười nhạo đối đãi.

Thang Kiều lại kiên trì: “Đây là lần đầu tiên con xuất hiện chính thức trong một buổi tiệc xã giao giới thượng lưu, làm sao mẹ có thể không đến cùng con được? Nhớ hồi xưa, lần đầu mẹ đến loại tiệc xã giao như vậy, cũng làm ra không ít lỗi đâu.”

Thang Kiều cũng không phải không để ý ánh mắt mọi người, nhưng so với con gái mình, bà càng để ý hơn. Bà muốn Thu Tử Thiện lần đầu tiên chính thức xuất hiện trong tiệc xã giao phải thật hoàn mỹ. Nhưng bà lại không biết, bản thân Thu Tử Thiện cũng không tính làm mình hoàn mỹ trong tiệc xã giao này.

“Cám ơn mẹ,” Thu Tử Thiện đưa tay ôm Thang Kiều, trong lòng lại hạ quyết tâm. Cô muốn cho đôi mẹ con ghê tởm Hà Minh Châu hoàn toàn biến mất trong cuộc sống của mình.

Thu Tử Thiện vì tiệc tối lần này lựa chọn một bộ lễ phục trắng đen dài lộ vai, bên phải sườn xẻ một đường, làm cho lễ phục phiêu dạt tăng thêm vài phần gợi cảm thuộc về phụ nữ.

Thang Kiều đưa cho Thu Tử Thiện một bộ trang sức bằng kim cương, khuyên tai hình giọt nước, phần đeo vào vành tai được khảm kim cương lấp lánh. Còn vòng cổ càng thêm đơn giản trang nhã, nhưng lại phụ trợ bằng viên kim cương ba carat càng thêm lộng lẫy.

Thu Tử Thiện biết hôm nay Hà Minh Châu khẳng định sẽ đi, nhưng cô không biết người đàn bà Trương Tuyết Vân kia có thể xuất hiện không, nhưng cô tin tưởng phàm là Hà Minh Châu có chút đầu óc, cũng không ở lần đầu mình xuất đầu lộ diện, lại để cho bà mẹ tiểu tam của mình cũng xuất hiện.

Cho nên khả năng lớn nhất chính là Thu Vĩ Toàn sẽ cùng xuất hiện với chị ta.

Khi hai mẹ con cô ngồi xe đến khách sạn tổ chức tiệc tối, liền thấy trước cửa khách sạn tụ tập không ít phóng viên, bọn họ đều là trường thương pháo ngấn khấn trương đợi mệnh, chỉ cần có một chiếc xe lại đây, dù chưa rõ là ai cũng cứ chụp hình trước cái đã.

Sau khi xe vững vàng dừng lại, lái xe từ trước mặt vòng lại đẩy mở cửa xe, Thu Tử Thiện thật cẩn thận bước xuống dưới, cô không muốn ngày mai tin tức ngập tràn mặt báo là thái độ của cô.

Sau khi bước xuống xe cô hơi cúi đầu, lúc cô ngẩng đầu lên, đã trở thành mỉm cười thản nhiên. Tuy người tham dự buổi tiệc này phần lớn đều không phải là ngôi sao, nhưng phải biết rằng dạo này phu nhân hào môn còn hấp dẫn ánh mắt người đời hơn cả minh tinh đấy.

Có người tinh mắt nhìn thấy cô liền la lên: “Thu tiểu thư, nhìn bên này, nhìn bên này.”

Thu tiểu thư, người có đầu óc linh hoạt lập tức nghĩ ra vị trước mắt này là ai, tuy tầng lớp lãnh đạo của Trung Vực không được đại chúng lắm. Nhưng trong giới thượng lưu cũng không có bí mật, nhất là vị Thu tiểu thư này sau khi làm trợ lý đặc biệt của Tổng giám đốc, liền có không ít người nghị luận, chẳng lẽ nhà họ Thu để cho Thu Tử Thiện kế thừa gia sản?

Hiện tại trong hào môn cũng có chuyện không phải con trai kế thừa thì không được, giống như vị trùm sông bài nổi danh thiên hạ ở Ma Cao, bây giờ đang rất trọng dụng hai đứa con gái của mình.

Thang Kiều bước xuống theo, Thu Tử Thiện ôm cánh tay Thang Kiều rồi bước vào khách sạn dưới sự hộ tống của nhân viên bảo vệ khách sạn.

Sảnh yến hội rất lớn, ước chừng có thể chứa được năm sáu trăm người, lúc này bên trong bày đầy bàn tròn. Sau khi đưa ra thiệp mời, Thu Tử Thiện được nhân viên phục vụ dẫn đến vị trí của mình.

Thang Kiều nhìn thoáng qua danh bài bên cạnh, trên mặt lập tức cứng đờ, bởi vì mặt trên tinh tường viết ba chữ Thu Vĩ Toàn. Chắc là nhân viên công tác nghĩ rằng vợ chồng bọn họ là cùng nhau tham dự yến hội, nên đã xếp vị trí hai người ngồi gần nhau. Nhưng xem ra nhân viên công tác này coi như là làm công quả rồi, bọn họ không an bài vị trí Hà Minh Châu bên cạnh Thu Tử Thiện, mà là an bài bên cạnh Thu Vĩ Toàn.

Thế nên vốn là không cùng nhau đi tới, nếu chỉ đơn thuần xem chỗ bằng tên này liền giống như dắt tay cùng đến vậy.

Lúc này tiệc còn chưa bắt đầu, người đến sớm nhanh chóng tìm người quen để chào hỏi. Sau một lúc, bàn của Thu Tử Thiện lại tới thêm hai người nữa, Thu Tử Thiện ngẩng đầu thấy người tới liền sững sốt một chút.

“Bác Dung, bác tới rồi,” cho dù Thu Tử Thiện cũng không thích vị phu nhân này, nhưng vẫn cung kính chào hỏi bà ta như thường.

Mẹ của Dung Trạch, cũng là phu nhân chủ tịch đương nhiệm tập đoàn Dung thị. Thu Tử Thiện không chút nào ngoài ý muốn nhìn bà ta tạo nhã ngồi vào bên cạnh mình.

Thế giới này kỳ thực cũng không có nhiều cái ngoài ý muốn như vậy, giống như Thang Kiều trông thấy bằng tên của Thu Vĩ Toàn ở đây, sắc mặt đột nhiên cứng nhắc, còn Thu Tử Thiện lại không hề phản ứng.

Mẹ Dung Trạch ngồi đây, hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn, nhưng thật ra cô lại rất thích cái ngoài ý muốn này.

Khi Thu Vĩ Toàn mang theo Hà Minh Châu được phục vụ dẫn tới bàn này, lúc hai người bọn họ trông thấy hai mẹ con Thang Kiều thì trên mặt cũng cứng đờ.

Sau đó, tất cả mọi người tâm mang ý xấu ngồi vào vị trí của mình.

Thu Tử Thiện đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhìn Dung phu nhân hỏi: “Bác gái, không biết A Trạch chuẩn bị học trường nào ạ?”

“Đương nhiên là đại học Vân Đô, bác không nỡ cho nó ra nước ngoài học, hiện đại học trong nước cũng rất tốt,” Dung phu nhân tao nhã nói, đứa con trai ưu tú này chính là niềm kiêu ngạo của bà.

Đương nhiên bà từng vô cùng không muốn trông thấy Thu Tử Thiện quần quít lấy Dung Trạch, bởi vì bà cảm thấy Thu Tử Thiện hoàn toàn không có một chút bộ dáng danh môn thực nữ, nhưng mà lần này thấy vô luận là cách ăn mặc hay giơ tay nhắc chân đều thành thực rất nhiều, trong lòng tự nhiên đối với cô dễ chịu hơn nhiều.

Thu Tử Thiện hơi hơi nhìn lướt qua Hà Minh Châu, mang theo giọng điệu thân cận nói: “Đó thật sự là quá tốt, cháu có cơ hội cùng A Trạch học chung một trường rồi. Cũng không biết anh ấy chuẩn bị học ngành gì ạ?”

Hà Minh Châu ngồi đối diện với Dung phu nhân, nhìn Thu Tử Thiện cười cười nói nói lấy lòng Dung phu nhân, móng tay đặc biệt đi thăm mỹ viện làm thiếu chút nữa bị ả bẻ gãy. Ả mặt ngoài vẫn duy trì ý cười, nhưng trong đôi mắt lại mang theo thịnh nộ.

Lúc này Thang Kiều cũng nói chen vào: “A Trạch nhà chị bình thường thành tích học tập đã rất tốt rồi, tôi nghĩ dù học ngành nào cũng sẽ đủ điểm, không giống hai đứa nhà tôi một chút cũng không bớt lo, đến bây giờ còn chưa nghĩ ra diện ngành gì đâu.”

Mỗi một người mẹ đều có một đặc tính, đó là khi người khác khen con của mình, sẽ đặc biệt vui vẻ. Lúc này Dung phu nhân kiệt lực nhin xuống đặc ý trên mặt, lấy một bộ dáng người từng trải nói: “Ừm, tại nhà chị chưa có con đi thi đại học đó, nên đối với chuyện này không quá hiểu biết. Lúc con gái tôi diện nguyện vọng thi đại học, tôi cũng sốt ruột chết đi được. Nhưng đến phiên A Trạch, cũng đã quen thuộc.”

Lúc nghe Dung phu nhân những lời này, Hà Minh Châu muốn tức đến điên mất. Cái gì mà kêu nhà họ Thu không có thí sinh từng đi thi đại học hả, lúc trước thân phận ả còn chưa được thừa nhận, nhưng ả cũng sinh hoạt tại nhà họ Thu kia mà. Vì thế lần này Hà Minh Châu lấy tay ngoan độc kéo khăn trải bàn một chút, nhưng ả không nghĩ tới, cốc nước trên bàn lại nghiêng ngã muốn đổ.

Mất thấy cốc nước muốn đổ xuống dưới, vẫn là Thu Vĩ Toàn tay mắt lanh lẹ đỡ lấy, hơi trách cứ nhìn thoáng qua Hà Minh Châu.

Dung phu nhân lần này cũng nâng mắt cố ý vô tình liếc nhìn Hà Minh Châu một cái, chỉ có điều trong đôi mắt mang theo sự khinh bỉ thản nhiên mà thôi.

Đúng lúc này, có một phục vụ vì động tĩnh bên này liền vội vàng đi tới.

Thu Tử Thiện đưa tay cầm lấy cốc nước, cúi thấp đầu, tuy rằng đưa cái cốc kề bên miệng, vẫn nhin không được nhếch lên một độ cong.

Phục vụ kia đi đến bên cạnh Hà Minh Châu, cung kính nói: “Tiểu thư, xin hỏi cô cần gì ạ?”

Sau khi nghe được giọng nói quen thuộc, cả người Hà Minh Châu lập tức căng thẳng, cái cổ cứng ngắc của ả căn bản không dám chuyển động.

Thu Tử Thiện nhìn trên mặt người đàn ông kia chậm rãi hiện lên một tia tức giận, sau đó chợt nghe hân hận dĩ hệt: “Hà Minh Châu, rốt cục tôi cũng tìm được cô, người phụ nữ này.”

Ai, oan gia ngõ hẹp đây, biết không hả.

Thu Tử Thiện không thể không nói, người phụ nữ Hà Minh Châu này quả thật thông minh. Bởi vì sợ hãi mấy tên côn đồ kỹ thuật diễn xuất không tốt, cho nên Hòa Khai cố ý tìm một kẻ lừa đảo, đúng lúc Hà Minh Châu lại không có thấy rõ mặt mũi mấy người đó.

Nghe nói lúc hần ở Mỹ, từng lừa một phú bà người Hoa trăm ngàn, sau đó sợ hãi người này trả thù liền bỏ về nước. Hòa Khai có cơ hội ngẫu nhiên quen biết hần, nói đến đây, Thu Tử Thiện lại không thể không bội phục tên nhóc này, còn ít tuổi thế mà đã quen biết đủ mọi loại người như vậy.

Thu Vĩ Toàn ngồi bên cạnh đầu tiên là bị tiếng rống giận làm hoảng sợ, sau đó ông ta không hờn giận hỏi: “Cậu làm phục vụ kiểu gì thế, sao có thể rống to trước mặt khách hàng thế này?”

Lúc này Thu Tử Thiện quả thực không thể không ngẩng đầu, ông bố này của cô đúng là vĩnh viễn tìm không thấy trọng điểm.

Người kia mặc đồng phục bồi bàn của nam, đưa tay túm lấy Hà Minh Châu, nổi giận nói: “Người đàn bà này, sau khi lừa gạt tôi lại còn dám chạy. Mau trả tôi tiền.”

Dung phu nhân bên cạnh hiển nhiên cũng không ngờ đến loại tình huống này, người cũng rung rung một chút, sau đó nói: “Các người có chuyện gì thì đi ra ngoài nói, đừng có ở đây quấy rầy mọi người.”

Ai ngờ người phục vụ này không vì bị quát mà ngừng lại, ngược lại lớn tiếng nói: “Người đàn bà này không chỉ gạt tôi mua này mua nọ, còn lừa tôi cả năm trăm vạn.”

Mọi người một mảnh hồ nghi nhìn quần áo trên người hần, một người làm phục vụ sẽ có năm trăm vạn trong tay sao?

Ai ngờ người này lại tiếp tục nói: “Tôi vừa từ nước ngoài vừa trở về, lúc về nước tôi đem một miếng ngọc bội gia truyền của nhà bán đi. Nhưng sau gặp người đàn bà này, cô ta không chỉ lừa hết tiền trong tay tôi, còn lừa gạt tình cảm của tôi, tôi hiện tại ngay cả vé máy bay để bay về Mỹ cũng không mua được.”

Hà Minh Châu thấy ánh mắt vui thích tò mò của mọi người, cuống quýt muốn tránh tay hần ra, nhưng tên đàn ông này nắm quá chặt, hai người lôi lôi kéo kéo vừa đứng đến trung tâm của sảnh tiệc.

Lúc này bảo vệ phụ trách an toàn của bữa tiệc cũng đã chạy tới, Hà Minh Châu hô lớn: “Mau kéo tên điên này ra với, cứu tôi.”

Nhưng người phục vụ kia giống như bị điên rồi, hét lớn: “Đồ lừa đảo, lừa tôi năm trăm vạn, cô mau trả tôi năm trăm vạn, cô mau trả tôi tiền.”

Bảo vệ tiến tới muốn bắt lấy hần, muốn đưa hần ra khỏi sảnh chính, ai ngờ hần lại bắt đầu hét lớn: “Đây là tiệc từ thiện kiểu gì, lại đi mời một cái kẻ lừa đảo lại đây, các người đều là cùng một loại người, đều là kẻ lừa đảo.”

“Cái gì năm trăm vạn,” Hà Minh Châu tuy rằng bị hần túm, nhưng vẫn kiệt lực phủ nhận: “Anh đừng có lừa tôi, tôi căn bản không lấy năm trăm vạn gì đó của anh.”

“Không lấy, cô dám nói ngày hôm qua cô không có đi ngân hàng đổi một tấm chi phiếu năm trăm vạn sao?”

Mấy người loạn thành một đoàn, bảo an bởi vì cổ kị Hà Minh Châu bị hần túm lấy cho nên cũng không dám đụng vào. Thu Vĩ Toàn chỉ dám đứng ở một bên nhìn, biểu tình của người đàn ông kia quá điên cuồng, ông ta sợ hãi tên phục vụ này một khi xúc động nói không chừng sẽ giết người.

Giọng gầm rú của hần quá lớn, vì vậy gần như mọi người có mặt trong bữa tiệc đều nghe được.

Cung Thục Trần nữ sĩ vốn ngồi bàn Chủ tịch cũng chạy lại đây, bà bảo ba người bảo an kéo tên này đi ra ngoài, người phục vụ kia vẫn luôn miệng gầm rú quấy rối lừa đảo.

Sắc mặt Cung nữ sĩ lập tức trở nên khó coi, nhanh chóng vẫy tay cản lại hỏi: “Rốt cục là xảy ra chuyện gì?”

Quý tử thiện này luôn luôn là tâm huyết của bà, nhưng nay lại có người tới quấy rối, nhất thời ánh mắt của bà càng thêm không tốt.

Người phục vụ kia vẫn chưa từ bỏ ý định nói: “Cái cô Hà Minh Châu đang đứng đây này lừa lấy của tôi năm trăm vạn,” lúc này hai mắt hần đỏ bừng giống như điên cuồng, thậm chí hần còn thống khổ kéo tóc: “Chẳng qua tôi muốn cô ta trả lại tôi năm trăm vạn, đó là ngọc bội gia truyền mấy đời của nhà tôi.”

“Nhưng người đàn bà này, cô ta gạt tôi nói nhà mình muốn mở công ty, cho nên tôi lấy tiền giao cho cô ta phụ trách đầu tư, nhưng ai biết cô ta lại gạt tôi, hơn nữa lúc tôi mang theo bạn mình đến đòi tiền, cô ta lại

có thể la hét báo cảnh sát nói chúng tôi muốn luân phiên cưỡng bức cô ta.” Người đàn ông khốn khổ này gần như là “gian nan” đem đoạn tình đau triệt nội tâm nói ra miệng.

Hà Minh Châu sắc mặt trắng bệch, ả đương nhiên biết người này, mấy ngày nay bọn họ còn đi ăn cơm chung, trong lúc vô ý ả nghe được người đàn ông này gọi điện thoại nói chính mình sắp phá sản, ả liền bắt đầu trốn tránh người này.

Bởi vì Dung Trạch đi Châu Âu, ả chẳng qua là nhàn rỗi nên tìm người giải sầu thôi, cho nên ả thật cần thận dùng tên giả, ngay cả địa chỉ nhà mình cũng là giả. Nhưng ai ngờ hôm nay lại gặp được hần kia chứ.

Hơn nữa hần nói cái gì năm trăm vạn, còn nói cái gì mà cưỡng bức, hần làm sao có thể biết chuyện này.

Nghĩ vậy, Hà Minh Châu vẻ mặt sợ hãi nhìn Thu Tử Thiện, nó đang cười.

“Cậu này, tôi không biết cậu cùng vị tiểu thư này có cái gì rối rắm, nhưng đã đề cập đến tiền tài không bằng chúng tôi giúp cậu báo án được không?” Cung nữ sĩ nhìn hai người, xanh mặt nói.

Thu Tử Toàn vẫn cứng ngắc đứng tại chỗ đột nhiên nói: “Không thể báo án, không thể báo án.”

Cung Thục Trân thấy có người phá hoại yến hội của mình, lúc này ông Chủ tịch Thu này còn nói chuyện với mình như vậy thì càng bức, càng thêm không khách khí nói: “Ngại quá, nơi này mọi người là vì giúp trẻ em bị bệnh tim mà đến, chứ không phải vì bát quái, âm mưu mà đến.”

Cung Thục Trân đã nói như vậy, chính là đem chuyện này định tính thành một tràng âm mưu. Mọi người cũng từ nghi hoặc biến thành tin tưởng, nhất thời sắc mặt Hà Minh Châu trắng nhách, giống như có thể tùy thời té xỉu.

Thu Tử Thiện cũng biết, lúc này chính mình nên ra mặt rồi, vì thế cô chậm rãi đứng lên nói: “Cung nữ sĩ, thật sự ngưỡng ngài, quấy rầy bữa tiệc của ngài. Bất quá cháu nghĩ đây chỉ là một chuyện hiểu lầm thôi, không biết ngài có thể cho chúng tôi một gian phòng để cùng vị tiên sinh này nói chuyện không?”

Tất cả mọi người có mặt đều trông thấy một cô gái tuổi còn rất nhỏ nhưng ứng xử rất được, một chút cũng không sợ hãi, đối với Cung Thục Trân cung kính lễ phép nói chuyện, người không biết cô liền nhanh chóng quay qua hỏi người bên cạnh.

“Tuy rằng vị Hà tiểu thư này cũng không phải họ Thu, nhưng dù sao cũng là con nuôi nhà họ Thu, việc này coi như là quan hệ đến danh dự nhà họ Thu, cho nên cháu hi vọng ngài có thể giúp đỡ.”

“Vốn là cháu chuẩn bị đại diện cho ông nội quyền năm trăm vạn đến quỹ từ thiện, nhưng hiện tại cháu nghĩ không bằng liền từ bỏ cháu đến quyền năm trăm vạn này được không?”

Cung Thục Trân vốn đang lạnh mặt cứng rắn, khi nghe được lời Thu Tử Thiện nói, sắc mặt hơi nguội. Năm trăm vạn tiền quyền góp cũng không phải là một con số nhỏ, cho nên bà không cự tuyệt ý tốt của vị Thu tiểu thư này.

Bà có chút thưởng thức nhìn về phía Thu Tử Thiện, giọng điệu cũng không cứng nhắc nữa, nói: “Tôi bảo trợ lý đưa mọi người qua phòng bên kia nghỉ ngơi.”

Trên mặt Thu Tử Thiện mang theo ý cười khê, nói với Thang Kiều bên cạnh: “Mẹ, con đi qua khuyên nhủ chị Minh Châu và bạn trai chị ấy, con nghĩ chuyện này nhất định có hiểu lầm. Hiện tại vợ chồng son thật sự quá phận, có điều cãi nhau không nên làm nghiêm trọng như vậy đúng không?”

Giọng nói của cô không lớn, mấy người ở gần đó vừa vặn nghe được.

“Được rồi, chị Minh Châu, chúng ta đi nghỉ ngơi một lát đi.”

Hà Minh Châu giống như rối gỗ bị Thu Tử Thiện lôi đi, vừa mới hết thấy xảy ra quá đột nhiên, ả vốn nghĩ rằng người đàn ông này chỉ là tên Tiểu Khai sắp phá sản kia, nhưng sau khi hần nói chuyện năm trăm vạn với chuyện luân phiên cưỡng bức xong, suy nghĩ trong đầu ả liền bị chặt đứt.

Vào phòng nghỉ, Thu Tử Thiện liền bảo đám bảo vệ đi ra ngoài.

Hà Minh Châu thần thờ đứng giữa phòng nghỉ, còn người phục vụ hoàn toàn không có vẻ điên cuồng vừa rồi, hần còn đưa tay nói lỏng cổ cúc áo.

Thu Tử Thiện cười khen hấn: “Kỹ thuật diễn quá tốt, anh có suy xét đến việc làm diễn viên không, hành động vừa rồi của anh ngay cả tôi cũng rung động. Người không biết chắc chắn nghĩ rằng anh bị lừa đến táng gia bại sản đấy.”

“Thôi đi, tôi cũng không muốn mỗi ngày bị người ta xem như con khỉ mà thương thức,” người đàn ông trên sofa tức giận nói.

Hà Minh Châu lúc này mới giống như sống lại, chỉ vào Thu Tử Thiện hô lên: “Mày lừa tao.”

“Đúng vậy, tôi lừa chị đấy, thì sao hả?” Thu Tử Thiện ôm cánh tay về mặt đắc ý nhìn ả, không chút do dự thừa nhận.

45. Chương 45

Edit & beta: Hà Phương

Cái gió nóng đêm hè bao phủ hết thấy những ồn ào trong thành thị. Từ song cửa sổ sát đất nhìn ra ngoài là một vùng đất trống lớn, khiến màn đêm yên tĩnh lại càng thêm tĩnh mịch.

Trong phòng chỉ nghe tiếng rè rè của máy điều hòa không khí phát ra, liên miên không dứt bên tai, Thu Tử Thiện ôm lấy cánh tay, hơi lạnh theo bàn tay thấm vào người.

Bên tai cô còn văng vẳng giọng nói thê lương của Hà Minh Châu, ả nói, “Thu Tử Thiện, mày dùng loại thủ đoạn âm hiểm này để hủy thanh danh của tao, rốt cuộc mày có còn là con người nữa hay không?”

Ả nói: “Thu Tử Thiện, dù tao và mày không cùng một mẹ sinh ra, nhưng ai cũng biết tao mang họ Thu, mày dám hủy tao như vậy, mày nghĩ mày sẽ tốt hơn chỗ nào?”

Sau đó, trước vẻ mặt lạnh nhạt trước sau như một của Thu Tử Thiện, ả rút cuộc bộc lộ nội tâm hung mãnh, vẻ mặt nhăn nhó kèm theo giọng hung dữ nói, Thu Tử Thiện, tao cho mày biết, mày muốn cho tao chết tao sẽ kéo mày cùng chết.

Sau đó, Thu Tử Thiện liền cười, trên thế giới này nếu quả thật làm việc nghĩa không được chùn bước tìm chết, vậy tuyệt đối không phải Hà Minh Châu.

Cô hiểu rất rõ người phụ nữ này, dù là giẫm ả vào trong bùn, ả cũng có thể kiên cường sống sót. Nhưng nhiệm vụ cuối cùng của cô chính là khiến người phụ nữ Hà Minh Châu này hoàn toàn cút đi, không để cho ả xuất hiện cuộc sống và sinh mạng của mình nữa.

Người đàn ông ngồi bên cạnh cười cười, lấy một loại thái độ lơ đãng hỏi: “Thu tiểu thư, tôi cũng nên lấy được phần thù lao của mình rồi chứ?”

Thu Tử Thiện lấy một tấm chi phiếu đã chuẩn bị tốt ra, số tiền kia là do Hòa Khai chi, ban đầu là cô tính tự mình chi, nhưng hiện cô còn nghèo hơn cả một người nghèo nữa đấy, nên thôi.

Người đàn ông nhìn con số trên chi phiếu, sau đó hài lòng cười nói: “Vậy Thu tiểu thư, chúng ta liền... Không hẹn gặp lại.”

Thu Tử Thiện cười đáp: “Không hẹn gặp lại.”

Cánh cửa sau lưng đóng lại, Thu Tử Thiện nhìn đèn đóm leo lét trước mặt, thành phố này đến tận cùng che giấu bao nhiêu tội ác đây.

Hà Minh Châu dĩ nhiên có thể kêu với mọi người quanh rằng mình bị oan uổng, thậm chí có thể báo cảnh sát nói là Thu Tử Hàn chỉ điểm người khác cưỡng gian ả. Nhưng bởi vì ả vừa tham lam vừa mềm yếu, nên đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất rồi.

Hiện tại, người chiếm đóng tiên cơ là Thu Tử Thiện, cô lợi dụng ảnh chụp và năm trăm vạn trong tay Hà Minh Châu, hoàn toàn có thể cung cấp chứng cứ cho cảnh sát, chứng minh Hà Minh Châu báo án giả.

Nhưng ai cũng biết, điều quyết định ở đây không phải cái gọi là chứng cứ, mà là người nắm giữ địa vị quyền thế. Hà Minh Châu cũng không phải người phụ nữ ngu ngốc, ả biết mình không thắng được.

Thu Tử Thiện đã cho ả hiểu rằng, cầm năm trăm vạn kia, thì cái giá phải trả không chỉ là chút việc nhỏ này. Chỉ một lần này thôi, cô khiến Hà Minh Châu bỏ ra tất cả cái giá. Hôm nay chuyện xảy ra dưới mí mắt mọi người, mặc dù sẽ không bị truyền thông đưa tin, nhưng chỉ cần nó được truyền miệng trong giới thượng lưu thôi đã có thể phá hủy danh tiếng Hà Minh Châu.

Sau khi Thu Tử Thiện ưu nhã ngồi xuống vị trí của mình liền chạm phải ánh mắt sáng như đuốc của Thu Vĩ Toàn, bộ dáng muốn nói lại thôi tức cười kia lại khiến tâm tình Thu Tử Thiện trở nên tốt hẳn.

Lúc này trên sân khấu đang triển lãm một bộ trang trí bằng gỗ tử đàn điêu khắc, không ít người đều trước sau giơ băng đầu giá, xem ra họ rất thích vật này.

Dung phu nhân bên cạnh tuy không phải là người hay nhiều chuyện, nhưng lúc này cũng không nhịn được nhẹ nghiêng người qua, hỏi: “Thiện Thiện, vị Hà tiểu thư kia là chuyện gì vậy?”

Thu Tử Thiện mím môi nhân nhật nở nụ cười, sau đó hơi ngượng ngùng nói: “Đương nhiên là hiểu lầm, lúc trước bọn họ có chút hiểu lầm đấy.”

“Aizz, mặc kệ có phải là hiểu lầm hay không, Thang Kiều bà phải trông nom cho kĩ đấy. Tuy Hà Minh Châu không phải do bà sinh, nhưng chung quy vẫn là con gái nuôi của nhà họ Thu, bà cũng không thể khinh thường, bởi vì vấn đề nuôi nấng này là vạn lần không thể xảy ra lỗi. Nếu sau này về nhà chồng, người ta cũng sẽ chỉ nói là nhà họ Thu sẽ không biết dạy con gái đấy.” Dung phu nhân nhìn như nói nhẹ nhàng băng quơ, nhưng lại đâm đúng tâm của Thang Kiều.

Tuy bà không làm rõ nhưng người ngồi đây ai mà không biết, Hà Minh Châu là con gái riêng của Thu Vĩ Toàn. Dung phu nhân hơi hột chỉ ra Thang Kiều cố ý làm khó con gái riêng đây mà, Thu Tử Thiện cười lạnh.

Lúc này truyền đến một hồi tiếng vỗ tay, thì ra vật trang trí kia được một vị nữ sĩ chốt giá 256 vạn. Những người ngồi đây cũng đều vỗ tay hòa theo những người kia.

Chờ tiếng vỗ tay dần dần tiêu tán, giọng nói không lớn không nhỏ của Thu Tử Thiện mới vang lên: “Dì Dung, vậy xem ra sẽ phải làm phiền dì ngày sau thật tốt dạy dỗ Hà Minh Châu.”

Sắc mặt Dung phu nhân cứng đờ, sau đó mắt tự nhiên gạt sợi tóc rơi trên trán, giọng trách cứ nói: “Cô Hà này là con gái nuôi của nhà họ Thu cháu, có quan hệ gì tới tôi. Đứa bé này cũng thật là, tôi cũng chỉ muốn cảnh tỉnh mẹ cháu thôi.”

“Dung Trạch hình như đang lui tới với Hà Minh Châu, mặc dù không biết sau này sẽ như thế nào, nhưng cũng không thể loại bỏ khả năng chị ấy sẽ gả vào nhà họ Dung,” Thu Tử Thiện dùng ngón tay trắng nõn thon dài vuốt ve li nước trên bàn, trên mặt mang theo nhân nhật chán ghét.

Ngồi đây còn có những người khác, sau khi nghe nói như thế liền tỏ ra kinh ngạc, sự kinh ngạc trên mặt không phải cố ý ngụy trang. Ai cũng biết rõ, vị Dung phu nhân này cậy vào mình xuất thân hào môn, lại gả cho nhà chồng như ý, đối nhân xử thế luôn mang theo sự cao ngạo, trong lời nói mềm mềm uyển chuyển nhưng luôn mang theo gai góc.

Nhưng nhà họ Dung cũng coi là nhà quyền thế ở Vân Đô, so với những nhà giàu mới nổi những năm gần đây mà nói, tất nhiên có tư cách kiêu ngạo hơn mấy phần. Vì vậy mọi người cũng coi như nhường bà, nhưng vẫn nhìn được đi chê trách sau lưng bà ta.

Nhìn biểu tình ghê tởm trên khuôn mặt Dung phu nhân giống như nuốt phải con ruồi, trên mặt Thu Tử Thiện còn hiện lên một tầng ý cười thần nhiên, lúc cô nói ra những lời này, cũng không chỉ là vì muốn ghê tởm Dung phu nhân, quan trọng là cô còn trông cậy vào vị phu nhân cao quý lãnh diễm này chia rẽ đôi uyên ương số khổ kia đấy.

Lấy sự hiểu biết của cô với Dung phu nhân, cơ hội để bà ta đồng ý cho Hà Minh Châu và Dung Trạch ở bên nhau có thể chỉ có một phần trăm, nghĩ đến đời trước dù Hà Minh Châu đoạt được Trung Vực, cũng

không lấy được sự tán thành của Dung phu nhân.

Không nói đời này cái vị kia xưa nay luôn chú trọng hình tượng lại mất mặt lớn như thế trước mặt các quý phu nhân, bất luận chuyện này là thật hay giả, hôm nay mọi người đều nhìn thấy Hà Minh Châu đây đưa không rõ với một gã bồi bàn.

Sắc mặt Dung phu nhân lập tức trầm xuống, cũng không duy trì mặt ngoài giả mù sa mưa nữa, lạnh giọng quát lớn: “Cháu không được nói lung tung, Dung Trạch nhà chúng tôi sao có thể dính líu tới phụ nữ này được chứ?”

Trên gương mặt Thu Vĩ Toàn đối diện bắp thịt khê nhảy lên, nghe thấy người khá dám chửi bới bảo bối của mình, ông ta hận không thể nhảy dựng lên phản bác, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt xem thường của Thang Kiều bên cạnh, chút cử động lo lắng kia chợt yên tĩnh lại.

Thu Tử Thiện cũng không để ý giọng điệu của Dung phu nhân, chỉ thản nhiên nói: “Có phải cháu nói lung tung hay không thì đi điều tra liền biết. Như lần trước lớp bọn cháu mở một party tiễn một bạn học ra nước ngoài, Dung Trạch đến cùng với Hà Minh Châu đấy, lúc ấy hai người bọn họ cũng đã lui tới rất thân rồi. Về phần hiện nay, đã qua lâu như vậy, cháu nghĩ cái không nên làm cũng đã làm cả rồi.”

Dung phu nhân nghe xong lời này cũng hiểu ra, dù Thu Tử Thiện nói chuyện có ba phần giả nhưng cũng mang theo bảy phần thật. Bà ta chỉ có một đứa con trai này, từ nhỏ đã đối với nó yêu cầu rất nghiêm khắc. Mà Dung Trạch cũng không để cho bà thất vọng, nhưng lần này bà không ngờ, Dung Trạch lại có thể khiến bà trở tay không kịp như vậy.

Tiếp theo, Dung phu nhân xanh mặt ngồi ở đó, bộ dáng không nói một lời khắp nơi lộ ra cao quý lãnh diễm người lạ chó tới gần. Những người khác thấy chuyện cười cũng đã xem xong, bất quá cũng nghe qua rồi, tự nhiên sẽ không tự làm mất mặt đi đến bắt chuyện với bà ta.

Đến khi buổi bán đấu giá chấm dứt, bữa tiệc cũng sắp đến hồi kết thúc. Người tổ chức buổi đấu giá, nữ sĩ Cung Thực Trân cố ý cảm tạ hôm nay Thu Vĩ Toàn tiên sinh đã quyên góp một khoản lớn.

Thu Tử Thiện nhìn bộ dạng bố mình mặt mày nhứt nhối, không khỏi cười vui vẻ, dù sao để túi tiền của Thu Vĩ Toàn rơi vào trong tay mẹ con Hà Minh Châu, chẳng bằng quyên cho hội từ thiện.

Chờ bữa tiệc tan cuộc, Thu Tử Thiện liền kéo Thang Kiều đi ra ngoài, hai người cũng không quan tâm đến cảm nghĩ của Thu Vĩ Toàn. Chỉ là Thu Vĩ Toàn phía sau lại không biết nghĩ cái gì, sau một lúc sững sờ, lại cùng đi lên.

Khi tài xế lái xe đi tới, nhìn thấy Thu Vĩ Toàn đã lâu không gặp, sững sờ một hồi mới mở cửa.

Một nhà ba người cùng theo đuổi tâm tư của mình cứ vậy ngồi xe về đến nhà.

Sáng chủ nhật, bình thường lúc này mọi người vẫn còn đắm chìm trong mộng đẹp, một tuần công việc mệt mỏi làm cho người ta khó được sáng sớm thả lỏng tâm trạng như vậy.

Thu Tử Thiện ngược lại như bình thường sáng rời giường sớm, dĩ nhiên cô rất nguyện ý nằm ngủ nướng trên chiếc giường mềm mại của mình, nhưng Lạc Ngạn lấy tần số mỗi năm phút đồng hồ một lần điện thoại để kéo cô rời giường.

Cái này còn phải trách bản thân Thu Tử Thiện, lúc trước sau khi cùng Lạc Ngạn ăn bữa ăn tối xong, cô liền ở trên bàn ăn tùy ý tìm một đề tài, nhưng ai biết lại kéo đến đề tài vận động.

Lạc Ngạn có vóc người rất tốt, dù mỗi ngày anh đều ăn mặc kín kẽ nghiêm trang, nhưng cơ bắp dưới áo sơ mi mơ hồ lộ ra vô cùng hấp dẫn mê người. Thu Tử Thiện không khỏi hâm mộ nói, mình từ nhỏ đến lớn rất ít vận động, ngay cả chạy 800m cũng thở hồng hộc.

Lúc trước ở cao trung học thể dục, nếu không phải là Thu Tử Hàn miễn cưỡng rèn luyện với cô một tháng, chỉ sợ cô không vượt qua được. Tennis là môn thể thao cô ưa thích, thi đấu hàng năm ở Thượng Hải cô đều xem qua, đương nhiên là có thời điểm còn có thể đặc biệt bay ra xem trực tiếp cuộc tranh tài trên sân thi đấu.

Nhưng chỉ là yêu thích môn thể thao này thôi, cô cũng là xem nhiều, tự mình đánh thì ít.

Vì vậy Lạc Ngạn lấy một giọng nói ý vị sâu xa nói cho cô biết, sống là phải vận động.

Trước khi ra cửa, Thu Tử Thiện vẫn nhìn không được nhìn vào tấm gương lớn trong phòng sửa sang lại một chút, nhìn mình mặc quen mấy loại y phục xinh đẹp lộng lẫy, bây giờ lại mặc trên người một bộ đồ thể thao xanh trắng bình thường, tự nhiên lại cảm thấy mình giống như trở lại đúng với tuổi trẻ của mình.

Được rồi, những lời này hơi cường điệu quá. Nhưng không thể phủ nhận, mái tóc dài được cô buộc thành đuôi ngựa sau ót, một thân quần áo thể thao màu trắng xanh, cả người đều lộ ra một cỗ thanh xuân động lòng người.

Khi cô cầm cầu vợt chạy xuống lầu dưới, liền chào hỏi ông nội và mẹ đang cùng nhau ăn điểm tâm.

Thang kiều nhìn cô hiêm khi mặc đồ thể thao, lập tức cười hỏi “Thiện Thiện, con muốn đi tập thể dục sao?”

“Dạ phải, có bạn hẹn con đi đánh tennis, vừa lúc con cũng muốn luyện tay một chút,” Thu Tử Thiện có chút tránh nặng tìm nhẹ nói.

Cô còn chưa nhắc tới Lạc Ngạn với Thang Kiều, dĩ nhiên không phải Lạc Ngạn không có bản lĩnh, chỉ là cô luôn cảm giác mình và Lạc Ngạn chênh lệch tuổi tác hơi nhiều, cô sợ mẹ mình nhất thời không tiếp thu nổi.

Hơn nữa, tuổi cô bây giờ vẫn còn nhỏ nên cũng không quá gấp.

Chờ Thu Tử Thiện ăn điểm tâm xong đi ra ngoài, xe của Lạc Ngạn cũng đã sớm đậu bên ngoài nhà họ Thu. Thu Tử Thiện trước khi lên xe còn quay đầu lại nhìn nhìn, rồi mới lặng lẽ lên xe.

“Đằng sau có người theo dõi em à,” Lạc Ngạn nhìn hành động của cô, cố ý cười trêu nói.

Thu Tử Thiện nghiêng đầu, thấy hôm nay anh cũng ăn mặc cực kỳ vận động, bộ đồ thể thao màu đen, nhìn chất liệu vải có lẽ rất thoải mái.

Cô lơ đãng quay đầu nhìn đến chỗ ngồi phía sau, trên đó còn ném một cái áo khoác, nhìn là biết đồng bộ với bộ quần áo trên người anh. Món áo khoác đó là áo khoác liền mũ, Thu Tử Thiện liếc mắt nhìn xong lại quay đầu liếc mắt nhìn.

“Cái áo kia cũng là của anh sao?” Thu Tử Thiện cười hỏi.

Lạc Ngạn lúc này đã quay đầu xe lại, tùy ý nói: “Đúng vậy, anh sợ thời tiết thay đổi nên mang theo, nếu trời lạnh thì đưa em mặc.”

“Không cần, em chỉ không ngờ là anh lại mặc áo liền mũ,” Thu Tử Thiện lần này là thật không nhìn được cười ra.

Số lần cô và Lạc Ngạn gặp mặt cũng không ít, nhưng dù thời tiết vô cùng nắng nóng, anh đều ăn mặc rất cẩn thận tinh xảo. Còn loại áo liền mũ này, Thu Tử Thiện không nghĩ tới sẽ xuất hiện trên người anh.

Chờ đến đầu đường, Lạc Ngạn liền lộ ra một nét mặt ‘hung tợn’. Thu Tử Thiện thấy coi như nắm đúng mạch môn của anh, ngoan ngoãn đầu hàng cầu xin tha thứ.

Nhưng dù vậy vẫn không ngăn cản vị đại gia này dùng danh nghĩa nội tâm bị thương, trộm hương một phen.

Hai người cứ như vậy một đường trò chuyện, ngược lại rất nhanh đã đến Câu Lạc Bộ tên Odd ở vùng ngoại ô. Câu Lạc Bộ này không chỉ là có trung tâm tập thể dục, sân quần vợt, hồ bơi, còn có sân đánh Golf, thiết bị đầy đủ hết, khung cảnh cũng rất trang nhã. Dĩ nhiên, phần thanh nhã này là do mấy vạn phí phí hội viên cao cấp duy trì.

Hôm nay người tới không nhiều, lúc bọn họ đến đó, huấn luyện viên đã chặn bị tốt sân đánh cho bọn họ.

Thu Tử Thiện nhiều lắm là nhìn người ta chơi thôi, trước kia cũng có một hồi hứng thú muốn luyện tập Tennis, nhưng không được mấy ngày liền ngại quá khổ nên bỏ qua.

Cho nên lần này đi cùng Lạc Ngạn, chủ yếu chính là muốn xem anh vận động thôi. Nhưng khi thấy Lạc Ngạn chặn bị súng đao thật muốn dạy cô đánh tennis, cô thật sự là khổ mà không nói được.

Huấn luyện viên một bên thấy phải đều gấp, Lạc Ngạn đánh banh tới đây, Thu Tử Thiện không đỡ được không nói, đến chạy né banh cũng khó khăn.

“Em thật sự mệt quá rồi, em không muốn đánh nữa,” mấy lần yêu cầu tạm ngừng không có kết quả sau, Thu Tử Thiện dứt khoát đặt móng ngồi xuống sân quần vợt luôn.

Lạc Ngạn cầm cây vợt đi tới, nhìn cô giống đứa bé đang ăn vạ trên mặt đất không chịu đứng lên, đầu tiên là dùng cây vợt chọc chọc cô, thấy cô không có phản ứng liền cười hỏi: “Trên đất có nóng hay không?”

Mặc dù hiện chỉ là 10h sáng nhưng mặt trời đã bắt đầu mọc lên cao, hướng chi Thu Tử Thiện còn mặc váy thể thao ngắn, da thịt trực tiếp tiếp xúc mặt đất không chỉ có mùi đến đau, còn mang theo vài phần nhiệt độ khó chịu.

Thu Tử Thiện ngược đầu, đáng thương nói: “Nóng chết em mất.”

“Vậy còn không mau dậy, dẫn em đi uống nước.” Lạc Ngạn thấy cô nghe xong lời này liền cầu nhàu mà từ trên đất đứng lên, lại lắc đầu lại than thở, trông cô y hệt một con cún con.

Thu Tử Thiện mặc kệ những điều này, nếu không đánh cầu, cô liền nói muốn bơi lội. Cô kéo tay Lạc Ngạn hướng trung tâm Câu Lạc Bộ đi, một đường đi vẫn không quên tán dương mình bơi lội cực kỳ tốt.

Lạc Ngạn thấy cô vui vẻ trở lại thì lại trêu chọc cô: “Vậy nếu không chúng ta làm một cuộc đua, bơi 1000m, dĩ nhiên anh có thể để cho em bơi trước 100m.”

Thu Tử Thiện người này tuy nói hiện tại đã sửa tính rất nhiều, nhưng một phần lười biếng trong xương rất rõ ràng, loại chuyện vận động như vậy thật ra không thích hợp với cô. Nhà họ Thu cũng có hồ bơi, nhưng một năm cũng không còn thấy cô xuống bơi được mấy lần.

Cô thỉnh thoảng đến bờ biển chơi, thì luôn ngại mặt trời quá nóng, hơn phân nửa là bôi kem chống nắng rồi tránh trong ô che nắng. Cho nên thỉnh thoảng có vào hồ bơi, thì cũng chỉ là vỗ vỗ mấy cái rồi lên bờ.

Cho nên vừa nghe đến đề nghị này của Lạc Ngạn, nụ cười trên mặt cô liền duy trì không nổi nữa.

Đúng lúc này, đột nhiên đối diện đi tới mấy người, đi đầu là một người phụ nữ, mặc một bộ đồ thể thao màu hồng khiến cô ta có thêm vài phần quyến rũ.

Cô ta ngẩng đầu nhìn thấy Lạc Ngạn liền gọi anh: “Vine, cháu cũng đi tập thể thao sao?”

Lạc Ngạn thấy người phụ nữ này thì trên mặt lộ ra một chút kinh ngạc, nhưng vẫn nhanh chóng chào hỏi: “Cô, cô cũng đi tập à.”

Người tới chính là cô của Lạc Ngạn, là Lạc Gia Đồng, Tổng giám đốc đương nhiệm của Hoàn Á, Thu Tử Thiện không ngờ vị Lạc tổng giám đốc có danh tiếng mạnh mẽ trên thương trường này lại là một người phụ nữ trung niên xinh đẹp như vậy.

Được rồi, coi như xinh đẹp nữa, bà ấy vẫn là phụ nữ trung niên.

Thu Tử Thiện trong lòng nghĩ vậy, cũng khó trách cô đối với Lạc Gia Đồng ấn tượng kém như vậy, bởi vì mới vừa rồi Lạc Gia Đồng dùng một loại nét mặt hơi miệt thị quan sát cô, ánh mắt rơi xuống nơi hai người đang nắm tay thì dừng lại.

Lạc Gia Đồng chỉ cùng Lạc Ngạn hàn huyên đôi câu, liền dẫn người bên cạnh rời đi.

Thu Tử Thiện nhìn bà cao ngạo ngay cả đuôi mắt ánh mắt cũng không quét qua mình thì tức giận nghiêng đầu hỏi “Tác phong của em chẳng lẽ không phải là tiểu thư cao quý trang nhã sao, tại sao cô của anh lại dùng một loại ánh mắt quan sát người bị bao nuôi mà nhìn em?”

“Bà ấy thật tình mắt phải không?”

Lạc Ngạn không trả lời cô mình có ánh mắt hay không, bởi vì anh không nhìn được mà bật cười.

46. Chương 46

Lạc gia Vân Đô, mặc dù Vân Đô có rất nhiều nhà quyền thế cự phách, nhưng không hề ngoài ý muốn nhà họ Lạc chính là nhà quyền thế ở Vân Đô làm người khác chú ý nhất, đó là thế lực đại diện cho một trong những gia tộc giàu có nhất nhì Vân Đô.

Bởi vì Trung Quốc cận đại đã từng xảy ra một chuyện khiến cho bất luận là các nhà quý tộc lâu đời hay là gia tộc quyền thế đang nắm quyền lúc bấy giờ cũng bị tai hoạ ngập đầu. Từ bảng xếp hạng Forbes các công ty Trung Quốc đều thấy được, dù là công ty được thành lập một thời gian dài cũng không đủ bốn mươi năm.

Điều này cùng những gia tộc truyền thừa trăm năm của Hongkong hoàn toàn không có cách nào bằng được, đáng sợ là sự đứt gãy này cũng không phải là về tài phú.

Nhà họ Lạc trong thời kỳ kháng chiến cũng đã di cư sang Hongkong, lại tăng thêm ông cố của Lạc Ngạn là hoa kiều yêu nước ủng hộ Đảng, do đó lúc nhà họ Lạc trở về Vân Đô đã lấy được sự ủng hộ nhiệt tình của chính quyền Vân Đô.

Lúc ấy chiến tranh vừa đi qua, bất kể là xã hội kinh tế hay là phương diện ổn định cũng tồn tại những vấn đề khổng lồ, nhưng ông cố của Lạc Ngạn đã dám đánh cược một lần, và tất nhiên vị Lạc tiên sinh biết nhìn thời cuộc này đã thắng cược.

Lạc gia Vân Đô có lực ảnh hưởng rất lớn, cái này cũng không chỉ thể hiện trên phương diện kinh tế, ông cố Lạc Ngạn tuy tuổi gần bảy mươi nhưng vẫn đảm nhiệm chức vụ Hội nghị hiệp thương chính trị Vân Đô, và cũng đã từng có người đề cử ông cụ đảm nhiệm chức vị Phó chủ tịch Hội nghị hiệp thương chính trị của cả nước, chẳng qua là lúc đó bị ông cụ lấy lý do tuổi tác đã cao từ chối.

Thừa dịp Lạc Ngạn đi toilet, Thu Tử Thiện lấy điện thoại di động ra tìm tòi thông tin về nhà họ Lạc, sau khi lấy được lượng tin tức khổng lồ này quả thật khiến cô có hơi đau đầu.

Coi như đều là giai tầng phú hào nhưng cũng phân chia cấp bậc, Thu Tử Thiện luôn biết rõ, nếu cô và Lạc Ngạn thật sự ở bên nhau, đó cũng coi như là cao trào rồi.

Chỉ là, nhà họ Thu tuy không tính là nhà quyền quý bậc nhất nhưng danh tiếng cũng khá lớn, ai bảo nhà bọn họ mở công ty giải trí đây. Huống chi, lấy quy tắc từ xưa đến nay, cưới nhà gái thường thường kém nhà trai một bậc, giống như vậy mới dễ dàng ổn định được cuộc hôn nhân.

Dĩ nhiên câu sau này là Thu Tử Thiện tự mình an ủi nên bịa chuyện ra ngoài.

Lạc Ngạn trở lại đã nhìn thấy Thu Tử Thiện dựa người trên ghế, cúi thấp đầu nhìn chằm chằm điện thoại di động trong tay, anh bèn ngồi xuống bên cạnh, nở nụ cười hỏi: “Còn sức sống không?”

“Đáng giá không? Nếu bất kì người nào cũng có thể khiến em tức giận, vậy em không phải tức chết,” Thu Tử Thiện kéo nhẹ khóe miệng vô ý nói.

Mặc dù luôn có người tuyên bố trên thế giới này người với người không giống nhau, nhưng bạn không thể phủ nhận một điều rằng trong giới thượng lưu luôn dễ dàng tồn tại cùng một loại người. Bọn họ bởi vì nguyên nhân giá trị quan hoặc là tài phú, tháng ngày tích lũy từ từ trở thành cùng một loại người trong mắt lẫn nhau.

Thu Tử Thiện mấp má, hình như suy tư một chút mới lên tiếng: “Chỉ là suy nghĩ một chút, tính tình của người cô này và bác trai cũng kém quá xa.”

“Cô anh tính tình tương đối mạnh mẽ, bố anh thì bình thản hơn một chút. Em đừng lo lắng, cô anh dù có bắt bẻ đi nữa, cô cũng không quản em đâu,” sau khi nói xong, Lạc Ngạn vẫn không quên nháy nháy mắt với Thu Tử Thiện.

Thu Tử Thiện thoáng cái đỏ mặt, người đàn ông này giờ da mặt càng phát triển theo hướng càng ngày càng dày.

Sau khi Lạc Ngạn sắp xếp người dọn dẹp sạch sẽ hồ bơi, Thu Tử Thiện đối với việc lựa chọn quần áo lót vẫn sinh ra một chút cải biên so với thói quen.

Trước bởi vì không nghĩ tới sẽ đi bơi, nhưng nơi này phục vụ rất chu đáo, tính chất đồ bơi được cung cấp tuyệt đối thượng thừa, Thu Tử Thiện không có ý tốt cho rằng hồ bơi giữ độc quyền chiêu thức bán hàng là triển lãm mà không phải bán một số thứ.

Lúc Thu Tử Thiện bọc một áo choàng tắm đi ra đã nhìn thấy Lạc Ngạn đứng ở cửa, anh cũng mặc áo choàng tắm, chỉ là bên trong nổi rộng thùng thình, lộ ra lồng ngực bẽn lẽn bên trong.

Thu Tử Thiện vốn nghĩ sau khi hai người đánh tennis xong sẽ tìm đến mấy nơi thú vị để tán gẫu, nhưng ai ngờ trong lúc này đột nhiên cắm vào chuyện bơi lội này, khiến cô có chút bất ngờ.

Lúc cô nhìn thấy Lạc Ngạn bỏ đi áo choàng tắm lộ ra lồng ngực rắn chắc, hai chân thon dài có lực thì cô lại cảm thấy đây hình như cũng không phải một đề nghị tồi.

“Em không xuống nước sao?” Lạc Ngạn đứng bên bể bơi làm vài động tác vận động đơn giản, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Thu Tử Thiện đang làm bộ uống nước trái cây, giọng bình thản đến không thể bình thản hơn hỏi cô.

Trên mặt Thu Tử Thiện nhanh chóng thoáng qua một tia ngượng ngùng, nhưng khi cô lộ mặt ra khỏi ly nước trái cây, liền đứng đắn nói: “Em xem trước thực lực của anh như thế nào đã, chứ đến lúc anh nhường em nhiều vậy rồi lại nói là không công bằng.”

Lạc Ngạn chỉ liếc mắt một cái, nụ cười trên mặt còn chưa tiêu, thân thể tựa như một con báo nhanh nhẹn nhảy vào bể bơi, tư thế xuống nước của anh phá lệ chuyên nghiệp lại đẹp mắt, thậm chí ngay cả bọt nước cũng không văng lên quá lớn.

Thu Tử Thiện thừa dịp Lạc Ngạn dưới nước không cách nào nhìn thấy mình, đứng lên nhìn nhìn anh, khoảng cách anh nhảy vào trong nước hồ đến lúc thò đầu ra đã cách bên cạnh bờ rất xa, anh dùng tư thế bơi tự do, hai cánh tay vẩy nước ưu nhã có lực, giống như một con cá voi theo gió vượt sóng mà đến.

Thu Tử Thiện cứ như vậy ngồi chồm hổm bên cạnh cái ao ngậy ngốc nhìn nhìn anh bơi tới bờ bên kia, lúc này cô lại nghĩ tới trận đánh cầu vừa rồi, anh đứng dưới ánh mặt trời, quả banh vàng nhạt bị anh nâng lên cao rồi đánh ra, cả người anh có lực nhảy lên, cánh tay kiên cố dùng sức quét mạnh quả banh.

Bịch một tiếng, cây vợt đánh vào trái banh tennis tạo ra âm thanh thanh thúy lại vang dội, tựa như quét vào trong lòng cô.

Người đàn ông như vậy, càng hiểu biết bạn lại càng bị anh ta hấp dẫn, anh ta cũng không dương dương khắp nơi lại lộ ra tự phụ, anh ta cũng không khoe khoang, nhưng vô luận anh ta làm chuyện gì cũng hoàn mỹ đến không chê vào đâu được.

Lạc Ngạn bơi về đến bên cạnh Thu Tử Thiện, cánh tay anh chống đỡ bờ hồ bơi, ngẩng mái tóc ướt nhẹ nhàng không ngừng nhỏ xuống nước, bởi vì mới vừa ngâm trong nước, giọng nói anh còn mang theo khàn khàn hấp dẫn: “Đang nghĩ gì vậy?”

“Nghĩ tại sao anh lại thích em, anh nhìn anh xem, dáng dấp tinh tế đẹp mắt như vậy, lại có tiền, vóc người cũng tốt năng lực cũng tốt, vận động tốt. Làm sao anh cứ như vậy phải thích em đây,” Thu Tử Thiện tay nâng má ngồi chồm hổm bên cạnh hồ bơi, giọng chân thành đến không thể chân thành hơn, hình như là thật sự nghi ngờ chuyện này, lại giống như là bất bình thay Lạc Ngạn.

Nhưng ánh mắt cô chớp động mang theo chút giảo hoạt, cô chắc chắn Lạc Ngạn cũng sẽ không phản bác lời mình nói.

Nhưng mà lần này Lạc Ngạn cũng cười cười: “Vậy được, anh nói thật với em.”

Thu Tử Thiện bày ra một bộ dáng khiêm tốn tiếp nhận, nhưng cũng là yếu ớt chờ Lạc Ngạn khen cô là độc nhất vô nhị nhân gian ít có.

Lạc Ngạn giọng điệu cười giỡn, trêu tức nói: “Được rồi, anh thừa nhận, anh nhất thời nhìn lầm.”

Nhìn, lầm, mắt, Thu Tử Thiện hít vào một hơi, rất tốt. Sau đó cô chuẩn bị đứng dậy, chỉ là cô còn chưa kịp đứng lên liền bị một cái tay bắt được cổ tay mảnh khảnh trắng nõn kéo xuống.

Thu Tử Thiện một ngụm nước thiếu chút nữa là sặc, cô nhất thời không kịp phản ứng, giống như một người không biết bơi lội ở trong bể bơi quấy đạp, cho đến lúc Lạc Ngạn ôm cô trong ngực, cô mới chặt chẽ bắt được thân thể cường tráng của người kia.

Da thịt là thứ không làm giả được, khi da thịt ấm áp xuyên qua màn nước dán chặt vào người Thu Tử Thiện thì cô không nhận được than thở một tiếng.

Cô ôm cổ anh, lợi dụng sức lực để người nổi trên nước, áo choàng tắm trên người cô đã sớm bị chìm vào đáy nước, lúc này nửa người trên của anh và mảng lớn da thịt mình cứ như vậy không giữ lại chút nào ôm chặt nhau. Giờ khắc này, Thu Tử Thiện hình như có thể hiểu tại sao mọi người đều thích ôm nhau.

Ngón tay Lạc Ngạn giữ chặt cằm cô, sức lực lớn mà Thu Tử Thiện chưa từng tiếp xúc qua, hình như là vừa cấp bách vừa không có kiên nhẫn, môi anh mang theo nóng rực dính sát vào. Cô có thể cảm giác lưỡi anh giống như cần gạt nước, tinh tế vuốt ve mỗi một chỗ trong miệng cô, đây là một nụ hôn thâm ướt lại áp bức, còn mang theo tình ý ngang ngược.

Lúc Thu Tử Thiện cảm thấy mơ hồ, liền cảm giác Lạc Ngạn buông mình ra, sau đó cả người anh giống như rơi xuống nước chìm vào đáy ao.

Cô còn mang theo chút hoảng hốt, chỉ nhớ tới lồng ngực cứng rắn mình mới dán chặt vào, cánh tay ôm lấy eo mình, lộ ra nhiệt độ cùng sức sống tại một chỗ.

Thu Tử Thiện cũng không phải cô gái không biết gì cả, đừng nói cô đã sống một đời, đời trước Thu Tử Thiện cũng không phải là một người tinh khiết.

Khi Lạc Ngạn lần nữa vọt ra khỏi mặt nước thì Thu Tử Thiện đang chăm chú nhìn anh.

Cô nhìn Lạc Ngạn đang từ từ bơi lại chỗ mình, lần này cánh tay anh chỉ ôm nhẹ eo cô, không còn buộc chặt như trước, mặt anh hơi bất đắc dĩ nói: “Anh không dọa đến em chứ?”

“Không có việc gì, thật ra thì em hiểu, đàn ông mà...” Thu Tử Thiện nói tới chỗ này liền dừng lại, bởi vì nếu tiếp tục nói nữa thì giống như là cô đang cố ý dẫn dụ người đàn ông trước mặt này.

Cánh môi thật mỏng của Lạc Ngạn dưới ánh nước càng phát ra trơn bóng, con người màu sắc cực kỳ nhạt nhẽo giống như nước suối trong dính vào một tầng cảm xúc, anh nói: “Anh không gấp, em vẫn còn nhỏ, chúng ta có thể từ từ.”

Tận tối đêm khuya sau khi Lạc Ngạn đưa Thu Tử Thiện về nhà, cô vẫn đứng ở cửa sổ phòng ngủ mình trên lầu hai, sau rèm cửa sổ lay động nhìn xe anh dần dần biến mất trong màn đêm.

Mười tuổi, con số này không chỉ là sự khác biệt thông thường, trong này bao hàm sự khác nhau một trời một vực. Khi cô còn hồn nhiên theo đuổi tình yêu, thì tình yêu của Lạc cũng đã xây được cả tầng.

Nhưng hiện tại lại có chút không giống, bởi vì trong thân thể cô đã là một cô gái hai mươi bảy tuổi, cô đã trải qua chuyện mà cả đời này người khác cũng không trải qua. Cô không thể nào bởi vì bị tổn thương qua một lần, liền hoàn toàn cách xa tình yêu cách xa đàn ông. Chỉ là lần này cô cần học tập thông minh một chút, sau đó sẽ thông minh một chút.

Khoảng nửa tiếng sau, Thu Tử Thiện tính toán chắc giờ này Lạc Ngạn cũng về đến nhà rồi, cô ngồi trên mép giường từng chữ từng chữ gõ tin nhắn điện thoại: “Ngủ ngon, bạn trai.”

Gửi xong, cô lập tức nhảy dựng lên thu dọn đồ đạc chuẩn bị tắm. Hình như cô có chút thẹn nếu thời điểm này nhận được điện thoại Lạc Ngạn.

Sau khi cô tắm xong đi ra ngoài, vừa lau tóc vừa đi đến đầu giường, lấy điện thoại di động ra nhấn nút một cái, đã nhìn thấy màn hình xuất hiện một tin nhắn: “Ngủ ngon, bạn gái.”

Thu Tử Thiện ngã xuống ghế sofa, nắm điện thoại di động cười ngây ngô, thật là trẻ con mà.

Chỉ là, cô rất thích.

47. Chương 47

Edit&beta: Hà Phương

Có lẽ việc nói chuyện yêu đương là phần lớn trọng tâm trong cuộc sống đối với một bộ phận học sinh sinh viên. Nhưng bất kể là đối với Thu Tử Thiện hay là Lạc Ngạn, tình yêu giống như một sự ngọt ngào không cách nào bỏ qua trong cuộc sống hối hả này.

Hôm sau lúc đi làm, vừa tới công ty, Thu Tử Thiện liền nhận được tin nhắn của Lạc Ngạn, anh phải đi Thượng Hải công tác một tháng.

Thu Tử Thiện trừ nói đi đường cẩn thận, ở ngoài phải chăm sóc mình thật tốt, hình như cô cũng không biết cách nào khác để bày tỏ sự quan tâm.

Thứ Hai thường sẽ mở cuộc họp thường kì, Thu Tử Thiện liền trở nên cực kỳ cẩn thận, bởi vì cô phát hiện kể từ khi cô đảm nhiệm Trợ lí đặc biệt của Tổng giám đốc, trong cuộc họp thường kì này cô luôn gặp phải một số chuyện không hay ho.

Mà lần này, thật bất hạnh, cô bị chính cái thể chất chuốc họa của mình hãm hại.

Nhưng mà lần này là do Hạ Bá Hiền mở miệng, hấn báo cáo một số việc với Tần Khoa xong, sau đó suy nghĩ một chút lại nói: “Về việc tuyên truyền cho Một đêm thành danh bộ phận PR của chúng ta đã bắt đầu khởi động, vì lần này là do công ty chúng ta tự mình phát hành nên bộ phận phát hành phải phối hợp với bộ phận PR.”

Hắn nhìn chung quanh một cái, dừng một chút tiếp tục nói: “Có điều tôi và Tony Hà đều cho rằng chuyện giành được suất chiếu phim lần trước Thu tiểu thư biểu hiện rất xuất sắc, cho nên chúng tôi đều hy vọng cô ấy có thể gia nhập lần tuyên truyền này.”

Thu Tử Thiện đang ghi chép liền dừng bút lại, cô thật không ngờ Hạ Bá Hiền lại có thể nêu ra yêu cầu này. Cô vẫn luôn hi vọng có thể từ tầng cơ bản nhất để tìm hiểu kĩ về Trung Vực, ví dụ như làm thế nào để phát hành một bộ phim, cách thức tuyên truyền một bộ phim, hay là hiện trường đóng phim điện ảnh cùng phim truyền hình sẽ như thế nào.

Nếu muốn trở thành một người lãnh đạo công ty, đầu tiên là phải đi sâu vào hiểu công ty mình. Nếu Trung Vực là một công ty giải trí, như vậy Thu Tử Thiện nhất định phải hiểu rõ làm sao có thể từ vô số kịch bản đào ra được một kịch bản tốt nhất, hoặc giả là một bộ phim truyền hình nếu muốn nổi tiếng thì cần phải đạt được những điều kiện nào? Dĩ nhiên còn có việc lắng xê một người nghệ sĩ, công ty giải trí lắng xê nghệ sĩ là chuyện bình thường, nhưng phải làm như thế nào mới có thể làm cho nghệ sĩ công ty mình luôn đứng trên đỉnh cao trong giới giải trí đây?

Sau khi Thu Tử Thiện tiến vào giới này mới biết được mình cần phải học tập thêm rất nhiều. Mặc dù cô khinh thường Thu Vĩ Toàn, nhưng đến giờ cô vẫn biết, Thu Vĩ Toàn tuy không kéo Trung Vực chênh lệch nhiều so với các công ty khác, nhưng Trung Vực vẫn có thể giữ được địa vị như hiện nay, thì ông ta cũng xem như giữ đúng cương vị một Chủ tịch.

Cũng chính bởi vì như vậy, Thu Tử Thiện mới biết có lẽ ông nội chỉ muốn để Thu Vĩ Toàn nghỉ ngơi một khoảng thời gian, mà không phải tính toán bãi miễn chức vụ của ông ta. Vì Thu Vĩ Toàn cuối cùng vẫn là con trai ruột của ông nội, hơn nữa hiện giờ bất kể là cô hay là Thu Tử Hàn cũng vẫn chưa có năng lực khơi lên sóng gió trong Trung Vực.

Tần khoa không ngờ Hạ Bá Hiền sẽ đưa ra yêu cầu này, anh ta nghiêng đầu liếc mắt nhìn Tony Hà ngồi bên cạnh Hạ Bá Hiền. Anh ta cho rằng lần trước Tony Hà bị Thu Tử Thiện làm cho mất mặt trước mọi người nên chắc chắn sẽ trả đũa.

Nhưng không ngờ, hấn lại đồng ý để Thu Tử Thiện gia nhập việc tuyên truyền điện ảnh?

Thấy Tổng giám đốc nhìn mình, Tony Hà còn lâu mới gấp, hấn không nhanh không chậm nói: “Tôi cảm thấy chúng ta cần cho Thu tiểu thư một cơ hội, để chứng minh chuyện lần trước là thực lực chứ không phải là tình cờ?”

Thu Tử Thiện ngẩng đầu vừa đúng lúc nhìn thấy Tony Hà nhú mày nhìn mình, đúng là một người đàn ông kiêu ngạo, dĩ nhiên Thu Tử Thiện không trông cậy vào một chuyện nhỏ như vậy có thể khiến Tony Hà bớt kiêu ngạo.

Nhưng lúc này trên mặt cô vẫn tràn đầy vui mừng, cô thích công việc có tính khiêu chiến, vừa đúng cô vào làm việc trong hai tuần lễ. Trừ tuần lễ đầu tiên cô phụ trách thương lượng với điện ảnh Hoàn Á về phát hành phim, còn lại cô gần như là ngồi không.

Mặc dù tài liệu về Trung Vực rất nhiều, nhưng nhiều đó cũng không đủ để cho cô xem trong hai tuần lễ.

Cô không chút do dự nhận lời: “Cảm tạ hai vị Tổng giám đã cho tôi cơ hội này, tôi hi vọng có thể học tập từ hai vị thông qua lần truyền truyền này.”

Nếu lời xã giao đã nói xong, như vậy mọi người đương nhiên cũng không cần khách khí.

Có điều, Thu Tử Thiện không nghĩ tới buổi chiều Hạ Bá Hiền liền lại tìm cô đến phòng họp. Mới đầu cô nghĩ chắc là chuyện truyền truyền cho Một đêm thành danh, nhưng khi cô vào phòng làm việc đã nhìn thấy có mấy người ngồi trong đó rồi.

Tổng giám sản xuất phim truyền hình và điện ảnh Chu Á Văn cũng có mặt, vì thế Thu Tử Thiện có chút tò mò. Nói đến vị Chu Tổng giám lãnh đạo của bộ phận sản xuất phim truyền hình và điện ảnh, đây cũng là một bộ phận kiếm rất nhiều tiền cho công ty. Coi như ngoài mặt, các vị Tổng giám nhìn như ngồi ngang hàng, nhưng nhìn thế nào cũng thấy Chu Á Văn lại chỉ dưới trướng của Tần Khoa.

Nhưng cố tình vị Chu tổng giám này bình sinh khiêm tốn, lúc nào cũng biểu hiện vẻ không màng danh lợi. Cho nên về kiêu ngạo không bằng Tony Hà, mà mạnh vì gạo lại so ra kém Hạ Bá Hiền, nên mặt ngoài nhìn như bị hai người này áp chế nhưng thực tế không phải vậy.

Hạ Bá Hiền thấy cô đi vào liền lập tức đứng dậy đi đến bên cạnh cô, sau đó nhìn người ngồi bên cạnh nói: “Chắc hẳn hai vị cũng không cần tôi giới thiệu nữa.”

Thu Tử Thiện nhìn một người mặc áo thun quần short hờn nhàn. Là Đường Tuyên, trong lòng cô hơi kích động, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh hỏi: “Có phải anh định quay một bộ phim hài không?”

Ai ngờ Đường Tuyên chỉ xoay qua xoay lại chiếc ghế, cánh tay chống cằm, đầu hơi nâng lên nói: “Cô Thu thật đúng là quý nhân bận rộn, bộ phim này của chúng tôi đều đã hoàn thành nghi thức bấm máy rồi, cô lại còn hỏi tôi có phải sắp quay không?”

Thu Tử Thiện lập tức chắc lưỡi hít hà, cô thực không ngờ tên Đường Tuyên này theo chủ nghĩa hành động, từ lúc cô lỡ mồm nhận hạng mục này, bộ phim điện ảnh này liền giao cho công ty toàn quyền phụ trách. Vì vậy Thu Tử Thiện cũng không rõ bộ phim này đã đi đến bước nào rồi.

Cô có chút nghi ngờ hỏi: “Tôi nhớ lúc trước anh nói kịch bản cũng chưa chuẩn bị, hiện đã cử hành nghi thức bấm máy, có phải nhanh quá không?”

Hạ Bá Hiền thấy hai người đã thảo luận, liền kéo cái ghế bên cạnh ra, ôn hòa nói: “Hiện tại người chịu trách nhiệm chính của bộ phim đã ở đây, không bằng chúng ta trước cứ ngồi xuống thảo luận.”

Thu Tử Thiện mới vừa ngồi xuống, người phụ nữ ngồi bên cạnh Đường Tuyên đột nhiên thò đầu ra cười hi hi nói với cô: “Hi, tiểu mỹ nữ, chúng ta lại gặp mặt.”

Người này là một cô gái trẻ tuổi da trắng nõn xinh đẹp, trên người cô mặc một chiếc áo sát nách in hoa và quần short, đai lưng rộng rãi bó chặt vòng eo không thấy nắm tay.

Đối phương nhiệt tình chào hỏi với mình, Thu Tử Thiện tự nhiên cũng phải đáp lại, nhưng cô nghĩ hồi lâu cũng không nhớ được tên cô gái này, thậm chí trí nhớ về cô gái này gần như không có.

Người đẹp kia thấy cô có chút sững sờ, lập tức làm ra bộ dáng vô cùng đau đớn nói: “Trời ơi, cái người này sao lại không nhớ ra chị chứ? Chị là chị gái chân đũa nè, tối đó không phải em còn khen chân chị dài mảnh sao?”

“Bao nhiêu năm qua, em là người đầu tiên có thể nghe xong 51 câu chuyện tình yêu của chị đây, a, đúng rồi, chị đã tìm được người bạn trai thứ năm mươi hai. Lần sau dẫn đến cho em gặp, ” Lời nói của chị gái chân đũa khiến trí nhớ Thu Tử Thiện hoàn toàn ùa về.

“A, thì ra là chị,” Thu Tử Thiện vội vàng nâng lên mặt cười ngọt ngào, cười xong cô mới lúng túng hỏi: “Cái đó, em có thể hỏi tên của chị không, lần trước em hình như chỉ biết chị là chị gái chân đũa.”

Lúc này Hạ Bá Hiền bên cạnh không thể nghe được nữa liền ho khan một tiếng, sau đó chỉ nghe thấy chị gái chân đũa nói: “Tôi là ”thiên nga thích ăn cóc“, là biên kịch của bộ phim này.”

Thu Tử Thiện lúc này liếc mắt nhìn Hạ Bá Hiền, mặc dù cô có ấn tượng rất tốt với chị gái chân đũa này, nhưng nếu để cho vị này đảm nhiệm biên kịch chính của bộ phim này có được không đây? Đây chính là núi vàng mười lăm triệu của cô đấy.

Lúc này Thu Tử Thiện liền hận mình lúc ấy xem phim này không nhìn kỹ rõ ràng, biên kịch bộ này rốt cuộc là ai. Những nhân viên đứng sau màn này, có lúc là một nhân tố quan trọng nhất quyết định thành bại của một bộ phim, nhưng cố tình tên họ chỉ có thể xuất hiện một giây đồng hồ trên màn ảnh lớn sau đó thì biến mất, chẳng ai để ý.

Đây cũng là lí do phần lớn mọi người đều muốn trở thành diễn viên hoặc ca sĩ, dù sao bọn họ bỏ ra không chỉ có phần ngoại hình và diễn xuất, hơn nữa còn được hỏi báo cao hơn gấp mười lần thậm chí gấp trăm lần.

Hạ Bá Hiền nhìn thấu nghi ngờ trong mắt Thu Tử Thiện, hắc cười cười, sau đó dùng thái độ ôn hòa nói: “Tử Thiện, cô này là Trang Thần, chủ yếu đảm nhận việc biên kịch chính, dĩ nhiên còn có ba vị biên kịch hợp tác khác.”

Trang Thần nhìn thấy Thu Tử Thiện nghe bút danh của mình xong lại phản ứng lạnh nhạt như vậy, bất kể là làm biên kịch hay là làm một danh nhân, cũng đều cảm thấy mình bị vũ nhục.

Sau đó cô kiêu ngạo hắt cằm với Hạ Bá Hiền, mà Hạ tổng giám cũng kịp thời lấy ra một phần tài liệu, Thu Tử Thiện cúi đầu xem xét lí lịch sơ lược về cái vị ‘Thiên nga thích ăn cóc’.

Sau khi xem xong, Thu Tử Thiện hít sâu một hơi, không chỉ vì cảm thấy mình thật sự ngu ngốc, đồng thời cũng bị công tích vĩ đại của chị gái chân đũa này làm cho khiếp sợ.

‘Thiên nga thích ăn cóc’ là người đầu tiên trong giới bị chỉ trích vì trình độ biên kịch, người yêu thích và người chán ghét đều rất nhiều. Có người hận cô ấy biên kịch vô số phim truyền hình đồ bỏ, làm bẩn nghề nghiệp biên kịch này, nhưng cũng có người yêu cô ấy bởi vì mỗi lần phim truyền hình do cô ấy biên kịch đều có thể sáng lập một kỳ tích mới, dẫn dắt cho một trào lưu.

Dĩ nhiên nguyên nhân quan trọng đưa tới vô số người ghen ghét chính là cô ấy dám cải biên lại hoàn toàn các tác phẩm lớn của phần đông các bậc thầy, nghe đồn có một tác giả lớn bởi vì không chịu nổi việc cô ấy cải biến quá nhiều nội dung tác phẩm của mình mà tức đến nhập viện luôn (Editor: Tự nhiên tui nhớ tới mẹ Vu Chính và Tân Thần Điều Đại Hiệp).

Hơn nữa chị gái chân đũa này còn càng không tự biết, thời khắc đều có thể lên Weibo vòng đi vòng lại cái đề tài này. Sau khi một bộ phim truyền hình vô hiệp của cô ấy lên sóng, nội dung phim hoàn toàn thay đổi khác với nguyên tác của bậc thầy truyện kiếm hiệp kia, những người ái mộ rốt cuộc không thể nhìn được nữa bèn phẫn khởi phản kháng, đề tài “Con cóc chết tiết mau cút khỏi Làng Giải Trí ” đứng đầu Weibo hết một tuần lễ, thời gian đó lúc nào cũng thấy các thành viên lui tới phản đối con cóc trên Weibo.

Thu Tử Thiện xem xong, chỉ hỏi: “Vậy tôi có thể xem sơ qua kịch bản mà bên chị mang tới không?”

“Đương nhiên là không có vấn đề,” Đường Tuyên lấy ra hai phần kịch bản chia ra đưa cho ba người, Thu Tử Thiện chỉ tùy ý lật xem, nhìn thấy khúc dạo đầu trong đó ghi tên hai nhân vật chính: Trần Mặc, Từ Tráng.

Đây là một phần kịch bản tương đối hoàn thiện, từ màn thứ nhất mở màn đã hấp dẫn được Thu Tử Thiện, bởi vì căn cứ từ kịch bản này cô bắt đầu nhớ lại chi tiết của bộ phim này.

Trong lòng Thu Tử Thiện dĩ nhiên cũng có chút ít lo lắng, sợ bởi vì mình mà gây ra hiệu ứng bướm bướm, khiến bộ này vốn là một bộ điện ảnh kiếm núi vàng, biến thành một đồng đô bỏ đi. Cô nhanh chóng nhìn

hai tờ sau, xong cô liền cười. Mặc dù quyển kịch bản này cùng bộ điện ảnh trong ấn tượng của cô có mở đầu hơi khác chút xíu ra, nhưng cũng không ảnh hưởng tình tiết chuyện xưa và kịch tình hài hước. Cách mỗi mấy hàng là có thể tìm được lời thoại khiến người đọc không nhịn được cười lộn ruột.

Cho nên cuối cùng Thu Tử Thiện không còn lo lắng kịch bản xảy ra vấn đề nữa, thấy mặt chị gái chân dũa không đáng tin cậy lắm, nhưng trên việc biên kịch này ngược lại đáng giá dựa vào.

Cô để kịch bản xuống, nhìn về phía Chu Á Văn, trên phương diện điện ảnh này hẳn mới là người quyết định của công ty. Chu Á Văn đã sớm xem qua kịch bản này, xem ra hôm nay hẳn tìm tới Thu Tử Thiện là vì việc khác.

Hắn liền đi thẳng vào vấn đề: “Cô Thu, tôi nhớ cô đảm nhiệm việc giám chế bộ phim này.”

Thu Tử Thiện nghe vậy liền khiếp sợ, cô hơi khẽ cau mày hỏi ngược lại: “Theo kinh nghiệm cùng cấp bậc, dù bộ phim điện ảnh này đầu tư không lớn, tôi cũng không đủ tư cách làm giám chế.”

Đường Tuyên ngồi một bên tinh tường nhìn thấy cảm xúc biến hóa của Thu Tử Thiện, nhưng hắn lại không lo âu, vì đề nghị là do chính cô nói ra.

Đều nói dưới bóng đại thụ chỗ nào cũng mát, ban đầu Thu Tử Thiện ở Trung Vực chức vị gì cũng không đảm nhiệm, cô đã dám vẽ cho Đường Tuyên một khối bánh lớn như vậy. Hôm nay sau khi Đường Tuyên thông qua việc hợp tác với Trung Vực, liền hiểu rõ loại công ty lớn này cũng không phải chỉ là nhiều người mà thôi, kinh nghiệm vốn có bọn họ cũng không phải là mình có thể so sánh được.

Huống chi, đám người cấp dưới của Chu Á Văn này tuy nhiều nhưng không loạn, cho nên hiệu suất cũng không thấp.

Để Thu Tử Thiện đảm nhiệm chức vụ giám chế là lòng riêng của Đường Tuyên, hẳn quá biết tầm quan trọng của nhân viên làm việc phía sau màn. Hẳn sợ Trung Vực trên đường sẽ tìm lý do đổi những người quan trọng phía sau màn, dù sao bộ phim này của hắn cũng không phải là một bộ phim lớn, tất toán đầu tư hết cũng không tới vài vạn.

Hôm nay Thu Tử Thiện không còn là người không có chức vụ gì trong Trung Vực, không phải là con nhóc miệng còn hôi sữa nói khoác lác nữa, cho nên Đường Tuyên cần cô tham gia vào. Thật ra hẳn cũng không phải thật sự muốn Thu Tử Thiện làm giám chế, bản thân hắn hoàn toàn có thể kiêm luôn chức vụ giám chế.

Chỉ là, bây giờ hắn cần vị Phật Thu Tử Thiện này hộ tống cho mình, ngăn trở tiểu quỷ trước mặt mình.

48. Chương 48

Edit & Beta: Hà Phương

Mỗi người trên thế giới này đều vì nhu cầu của bản thân mà nỗ lực, có người lựa chọn có chừng có mực, lại có vài người lựa chọn bất chấp mọi thủ đoạn để đạt được mục đích.

Thu Tử Thiện cũng không cảm thấy Đường Tuyên đang lợi dụng mình, về phần chuyện giám chế, tuy trước đây cô không nghĩ qua nhưng cũng muốn giám sát tổ diễn kịch này. Vì đây là bộ phim mà cô có thể cho biết trước được thành tích phòng bán vé, chỉ cần tất cả không xảy ra vấn đề, cô tin tưởng kỳ tích phòng bán vé sẽ xuất hiện trước mặt mọi người.

Thế nên dù Đường Tuyên không nêu lên yêu cầu này, Thu Tử Thiện cũng không thể nào giống như trước đây không quản không hỏi đến tổ diễn kịch này. Lúc trước cô không quản không hỏi hoàn toàn là bởi vì cô vẫn cho rằng tiền kỳ chuẩn bị một bộ phim ít nhất phải nửa năm trở lên.

Nhưng đó cũng là bởi vì cô chưa hiểu rõ con người Đường Tuyên, khi hắn làm việc động tác rất nhanh gọn mạnh mẽ, chỗ tốt của loại tính cách này chính là khi hắn chưa đạt tới được yêu cầu của mình trước, sẽ không dễ dàng nói ra kế hoạch của bản thân.

Chu Á Văn để ly nước trong tay xuống, bình thần nhìn Thu Tử Thiện nói: “Cô Thu, cô có thể yên tâm, bộ phim này trừ phần đầu tư của công ty chúng ta thì phần lớn là nguồn tiền ở ngoài, số tiền ngoài kia chính là từ một nhà đầu tư xuất ra, anh ta cũng rất đồng ý việc cô Thu tới đảm nhiệm chức vị giám chế.”

Lúc này cảm thấy Thu Tử Thiện hơi bất đắc dĩ, cô mới vừa nghiêng đầu liền nhìn thấy Trang Thần bên cạnh nháy mắt với mình. Cô làm sao có thể không biết nhà đầu tư thần bí kia là ai, ban đầu chính là cô từ trong miệng người ta giành lại cục thịt béo này mà.

Nhưng chút đau lòng trong tâm Thu Tử Thiện sớm tan thành mây khói, bởi vì hiện cô đối với thái độ lo liệu của Lạc Ngạn chính là của Lạc Ngạn là của Thu Tử Thiện, nhưng Thu Tử Thiện vẫn là Thu Tử Thiện.

Được rồi, cô có chút suy nghĩ cường đạo.

Nghĩ vậy cô miễn cưỡng gật đầu nói: “Tôi đương nhiên đồng ý làm giám chế bộ phim này, nhưng nếu tôi đã nhận vị trí giám chế này thì đồng nghĩa tôi cũng có quyền phát biểu đối với sự lựa chọn diễn viên cho bộ phim chứ.”

Mọi người sau khi nghe đều hai mặt nhìn nhau, bọn họ tự nhiên đều hy vọng Thu Tử Thiện có thể làm giám chế, bởi vì hiện nay rất nhiều minh tinh cũng sẽ làm giám chế trên danh nghĩa, nhưng bọn họ lại hi vọng Thu Tử Thiện chỉ làm một giám chế trên danh nghĩa mà thôi. Để lỡ như bọn họ có bị công ty dự tính áp chế hay bị đối xử không công bằng thì Thu Tử Thiện có thể ra mặt.

Vẫn là Chu Á Văn nhạy bén, hần dẫn đầu nói: “Về chuyện diễn viên, Đạo diễn Đường đã xác định tốt hết rồi. Dù sao bộ phim này nhân vật chủ yếu cũng không nhiều.”

Chu Á Văn nói lời này cũng không sai, thật ra nếu bàn về bộ phim này, cũng chỉ có bốn nhân vật có phần diễn hơi nhiều một chút, mà bộ phim này lại là một bộ phim hài, khẳng định các nhân vật chính sẽ ở trên đường gặp gỡ các loại nhân vật khôi hài.

Thế nên việc lựa chọn hai vai nam chính là vô cùng quan trọng.

Khi Thu Tử Thiện nghe được Đường Tuyên quyết định chọn diễn viên diễn vai Từ Tráng khôi hài bán manh thì thấy không có gì kì lạ cả. Nhân vật Từ Tráng được giao cho Vương Nhạc Minh, đã từng thất bại vài lần, sau lại một lần diễn vai một kẻ ngu trong một bộ phim chiếu dịp Tết mà thành danh.

Nếu như nói muốn tìm được loại nhân vật khiêu chiến này ở trong nước, không thể nghi ngờ Vương Nhạc Minh hoàn toàn xứng đáng được lựa chọn. Huống chi đời trước, nhân vật này cũng đúng là do Vương Nhạc Minh thủ diễn.

Nhưng Thu Tử Thiện không nghĩ tới, vai nam chính còn lại Đường Tuyên vẫn chưa công bố, loại hợp tác điện ảnh này rất cần sự ăn ý giữa hai người diễn viên.

Cô biết đời trước diễn viên diễn nhân vật này là ai, nhưng chỉ sợ cô nói lên cái tên này thì mọi người đều sẽ kinh ngạc cự tuyệt. Bởi vì trong những bộ phim trước đó, diễn viên này không phải đóng phim thần tượng thì là chính kịch, hần chưa hề diễn qua một bộ phim hài nào trước đó.

Nhưng cổ tình chính là nhờ bộ phim này, khiến hần nhảy một cái trở thành ảnh đế phim hài.

“Đường đạo, ý tứ của anh là còn đang thương lượng vai diễn kia sao?” Thu Tử Thiện dùng bút gạch chân vài chữ trong kịch bản, lại ngẩng đầu nhìn về phía Đường Tuyên.

Đường Tuyên có chút bất đắc dĩ gật đầu, lúc hần bàn bạc với hai người kia đều thấy rất hợp thích, nhưng có chút tiếc nuối là một người hiện đang bận rộn quay một bộ phim khác, người còn lại thì bận quay một phim truyền hình về đô thị tình yêu và hôn nhân, nên không ai có thời gian trống.

“Vậy tôi có thể đề cử một người không?” giọng nói của Thu Tử Thiện tuy là uyển chuyển hiền hòa, nhưng khẩu khí lại mang theo mấy phần kiên định.

Đường Tuyên có chút nhúc nhích đầu, hần vừa hi vọng vị Đại tiểu thư này có thể bảo đảm cho bộ phim điện ảnh này, vừa hi vọng cô đừng tìm phiền toái cho mình. Nhưng hiển nhiên cái loại vẹn toàn đôi bên như này cũng khó lắm.

“Đương nhiên anh không cần lo lắng, đến lúc đó anh có thể tự mình xem anh ta thử vai, nếu như anh nói không được tôi cũng sẽ không ngăn cản anh, ” Thu Tử Thiện cảm giác mình rất dân chủ, cô cũng không ý thể hiếp người khiến Đường Tuyên phải tiếp nhận người mình giới thiệu ngay lúc này.

Sau đó, Chu Á Văn nêu mấy vấn đề về dự toán kinh phí quay phim và lịch lịch quay, cùng Đường Tuyên thảo luận mấy câu, tổng thể mà nói nghi thức khởi động bộ phim này đã có thể bắt đầu.

Nếu như nói cái vòng này là lãnh khốc vô tình, như vậy có vài người nhất định sẽ đề danh trong Làng Giải Trí. Trong cái vòng này người nổi tiếng mãi không phải là không có, nhưng phần nhiều là sau khi rất rất nổi tiếng rồi, lại chậm rãi bị mờ phai trong lòng mọi người.

Có người nổi tiếng hơn phân nửa góc trời nhưng sau lại luân lạc thành người đóng vai phụ, tình huống như thế nhất định là quá phổ biến. Thê thảm hơn, có vài người coi như muốn đóng vai phụ còn chưa hẳn có người cho họ cơ hội này.

Trong một quán cà phê thanh nhã lấp đặt thiết bị lịch sự tao nhã, ở cái bàn gần cửa sổ, một cô gái mặc chiếc đầm màu sáng và phải lòng ngực một người đàn ông, còn trên mặt người đàn ông lại lộ vẻ tức giận nhìn người đối diện.

“Nghe cho rõ, giữa chúng ta đã không còn tình cảm gì nữa, tôi và Tiểu Tiểu là thật tâm yêu nhau, cô đừng có không hiểu chuyện như vậy.” Người đàn ông hốc mắt ứng đỏ, bất luận kẻ nào cũng nhìn ra được hẳn là vì cô gái đang khóc thút thít trong ngực mà đau lòng, cánh môi khê run, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

Cô gái ngồi đối diện nhìn như diện mạo lạnh lạnh kì thực không lộ vẻ gì, đang muốn mở miệng, ai ngờ bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng rống tức giận: “Vẻ mặt cô là thế nào hả, cô có thể biểu hiện chút thống khổ được không vậy. Cô bây giờ đang diễn một người phụ nữ bị bạn trai mình ruồng bỏ, người đàn ông của cô cùng bạn tốt của cô ở bên nhau rồi, thế mà cô còn trưng ra cái bản mặt đờ như cây cơ vậy là sao hả trời? Cô phải có vẻ mặt ẩn nhẫn rồi lại khổ sở, chứ không phải bản mặt bị táo bón.”

Cô gái ở trước mặt mọi người bị Đạo diễn mắng cho không xuống đài được, nhất thời sắc mặt có chút cứng ngắc. Vẫn là Phó đạo diễn bên cạnh vội vàng nói: “Đạo diễn, hay là chúng ta nghỉ một lát được không?”

Đạo diễn tính khí nóng nảy một tay lấy chiếc mũ lưỡi trai trên đầu ra, hung hăng ném xuống đất, quát: “Tất cả mọi người nghỉ một lát, mẹ nó.”

Phó đạo diễn nửa đẩy nửa ôm đạo diễn chuẩn bị mang hán đi ra ngoài, nhưng Đạo diễn lại quay đầu nhìn chằm chằm ba diễn viên đã đứng lên nói: “Á Nhất, vừa rồi cậu biểu hiện không tệ, cậu giúp tôi chỉ bảo cái người ngu xuẩn kia biết thế nào là diễn xuất đi.”

Nói xong, hán hùng hùng hổ hổ móc bao thuốc lá ra rồi đi ra ngoài.

Thu Tử Thiện vẫn đứng bên ngoài, chờ Đạo diễn vừa đi vừa mắng người đi qua người cô, lòng mày cô không nhúc nhích nghe hán mắng người mà không có câu nào không thô tục.

“Tôi chứ con mẹ nó chứ, giờ đầu óc nhà đầu đều bị cứt bít kín rồi chắc, muốn kiếm tiền hoàn lại mà đi đề cử cho tôi một diễn viên ngu vcl~ như này (nguyên văn tác giả nhá, editor không nói bậy đâu, ahihi), ông đây quay phim nhiều năm như vậy, chưa từng gặp qua nữ diễn viên nào cứng ngắc như thế.”

Bạch Phú Mỹ cũng đứng bên cạnh Thu Tử Thiện, cô nàng mang theo bộ mặt đồng tình nhìn nữ diễn viên kia, nhưng ai biết cô bé kia lại rất bình tĩnh lấy điện thoại di động của mình ra bắt đầu không coi ai ra gì gọi điện thoại.

Mỗi diễn viên đều hi vọng trên màn ảnh xuất hiện mặt mình, dù không phải mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành thì cũng phải là người không vướng khói lửa nhân gian. Và kể có không được xuất hiện trên màn ảnh, chỉ cần xuyên thấu qua camera, vẻ mặt người đó đều sẽ bị mở rộng vô hạn. Bạn cho rằng mình xinh đẹp động lòng người lại bị biến thành tươi cười bốc lên sát khí, bạn cho rằng trầm tư lại biến thành đần độn không lộ vẻ gì, mà bạn cho rằng vô cùng đau đớn sẽ biến thành giống như vị này Đạo diễn nói, là bản mặt đang bị táo bón.

Thu Tử Thiện thấy mọi người đã tản ra, còn Hạ Á Nhất đang cầm kịch bản một mình ngồi một góc đọc, bèn trực tiếp thẳng hướng hắn đi tới.

“Anh Hạ, không ngại tôi ngồi xuống đây chứ, ” tuy nói vậy nhưng Thu Tử Thiện vẫn không chút khách khí ngồi xuống.

Hạ Á Nhất này là một người đàn ông tuần tú, dù đã bước sang tuổi băm nhưng không thể phủ nhận, thời gian luôn ưu đãi đàn ông hơn phụ nữ. Thấy hắn chỉ đơn giản ngẩng đầu liếc nhìn mình một cái, Thu Tử Thiện lại có một cảm giác kinh ngạc.

Thái độ Hạ Á Nhất hơi lạnh nhạt, nhưng mà cũng đúng, coi như mấy năm gần đây nhân khí hắn không còn thịnh mấy nhưng trên đường đi vẫn sẽ có người xa lạ đi lên yêu cầu ký tên.

Thu Tử Thiện lại tùy tiện đi lên tiếp cận, hiển nhiên bị hắn xếp vào loại người đi đường xông lên, dừng nhắc tới bên cạnh cô còn có một Bạch Phú Mỹ từ lúc bắt đầu ngồi xuống liền ngậy ngốc nhìn chằm chằm Hạ Á Nhất.

Thu Tử Thiện hắng giọng một cái rồi trịnh trọng nói: “Anh Hạ, là người đại diện của anh báo cho tôi biết anh đang quay phim ở đây, à đây là danh thiếp của tôi.”

Nói xong, Thu Tử Thiện đem danh thiếp trên tay cung kính đưa tới.

Trên vẻ mặt lạnh nhạt của Hạ Á Nhất lúc này mới có hơi lộ vẻ xúc động, kể từ khi hắn diễn vai chính trên phim truyền hình hai ba lần mà tỉ lệ người xem TV không cao, đã có rất ít người nguyện ý mời hắn đảm nhiệm vai chính. Mà thái độ người đại diện của hắn cũng bắt đầu dễ mặc cho hắn lựa chọn, nếu như không phải là vì công việc cần thiết, chỉ sợ hắn còn không nhớ nổi mình còn có người đại diện này.

Nhưng mà khi hắn nhìn thấy trên danh thiếp in chức danh Trợ lý đặc biệt của Tổng giám đốc tập đoàn Trung Vực xong, liền dễ kích bản trong tay xuống, nhưng vẻ mặt vẫn như cũ không kiêu không nịnh hỏi: “Cô Thu, xin hỏi cô tìm đến có chuyện gì không?”

“A, là như thế này, ở chỗ tôi có một kịch bản, tôi hi vọng anh có thể xem qua một chút, sau đó chờ anh xem xong rồi, tôi hi vọng anh có thể tới thử vai.” Nói xong, Thu Tử Thiện liền mở túi xách lấy quyển kịch bản ra.

Phản diện của nhân vật Trần Mặc đã được cái gạch chân bút màu đỏ thắm của cô hiển lộ tất cả.

Cô tiếp tục nói: “Tôi hi vọng anh có thể nhận diễn nhân vật Trần Mặc này, tôi biết anh chưa từng diễn qua phim hài, nhưng mà tôi đã xem qua tiết mục giải trí trước kia của anh, tôi cảm thấy trên người anh có một loại cảm giác nhân sĩ tinh anh của phim hài.”

Tin tưởng người thích phim hài đều biết rõ, thật ra thì hài kịch cũng không chỉ là giả bộ ngu giả trang si, có đôi khi trong nghiêm trang rồi lại lơ đãng lộ ra khôi hài, thường thường nhận được hiệu quả rất tốt.

Lúc Hạ Á Nhất cúi đầu nghiêm túc đọc kịch bản, nữ chính Kiều Tư vẫn đứng bên cạnh gọi điện thoại lúc này đi tới, cô ta đứng không xa không gần nhưng âm thanh lại vừa vãn lướt tới: “Thầy Hạ, đọc kịch bản sao? Không biết là bộ phim lớn gì? Nếu thầy Hạ có kịch bản tốt cũng đừng quên cất nhắc cất nhắc hậu bối là em nhé.”

Nữ chính Kiều Tư là diễn viên bắt nạt nổi tiếng ở năm trước, bởi vì nhân khí tốt nên ở trên mạng có rất nhiều fan nào tàn, hơn nữa lại còn lăng xê xì căng đan tình cảm với vai nam chính trong phim, nhất thời trở thành tiểu Hoa đán mới nổi vượt xa các tiền bối khác.

Chỉ là kĩ thuật diễn xuất của cô ta quá kém, lời thoại lại không nhớ nổi, mới vừa rồi bị đạo diễn vừa mắng một trận lại điểm danh kêu Hạ Á Nhất chỉ bảo cô ta, vì vậy tính tình tiểu thư liền nổi lên.

Thật ra lúc Hạ Á Nhất nổi tiếng thì cô ta vẫn còn đang học trung học, thế nhưng vòng tròn này chính là như vậy, một người không còn nổi tiếng nữa thì hình như ai cũng dám đi lên đạp một cước.

Thu Tử Thiện ngẩng đầu liếc nhìn cô ta một cái, không nói gì.

Kiều Tư lại không nhịn được lên tiếng, vẻ mặt mang theo khinh bỉ còn dẫn đo giọng điệu, ngay trước mặt Thu Tử Thiện liền bắt đầu nói: “Thầy Hạ, anh cần phải xem cẩn thận kịch bản đây, hiện nay hạng lương

gạt nào cũng có. Anh không nên bởi vì không có kịch bản nào mà gấp gáp bốc lửa, nhất thời xúc động bị lửa.”

Thu Tử Thiện cười híp mắt nhìn dáng vẻ kịch cỡm của Kiều Tư, thật ra mà nói thời điểm cô ta đi hát cũng rất tốt, thế nào vừa đến quay phim lại làm ra bộ mặt đơ vậy?

Ngược lại Hạ Á Nhất vẫn vẻ mặt lạnh nhạt giờ lại có hơi hồng, ngẩng đầu nhìn cô ta nói: “Cô Kiều, tôi khuyên cô trước tiên nên đi xem lại kịch bản một chút đi, dù sao đến lúc đó không người nào có thể thay cô diễn đâu.”

Sau khi Kiều Tư tức giận bỏ đi, Hạ Á Nhất có hơi ngượng ngùng nói: “Thật xin lỗi, cô Thu, để cô chê cười rồi.”

“Không sao, trong cái vòng này xem ai chê cười cũng đều không tốt, có vài người anh cho rằng cô ta như mặt trời ban trưa, nói không chừng ngày mai lại không nhìn thấy cô ta đâu nữa.” Thu Tử Thiện tính tình dễ chịu mà cười nói, nhưng Hạ Á Nhất từ trong mắt cô lại không nhìn ra một nụ cười.

Thật ra khi Hạ Á Nhất vừa nhìn tuổi của Thu Tử Thiện cũng rất nghi ngờ, nhưng hần nhìn một cái đã nhận ra cô ăn mặc một thân hàng hiệu, trên ngón trỏ tay phải tùy ý mang theo nhẫn kim cương đầu gấu mèo, là một bản số lượng có hạn của An-tepria (Là một nhãn hiệu rất nổi tiếng của Ý).

Em gái của Hạ Á Nhất rất ưa thích nhãn hiệu này, lúc trước quây ầm ĩ muốn mua một bản số lượng có hạn, toàn cầu chỉ phát hành 8 cái, hần phải mất rất nhiều công sức tiền của mới miễn cưỡng mua được một bộ.

Công ty đại diện của Hạ Á Nhất là công ty Á Mỹ, công ty này có hợp đồng rất hà khắc với nghệ sĩ, bình thường sau khi nghệ sĩ trở nên nổi tiếng cũng không còn nguyện ý ở lại nơi này. Về phần Hạ Á Nhất chỉ sợ cũng vì bất đắc dĩ, kỹ thuật diễn của hần trong giới diễn viên trung niên được coi là rất tốt, kém là kém ở chỗ hần không có Đạo diễn nâng hần đóng phim, công ty cũng không đầu tư cho hần vào màn ảnh rộng.

Một nam diễn viên nếu không có biện pháp tiến vào diễn màn ảnh rộng tạo ra một mảnh bầu trời, vậy thì con đường diễn nghệ của hần nhất định là càng chạy càng hẹp.

“Tôi hi vọng anh có thể xem thật kỹ kịch bản này, về thời gian quay phim thử anh có thể phối hợp với chúng tôi chứ?” Giọng nói của Thu Tử Thiện mềm mại, nhưng lại mang theo một loại nhu hòa kiên quyết.

Có lẽ bản thân Thu Tử Thiện không cảm giác được, nhưng những người bên cạnh cô đều phát hiện ra, trên người cô hình như từ từ tạo thành một loại tự tin, đặc biệt mà dẫn dắt phong cách tự tin của chính cô.

Ngay sau khi cô định rời đi, Bạch Phú Mỹ ở bên cạnh vẫn chưa chết tâm nhỏ giọng hỏi “Thầy Hạ, em có thể chụp chung một tấm hình với thầy không?”

Thu Tử Thiện mặt lạnh te, xem Bạch Phú Mỹ lôi kéo người kia chụp vô số tấm hình, rốt cuộc cô bỏ điện thoại di động ra nhìn cô nàng hỏi: “Xong chưa? cô giáo Bạch?”

Nhưng ai biết Bạch Phú Mỹ lại lấy một loại tư thái thành kính, nhờ Hạ Á Nhất ký tên trên laptop của mình.

Từ trên đường về công ty, cô trên căn bản nghe một đường Bạch Phú Mỹ thao thao bất tuyệt nói về vị hoàng tử phim thần tượng ngày xưa này, năm đó lúc hần ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng, hần hướng về phía nữ chính thâm tình, cùng với gương mặt hần làm mê đảo ngàn vạn thiếu nữ.

Thu Tử Thiện: “Vậy vừa nãy lúc Kiều Tư vũ nhạc thần tượng của cô, sao cô không xông lên hộ giá?”

Bạch Phú Mỹ lập tức dừng nói lại, nín nửa ngày mới nói: “Tôi từ nhỏ đã không gây chuyện.”

Lúc hai người về đến công ty, vừa đúng thời gian tan tầm, Thu Tử Thiện liền chuẩn bị trở về phòng làm việc thu thập một chút để về nhà.

Nhưng mới vừa vào thang máy liền nhận được điện thoại trong nhà gọi tới.

Cô cảm thấy khá kì lạ, bình thường trong nhà không có mấy người sẽ dùng điện thoại nhà gọi cô. Sau khi cô ấn nút nghe, trong điện thoại truyền đến giọng người giúp việc Tiểu Hà mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Thiện Thiện, không xong rồi, ông cụ bị té từ trên cầu thang xuống. Cô nhanh nhanh trở về.”

Thu Tử Thiện nghe lời này xong chỉ cảm thấy cả đầu đều mơ hồ, trước mắt cũng trở nên hư vô. Ông nội bị ngã cầu thang?

Làm sao lại như vậy, thân thể ông nội luôn luôn cường tráng, không thể nào có chuyện trượt chân từ trên lầu té xuống được? Nhưng mà ông nội lại ngã cầu thang, nhưng dù vô tình hay cố ý thì lúc này Thu Tử Thiện cũng không muốn suy nghĩ nhiều.

Cô lập tức ổn định tâm thần nói: “Vậy các người gọi xe cứu thương chưa?”

“Kêu, kêu rồi, tài xế Trương Bá đã đi theo, tôi gọi điện thoại cho cô xong cũng sẽ đến bệnh viện, tôi đã thông báo cho chú dì biết rồi.”

Thu Tử Thiện vội vàng ấn thang máy xuống đất, vội vã dặn dò mấy câu liền cúp.

Khi cô đến bãi đậu xe mới nhớ tới cho gọi điện thoại Thu Tử Hàn, nhưng bất kể cô gọi như thế nào cũng không có người nghe máy. Cuối cùng cô chỉ có thể lên xe lái xe đi bệnh viện trước.

Trong xe, Thu Tử Thiện vẫn gọi điện thoại lên phòng làm việc Thu Tử Hàn, người nghe điện thoại nói rằng buổi chiều Thu Tử Hàn xin nghỉ một chuyến, hình như là nói về nhà.

Dù cố làm ra vẻ kiên cường, lúc xuống xe ngón tay Thu Tử Thiện cầm chìa khóa vẫn run rẩy. So với Thang Kiều, ông nội mới là người mà Thu Tử Thiện chân chính dựa vào, chỉ cần có ông nội, mặc kệ là Hà Minh Châu giờ âm mưu quỷ kế cũng tốt, hay Thu Vĩ Toàn thiên vị bất công cũng được, cô đều có thể đối phó được.

Thu Tử Thiện đột nhiên nhớ tới bác cả, lúc đó bác cả cũng được bọn họ đưa đến bệnh viện. Lúc ấy ông nội tay chống gậy, liều mạng chống đỡ lấy mình, không để cho bố cô đỡ cũng không khiến mẹ đỡ, ông cụ nhìn thấy bác cả đang bị phủ một lớp vải trắng nằm đó.

Khi đó Thu Tử Thiện cũng không hiểu ý nghĩa một người thân hoàn toàn rời đi, nhưng cô lại nhìn thấy nước mắt của ông nội, trong ánh mắt vẫn đục lóe lên nước mắt.

Nhưng lúc này hình như cô còn chưa có cảm giác tâm tình bị thương, cặp mắt đã bị nước mắt làm mơ hồ. Lúc Thu Tử Thiện đi đến phòng giải phẫu đã nhìn thấy Tiểu Hà thấp thòm đứng ngoài cửa phòng giải phẫu.

“Tiểu Hà, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ông nội tôi làm sao lại bị ngã cầu thang, ” Thu Tử Thiện nắm cánh tay Tiểu Hà, ý đồ lấy được đáp án từ miệng cô ta.

Tiểu Hà cũng sợ đến phát khóc, cô ta vừa khóc vừa nhỏ giọng nói: “Thiện Thiện, tôi không biết, lúc tôi từ vườn hoa trở lại đã nhìn thấy ông nội ngã xuống đất. Tôi thật sự không biết.”

Thu Tử Thiện khẽ dùng sức trên tay, sau đó dần dần ra. Câu mà cô muốn hỏi lại không ra khỏi miệng, đó là có phải có liên quan đến Thu Vĩ Toàn không? Nhưng cô không có cách nào hỏi như thế, cũng vô lực hỏi ra lời.

Lúc này Tiểu Hà đột nhiên lại nói: “Buổi chiều hôm nay phụ nhân ra khỏi nhà, tiên sinh rời đi lúc nào thì tôi không biết. Chỉ là lúc tôi từ vườn hoa trở về, hình như nhìn thấy có người lái xe rời đi.”

Hình như nhìn thấy...

Trong nhà này có thể sử dụng xe cũng chỉ có người nhà họ Thu, mà bất kể cô hay Thu Tử Hàn đều không phải. Đợi chút, buổi chiều Thu Tử Hàn cũng về nhà?

Thu Tử Thiện không dám nghĩ tiếp.

Bởi vì cô không biết chuyện này đến tột cùng là cố ý hay là vô ý?

49. Chương 49

Edit & beta: Ha Phuong

Trong cuộc sống của chúng ta luôn có những chuyện đáng sợ xảy ra. Nhưng nhiều khi, chúng ta sẽ phát hiện thường thường đáng sợ không phải là chuyện đó, mà là người tạo ra nó.

Thu Tử Thiện đứng trước cửa phòng mổ, nhìn đèn tín hiệu phòng giải phẫu biểu hiện đang tiến hành giải phẫu, thời gian trôi qua thật lâu, cô cứ như vậy trầm tĩnh nhìn chăm chăm cửa phòng giải phẫu.

Bên cạnh bất chợt truyền đến tiếng khóc thút thít của Tiểu Hà, tim cô như bị người móc rỗng. Nằm trong phòng mổ là ông nội cô, là ông nội từ nhỏ đến lớn luôn yêu thương cô.

Nhưng tâm của cô bây giờ như đang lạc vào một cái hang động tối đen, trong đó không có bi thương cũng không có khổ sở, chỉ có vô biên vô hạn chết lặng, bao quanh trái tim của cô sau đó dần dần truyền đến toàn thân, chết lặng các giác quan toàn thân cô.

Lúc Thang Kiều hấp tấp chạy đến, Thu Tử Thiện chỉ nhìn thoáng qua, chỉ thấy trên đầu mẹ cô là một kiểu tóc tinh xảo. Đuôi tóc cũng được xử lý cẩn thận tỉ mỉ, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt có sức sống, xem ra là từ thẩm mỹ viện vội vã chạy tới.

Thang Kiều liếc mắt nhìn mặt con gái không chút thay đổi, không dám mở miệng nói chuyện với cô. Bà bắt lấy Tiểu Hà bên cạnh hỏi: “Ông nội rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại bị ngã cầu thang?”

Tiểu Hà lập lại câu nói kia, cô ta không biết, cô ta không nhìn thấy gì cả.

Còn chuyện cô ta từ vườn hoa vào liền nhìn thấy có người vội vã lái xe rời đi, cô ta không nói. Bởi vì Thu Tử Thiện đã lạnh nhạt cảnh cáo cô ta, không nên nói chuyện lung tung.

Đúng vậy, thời khắc này ai cũng không nên nói chuyện lung tung.

Thang Kiều mệt mỏi ghé ngồi xuống ghế thì Thu Tử Thiện vẫn còn thẳng tắp đứng chỗ cũ.

Từ lúc ông nội gặp chuyện không may đến lúc này, đáng lí ra phải có hai người nhà họ Thu phải có mặt ở đây, nhưng lại không thấy cả hai người đó đâu cả. Thu Tử Thiện không biết mình phải khổ sở thay ông nội, hay là khổ sở thay mình.

Bởi vì này hai người này đáng lí ra là người ông nội dựa vào, cũng là chỗ dựa cho cô, cũng là chỗ dựa của nhà họ Thu. Bọn họ là đàn ông nhà họ Thu, là người nên xuất hiện ngay thời điểm nhà họ Thu khó khăn chứ không phải mất tăm mất tích như bây giờ.

Đúng lúc này điện thoại di động của Thu Tử Thiện đột nhiên vang lên, tiếng chuông vang trong hành lang trống trải sâu kín càng thêm vang vọng.

Thu Tử Thiện vẫn không nhúc nhích, cũng không lấy điện thoại di động ra, Thang Kiều ngẩng đầu nhìn cô một cái, muốn nhắc nhở cô nhưng cuối cùng vẫn rũ mắt xuống.

Sau đó, chờ điện thoại di động vang lên lần thứ hai Thu Tử Thiện mới móc điện thoại di động trong túi ra.

“Em đang ở đâu? Chị đang ở bệnh viện, em mau đến đây.”

Hình như là người bên kia nói gì đó, Thu Tử Thiện đột nhiên quát: “Em mẹ nó mau mau qua đây liền.”

Những lời này nặng nề vang vọng trong hành lang phòng giải phẫu khiến Tiểu Hà đang cúi đầu nức nở bỗng im bặt.

Chờ đợi giải phẫu là một việc rất dài mà hành hạ, bởi vì không người nào có thể biết trước kết quả. Tử vong là chuyện chúng ta phải đối mặt, nhưng khi đối mặt với cái chết thì chúng ta luôn không thể tránh khỏi mềm yếu.

Khi cuộc phẫu thuật bước sang giờ thứ hai, Thu Tử Hàn vội vã từ bên ngoài chạy tới, tiếng bước chân càng ngày càng gần.

“Chuyện gì xảy ra, là ai đang làm giải phẫu, tôi hỏi chị thế nào cũng không chịu nói rõ ràng,” Thu Tử Hàn mang vẻ mặt gấp gáp, mồ hôi hột rỉ ra trên trán, ngay cả kiểu tóc thường ngày luôn luôn trau chuốt lúc này cũng có phần rối loạn.

Thu Tử Hàn mặc một cái áo Tshirt màu xanh bó sát người, lồng ngực hơi cường tráng theo tần số hô hấp phập phồng phập phồng, cậu đứng trước mặt Thu Tử Thiện mang giày cao gót, vẫn cao hơn nửa cái đầu.

Lúc này Thu Tử Thiện hơi ngược đầu, giọng nói bình tĩnh hỏi: “Thu Tử Hàn, có phải hôm nay em xin nghỉ buổi chiều không?”

“Đúng vậy, giờ chị hỏi cái này có ích lợi gì,” Thu Tử Hàn có chút nóng nảy nắm tóc, cậu cũng không biết ý tứ của Thu Tử Thiện.

Nhưng cậu vẫn nói: “Tôi đi xử lý chút chuyện riêng tư, xin nghỉ vẫn làm theo như trình tự, tuyệt đối không phải trốn việc. Rốt cuộc là ai phải làm giải phẫu, chị không nói làm tôi vội muốn chết.”

“Là ông nội, ông bị té từ trên cầu thang xuống,” Thu Tử Thiện nói, giọng nói rất bình tĩnh.

Trên mặt Thu Tử Hàn lộ ra biểu tình kinh ngạc, sau đó lại nghi hoặc hỏi: “Ông nội làm sao lại bị ngã cầu thang? Ngày hôm trước ông nội còn có thể đi ra ngoài đánh đánh Gold tận 2 tiếng, điều này sao có thể?”

Thu Tử Thiện đưa tay sờ gương mặt cậu, xúc cảm trơn mượt mang theo nhiệt độ, cô thật vui mừng vì em trai mình thật sự không có quan hệ với chuyện này.

Như vậy chuyện này, cũng chỉ có thể có quan hệ với một người thôi.

Thu Tử Thiện không chút do dự bấm điện thoại cho Hạ Bá Hiền, tỉnh táo phân phó nói: “Ông nội tôi nhập viện rồi, tôi không hi vọng tin tức này bị truyền thông biết, tôi cũng không hi vọng ngày mai giá cổ phiếu công ty vì vậy mà bị dao động.”

Thu Tử Hàn khiếp sợ nhìn Thu Tử Thiện, thực không cách nào hiểu nổi, ông nội vẫn còn trong phòng giải phẫu mà tại sao cô còn có tâm trạng mà quan tâm giá cổ phiếu công ty kia chứ?

Trương Tuyết Vân mấy ngày nay cũng trôi qua không dễ dàng gì, trước Minh Châu cùng bố mình đi tham gia một bữa tiệc tối. Nhưng không ngờ, đứa nhỏ này lại khóc lóc một mình quay về.

Thu Vĩ Toàn chẳng những không cùng trở về với nó, ngay cả buổi tối hôm đó cũng không có trở lại. Lúc mới đầu Trương Tuyết Vân còn cho rằng lão già đáng chết kia của nhà họ Thu bảo ông ta trở về nhà chính nên mới không về đây.

Bà ta không để ý, nhưng chờ đến ngày thứ hai, bà ta gửi một tin nhắn cho Thu Vĩ Toàn, nói mình tối hôm qua không có ông ta bồi bên cạnh, cảm thấy trống rỗng hư không thật sợ hãi.

Dĩ nhiên, trong tin nhắn ướm át không chỉ có những chuyện này. Nhưng bất luận bà ta gửi đi mấy cái tin nhắn đều như đá chìm xuống biển, lúc bà ta mất kiên nhẫn gọi điện qua liên phát hiện điện thoại mình thế mà lại bị cúp.

Bà ta hốt hoảng, phải biết lần này Thu Vĩ Toàn đang “được” nghỉ ngơi. Bà ta đã xuất ra tất cả vốn liếng, dạng gì trên giường cũng cũng chơi ra ngoài hết rồi mới để cho người đàn ông này đồng ý mang mình xuất ngoại một chuyến.

Nhưng mà lần này đi ra nước ngoài cũng không tính là thua thiệt, mỗi lần mở học tử rồi tự cao tự đại nhìn găng tay hàng hiệu kia, tâm bà ta liền lâng lâng lay động lay động, quả thật cảm giác khi làm một phu nhân giàu có thật là tốt.

Bất kể bà ta đi tới chỗ nào, người khác cũng phải tôn kính gọi bà ta một tiếng Thu phu nhân. Chuyến đi này Trương Tuyết Vân coi như là được mở mang kiến thức, ra vào đều là khách sạn xa hoa cấp năm sao, đi dạo phố tất cả đều là các cửa hàng lớn đẳng cấp quốc tế.

Thu Vĩ Toàn thì rất thích những kiến trúc cổ của châu Âu, nhưng Trương Tuyết Vân xem không hiểu những danh họa đó xúu nào cả, chỉ có vài nét bút ngay cả một bóng người cũng nhìn không ra, cũng không biết có

cái gì đẹp. Cũng chỉ khi bước vào những nhà hàng cao cấp kia mới có thể khiến bà ta chân chính vui mừng trở lại.

Sau khi gọi điện thoại cả ngày cũng không được câu thông, bà ta liền vào phòng Hà Minh Châu. Đứa nhỏ này kể từ tối hôm qua sau khi trở về liền tự nhốt mình trong phòng, bữa trưa cũng không ăn, hình như chỉ uống một ly sữa bò mà thôi.

Nhưng sau khi bà ta biết rõ xảy ra chuyện gì, suýt tí nữa đã té nhào xuống đất. Bà ta tức giận la mắng Hà Minh Châu mấy câu, bộ cứ là đàn ông thì con liền dán lên sao, cũng bởi vì gã đàn ông kia đeo một chiếc đồng hồ Vacheron Constantin trên tay sao, lại xuất thủ hào phóng thì con liền cho rằng gã là người có tiền à?

Bà ta không ngừng đổ trách Hà Minh Châu, đàn ông có tiền hay không, chủ yếu vẫn là nhìn công ty hắn đến tột cùng là như thế nào? Nhớ ngày đó, lúc bà ta dính lấy Thu Vĩ Toàn, còn rất hiểu rõ sản nghiệp của nhà họ Thu đấy. Nếu như thực sự có tên lừng gạt muốn lừa được Trương Tuyết Vân này á, đợi kiếp sau đi.

Hà Minh Châu khóc suốt mướt nói cho Trương Tuyết Vân rằng ả đã gửi tin nhắn cho Dung Trạch, nhưng không hề nhận được hồi âm. Xem ra Dung Trạch đã biết chuyện này rồi, Dung Trạch nhất định là ghét bỏ ả.

Ai ngờ Trương Tuyết Vân không hề để ý đến, chỉ an ủi Hà Minh Châu, đàn ông có tiền còn nhiều lắm, con lại vừa trẻ tuổi vừa đẹp còn có gia thế, cần bản không cần treo cổ trên một cái cây này.

Cũng do Trương Tuyết Vân có tam quan cực phẩm như vậy nên mới nuôi ra một người như Hà Minh Châu. Thế nên sau này khi hai mẹ con này làm ra chuyện tình ghê tởm, Thu Tử Thiện không còn lời nào để nói.

Nhưng mà lúc này Trương Tuyết Vân không chỉ không cảm thấy xấu hổ, còn nghĩ mình đang truyền thụ kinh nghiệm đối phó với đàn ông được mình đúc kết nhiều năm cho Hà Minh Châu. Bà ta nhìn lại, bọn đàn ông chỉ cần ở trên giường phục vụ bọn hắn thật tốt, trong sinh hoạt ôn nhu săn sóc một chút, còn phải sợ hắn không bị bắt vào lòng bàn tay sao.

Trương Tuyết Vân thậm chí còn khích lệ Hà Minh Châu, lần này con bị lừa hoàn toàn là bởi vì khinh thường, lần sau nếu lại quen được loại người có tiền này, trước hết mang về cho mẹ phân biệt trước.

Cho nên hai mẹ con này mặc dù đồng thời bị đàn ông ghét bỏ, nhưng lại thông qua tam quan vạn vẹo kia, nhanh chóng tìm về sự tự tin trong lòng.

Trương Tuyết Vân tất nhiên sẽ không bởi vì Thu Vĩ Toàn nhất thời không để ý tới mà sinh ra cam chịu. Bà ta cả ngày lẫn đêm không ngừng gửi tin nhắn cho Thu Vĩ Toàn, đặc biệt là buổi tối lúc đêm khuya vắng người, bà ta còn gửi cho Thu Vĩ Toàn ảnh chụp động lộ khe rãnh sâu của mình.

Ảnh động này là Hà Minh Châu dạy bà ta, bây giờ được bà ta học đi đôi với hành áp dụng vào. Buổi tối bà ta thay áo ngủ sexy, đầu tiên là gửi qua mấy tấm ảnh lộ khe rãnh sâu trước.

Tiếp đó lại gửi mấy tấm hình động khác, bên trong đều là bộ dáng lăng lợ, về phần lăng lợ tới cỡ nào thì mấy buổi tối ở cùng một chỗ Thu Vĩ Toàn đã sâu sắc cảm nhận được rồi.

Trương Tuyết Vân nghĩ Thu Vĩ Toàn mấy ngày nay sẽ phải tìm đến mình thì đặc biệt đi đến mấy tiệm bán đồ lót quyến rũ mình hay đến, mua một bộ đồ ngủ tơ tằm màu đỏ tím, ngắn cũn đến mức chỉ có thể miễn cưỡng che kín đến bắp đùi. Về phần khi bước đi lại, nơi riêng tư còn như ẩn như hiện.

Sau khi bà ta về đến nhà, trước tiên thay áo ngủ, tự mình thưởng thức.

Tiếng mở cửa bên ngoài cũng không khiến bà ta chú ý tới, chờ Thu Vĩ Toàn đầu đầy mồ hôi vào phòng, Trương Tuyết Vân giống như một con bướm hồ điệp nhào tới.

Nhưng ai biết người đàn ông này lại không giống như bình thường vỗ lấy bà ta, lúc bà ta ôm lấy người đàn ông này muốn thân mật, Thu Vĩ Toàn khắp khuôn mặt là vẻ hoảng hốt lập tức không kiên nhẫn đẩy bà ta ra rồi quát lớn: “Đã đến lúc nào rồi mà cô còn muốn nổi máu dâm.”

Trương Tuyết Vân thấy sắc mặt ông ta quả thật không đúng, vội vàng hỏi: “Vĩ Toàn, anh làm sao vậy?”

Thu Vĩ Toàn không dám nói, nhưng trên mặt vẫn đỏ đầy mồ hôi. Ông ta từ nhà lái xe tới đây, dọc theo đường đi không biết vượt bao nhiêu cái đèn đỏ, điều này cũng còn nhờ may mắn, bằng không hôm nay gặp chuyện không may cũng không chỉ một mình ông cụ.

Thu Vĩ Toàn thật sự sợ hãi, trong lòng muốn gọi điện thoại trở về nhưng lại sợ thật sự xảy ra chuyện gì. Ông ta ngồi trên ghế sofa không nói chuyện, nhưng trong lòng vẫn bồn chồn không yên.

Trương Tuyết Vân vội vàng ôn nhu vào phòng bếp lấy ly trà nóng ra, lúc đưa cho ông ta lại dùng bộ ngực khổng lồ mềm mại của mình cọ cọ cánh tay ông ta, sự động chạm này lại khiến Thu Vĩ Toàn tỉnh táo không ít.

Kể từ khi Thu Tử Thiện được ông cụ bổ nhiệm làm Trợ lý đặc biệt của Tổng giám đốc, còn ông ta bị buộc nghỉ phép, Thu Vĩ Toàn lại càng không muốn xem ba mẹ con Thang Kiều là người một nhà. Vốn ông ta còn rất coi trọng đứa con trai Thu Tử Hàn này, sau lại được Trương Tuyết Vân nhắc nhở, ông cụ hoàn toàn có thể bỏ qua đứa con trai là ông ta mà giao gia nghiệp cho cháu trai quản lý.

Cho nên Thu Vĩ Toàn đối với Thu Tử Hàn cũng không bằng ngày trước nữa, mấy ngày nay động một chút là khiển trách mấy câu, hoàn toàn là bởi vì bị mấy lời của Trương Tuyết Vân nói trong chuyến đi ra nước ngoài lần này thỉnh thoảng nhảy lên trong đầu ông ta.

Huống chi, ông ta nhìn thấy Trung Vực không chỉ không bị rối loạn như trong tưởng tượng của ông ta khi ông ta rời đi, ngược lại càng ngày càng trở nên gọn gàng ngăn nắp, mấy ngày nay trên bàn ăn đừng nói Thu Tử Thiện có thể ngay ngắn rõ ràng hỏi báo chuyện công ty, ngay cả Thu Tử Hàn ở phòng thị trường cũng có thể nói lên không ít đề xuất, giống như hiện nay Trưởng phòng thị trường còn rất coi trọng cậu.

Thu Vĩ Toàn càng nghĩ càng thấy mình thật oan uổng, coi như ông ta có bán một công ty con, nhưng về phần để cho ông ta rời khỏi công ty như vậy không quá đáng sao?

Cho nên hôm nay ông ta không nhận được nữa liền đi tìm ông cụ, nhưng không ngờ hai người chưa nói hơn mấy câu liền bắt đầu cãi vã.

Ông cụ mắng ông ta là tên phá của, không biết tiến thủ còn ý đồ học tập những thứ khôn khéo kia, sử dụng tiền của ông cụ để nuôi vợ bé.

Thu Vĩ Toàn cũng không cam chịu yếu thế, cãi lại nói, nếu không phải là ban đầu ông cụ nhất định an bài mình và Thang Kiều kết hôn, hay là lúc trước nếu ông cụ đồng ý cho mình ly hôn, cũng sẽ không xuất hiện cục diện như ngày hôm nay.

Ông cụ tất nhiên rất tức giận, coi như lúc trước Thang Kiều có ý đồ uy hiếp mình nhưng trong lòng ông cụ không hề trách cứ Thang Kiều. Vì ông biết, so với Thu Vĩ Toàn, Thang Kiều hoàn toàn là một lòng vì hai đứa con.

Sau đó, hai người cãi nhau đến mặt đỏ tới mang tai.

Thu Vĩ Toàn liền trực tiếp đâm vào tim ông cụ bằng cách nói, không phải bố luôn cảm thấy anh cả hữu dụng hơn con hay sao? Nhưng giờ anh ta chẳng những không thể lưu lại một người thừa kế cho nhà họ Thu, còn chưa hiếu kính bố thì đã đi trước một bước rồi. Giờ không phải bố còn phải trông cậy vào con để dưỡng lão hay sao.

Một câu nói như vậy nhất định chính là đâm vào tử huyệt của ông cụ, ông cụ tức giận liền cầm lấy gậy trong thư phòng. Thu Vĩ Toàn dĩ nhiên sẽ không để mặc ông cụ đánh, sau khi né mấy cái, ông ta liền mở cửa vọt ra ngoài.

Thật không nghĩ đến ông cụ cũng theo sát đuổi tới, trên mặt là một tầng sắc đỏ thẫm, vẻ mặt dần theo mấy phần dữ tợn. Hai người cứ như vậy một đuổi một chạy, lúc đến cầu thang, Thu Vĩ Toàn tự nhiên so ông cụ đi đứng lưu loát liền vội vàng đi xuống lầu.

Nhưng lúc ông ta đi tới cửa, liền nghe được ở cầu thang một tiếng leng keng, ông ta vội quay đầu lại liếc mắt nhìn. Đập và mắt là hình ảnh ông cụ ngã ngồi ở chân cầu thang, nhưng ông cụ vẫn còn giằng giằng muốn gượng dậy lên, có điều thử mấy lần cũng không khả năng nhúc nhích.

Thu Vĩ Toàn mới đầu muốn quay lại đỡ ông cụ, nhưng lúc ông ta chuẩn bị nhấc chân, đột nhiên nghĩ tới anh trai mình, một người mạnh mẽ như vậy mà nói mất là mất. Mà sau khi anh trai không còn, cũng sẽ không có người nào cùng mình tranh tài sản nhà họ Thu nữa.

Vậy nếu ông cụ không còn, có phải sẽ không còn ai có thể áp bức mình nữa hay không?

Một khi trong đầu đã có ý nghĩ như vậy, bước chân ông ta tựa như cũng nặng ngàn cân. Ông cụ bị ngã ở bên kia hiển nhiên còn không biết ở bên này, trong lòng con trai ruột của mình đang biến hóa. Vẫn nghĩ lúc thằng con bất hiếu này tới đây đỡ dậy mình, sẽ hung hăng cho nó mấy cây gậy, dạy dỗ tốt tốt rồi sẽ tiếp tục cho nó về công ty quản lý thôi.

Nhưng thời gian một giây hai giây trôi qua, biểu hiện trên mặt đã ông cụ đã biến thành khổ sở, ông cụ cảm giác chân mình hình như là bị gãy, mới vừa rồi còn không cảm thấy, nhưng hiện giờ từng đợt từng đợt đau đớn đang dâng lên.

Ông cụ vẫn chờ con trai đến nâng mình dậy, nhưng đứa con trai đó lại dưới ánh mắt đau thương buồn bã của mình, dứt khoát xoay người rời đi.

Ông cụ muốn gọi thằng con bất hiếu quay lại, muốn dạy dỗ nó, muốn mắng nó, nhưng sau đó ông cụ mất đi ý thức, trong mơ mơ hồ hồ, ông cụ hình như nhìn thấy người bạn già của mình, còn nhìn thấy đứa con lớn nhất. Thằng nhóc này không phải thời gian trước đã đi với mẹ nó rồi sao?

50. Chương 50

Edit & beta: Hà Phương

Dù Trương Tuyết Vân dò hỏi liên tục nhưng Thu Vĩ Toàn vẫn không nói chuyện đã xảy ra trong nhà cho bà ta nghe. Ông ta quá hỗn loạn rồi, trên đường lái xe tới đây ông ta vẫn rất hối hận. Ông ta muốn quay đầu trở về, thế nhưng ông ta lại sợ hãi không dám.

Thu Vĩ Toàn chỉ đem sự kiện này điểm tô cho đẹp rằng ông ta và ông cụ cãi vã mấy câu, ông cụ vì vậy mà phải vào bệnh viện, Trương Tuyết Vân nghe vậy thì trên mặt vui mừng, thậm chí vẻ mặt cũng không kìm che giấu.

Bởi vì trong suy nghĩ của Trương Tuyết Vân, Thu Vĩ Toàn rất yêu mình, thương Minh Châu cũng nhiều, lại chướng mắt ba mẹ con Thanh Kiều, còn mẹ con bà ta nhiều năm như vậy vẫn không được đối đãi công bằng cũng là bởi vì cái lão già ngoan cố không đổi này.

Hôm nay cái lão già chết tiết giống như một tòa núi lớn áp trước mặt bà ta Hà Minh Châu lại bị ngã cầu thang, quả thực là tốt đến không thể tốt hơn.

Nhưng bà ta tự nhiên cũng chú ý tới vẻ mặt Thu Vĩ Toàn, vì thế sự hài lòng trên mặt cũng không biểu hiện ra quá mức, ngược lại làm bộ ân cần hỏi “Ba không có việc gì chứ, nhưng em tin tưởng lúc ấy anh nhất định không có ý chọc tức ba.”

Trương Tuyết Vân chỉ nghĩ Thu Vĩ Toàn có nhìn ông cụ lên xe cứu thương, sau mới đến chỗ bà ta, lại hoàn toàn không biết người đàn ông không cố ý trong miệng bà ta đúng là cố ý bỏ mặc người ba đã cao tuổi của mình ngã dưới chân cầu thang.

Thu Vĩ Toàn lúc này đã tỉnh táo lại, dĩ nhiên là bắt đầu sợ. Ông ta đương nhiên là sợ sau khi ông cụ tỉnh lại sẽ cùng mình tính sổ, vì lúc đó ông ta lại quay lưng đi ngay trước mặt ông cụ. Ông ta không nhịn được muốn giật tóc mình, tại sao lúc ấy ông ta lại mất bình tĩnh đến thế.

Trương Tuyết Vân thấy bộ dáng này của ông ta thì chỉ mím môi, trong lòng đã sớm bay qua vô số ý niệm. Trải qua chuyện này thì quan hệ giữa lão già đáng chết kia và Vĩ Toàn nhất định trở nên rất xấu. Chỉ bằng thừa dịp trong khoảng thời gian cái lão già chết tiết kia còn ở bệnh viện, đem tất cả của Thu gia đều nắm trong tay.

Trương Tuyết Vân càng nghĩ càng thấy ý nghĩ này quá đúng, hiện giờ ba mẹ con Thang Kiều cũng chỉ là tôm tép nhãi nhép thôi. Bà ta hiểu rất rõ người phụ nữ Thang Kiều đó, một chút chủ kiến cũng không có, về phần hai đứa trẻ ranh kia, chỉ là mấy đứa trẻ miệng còn hôi sữa, có cái quái gì phải sợ bọn nó.

Vì vậy bà ta càng ra vẻ dịu dàng nắm lấy tay Thu Vĩ Toàn, trấn an nói: “Vĩ Toàn, dù sao đi nữa anh và ông cụ cũng là cha con, làm sao có thể có thù oán với nhau được. Chỉ cần anh hơi cúi thấp đầu thì tất cả Thu gia còn không phải là của anh sao.”

Thu Vĩ Toàn vẫn không lên tiếng nhưng Trương Tuyết Vân lại cảm thấy hắt hủi ông ta đang lắng nghe. Vì vậy bà ta nói tiếp: “Theo em thấy, hiện ông cụ ngã bệnh nằm viện, mặc kệ là chuyện trong nhà hay là chuyện công ty đều cần anh quan tâm. Thế nên giờ anh cũng không thể cứ như vậy buông tay mặc kệ được.”

“Tôi có thể trông nom chuyện gì, trong nhà đã có người phụ nữ Thang Kiều kia, trong công ty là lão hồ ly Tần Khoa nắm giữ, Thu Tử Thiện cũng không phải là đứa ngồi không, vừa vào công ty liền bắt đầu nắm quyền,” Thu Vĩ Toàn cười khổ. Mặc dù ông cụ thiên vị cho cháu gái nhưng ông ta ở công ty nhiều năm như vậy, tự nhiên cũng có tai mắt của mình.

Mọi động tác của Thu Tử Thiện trong công ty, ông ta đều biết được rất rõ ràng. Mặc kệ là tham gia tuyên truyền Một đêm thành danh, hay là đảm nhiệm giám chế sản xuất một đường thuận phong, đều khiến Thu Vĩ Toàn khó chịu được.

Rõ ràng lúc ấy Bộ phim Một đêm thành danh là hạng mục do ông ta chịu trách nhiệm định ra, giờ sắp công chiếu bộ phim điện ảnh này thế mà Nhà Sản Xuất là ông ta lại không có một chút quan hệ, bảo sao Thu Vĩ Toàn có thể nhịn được đây.

Trương Tuyết Vân vui mừng phát hiện nhiều ngày qua bà ta ở bên Thu Vĩ Toàn thổi gió bên gối rốt cuộc cũng có hiệu quả rồi. Vì vậy bà ta quyết định sẽ không ngừng cố gắng, bà ta kè sát vào người Thu Vĩ Toàn, mềm mại nói: “Vĩ Toàn, theo lý thuyết anh mới là con trai của ông cụ, đứa con gái của Thang Kiều thì tính là gì, tại sao có thể dám lướt qua anh? Ông cụ vì chút việc nhỏ thế này mà để cho anh rời khỏi công ty đúng là quá đáng, không bằng anh thừa dịp trong khoảng thời gian này ông cụ ngã bệnh vừa đúng có thể nắm bắt công ty vào tay mình, anh xử lý công ty ổn thỏa, chờ ông cụ tỉnh lại sẽ hiểu ra lúc trước ông cụ đã quyết định sai lầm cỡ nào.”

Trái tim Thu Vĩ Toàn đã sớm loạn thành một núi, lúc này Trương Tuyết Vân nói từng câu từng chữ đều mang ý khích bác ly gián, nếu là bình thường Thu Vĩ Toàn ngược sẽ lạnh mặt ngay.

Nhưng giờ sau khi ông ta gây chuyện tày trời lại nghe được mấy lời nói của Trương Tuyết xong, tựa như bắt được cây cỏ cứu mạng, Đúng vậy, chỉ cần ông ta nắm được công ty trong tay thì còn sợ con nhóc Thu Tử Thiện kia hay sao. Kể cả khi ông cụ có tỉnh lại thì cũng không thể dễ dàng động vào ông ta.

Ông ta cúi đầu suy tư đến tột cùng phải làm sao, trước mắt chủ tịch Trung Vực vẫn là ông ta, lúc trước ông cụ vì trừng phạt ông ta nên mới để cho ông ta tạm rời khỏi công ty. Giờ xem ra đây nhất định chính là cơ hội của Thu Vĩ Toàn.

Trong tay ông ta có 11% cổ phần Trung Vực, ông cụ kiểm giữ 38% cổ phần công ty, trong tay Thang Kiều cũng có 7,8% cổ phần. Trừ người Thu gia là Đại Cổ Đông Trung Vực, còn có một người đầu tư kiểm giữ 15% cổ phần Trung Vực, còn lại là những cổ đông nhỏ.

Chỉ cần ông cụ không còn, như vậy công ty là do ông ta định đoạt.

Thu Vĩ Toàn Vẫn là còn lo lắng, nhưng lời Trương Tuyết Vân nói khiến ông ta nổi lên tâm tư.

Thu Tử Thiện đến công ty đã là mười giờ, cô vừa vào công ty thì nhìn thấy cô lễ tân nhìn mình, nhưng cô lại chẳng quan tâm.

Sau khi ông nội kết thúc giải phẫu đã được đẩy vào phòng bệnh chăm sóc đặc biệt. Nếu là người thanh niên từ trên cầu thang té xuống nhiều lần cũng là té gãy chân, nhưng ông nội dù sao cũng lớn tuổi, xương cốt đã rã rời, bác sĩ nói không chỉ chân bị gãy, mà các cơ quan nội tạng cũng bị tổn thương nghiêm trọng.

Tạm thời ông cụ vẫn chưa thể tỉnh lại, Thang Kiều bảo hai chị em rời khỏi bệnh viện về nhà nghỉ, còn bà thì ở lại chăm sóc ông cụ.

Thu Tử Thiện muốn ở lại với bà nhưng vừa nghĩ tới khả năng ngày mai công ty sẽ bị loạn, cô không thể không mạnh mẽ lôi kéo Thu Tử Hàn đi về nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, Thu Tử Thiện đến công ty còn Thu Tử Hàn muốn đi bệnh viện xem ông cụ. Hai người vì chuyện này còn cãi nhau một trận nhỏ, Thu Tử Hàn nghĩ mãi cũng không ra, ông nội cũng bệnh thành ra như vậy rồi, chị của cậu không thể tạm thời quên chuyện công ty được một ngày sao.

Thu Tử Thiện lại sợ công ty xảy ra chuyện.

Có lúc bạn không thể không thừa nhận, bạn càng sợ chuyện nào đó thì chuyện đó càng dễ dàng xảy ra.

Thu Tử Thiện vừa bước vào phòng làm việc đã nhìn thấy phòng làm việc trầm thấp khí ép, tất cả mọi người đều mang bộ dáng vui đầu một lòng vì công việc.

Lúc cô đi qua văn phòng Tổng giám đốc cũng không nhìn thấy Tần khoa.

Cô đi ngang qua bàn làm việc Nghiêm Phái thì nghe thấy chị ta nhỏ giọng kêu mình một tiếng. Thu Tử Thiện quay đầu nhìn chị ta, trong mắt hiện lên ý hỏi.

“Thu tiểu thư, Tổng giám đốc bọn họ đều đến phòng họp rồi, chủ tịch đã trở lại.”

Thanh âm sau cùng của Nghiêm Phái tương đối nhỏ, nhưng tay lại hướng bầu trời chỉ chỉ. Thu Tử Thiện hiểu phòng làm việc của Thu Vĩ Toàn ở trên lầu, bình thường ông ta hai triển khai hội nghị cấp cao trên lầu 28.

Cô không kịp cất túi xách, trực tiếp xoay người đi lên lầu 28.

Nghiêm Phái thấy dưới chân cô giống như đập gió, vẻ mặt đưa đám nhìn về phía người bên cạnh hỏi: “Không phải tôi đập trúng địa lôi rồi đấy chứ?”

Vi-vian lạnh lạnh nói: “Cô có đập địa lôi hay không tôi không biết, nhưng tôi tin chắc một điều, công ty lần này sẽ không thái bình nữa. Cô chờ xem, lần này tôi dám khẳng định cùng với xác định, đôi cha con này rất không hòa hợp rồi.”

Thu Tử Thiện đẩy cửa phòng họp ra đã nhìn thấy tất cả lãnh đạo cao cấp của công ty có mặt, cô liếc thấy Thu Vĩ Toàn một thân tây trang thủ công màu đậm đang khoan khoái ngồi thẳng tắp ở ghế chủ vị hội nghị, Hà Minh Châu ngồi ở bàn bên phải thứ nhất trong phòng, một khắc khi cô mở cửa liền hướng cô nở nụ cười dịu dàng.

Thu Vĩ Toàn quay đầu bắt mắt nhìn cô: “Sao đi vào cũng không chịu gõ cửa, không nhìn thấy chúng tôi đang họp sao?”

Ông ta bắt mắt lớn tiếng chất vấn, trong lòng mấy vị Tổng giám lại một lần nữa đánh giá mối quan hệ giữa hai cha con này, hiển nhiên so với vị Hà Minh Châu kia thì vị Thu gia đại tiểu thư nghiêm chỉnh này có vẻ giống con nuôi hơn.

Thu Tử Thiện ngược lại không có tức giận, chỉ nở nụ cười, hơi ngượng ngùng nói: “Thật xin lỗi, tôi tới trễ.”

“Đây là hội nghị cấp cao, không tới phiên một trợ lý đặc biệt của Tổng giám đốc tham gia đâu,” Thu Vĩ Toàn bởi vì có chuyện quan trọng muốn tuyên bố nên ông ta không muốn Thu Tử Thiện ở đây phá hư chuyện của mình, thế là không khách khí hạ lệnh xua đuổi.

Ai ngờ Thu Tử Thiện ngược lại vẻ mặt bình thản, trở tay đóng cửa phòng họp phía sau rồi nói: “Tôi là trợ lý đặc biệt của Tổng giám đốc, có quyền tham gia bất kỳ cấp bậc hội nghị trong công ty, tôi nghĩ ngay cả ngài cũng không có quyền ngăn cản tôi tham gia lần này.”

Thu Vĩ Toàn thấy cô trước mặt mọi người không hề nề mặt mình thì trên mặt nổi lên một tầng tức giận, nhưng ai biết sau đó ông ta lại cố nén xuống, vô ý nói: “Nếu đã vậy thì cô tùy tiện tìm chỗ ngồi xuống đi.”

“Hiện tại tôi tuyên bố quyết định thứ nhất, bắt đầu từ hôm nay Hà Minh Châu sẽ đảm nhiệm chức vụ trợ lý Chủ tịch.”

“Về phần vấn đề thứ hai, tôi muốn sát nhập một công ty game online ở Thượng Hải, toàn lực phát triển nghiệp vụ công ty. Bây giờ thị trường Games Online có tiềm lực khổng lồ, mà công ty giải trí và Game online tuy có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, tôi nghĩ chức vị cũng có thể hiểu quyết định của tôi.”

Hiếu sao, Thu Tử Thiện cười lạnh trong lòng. Chỉ sợ trong này sẽ không có một người nào hiểu được quyết định của ông ta, nhưng Thu Vĩ Toàn lại hoàn toàn không nghĩ đến suy nghĩ của mọi người không, rất nhanh đã tuyên bố giải tán.

Trên mặt các vị Giám đốc lúc này đều là các loại không giải thích được, Thu chủ tịch đột nhiên rời đi lại đột nhiên trở lại không nói, hôm nay lại còn muốn phát triển sang mảng game online? Ông ta phát điên rồi sao?

Thu Tử Thiện dĩ nhiên sẽ không tin tưởng Thu Vĩ Toàn phát điên, cô chỉ cảm thấy đây là một âm mưu.

Buổi tối, Thu Tử Thiện đi bệnh viện, Thu Vĩ Toàn vẫn như cũ không xuất hiện. Hôm nay ông ta vội vã triệu tập hội nghị cấp cao tuyên bố quyết định mở công ty, sau đó liền rời đi không có về nhà.

“Con còn chưa có liên lạc với ba con sao?” Thang Kiều nhìn Thu Tử Thiện có chút mệt mỏi hỏi. Thu Tử Thiện trước sợ mẹ mình quá gấp bức lửa đã lừa bà nói Thu Vĩ Toàn hiện không ở Vân Đô. Vừa may Thu Tử Hàn một ngày hôm nay cũng không đi công ty cho nên hai người cũng không biết chuyện Thu Vĩ Toàn làm hôm nay.

Lúc này ông nội đang bệnh nặng, nhưng con trai ông cụ cũng không màng ông cụ đang giành giật từng giây với tử thần, lại bắt đầu mưu đoạt công ty. Cho dù ai nghe được tin tức như vậy đều sẽ cảm giác thất vọng nặng nề.

Thu Tử Thiện rất thất vọng, nhưng cô lại không thể tuyệt vọng. Ông nội còn chưa tỉnh, cô phải đứng lên bảo vệ ông nội, còn có mẹ bọn họ nữa.

“Mọi người ăn cơm trước đi, con muốn ở lại với ông nội một chút, ” Thu Tử Thiện nhìn hai người bọn họ, Thu Tử Hàn tối hôm qua nghỉ ngơi một hồi nên trông còn đỡ, còn Thang Kiều cũng chỉ trở về buổi chiều tắm rửa xong lại đến bệnh viện.

Cho nên sau khi cô kiên trì khuyên nhủ, Thu Tử Hàn vẫn mang theo Thang Kiều đi tới phòng ăn ngoài bệnh viện.

Thu Tử Thiện ngồi bên cạnh nhìn ông nội lúc này toàn thân cảm đầy dây nhợ, cảm thấy trong lòng giống như bị bế tắc, cô cũng muốn khóc cũng muốn bộc phát, nhưng giờ ngay cả hơi sức để khóc cô cũng không bỏ ra được, bởi vì cô muốn tích góp từng tí một tất cả dũng khí để đối mặt với tương lai vô vọng trước mắt này.

“Ông nội, đến tốt cùng tại sao lại biến thành như vậy, có phải vì tiền mà ngay cả cha ruột và con gái ruột thịt cũng có thể không để ý đến, tại sao ông ta lại biến thành như vậy,” Thu Tử Thiện dùng bàn tay che lấy gò má, “Ông nội, cháu nên làm như thế nào đây?”

Đúng lúc này, cô chợt cảm thấy đầu gối mình đụng vào thứ gì đó, cô vừa cúi xuống liền nhìn thấy ông nội dùng cái tay cảm đầy dây nhợ chạm vào đầu gối mình.

Cô vội vàng ngẩng đầu nhìn động tĩnh của ông nội, thấy ông mất rất nhiều sức lực để miễn cưỡng nhích mí mắt, sau đó hình như qua một hồi lâu sau, Thu Tử Thiện rốt cuộc nhìn thấy ông cụ mở mắt.

“Ông nội, ông rốt cuộc tỉnh rồi, cháu đi kêu bác sĩ, ” Thu Tử Thiện muốn xoay người, nào ngờ ông nội lại suy yếu nâng tay lên, bàn tay miễn cưỡng kéo lấy ống tay áo cô.

“Luật sư Trương, có thể làm phiền chú tới bệnh viện một chuyến không? Tôi định triệu tập Hội Đồng Quản Trị bất thường, cho nên có vài yêu sách cần chú định ra, ” Thu Tử Thiện đứng cửa sổ lầu hai mươi một bệnh viện, nhìn về phía xa gọi điện thoại.

Trong giọng nói của cô mang theo mệt mỏi, nhưng mạch lạc rõ ràng, mỗi một điểm cũng có thể tỉ mỉ nghĩ kỹ.

Hành lang phòng săn sóc đặc biệt lúc này gần như không có người, hành lang trống trải khiến âm thanh như vọng lại. Giọng cô cũng không lớn thế nhưng hành lang lại vọng lên mang theo dư âm luyến lờ.

Sau khi Thu Tử Thiện cúp điện thoại, vừa muốn trở về phòng bệnh đã nhìn thấy Thu Tử Hàn trong tay xách theo đồ ăn mua ở ngoài đang đang đưa qua lại, mà bàn tay cậu lại tạo thành một quả dấm.

Thang Kiều đứng bên cạnh cậu nhìn về phía Thu Tử Thiện, trong đôi mắt trừ mệt mỏi không còn gì khác. Nhưng Thu Tử Hàn lại vẻ mặt tức giận nhìn chăm chăm cô, cuối cùng rốt cuộc giống như nhin không nổi nữa, vọt tới trước mặt cô, rống to với cô: “Thu Tử Thiện, rốt cuộc từ lúc nào chị bắt đầu thay đổi thành như vậy rồi hả? Tiền đối với chị mà nói thật sự quan trọng như vậy sao? Ông nội hôm nay còn ở bệnh viện hôn mê bất tỉnh nhưng chị một lòng chỉ nghĩ muốn triệu tập đại hội cổ đông bất thường. Chị luôn là nói ba không tốt, nhưng hiện chị xem lại chính mình đi, từ đầu tới đuôi đều lộ ra sự tư lợi, có lẽ trong lòng chị cũng chỉ có công ty, cũng chỉ có tiền thôi.”

“Trong lòng chị chỉ có tiền? Đúng vậy, tiền có chỗ nào không tốt, tiền có thể để cho ông nội được chăm sóc tốt nhất, tiền có thể để cho ông nội ở phòng bệnh tốt nhất, tiền có chỗ nào không tốt hả. Chẳng lẽ nhất định giống như em vậy, vừa gặp phải chuyện cũng chỉ nghĩ tới việc trốn tránh, cứ như vậy là được sao?” Thu Tử Thiện không khách khí lạnh lùng đáp trả.

Thu Tử Hàn hốc mắt đỏ lên, khuôn mặt thậm chí còn hơi vằn vẹo, cậu bắt chập tất cả nói: “Tôi trốn tránh? Tôi là lo lắng cho ông nội, tôi không giống chị, tới giờ phút này còn muốn mở đại hội cổ đông, vẫn chỉ nghĩ tới tranh quyền đoạt lợi.”

Thu Tử Thiện nghe được bốn chữ tranh quyền đoạt lợi này xong gần như là nở nụ cười, điện thoại di động trên tay cô trượt rất xuống đất, nhưng cô ngay cả liếc mắt cũng không có, mà là tức giận chạy lên nắm cổ áo Thu Tử Hàn, giận dữ hét lên với cậu: “Tôi tranh quyền đoạt lợi? Vậy cậu có biết tôi là vì ai mới phải tranh giành như vậy hay không. Cậu có biết một khi triệu tập Hội Đồng Quản Trị, sau khi tôi đuổi Thu Tử Toàn khỏi vị trí Chủ tịch, người khác sẽ nhìn tôi như thế nào hay không?”

“Bọn họ không cần biết Thu Tử Toàn đã làm gì chúng ta, bọn họ cũng sẽ không quan tâm Thu Tử Toàn có phải là thật tính toán để cho chúng ta trắng tay hay không. Đến lúc đó, tất cả chỉ trích của mọi người đều sẽ chỉ vào một mình tôi, nói tôi là người lòng muông dạ thú đại nghịch bất đạo.”

“Đúng vậy, cậu quan tâm ông nội. Không phải cậu luôn cảm thấy rất uất ức, cảm thấy ông nội lại trọng dụng tôi mà không phải cậu,” Thu Tử Thiện túm cổ áo Thu Tử Hàn, trên mặt lộ ra vẻ điên cuồng: “Vậy cậu có biết vì sao ông nội lại làm như vậy không?”

“Ông nội muốn mượn tay tôi chinh đồn cái công ty này, mượn tay tôi giải quyết khối u ác tính trong công ty, tôi cường thế lực thân không nhận, sau để lại cho tôi là một mảnh tiếng xấu, mà để lại cho cậu là một người sạch sẽ, hoàn chỉnh tiếp nhận Trung Vực. Giờ cậu còn muốn ghen tỵ với tôi sao? Giờ cậu còn cảm thấy ông nội đối với chúng ta không công bằng nữa không?”

Thu Tử Thiện đều đem những điều giấu trong lòng nói hết ra, xung quanh chợt yên tĩnh lại. Cô buông hai tay mình ra, trên mặt là bộ dáng cười như không cười khiến Thu Tử Hàn thấy phải kinh hãi.

Cậu thừa nhận mình đối với Thu Tử Thiện là thật ghen tỵ, rõ ràng cậu cũng là họ Thu nhưng vì cái gì mình chỉ có thể ở công ty làm chút việc vặt, mà Thu Tử Thiện lại sớm được ở vị trí trên cao kia.

Nhưng khi cậu nghe được mấy lời này xong, trong đầu óc cậu giống như đột nhiên tràn vào nước biển hưng mãnh, đem tất cả suy nghĩ của cậu đều chìm ngập trong đó. Cậu không có biện pháp tiếp tục suy nghĩ, những lời nói kia như con sóng triều hết đợt này đến đợt khác không ngừng lại không ngừng lặp lại trong đầu óc cậu.

Sau đó, lúc cậu tỉnh táo lại thì nghe thấy Thu Tử Thiện lạnh nhạt nói: “Ông nội đã tỉnh lại rồi, chuyện đại hội cổ đông là ông ấy đồng ý. Cậu không cần hỏi tới, tất cả đều do tôi gánh vác.”

Triệu khai đại hội cổ đông bất thường cũng không phải chuyện dễ dàng, để tránh cho tạo thành hỗn loạn đối với công ty. Thu Tử Thiện bảo Chương Lỗi đặt một phòng hội nghị ở khách sạn cao cấp Vân Đô là Vân Hải Thiên, hơn nữa bao toàn bộ hành trình ăn ở.

Bởi vì đại hội cổ đông bất thường được triển khai quá mức đột nhiên, Thu Vĩ Toàn thậm chí cũng còn chưa kịp phản ứng, cũng đã ngồi ở bàn hội nghị rồi.

Thu Tử Thiện mang theo luật sư Trương Khải của ông cụ trình diện, trước mặt mọi người lấy ra thư ủy thác cổ phần của ông cụ, lần này đại hội cổ đông là do cô toàn quyền đại diện cho ông cụ chủ trì.

Lúc hội nghị sắp bắt đầu, tất cả mọi người đã có mặt đầy đủ, có cổ đông nôn nóng hỏi Thu Tử Thiện: “Cô Thu, sao cô lại gấp gáp triệu tập đại hội cổ đông bất thường vậy, đến tốt cùng là có ý tứ gì?”

Thu Tử Thiện không nhanh không chậm nhìn về phía người đặt câu hỏi, mặc dù ông ta chỉ là một Cổ Đông nhỏ nhưng cô cũng không muốn đắc tội những người này. Vì vậy cô nhẹ giọng nói: “Triệu tập đại hội cổ đông lần này là ý tứ của ông nội tôi ngài Thu Uy, nhưng mà bởi vì nguyên nhân thân thể nên không cách nào trình diện được, tôi sẽ theo ý của ông ấy nói toàn bộ cho mọi người biết.”

Mọi người vừa nghe là ý tứ Thu lão tiên sinh thì không tiếp tục hỏi gì nữa. Thu Tử Thiện đang chuẩn bị tuyên bố hội nghị bắt đầu thì đột nhiên cửa chính phòng hội nghị lại bị mở ra.

Thu Tử Hàn một thân tây trang màu đen xuất hiện trước mặt mọi người, cậu mang theo nụ cười như cây đón gió xuân vừa đi vào hội nghị vừa cùng mọi người chào hỏi: “Xin lỗi các vị, tôi tới trễ. Do tôi có vài văn kiện cần xử lý nên mới tới chậm một chút. Hi vọng mọi người bỏ qua cho.”

Lúc này đã có người lập tức nói lên: “Cậu Thu, chị cậu là đại biểu cho ông nội cậu, vậy cậu đại biểu ai tới?”

Trong miệng người này tràn đầy ý đùa cợt, Thu gia càng ngày càng không yên ổn rồi, mấy vị lão làng không xuất hiện, nhưng mấy đứa nhóc này từng đứa từng đứa hăng hái nhảy lên. Ánh mắt những người khác nhìn về phía Thu Vĩ Toàn đều mang ý không tốt, tiểu bối Thu gia đều thượng vị cả rồi, có phải ý là trong gia tộc ông ta đã thất thế không?

Trong gia tộc những nhà giàu có này không thiếu việc cha con tranh giành tài sản, anh em tranh giành tài sản, bọn họ có cái nào chưa từng gặp qua. Cho nên vừa thấy tình huống Thu gia như thế thì làm sao không biết, chỉ sợ đây cũng là một lần tranh giành tài sản trong gia tộc thôi.

Trong lòng Đông đảo cổ đông không khỏi dâng lên lời nói thầm này, nếu Thu gia rối loạn, tập đoàn Trung Vực có thể chịu ảnh hưởng hay không? Hiện giờ nên nhân cơ hội mua vào hay là quả quyết ném ra đây?

Trong lúc nhất thời, mỗi người trong phòng họp đều có mục đích riêng phải đạt được.

Thu Tử Thiện không nhìn Thu Tử Hàn, sau khi mọi người an tĩnh lại, cô hắng giọng một cái, quả quyết nói: “Lần này triệu tập Đại Hội Cổ Đông là thương thảo về việc bãi nhiệm chức vị Chủ tịch của ngài Thu Vĩ Toàn, tôi muốn nghe ý kiến của các vị ở đây.”

Lời này vừa nói ra, phòng họp lập tức rối loạn một nù, mọi người không phải dè dặt không nói một lời, ngược lại không ngừng cùng người bên trái bên phải châu đầu ghé tai. Chỉ có hai chị em Thu Tử Thiện và Thu Tử Hàn đều bất động ngồi vị trí của mình.

Thu Tử Thiện là vẻ mặt tỉnh táo chờ đợi mọi người thảo luận, còn Thu Tử Hàn vẻ mặt vô ý hướng nhìn những người khác, tựa như lúc này cậu cũng chỉ là tới đánh nước tương.

Thu Vĩ Toàn lúc này đè nén phần hận trong lòng, vẻ mặt oán độc nhìn chằm chằm Thu Tử Thiện. Ông ta nghĩ giá mà mình chưa từng sinh ra đứa con gái bất hiếu không biết vâng lời này thì hay biết mấy, nhưng lúc này ông ta chỉ có thể ngồi ở đây.

Sau khi mọi người dần dần an tĩnh lại, Thu Vĩ Toàn mới chậm rãi mở miệng: “Tôi tự hỏi trong lúc mình đảm nhiệm chức vụ Chủ tịch Trung Vực, nghiệp vụ công ty đều vững bước mà nâng cao, công ty chưa từng xuất hiện vấn đề hao tổn kếch xù.”

Bởi vì lần này đại hội cổ đông cũng không phải là đại hội cổ đông chính thức nên tất cả lễ nghi phiền phức cũng không có, mọi người đều là dứt khoát ngay thẳng

Thu Tử Thiện không khách khí chút nào nói: “Tôi tin tưởng chư vị sau khi thấy bảng báo cáo nghiệp vụ công ty đều hiểu được. Dưới hoàn cảnh như hiện này, các công ty giải trí phát triển vô cùng thần tốc, nhưng

công ty chúng ta vẫn dậm chân tại chỗ thậm chí có xu hướng thụt lùi, vấn đề này cũng đủ để nói rõ ông Thu đây không xứng với chức vị Chủ tịch.”

“Mà trọng yếu là, vấn đề việc riêng của ông Thu lại xôn xao trên các báo mạng, cái này không chỉ tổn thương nghiêm trọng danh dự công ty, đồng thời cũng ảnh hưởng đến lòng tin của người chơi cổ phiếu công ty. Thậm chí bởi vì vấn đề cá nhân của ông Thu, trong phiên giao dịch tháng trước cổ phiếu công ty đang lên rất tốt lại vì vấn đề đó mà cổ phiếu Trung Vực chúng ta lại rớt giá.”

“Mặc dù cái này nhìn như vấn đề này ngoài lề tí, nhưng mà tôi lại hi vọng các vị có thể xem tài liệu trong tay các vị. Về việc thất trách trong lúc ông Thu đảm nhiệm chức vị không chỉ có sự kiện này, bộ phận PR hàng năm tiêu thụ một lượng kinh phí và phí cổ vấn kếch xù, đặc biệt việc sử dụng kinh phí cũng không được giải thích cặn kẽ, mà tỉ lệ thâm hụt của các bộ phim điện ảnh mà công ty đầu tư trong hai năm qua luôn tăng lên, năm ngoái chỉ một một bộ Nam Tân Hối đã để cho công ty hao tổn một tỷ.”

“Cho nên, tôi đề nghị chính thức bãi nhiệm chức vụ Chủ tịch của ông Thu Vĩ Toàn, đồng thời bãi bỏ tư cách thành viên hội đồng quản trị của ông ta.”

Lúc này, trong phòng họp chân chính yên lặng như tờ. Mọi người vừa kinh ngạc việc cô đối với ba ruột mình chèn ép đến đường cùng như thế, nhưng trong lòng lại mơ hồ cảm thấy cô nói có đạo lý.

Yên tĩnh hoàn toàn bao phủ trong phòng hội nghị.

Sau đó một âm thanh mang theo lười biếng sâu kín nói: “Tôi đồng ý.”

Một bàn tay như ngọc từ từ giơ lên, Thu Tử Thiện nhìn về phía chủ nhân bàn tay đó, là Thu Tử Hàn. Em trai của cô.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-dao-bach-lien-hoa>